
BESTSELLER No.1
all over the world
Judith
Michael
Un nume ce apare
numai
pe un bestseller
REGĂSIRI
II

13

— 'Mneaţa, doamnă Andersen, spuse omul de la garaj. Cât timp mi-o lăsaţi azi?

— Cam trei ore, Juan.

Sabrina puse în geantă tichetul pe care i-l dăduse el şi-şi luă de pe bancheta din spate servieta şi mica valiză cu eşantioane.

— Cum a fost la nunta prietenului tău?

— Oh, o petrecere pe cinste! Ar face bine să rămână căsătoriţi după începutul ăsta. Drăguţ din partea dumneavoastră că v-aţi amintit. Vreţi să v-o spăl astăzi maşina? Am timp?

Se pregătea să spună „nu", pentru că asta era treaba lui Cliff, dar Cliff era în fiecare zi pe terenul de fotbal, revenind acasă epuizat de cine ştie ce puternică hotărâre care-l însufleţea de dimineaţa până noaptea târziu, şi de ce să nu lase pe altcineva să se ocupe de spălatul maşinii?

— Da, te rog. Şi vrei să-ncerci să scoţi pata de pe bancheta din spate? Cred că-i îngheţată, sau pizza.

Juan rânji.

— Da, *ma'am*[1]. Copii, ce să le faci. Şi trec asta în nota dumneavoastră de plată?

---

[1] *Ma'am* = Formulă de adresare în lb. engl., folosită în general de servitori faţă de stăpână. Traductibilă prin *coniţă, doamnă*. (n.t.)

— Da.

Ieşi din garajul răcoros în dogoarea de pe *Dearborn* Street, cu aerul ei umed îmbâcsit de gazele de eşapament ale maşinilor şi camioanelor, cu mirosul puilor ce se roteau în frigări la un restaurant din apropiere şi delicata mireasmă piperată a garoafelor florăriei de alături. *Sfârşitul lui iulie*, îşi spuse-n gând. *E normal să fie atât de cald. Dar atunci, de ce spunea Madeline că, de obicei, în august e şi mai rău?*

La „Koner Building", uşa se deschise de cum puse mâna pe clanţă. *Vern este acolo*, gândi, oarecum mirată. In general, el îşi făcea apariţia după ce ea şi Koner îl aşteptaseră un sfert de oră.

Paşii ei stârneau ecouri în timp ce urca scara către camera în care făcuseră curăţenie spre a o folosi în chip de birou de lucru.

— Bună-dimineaţa! o salută Vernon Stern. Te-am dat gata?

— Chiar că da.

Surâse şi ea văzându-i zâmbetul, autoironic dar voios, ca acela al unui băieţel care te pândeşte aşteptând să facă o săritură, să te sperie. *Este extraordinar de chipeş*, constată în sinea ei, ca de fiecare dată când îl vedea: păr blond, mai buclat decât de obicei, datorită umidităţii, dar totuşi părând bine pieptănat; îmbrăcat comod, dar la patru ace, purtând jeanşi şi cizme de cowboy şi o cămaşă albastră, descheiată la gât.

— Asta mi-e ţinta: să fac impresie.

Îi luă din mână geamantanul şi-l puse pe masa pliantă din oţel aflată în mijlocul camerei, lângă sulurile cu desenele lui şi ziarul de dimineaţă.

— Ce-i în el? Parcă l-ai fi încărcat cu pietre.

— Câteva mostre de lemn şi cioburi de zugrăveală; în majoritate faianţă şi cuarţit. Aşa că, da, de fapt am încărcat-o cu pietre.

Râseră amândoi şi Sabrina îşi deschise servieta şi scoase trei dosare cu foi detaşabile.

— Acestea sunt specificaţiile. Le-am terminat azi-noapte, târziu, aşa că nu le-am mai verificat. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai transmite părerea ta până-ntr-o săptămână.

El răsfoia deja unul dintre dosare.

— Foarte bine. Pare complet. Cuarţit în holurile apartamentelor duble. Îmi place. Dar în holurile celor mici? (Dădu înapoi câteva foi.) Gresie. Verde. Bună alegere. Şi plinte de şase inci la pardoseli. Minunat. Sper că Billy va accepta costul: astea arată cel mai bine într-o clădire în stil vechi. Ai un simţ extraordinar al tradiţiei... oricum, al celei mai bune. N-am întâlnit mulţi specialişti în design care să se priceapă la asta. E ceva mai mult european decât americănesc.

Îşi ridică privirea spre ea şi adăugă:

— Te-ai amuzat lucrând la proiectul acesta.

— Cele mai bune proiecte le faci când te amuză.

— De acord. Nu era o critică. Cele mai plicticoase clădiri ale mele sunt cele proiectate pentru clienţi cu idiosincrazie — absolut nici o plăcere. De fapt, le detest.

— Pentru ce le faci?

— Fiindcă atunci când eşti singur şi depinzi de toanele şi şoaptele publicului, te uiţi la ceea ce-i cu adevărat important, la ceea ce-ţi menţine numele vizibil şi-l întipăreşte în memoria oamenilor prin strădania ta de-a crea lucruri cât mai bune. Succesul şi faima sunt, totuşi, ceva minunat; ne permit să spunem „nu". Şi cred că, peste câţiva ani, voi ajunge în situaţia asta.

— Sper să fie aşa. Capeţi un extraordinar sentiment de putere, când, prin ceea ce faci, eşti stăpânul a ceea ce eşti.

El o privi cu oarecare curiozitate.

— Ia ascultă, cum ai putea să ştii tu ce-nseamnă să-ţi depindă supravieţuirea de capriciile unor indivizi bogaţi, nestatornici şi plicticoşi sau de nişte tipi atoatecunoscători?

— Am citit despre asta.

— Ceea ce-i totuna cu a nu vrea să-mi spui. Mă duce cu gândul la un trecut aventuros. Mi-ar plăcea să ştiu câte ceva despre el.

Sabrina tăcea, şi el insistă:

— Vorbesc serios. Nu te pot situa în nici o categorie: gospodină dintr-o nebunie, comerciant cu obiecte de anticariat, extraordinar proiectant de decoraţiuni interioare... însă ceva mai mult decât toate acestea, mult mai mult, şi al dracului să fiu dacă sunt în stare să precizez ce anume.

— De ce-ar trebui s-o faci? îl întrebă pe un ton rece.

— Pentru că nu-mi plac misterele. Sunt un tip foarte prozaic: eu proiectez clădiri, nu scriu poezii. Mi-ai spus că ai fost crescută în Europa, aşa că asta îţi explică accentul şi, presupun, simţul tradiţiei pe care-l ai; dar mai e şi altceva, un soi de a doua persoană, cumva. Eşti mereu în defensivă, aproape secretoasă. Să se apropie cineva de tine e ca o provocare.

Aşteptă, dar Sabrina îi susţinu privirea fără a spune nimic, iar el continuă:

— Să ştii că-i greu să faci asta; e greu să nu spui nimic. Cei mai mulţi oameni încearcă să umple tăcerea. Tu nu eşti dintre cei care trăncănesc: şi asta mi se pare fascinant.

După o nouă pauză, adăugă:

— Ei bine, poate va veni o zi. Eu nu renunţ uşor, te asigur.

Se uită la carnetul de notiţe şi mai frunzări câteva file.

— Uşi duble la dormitorul din apartamentul principal?

— Ştiu că ai desenat o uşă simplă, dar este la capătul coridorului, cu un vestibul în spatele ei, şi m-am gândit că, dac-am putea găsi un vitraliu vechi, ar avea un efect spectaculos din ambele părţi.

— Adevărat. Drăguţă idee. Ţi-ai imaginat cam unde am găsi vitraliul?

— Aş încerca mai întâi la „Salvage One". Şi am o listă cu alte posibilităţi.

— Aşadar cunoşti „Salvage One". Visul unui designer.

— Da, însă şi un coşmar, nu crezi? Toate resturile şi bucăţile acelea din clădiri care-au fost dezmembrate — uşi, ferestre, grătare de şemineuri, chiuvete, grilaje, sfeşnice de perete — fragmente din speranţele, visele şi tragediile unor oameni. Întotdeauna am impresia că, prin toate încăperile, mă urmăreşte o şoaptă care-mi spune că totul e fragil, totul moare, şi c-ar trebui să punem pe hârtie tot ce facem şi gândim; altminteri, ar pieri cu desăvârşire...

— Da, am simţit şi eu asta. Dar chiar mai mult, şi anume că nu ar trebui să credem în nimic cu prea mută fervoare, deoarece curând va dispare.

— Oh, nu. Nu are nici o legătură cu încrederea şi credinţa în iubire. Simplul fapt că un anume lucru este fragil nu constituie un motiv pentru a nu crede în el. Ba s-ar putea să fie un motiv pentru a avea o credinţă mai puternică... şi atunci vom încerca să-l apărăm.

— Tu ai credinţă. Admir asta.

Privirile li se întâlniră şi-şi zâmbiră unul altuia. Sabrina se gândi cât de mult îi plăcea Vernon şi cât de mult îi plăcea să lucreze cu el.

— Mai e şi altceva în specificaţii despre care-ai "ea să discutăm acum?

— Păi, ia să vedem. (Mai răsfoi câteva file.) Ce-i cu semnele de întrebare? Decizii pe care nu le-ai luat?

— Probleme asupra cărora Billy şi cu mine nu suntem de acord. De exemplu, el e de părere c-ar fi prea scump să folosim cuarţit. Sper să rezolvăm astăzi cele mai multe dintre aceste puncte în litigiu.

— Sunt sigur că putem.

Stern închise dosarul şi-l puse pe masă. Se aşeză pe marginea acesteia, legănându-şi uşor un picior.

— Unde-ţi faci lucrările? Ai un birou?

— Până vom găsi ceva, folosesc podul nostru. De ce mă întrebi?

— Firma noastră are o cameră în plus; dacă vrei, este a ta.

Sprâncenele ei se înălţară.

— Asta-i foarte generos.

— Nu, e ceva extrem de egoist. Vreau să te văd mai des.

Ochii lui, de un albastru incredibil, o priveau fix, şi Sabrina era conştientă de fusta ei dintr-un material subţire peste picioarele fără ciorapi, şi de bluza ei simplă de bumbac, cu un decolteu adânc, în V. El o prinse de mână.

— Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine, Stephanie, şi să lucrez cu tine. Când nu suntem împreună mă gândesc la tine; te strecori pe furiş lângă mine în timp ce eu mă ocup de alte lucruri şi pe urmă rămâi acolo, şi mie-mi place asta. Îmi place gândul că eşti lângă mine. Îmi plac tăcerea şi misterele tale. Îmi place felul în care gândeşti, şi eşti nespus de frumoasă. De fiecare dată când terminăm lucrul aici, mă simt pedepsit, pentru că vreau să fim mai mult împreună, şi am impresia că şi tu simţi la fel, că şi tu ai vrea să poţi rămâne.

Făcu o pauză scurtă, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să încuviinţeze. Şi deoarece nu primi nici un răspuns, adăugă:

— Şi alcătuim o echipă bună. Ne văd colaborând la o mulţime de lucrări, chiar şi mai mari decât aceasta.

Sabrina dădu din cap, gânditoare.

— Da, lucrăm bine împreună.

Se gândea cât de uimitor era că un bărbat atât de dichisit putea avea o purtare atât de directă. *Asta demonstrează cât de departe mă aflu de Londra: pe vremea aceea, nu m-ar fi mirat deloc să întâlnesc un membru foarte spilcuit al societăţii foarte spilcuite care să facă o asemenea propunere, fluturându-mi pe la nas tentaţia unor lucrări mai importante, datorate influenţei sale.*

Se gândi la Garth şi, în sinea sa, zâmbi. Ideea unui alt bărbat în viaţa ei i se părea de neînţeles. Cândva fusese capabilă să se imagineze pe ea însăşi la cină, sau la teatru, sau în pat cu un bărbat pe care-l întâlnea; acum nici nu-şi putea închipui aşa ceva. *Nimeni, niciodată, numai Garth* — îşi spuse. *Cât de ridicol e, din partea lui Vernon, să-şi imagineze că eu tânjesc de dorul de-a fi cu el când se face ora de mers acasă. Mi-a plăcut Vern, dar acum nu-mi mai place. Acum doar îi admir munca.*

— Bine — zise el, recăpătându-şi zâmbetul ştrengăresc de mai înainte. Te poţi muta în camera aia oricând pofteşti; dă-mi doar de ştire, ca să-i pot spune secretarei că vii.

— Oh, n-o voi folosi.

Îşi trase uşor mâna dintr-a lui şi se depărtă de el.

— Îţi sunt recunoscătoare, Vern, dar sunt foarte mulţumită acolo unde sunt.

Se gândi să se oprească aici, deoarece prin asta spunea totul despre viaţa ei, dar continuă, cu un glas

prietenos, dar puţin distant, ca şi cum s-ar fi gândit cu voce tare la o problemă care nu avea nici o legătură cu el, de parcă, de fapt, uitase deja ce spusese el. În felul acesta — îşi zicea ea — le rămânea o şansă pentru a continua să lucreze împreună în bune condiţii, la acest proiect sau la oricare altul.

— Cred într-unele lucruri. Am încredere în ceea ce fac. Dar cred şi în noroc, ca şi în miracole. Fiindcă mi se pare că lumea este atât de complicată, cu contorsiuni şi răsturnări care, într-o clipă, pot schimba vieţi întregi, încât dacă găsim iubire, muncă, o familie, un cămin, şi dacă le putem păstra laolaltă, o bună parte din toatea astea se datorează norocului şi miracolului. Şi toate acestea sunt ceva prea preţios pentru a le arunca de dragul unei aventuri. Ar fi ca şi cum aş sfida zeii să repete un miracol, iar eu nu sunt îndeajuns de îndrăzneaţă pentru a face asta.

Urmă o tăcere. Stern se întoarse către masă şi, cu gesturi lente, începu să-şi desfăşoare planurile, de parc-ar fi găsit o alinare în realitatea lor. Le fixă colţurile cu o agrafă mare şi o rolă de scotch, şi peste un minut reveni spre Sabrina.

— Eşti o doamnă norocoasă, spuse pe un ton zeflemitor. Se pare că zeii au folosit raţia mea de noroc şi miracol pentru a mă face arhitect. Unul bun, unul mare — ar zice oamenii, dar când e vorba de toate celelalte lucruri bune — iubirea, şi familia, şi căminul — eu n-am prea... Stephanie? Ce este?

Ea se uita dincolo de el, la masă. Când îşi desfăşurase planurile, el împinsese mai la o parte ziarul *Chicago Tribune*, şi Sabrina a citit titlul articolului de pe mijlocul primei pagini, deasupra unei fotografii a Clădirii Administrative a Universităţii Midwestern: «Comitetul Guvernului Investighează modul de utilizare a Fondurilor Guvernamentale»

— Iartă-mă — spuse, şi luă ziarul.

«Congresmanul Oliver Leglind, preşedintele Comietului Camerei Deputaţilor pentru Ştiinţă, Spaţiu şi Tehnologie, a anunţat astăzi că iniţiază o investigaţie cu privire la modul în care sunt utilizate în colegii şi universităţi creditele guvernamentale, ca urmare a unor reclamaţii potrivit cărora sistemul este grevat de nereguli, risipă şi fraudă.

Una dintre universităţile în curs de cercetare este Universitatea Midwestern, din Evanston.

Roy Stroud, consilier principal pe lângă comitet, l-a numit pe profesorul universitar Garth Andersen ca fiind unul dintre cei cărora li se va cere să dea declaraţii. Profesorul Andersen a recunoscut că unele universităţi se fac vinovate de excese" — a declarat astăzi domnul Stroud —, dar el a acuzat şi comitetul (înainte ca măcar un singur martor să fi fost audiat) de a fi pus la cale un complot cu scopul de a stârni mânia electoratului printr-un scandal, tăind şi spânzurând prin campusurile universitare.

Din spusele domnului Stroud, alţi profesori care vor fi chemaţi să depună mărturie sunt...»

— Iartă-mă, repetă Sabrina, repezindu-se pe coridor, unde agăţaseră un telefon portabil.

Billy Koner tocmai urca scara.

— Vern este în birou, îi spuse.

Apoi formă numărul de la universitate al lui Garth.

— E aici? A început un nou stil de muncă?

— Mă îndoiesc.

Telefonul continua să sune. Îşi imagină biroul lui Garth, pustiu.

— Billy, în dimineaţa asta nu pot rămâne. Specificaţiile se află în birou. Tu şi Vern puteţi să le studiaţi şi-mi daţi un telefon.

— Nu, nu, aşa nu...

Se întrerupse când ea îşi lăsă în jos capul, pentru a da un caracter privat convorbirii telefonice.

— Te voi aştepta în birou, bombăni, lăsând-o singură.

— Este în laborator, doamnă Andersen — îi spuse secretara. Profesorul Collins a fost nevoit să plece din oraş şi la rugat pe profesorul Andersen să-i preia orele de laborator, şi aceasta-i una deosebit de lungă — e ultima din sesiunea de vară. S-a întâmplat ceva? În dimineaţa asta ne-au telefonat trei reporteri.

— Îi poţi lăsa un mesaj în laborator?

— Mă pot duce până acolo. Vreţi să-i comunic ceva?

— Da, te rog. Spune-i să-mi telefoneze... Nu, o să fiu în drum spre casă. *Am vrut să instalăm un telefon în maşină, dar Garth a zis că-i un lux. Eu mă gândeam că, după doamna Thirkell, un telefon în maşină nici n-ar mai conta, dar am socotit greşit.* Spune-i că-i voi telefona la biroul lui peste un sfert de oră. Şi, Dalia, ţine-i pe reporteri departe. Poţi face asta?

— De ce să nu-i sugerez să folosească biroul profesorului Collins? Nimeni nu l-ar găsi acolo.

— Oh, foarte bine. *Minunata Dalia, care niciodată nu pune întrebări. Ar trebui să i se mărească salariul*, gândi Sabrina.

Şi cu glas tare continuă:

— Ai numărul acela de telefon?

Şi-l notă, apoi, când să se întoarcă în birou, îi veni altă idee şi formă numărul de acasă.

— Doamnă Thirkell, a telefonat vreun reporter, în dimineaţa aceasta?

— Vreo trei-patru, *my-lady*. Toţi îl căutau pe profesorul Andersen. Le-am spus că habar n-am când va fi acasă.

— Îţi mulţumesc.

Suntem binecuvântaţi cu femei discrete — gândi, şi dăugă:

— Poţi continua să spui asta toată ziua. Şi dacă u mă înapoiez până când vin acasă Penny şi Cliff, pune-le, te rog, să rămână acolo şi să să mă aştepte.

Billy Koner şi Stern o aşteptau şi ei, cu ziarul *Tribune* esfăşurat în faţa lor.

— E soţul tău?

— Da. Îmi pare rău, Billy, dar sunt nevoită să plec.

— Din cauza asta? Care-i problema? Se duce la omisie, le spune c-a cheltuit banii pentru cercetări sau ıai ştiu eu ce, şi vine acasă. Fără-ndoială că n-ar fi 'ebuit să zică chestia aia cu punerea la cale a unor omploturi, asta n-a fost prea inteligent, dacă mă ierţi că pun aşa, dar nici ăia nu-i spânzură pe oameni pentru tâta lucru. Aşa că de unde-ai scos că trebuie să-l ţii e mână?

— Vreau să fiu cu el. Când a venit Roy Stroud a dat mpede de înţeles că el şi cu Leglind sunt în căutarea nei poveşti grozave, cu eroi buni şi tipi răi. Leglind este roul: cine crezi că vor fi ticăloşii?

— Soţul tău? Nu-i decât un profesor. Indivizilor ăstora plac peşti mai mari: înalţi funcţionari din Ministerul ıvăţământului, preşedinţi de bancă, agenţi de bursă... u ăştia faci rost de articole scandaloase, fiindcă-i vorba e mai mulţi dolari şi nimeni nu-i iubeşte, poate doar âinii lor. Ai nervii prea încordaţi, Stephanie; este rezul-ıtul faptului că eşti legată de un universitar. Voi, ăştia, ierdeţi contactul cu realitatea.

Ea scutură cu nerăbdare din cap.

— Leglind vrea o scară pe care să se caţere, şi îşi ıchipuie c-o va obţine de la universităţi. Nu-i plac pro-esorii şi aceştia reprezintă o ţintă uşoară, fiindcă sunt tât de izolaţi, încât nu văd ameninţarea până-n clipa în are i-a ajuns.

— Ăstuia nu-i trebuie nici o scară; este şeful uneia dintre cele mai puternice comisii... Ascultă, îl cunosc pe Oliver Leglind, am copilărit împreună. Am băgat în campania lui mai mulţi bani decât oamenii din propriul său stat, probabil mai mulţi decât oricine. Nu va călca pe nimeni în picioare, şi indiferent ce înţelegi tu printr-o scară, nu aşa ceva caută.

— Nu mi-am dat seama că-l cunoşti. Atunci poate că ştii mai bine decât majoritatea oamenilor ce anume gândeşte el. E un om puternic, e posibil ca nici Camera Deputaţilor să nu fie de ajuns pentru el. Oare vrea să fie în Senat? A pomenit vreodată de Casa Albă?

Koner se schimbă la faţă. După un minut, spuse:

— Ei toţi vorbesc de Casa Albă.

— Adevărat ? Chiar toţi? Ei bine, s-ar putea, însă deocamdată nu mă interesează decât despre ce vorbeşte Oliver Leglind. Şi-a creat reputaţia c-ar fi încăpăţânat în ceea ce priveşte bugetul, cu excepţia proiectelor pentru propriul său stat, şi acum se pare că are de gând să fie dur în privinţa profesorilor care au căpătat credite guvernamentale. Şi ei constituie un vânat uşor pentru că nu au cum să demonstreze că fiecare dolar pe care-l primesc duce la un produs pe care-l găseşti de cumpărat la magazinul „Wal-Mart". Şi dacă eu îi pot fi cât de cât de vreun ajutor soţului meu când îl atacă Leglind, atunci asta voi face şi voi fi lângă el atâta timp cât va fi nevoie.

Urmă o tăcere. Koner ridică ziarul.

— Aici zice: „Profesorul Andersen a recunoscut că unele universităţi se fac vinovate de excese."

— Probabil ăsta a fost Roy Stroud, citându-l pe Garth. N-aş lua-o de bună. Dar să presupunem că aşa ar fi spus el. Excese există pretutindeni. O definiţie a guvernului este excesul.

Koner izbucni în râs.

— Corect. Cei de la Washington ştiu multe despre exces. Bun. Soţul tău n-ar putea scoate pe piaţă câteva gene pe care le-aţi putea cumpăra la „Wal-Mart"?

Sabrina zâmbi.

— Mă tem că nu.

— Dar ar putea schimba vitele sau altceva, ştii tu, ca să dea mai mult lapte, sau carne de vită mai slabă, sau orice altceva. Chestii pe care le mâncăm, nu?

— Există cercetători care lucrează în aceste domenii.

— La universitatea soţului tău?

— Da. Atâta timp cât au bani. Nu poţi face cercetare ştiinţifică decât dacă cineva plăteşte pentru ea.

— Pentru ce nu o plătesc universităţile?

— Plătesc, atât cât pot.

— Şi nu risipesc banii guvernului?

— Probabil că mai şi risipesc. Nu cred că cineva a descoperit o modalitate prin care fiecare bănuţ să devină productiv. Tu, acasă la tine, sau când construieşti clădirea asta, ai găsit o asemenea soluţie?

— Mă uit la fiecare bănuţ.

— Nu asta te-am întrebat. Nu există nici o risipă, Bill, în nici unul dintre proiectele tale?

Aşteptă o clipă şi continuă:

— Ei lasă, oricum, nu aceasta-i principala problemă. Vreau să fiu alături de soţul meu, acum, când prietenul dumitale îl atacă, şi acolo mă duc. Îţi voi telefona...

Koner mârâi.

— Poate-o să stau de vorbă cu Olli. Să văd ce urmăreşte. Va porni foarte curând în căutare de bani... totdeauna fac asta, indivizii ăştia de la Cameră. A dracului treabă: sunt aleşi, şi nici n-apucă bine să încălzească scaunele de sub ei că deja încep să ceară bani pentru

viitoarea campanie electorală. Da' ce dracu'! ai dreptate: pretutindeni se face risipă. Şi legat la ochi ar putea s-o găsească; nu trebuie s-o caute. Ascultă, am să discut cu el. Aşa că azi poţi rămâne cu Vern, să termini specificaţiile. E bine?

— Nu, astăzi plec, să fiu alături de Garth. Dacă vrei...

— Este vineri! O să stai cu el tot week-end-ul!

— Dacă vrei să discuţi cu congresmanul, o vei face în numele tău, Billy, nu ca reprezentant al nostru. Dar m-ar interesa ce spune. Telefonează-mi acasă. Oricând.

Dădu mâna cu el şi cu Stern, îşi luă servieta, şi ieşi în goană din clădire, apoi străbătu cu paşi repezi bucata ce-i rămăsese până la garaj.

— N-am avut timp s-o spăl, doamnă Andersen; aţi spus trei ore.

— E-n regulă, Juan. Data viitoare.

Pe *Sheridan Road* intră într-o benzinărie şi-i telefonă lui Garth.

— Ai văzut *Tribune* de azi?

— Chiar adineauri. Era un exemplar în biroul lui Chuck. Nu-ţi fă griji în legătură cu asta; este o sâcâială cu care mă pot descurca.

— Sunt în drum spre casă.

— Nu trebuia să vii.

— Dar vreau. Garth, cred că-i mai mult decât o sâcâială.

Îl auzi ciocănind cu un creion în masă.

— De fapt, aşa cred şi eu. Dar n-am avut timp să mă gândesc la toată problema. Aici se întâmplă lucruri emoţionante. L-am văzut azi-dimineaţă pe Lu, şi articolul lui... ei, lasă, îţi voi spune mai târziu.

— Este gata? Îl vei înainta?

— E gata. Îl voi trimite săptămâna viitoare. Mă bucur că vii acasă. Avem multe de vorbit.

— Garth, să nu discuţi cu nici un reporter, da? Înainte de asta ar trebui să-ţi spun ceva în legătură cu Billy Koner.

— Ce-i cu el?

— Îl cunoaşte pe Leglind. De fapt, s-ar părea că el este găina lui cu ouă de aur. Zice c-o să stea de vorbă cu el. Iţi voi povesti totul acasă.

Însă, când parcă maşina pe aleea casei şi se îndreptă spre intrare, Garth şi Lu stăteau în pragul casei, prinşi într-o conversaţie însufleţită. Garth coborî treptele şi o sărută.

— Nu l-am putut goni — este prea surescitat. Pentru el e un moment hotărâtor; acum chiar că nu mai este un student: e om de ştiinţă.

Sabrina se întoarse zâmbind spre Lu.

— Nu prea arată a om fericit.

— Ştiu. L-am întrebat dacă ceva nu-i în regulă. A zis că nu. S-ar putea să-şi facă griji dacă revista îi va accepta sau nu articolul, dar i-am repetat de o duzină de ori că sunt sigur că-l vor accepta, ceea ce înseamnă c-ar fi posibil să i-l publice mai înainte de sfârşitul anului. Nu ştiu ce-l necăjeşte — n-am fost prea insistent în încercarea de-a afla.

— Nu, avem alte lucruri la care să ne gândim.

Lu coborî treptele.

— O să plec. Dacă mai putem sta de vorbă, domnule profesor... eventual mâine...

— Lu, sfârşitul acesta de săptămână nu-i tocmai timpul potrivit. Dar am discutat toate problemele, nu mai e nimic de făcut decât să aşteptăm veşti de la editor.

— După ce le veţi fi înaintat articolul.

— Ţi-am spus că-l voi trimite săptămâna viitoare.

Lu şovăi, apoi dădu din cap şi rosti pe un ton politicos, inexpresiv, aproape distant:

— Vă mulţumesc.

— Ce ciudat — comentă Sabrina, urmărindu-l cum se depărtează. Tu eşti mult mai surescitat decât el. Parc-ai spus că era înflăcărat, nu?

— Aproape nebun, când a venit. Şi apoape în transă când a plecat. Poate voi încerca să mai vorbesc cu el mâine.

— Garth, ce-ar fi să le acorzi puţină atenţie profesorului Andersen şi lui Oliver Leglind, cel pornit în cruciadă?

El râse uşor şi, în timp ce urcau treptele până la intrarea în casă, îi înconjură umerii cu braţul.

— Mă bucur că eşti aici. Mă bucur că eşti lângă mine. Te iubesc.

Se îmbrăţişară şi se sărutară.

— Oh, ce bine este în braţele tale! suspină Sabrina. Mi-e dor de ele când nu mă înconjoară. Mi-e dor şi de tine.

Dar după un minut se desprinse de el zâmbind.

— E prea cald pentru un sărut prelungit. Oh, un ceai cu gheaţă! Ce grozav!

— O gentileţe din partea doamnei Thirkell. Îl prepara când am venit acasă.

— Este aici?

— La cumpărături. Se întoarce curând.

Garth puse cuburi de gheaţă în două pahare şi le umplu cu ceai din carafa aburită de condens. Stăteau strânşi unul lângă celălalt pe balansoar, ţinându-se de mână.

— Ce-a spus Billy Koner ăla al tău?

— Am înţeles că are de gând să-şi înfigă colţii în altă parte.

— Pentru ce ar face Koner asta?

— Fie pentru că l-am convins că universităţile nu sunt nişte haznale de risipă şi corupţie, fie fiindcă se

temea că eu nu voi mai pierde timp cu clădirea lui dacă tu eşti hăituit.

— Şi i-ar da Leglind ascultare? Spuneai ceva despre o găină cu ouăle de aur.

— A dat de înţeles că el ar fi singurul sponsor al carierei lui Leglind. Asta ar putea însemna că-i dă sau că strânge pentru el sume de bani; probabil şi una şi alta.

— Tu i-ai cerut să discute cu Leglind?

— Garth, cum poţi să-ţi închipui?! Mai întâi şi-ntâi, nici nu sunt convinsă că ăsta-i cel mai bun lucru de făcut.

— S-ar putea să nu fie. Tu ce i-ai spus?

— Că dacă vorbeşte cu Leglind, o face în nume propriu, nu ca reprezentant al nostru, dar că, desigur, m-ar interesa să aflu ce are Leglind de spus.

— Pare în ordine.

Garth sorbi ultimul rest de ceai din pahar şi-l umplu din nou. Rămaseră o vreme tăcuţi.

— Ţi-ai pierdut calmul cu Stroud — spuse Sabrina.

— Am fost imprudent. Mi-am zis să fiu politicos, dar abia după ce deja nu fusesem.

— Şi citatul referitor la excesele din universităţi?

— Este denaturat. Eu am spus că dacă ar exista excese, asta tot n-ar constitui o scuză pentru a ataca în totalitate activitatea de cercetare.

— Un scandal cu tăiere şi spânzurare...

— O alegere nu tocmai potrivită a cuvintelor.

— Într-adevăr — încuviinţă ea, zâmbindu-i. Te iubesc. Şi tu n-ar fi trebuit să discuţi cu el ştiind cât de uşor te aprinzi.

— Ai dreptate. Mi s-a mai întâmplat şi altă dată. Ar fi trebuit să fiu conştient de asta.

— Când crezi că te vor chema să dai declaraţii?

— În septembrie, octombrie... poate mai târziu. Nu par să se grăbească. Deocamdată îşi depun toate eforturile în direcţia unui maximum de publicitate.

— Dar banii pentru institut i-ai primit.

— În cea mai mare parte. Ar fi fost mai rău dacă de-abia am fi început să strângem fonduri. Aş prefera totuşi ca, în următoarele două luni, toţi acei oameni binevoitori să nu citească ziarele care vor vorbi despre banii aruncaţi la canal prin universitatea Midwestern.

— Asta-i ceea ce te îngrijorează?

— E doar o parte. Presupun că dacă s-ar decide că institutul este o chestie inutilă şi costisitoare, postul meu de director ar zbura.

— Nimeni nu te-ar putea acuza că te îmbogăţeşti cu banii institutului.

— Ar zice că urmăresc gloria şi celebritatea. Ca să-mi menţin numele printre cele cunoscute.

Sabrina se gândi la Vernon Stern.

— E ceva important pentru unii oameni, dar pentru tine niciodată n-a fost.

— Spune-i asta congresmanului.

Tăcură iar. Dincolo de portalul umbrit, aerul umed părea că atârnă din cer ca o perdea uşor vălurită, dând străzii înfăţişarea unei picturi vechi, spălăcită de trecerea timpului. Sabrina se întinse, răsucindu-şi capul spre Garth.

— Am zis azi ceva în legătură cu faptul c-ar trebui să punem pe hârtie cele ce facem şi ceea ce gândim; c-ar fi necesar să consemnăm totul, deoarece s-ar putea ca, pe neaşteptate, toate acestea să dispară.

— Un gând neplăcut. Ceea ce avem noi nu va pieri.

— Mă gândeam la strada noastră — strada noastră atât de solidă, sigură şi confortabilă. Şi, în realitate, chiar aşa este... dar e şi un loc în care se pot întâmpla lucruri rele.

— Pe care le vom înfrunta împreună. Şi le vom ıvinge.

Auziră soneria telefonului.

— Fir-ar să fie! se necăji Garth. Unde-i doamna 'hirkell, când avem nevoie de ea? Mă-ntorc numailecât.

Sabrina privea vălurelele aerului încins. *Lucruri rele* *se pot întâmpla. Dar nu atât de rele ca dacă n-am fi 'mpreună — noi toţi, familia noastră.*

Garth se înapoie şi umplu iar amândouă paharele.

— Era Claudia. Billy Koner al tău nu pierde timpul. -a telefonat lui Leglind, evident chiar înainte de-a fi ɔărăsit tu clădirea, şi Leglind a chemat-o pe Claudia ca ;ă-i spună că cercetările lor preliminare au demostrat ;ă neregulile de la Midwestern sunt nevinovate în comɔaraţie cu cele de la alte instituţii şi, deoarece timpul lui əste limitat, se va ocupa numai de cazurile cele mai scandaloase; în consecinţă, nici unul din noi nu va fi solicitat să dea declaraţii.

— Ce congresman lesne de cumpărat!

Garth o înconjură cu braţul şi o sărută.

— Eşti minunată. Ţi-am mai spus asta-n ultima vreme? Bineînţeles că aceasta-i adevărata concluzie: nu dacă noi trebuie sau nu să dăm declaraţii, ci dacă un congresman este de vânzare. Claudia spumegă de furie; şi eu la fel. Este destul de rău că individul e de vânzare, dar cealaltă parte proastă a întregii întâmplări este că el lasă povestea asta din ziare să se cufunde în tăcere, dând frâu liber insinuărilor perfide, să circule căpătând o viaţă a lor proprie. Nu-i vom îngădui să scape aşa uşor.

Sabrina se trase spre spate, pentru a se uita la el.

— Ai de gând să ceri o retractare. Dar nici nu ai un cotraargument. Doar dacă nu-l folosiţi iarăşi pe Billy, şi nu cred că vreunul din voi ar face asta.

— Bine'nţeles că nu. Să contribuim şi să sprijinim cumpărarea unui congresman? Nu acesta-i soiul de lucruri prin care suntem cunoscuţi. Nu, ne vom duce la Washington. Congresmanul va trebui să poarte o conversaţie, în loc să emită decrete. Secretara Claudiei se ocupă de asta, o va programa probabil pentru săptămâna următoare.

— Crezi că congresmanul vrea o conversaţie?

— Nu, dar o va avea. N-ar fi inteligent din partea lui să refuze să primească pe preşedinta unei universităţi de vază şi pe directorul Institutului de Inginerie Genetică din cadrul acesteia, pe care l-a acuzat de deturnări de fonduri, dacă nu chiar de fraudă. Nu zău, ar fi o poveste spumoasă pentru ziare.

— Mă bucur că vă veţi duce la Washington. Amândoi. Dac-am putea lăsa toată problema asta în urma noastră...

— Va trebui să fie un război, nu o conflagraţie. Asta-i ideea. Ştiu, s-ar zice că vieţile noastre sunt alcătuite din războaie: mici crize care-ar putea pârli o viaţă, poate chiar să ardă mici părţi din ea, dar fără a face daune pe termen lung, deşi atunci când ne aflăm în vârtejul ei avem impresia c-ar fi posibil şi asta.

— Adică ne petrecem timpul stingând incendii? Pare îngrozitor. Şi nebunesc.

— Atunci să zicem că „rezolvăm probleme". Sună mai bine.

Râseră uşor, continuând să stea relaxaţi privind strada şi bând ceai rece ca gheaţa, cu mâinile împreunate puţin transpirate şi cu trupurile moleşite de căldură.

— Am putea intra în casă, unde-i răcoare — propuse Garth.

Sabrina scutură din cap.

— Nu încă. Îmi place ideea de a sta cu soţul meu în pragul casei, la mijlocul unei după-amieze — mă face să mă simt foarte paşnică şi demodată.

— Ca pe vremea când femeilor li se făcea curte.

Zâmbiră şi se sărutară blând, apoi rămaseră iar tăcuţi, urmărind cu privirea maşinile care treceau prin faţa casei, vecinii venind şi plecând, şi umbrele arborilor aşternându-se, tot mai lungi, de-a curmezişul trotuarului. Apoi autobuzele taberei de vară opriră la colţul străzii şi din ele ieşiră în fugă copii, cu rucsacuri în spinare, cu mâinile pline de trofee şi cu capetele înfierbântate de tot felul de planuri. Penny fu printre primii care coborâră şi şedea deja pe trepte, lângă Sabrina şi Garth, când Cliff, încruntat, veni târşindu-şi picioarele pe alee.

— Nu credeam că veţi fi acasă, le spuse.

Sprâncenele lui Garth se înălţară.

— Aşa ne zici „bine v-am găsit"?

— Iartă-mă. Bună. De ce staţi aici? E prea cald.

— Părea o idee bună, pentru un timp, replică Sabrina. V-a obosit căldura?

Cliff se uită chiondorâş la ea, pe sub smocul de păr ce-i cădea peste frunte.

— De ce?

— Arăţi foarte supărat pentru cineva care tocmai a sosit din tabără. Îmi închipuiam că v-a plăcut.

— Este O.K.

— Acum două zile era fantastic, remarcă Garth.

Cliff ridică din umeri, apoi aruncă o privire rapidă spre Sabrina. Se rezemă de balustrada scării, izbind cu piciorul pietricelele de pe alee.

— A fost acolo şi Lu Zhen, spuse Penny. Zicea c-a venit să-l vadă pe Cliff jucând fotbal.

— Nu mi-am închipuit că-şi va lua vreodată timp liber, se miră Garth. Dar promisese că va discuta despre fotbalul din China. Asta a făcut, Cliff?

— Uneori.

— Zicea că şi-a terminat articolul, adăugă Penny. Asta-nseamnă că se va înapoia în China?

— În curând, confirmă Garth. Şi-a încheiat lucrarea post-doctorală condusă de mine şi spunea că se va întoarce acasă de îndată ce articolul îi va fi aprobat spre publicare.

— L-ai trimis la *Newsweek*, sau *Time*, sau *People* sau la vreun altul? întrebă Penny.

Garth zâmbi.

— La nici unul din cele pe care le-ai numit. Articole ca acela al lui Lu se duc la reviste de specialitate, în cazul acesta la *Science*. Dar încă nu l-am expediat. O voi face săptămâna viitoare, după ce-l voi revedea.

— Iarăşi? întrebă Sabrina. Credeam că e gata.

— Probabil este, dar nu l-am citit decât pe bucăţi. N-am avut timp să-l parcurg în întregime, de la început până la sfârşit. Dacă este bine argumentat, aşa cum l-a descris Lu, va avea mare răsunet, şi ne va face să fim foarte mândri de el.

Cliff izbi o piatră şi lovi cu fluierul piciorului balustrada scării.

— Fir-ar al naibii! strigă, şi se aşeză pe treaptă, frecându-şi piciorul.

Sabrina se uită în ochii lui Garth.

— De ce nu vă duceţi voi, tu şi cu Cliff, înăuntru, unde-i răcoare? spuse. Poate ne preparaţi o carafă cu limonadă. Se pare că am rămas fără ceai rece.

— Bună idee. Vino, Cliff, hai să realimentăm familia cu băuturi răcoritoare. Îmi pare rău — adăugă în şoaptă, adresându-se Sabrinei. M-am lăsat dus de val. E *realmente* un proiect uluitor, să ştii. Îţi voi vorbi despre el mai târziu.

O sărută şi se ridică în picioare.

— Ei, Cliff?

— Mda.

Se strecură pe uşă, în timp ce Garth i-o ţinu deschisă, poi îl urmă pe tatăl său în bucătărie. Aerul din casă ra răcoros şi uscat, şi-n mod spontan îşi zâmbiră unul ltuia, când se simţiră înviorați de el.

— E o nebunie să stați afară — spuse Cliff.

Garth scoase din frigider câteva lămâi.

— Eu le tai şi tu le storci. O.K.?

— Sigur.

Munciră în tăcere, Cliff trăgând în jos mânerul apaatului de stors suc cu o asemenea energie încât zeama nproşcă masa, ca şi cămaşa lui. Garth nu făcu nici un omentariu. Termină de tăiat în felii lămâia, apoi puse ahăr într-o carafă mare de sticlă. Peste câteva minute liff turnă în aceasta apă şi zeama de lămâie. Cu o ngură lungă, Garth le amestecă. Stăteau în picioare, nul lângă altul, privind cu atenţie cum se dizolva zahărul n lichidul gălbui şi cum micile bucăţele de lămâie se oteau într-un vârtej nebun, urmărite de lingura lui Garth.

Cliff se duse la congelator, îşi umplu amândouă nâinile, ţinute căuş, cu cuburi de la dispozitivul de făcut heață şi şi le goli în carafă, împroşcând iar masa cu monadă. Se uită la Garth, aşteptând observaţii în legăură cu mizeria de pe masă, cu petele de pe cămaşa ii, cu mâinile nespălate cu care pusese gheaţă în monadă.

— Hai să ne aşezăm aici, spuse Garth. Imi închipui ă maică-ta şi Penny vor veni şi ele în curând.

Cliff nu se mişcă din loc.

— Am ceva treabă în camera mea.

— Mai las-o puţin. Vreau să discut cu tine. Este nportant, Cliff.

Băiatul ridică din umeri şi se apropie de canapea. iarth luă două pahare şi carafa cu limonadă şi veni ngă el.

— Mă gândeam să vorbim despre Lu Zhen, de reme ce pare să fie un punct dureros în casa noastră.

— Nu contează.

— De ce nu?

— Ai spus că pleacă înapoi.

— Bineînţeles că pleacă. Ăsta i-a fost gândul înc de la început.

— Vreau să zic, săptămâna viitoare, sau cam aşa

— Sunt foarte sigur că nu va fi chiar atât de curân Cred că va aştepta să afle dacă articolul îi este accep tat spre publicare şi, de obicei, asta durează câtev săptămâni.

— Ai spus că de data asta va merge mai repede.

— S-ar putea. Sper să fie aşa. Dar care-ar fi dife renţa, Cliff? Lu este un student al meu şi un oaspete î această casă şi nimic mai mult. Pentru ce nu putem dis cuta despre el, ba chiar să-l poftim la cină, fără ca tu s te porţi de parcă s-ar fi declarat război?

Cliff se mulţumi să ridice din umeri.

— Şi se presupune că eu trebuie să ştiu ce-nseamn asta?

— Individul nu-mi place!

— Păi da, am observat cu toţii. Întrebarea este „de ce"?

Garth turnă limonadă în pahare, lăsând să alunec în fiecare câteva cuburi de gheaţă. Se uită la muşch încordaţi de pe faţa fiului său şi la expresia nemângâ iată din ochii lui, şi suferi pentru el: avea doisprezec ani, încerca să-şi găsească locul în lume şi se temea s nu şi-l piardă pe cel pe care-l avea şi de care, până d curând, nu se îndoise.

— Îţi voi spune ceva în legătură cu Lu — începu Garth, pe un ton gânditor. În cea mai mare parte di timp îi este teamă. Unii dintre studenţii mei sunt mâna de ambiţie, alţii de dorinţa de a face bine, câţiva d lăcomie. Pe Lu îl conduce teama. Se pare că toţi ce de-acasă şi-au pus mari speranţe în el; seamănă puţi

o poveste a fraţilor Grimm, în care prinţul este trimis ucidă balaurul, să învingă duhurile rele, să găsească omoară, să cucerească prinţesa şi să se înapoieze la lat tocmai la timp pentru masa de seară.

Fără voie, Cliff izbucni în râs.

— Ar putea, pur şi simplu, să le zică să-l lase în ɔe. Doar nu-i sclavul lor.

— Nu cred că le poate spune aşa ceva. Guvernul ɔlăteşte specializarea şi chiria, iar părinţii se luptă ntru fiecare bănuţ pe care-l pot economisi spre a-i gura mâncarea şi îmbrăcămintea. Problema este că ɘ un bun om de ştiinţă condus de teamă, iar eu sunt tuitorul lui şi vreau să-l ajut. Dar asta nu are nici o ătură cu sentimentele pe care le am faţă de propriul u fiu.

— Ba da, are — replică Cliff, după câteva clipe. 'că te entuziasmezi teribil când se-ntâmplă nu ştiu în laborator; vorbeşti despre limfocite şi toate chesti-alea de parc-ar fi oameni, adică, ştii tu, ca şi cum 'i ceva extraordinar, şi el tot aşa, şi tu stai, şi vorbeşti, oloseşti cuvinte de care n-am auzit niciodată, şi eu s îndeajuns de inteligent încât să fac aşa ceva şi iodată nu voi fi...

— Stai aşa!

Garth îşi puse pe masă paharul şi se întoarse cu a spre Cliff.

Pentru ce n-am avut până acum discuţia asta? se 'ebă. *E ceva în neregulă cu mine, am fost oare prea sorbit de lucrările mele şi, în ultima vreme, de soţia a, sau şi alţi taţi şi fii trăiesc cu anii în acelaşi fel, fără 'orbi despre sentimentele lor, luând de bună iubirea şi presupunând că totul e-n ordine?*

— Nu ştii cât de inteligent eşti şi cât de inteligent fi. Tu încă mai experimentezi diverse lucruri şi desco-i mereu ceva nou despre tine însuţi. Mă aştept să

faci asta vreme de mulţi ani. Dacă mâine mi-ai arăta ceva şi ai declara: *Iată soiul de persoană care sunt şi asta vreau să fac tot restul vieţii mele, aş fi dezamăgit. Nu vreau...*

— Ai fi *dezamăgit*?

— Foarte dezamăgit. Nu vreau să fii ca Lu, Cliff. Vreau ca deocamdată să fii tânăr şi să nu te-ncui într-o cameră care s-ar putea să nu fie potrivită pentru tine. Chiar dacă-i potrivită, nu vreau să te instalezi în ea prea curând. Ştii, — zise lăsându-se pe spate, privindu-l pe Cliff şi zâmbind — tu ai deja mai multă încredere în tine decât aveam eu la vârsta ta; şi eşti mai echilibrat. Tot ce mi-am dorit eu vreodată a fost să fiu om de ştiinţă. Eram ferm convins că nimic altceva nu era interesant, sau că nu merita să-mi pierd timpul. Pe urmă, mai târziu, mi-am dat seama cât de multe goluri existau în viaţa mea, şi am început să dedic timp istoriei, literaturii, artei, şi să petrec momente plăcute datorită lor. In privinţa asta, tu mi-ai luat-o înainte.

Cliff scutură din cap.

— Nu-s bun la şcoală.

— Eşti O.K.. Încă nu-i acorzi toată atenţia. Nu ştim ce fel de elev vei fi când vei decide că şcoala merită mult mai multă atenţie decât fotbalul. Dar nu-i nici o grabă — îţi dai o şansă de a încerca orice. Admir asta.

— Admiri...

Glasul lui Cliff se stinse. Îl privea pe tatăl său ca şi cum i-ar fi cântărit seriozitatea.

— Fiindcă înseamnă că eşti curios, deschis spre idei noi, gata să cuprinzi întreaga lume. Iată ce încerc să-ţi spun, Cliff: asta mă face mai mult decât orice să fiu mândru de tine, chiar mai mult decât faptul că eşti învingător la fotbal. Întotdeauna te-am iubit, dar, mai presus de orice, te admir pentru felul de om care eşti

ii-mi placi. Îmi place să fiu cu tine. Sunt recunoscător entru asta. Cred că asta-i cea mai mare binecuvântare între toate: să-ţi placă proprii copii ca tovarăşi de viaţă.

Cliff se uita la el pătrunzător. Muşchii feţei i se reıxară; expresia nemângâiată dispăruse. Sorbea tot ce punea Garth, reorganizând în minte modul în care se ândea el însuşi la relaţiile dintre ei.

— Şi Lu?

— Ce-i cu el?

— Păi, ai putea spune aceleaşi lucruri despre el: îţi lace, şi-ţi face plăcere să fii cu el, şi este un bun tovaăş, fin'că-i inteligent şi poate discuta despre lucrurile are te interesează...

— Cliff, am un fiu. Te iubesc şi-mi placi pentru că şti singurul fiu pe care mi-l doresc. Eşti unul dintre cei ei oameni pe care-i îndrăgesc mai mult pe lumea asta, i vreau să discut cu tine despre orice te interesează, şi reau să mă asculţi când eu vorbesc despre ceva ce mă ıterează pe mine. Mi se pare că-i o învoială corectă. 'e fapt, mă face să mă simt grozav de norocos, ori de âte ori mă gândesc la asta.

Urmă o tăcere lungă.

— Nu-ţi pasă ce note iau?

Garth zâmbi în sinea lui, constatând cum fiul său ıcerca să descopere cât de largi erau graniţele iubirii ale de tată.

— Aş prefera să nu cazi la nici o materie.

— Şi dacă s-ar întâmpla?

— Mi-ar părea rău.

— De ce?

— Pentru că sunt nefericit când tu eşti nefericit sau ni închipui c-ai fi; ştiu că nu-ţi place să dai greş în mic. Şi pe urmă, ţi-ar încurca treburile cu fotbalul; nu lasă să joci dacă pici un examen, nu-i aşa?

— Hm... nu, mormăi Cliff, scormonindu-şi o zgaibă de pe încheietura unui deget. Şi mămica a zis odată chestia asta. Zicea că sunt curios cu privire la lume şi c-aş putea învăţa o mulţime de lucruri dac-aş vrea.

— Ei bine, uneori, dacă auzim ceva de două ori ne este mai uşor să credem. Poate că acum vei crede.

— Dar când am rugat-o să se ducă la director, ştii tu, şi să-i spună ceva pentru mine, n-a vrut. A spus că era problema mea, ca şi cum nici nu i-ar fi păsat.

— Nu mi-a vorbit despre asta. Şi *era* problema ta?

— Păi, mda, da' ştii, obişnuia să se ducă la şcoală să explice unele lucruri...

— Şi acum nu se mai duce. Crezi cu adevărat că asta înseamnă că nu-i pasă de tine şi nu te iubeşte? Sau, dimpotrivă, că-i convinsă că eşti îndeajuns de inteligent şi de mare pentru a rezolva o mulţime de probleme fără ca mama ta să se repeadă să te ajute?

— Aşa presupun.

— Ce presupui?

— Că crede că m-aş putea descurca şi singur, fără ea.

— Şi te-ai descurcat?

Cliff confirmă, dând din cap.

— Îmi face impresia că maică-ta crede că eşti un băiat cu adevărat deosebit, întocmai aşa cum cred şi eu. Ascultă, Cliff... (Garth îşi puse braţul pe după umerii fiului său) Pentru ce nu luăm noi lucrurile mai uşor? Avem o familie minunată, una dintre cele mai bune, şi locuim într-o casă bună, şi într-un oraş plăcut, şi ne amuzăm grozav împreună. Bănuiesc că dac-am căuta cu tot dinadinsul probleme, am găsi câteva, dar de ce-ar trebui s-o facem? Să-i lăsăm pe oamenii de ştiinţă să caute probleme — de pe urma lor se îmbogăţesc. Toţi oamenii de ştiinţă din lume ar dispărea într-un nor vrăjit dacă, dintr-o dată, n-ar mai exista nici o problemă. Însă

ci, în casa noastră, în familia noastră, eu te iubesc, şi ama te iubeşte, şi tot ce trebuie să facem este să ne ıcurăm unul de altul, nu să ne frământăm în legătură ı nişte „poate" şi „dacă". Ce părerea ai?

Cliff oftă. Se rezemă de tatăl său, continuând să-şi ȷândărească zgaiba de pe încheietura degetelui.

— Mi se pare că-i O.K. Ai de gând să-l inviţi iar la nă?

Garth simţi că-l cuprinde revolta. Cliff îşi dădu seama, n felul în care i se încordă sufletul, şi se închise în el.

— E mult prea cald — spuse Sabrina, intrând în ıcătărie, cu Penny pe urmele ei. Îmi place să stau ară, dar există o limită, şi noi am depăşit-o. (Aruncă o :urtă privire cercetătoare asupra braţului cu care Garth îl conjura pe Cliff şi a feţelor amândurora.) Am pierdut ıva?

— Cliff se întreba dacă-l vom mai invita la cină pe ı — răspunse Garth, păstrându-şi cu grijă o intonaţie ıutră.

— Oh!

Cliff, încăpăţânatule! — gândi Sabrina. *O discuţie ngă cu tatăl tău, şi încă una bună, după câte se pare, ır tot ce-ai auzit va trebui să fie însuşit în timp; şi până 'unci trebuie să mai împungi şi să înţepi, măcar încă dată.*

— Ei bine, continuă pe un ton detaşat, sigur că-l ım invita. Vom da, probabil, o masă de adio în cinstea l, când va fi gata să se înapoieze în China. Întotıauna procedăm aşa cu musafirii, nu-i adevărat?

Îi zâmbi lui Cliff, adăugând:

— Trebuie să ne purtăm foarte frumos cu el, astfel cât să ştie că-i dorim tot succesul pe care-l speră.

Turnă în pahare limonadă pentru ea şi pentru Penny, se hotărî să împungă şi să înţepe la rândul său.

— Cred că mai ales tu, Cliff, ai putea fi deosebit de drăguţ cu el, deoarece în trecut n-ai fost.

Cliff se încruntă.

— Ştii că şi tu eşti gazdă aici. Aceasta-i casa ta în aceeaşi măsură ca şi a noastră, şi gazdele au răspunderi faţă de oaspeţii lor.

— Mda, dar...

— Şi întotdeauna a fi deosebit de drăguţ cu cineva, când eşti foarte sigur că nu-l vei mai vedea niciodată, este o idee grozavă.

— Oh! (Încruntarea se atenuă.) Ei, da. Sigur.

Uşa de serviciu se deschise şi intră doamna Thirkell, luptându-se cu sacoşele de târguieli.

— Cliff, n-ai putea...

— Bine'nţeles!

Sări în picioare. Faţa îi strălucea de voioşie. Îi luă din mână două sacoşe.

— Cum se face că nu conduci maşina? Ar fi mult mai uşor.

— Pentru că-n ţara asta se conduce pe sensul interzis al străzii şi asta nu-i firesc, iar eu nu vreau să particip la aşa ceva.

Se auzi zbârnâitul telefonului şi doamna Thirkell se repezi la el.

— Te rog, Cliff, pune totul pe masă.

Garth se ridică în picioare şi o înconjură cu braţul pe Sabrina.

— Îţi mulţumesc, îi şopti. Poate că noi doi, împreună, am reuşit să rezolvăm problema.

— Mămico — zise Penny — ai uitat? Urma să-l întrebi pe tăticu' în legătură cu petrecerea de diseară.

— Petrecere? se miră Garth.

— Penny a fost invitată acasă la Carla Shelton, şi nu ştie cine mai merge dintre copii.

— Shelton? Este un nume nou? Nu l-am mai auzit.

— Sunt nou veniţi în oraş.

— E ziua de naştere a Carlei, explică Penny. Pot să ă duc? Locuieşte în casa mare pe lângă care am ecut, aia imensă, care era de vânzare de-atâta timp.

— Dar nu ştii cine-a fost invitat, Penny, şi am mai scutat despre asta, ţii minte?

— *My lady*, interveni doamna Thirkell, la telefon ste prinţesa Alexandra.

Sabrina se uită la ea fără să priceapă. Alexandra?

Stau într-o bucătărie din Evanston, în statul Illinois, lscutând cu soţul meu, savant în domeniul molecular, i cu fiica noastră de unsprezece ani, despre o petre- ere la care poate că ea n-ar trebui să se ducă, în vreme e fiul nostru de doisprezece ani descarcă din sacoşe rticole de bucătărie. Ce loc are în toate astea prinţesa lexandra Martova, chiar dacă-i doar la telefon?

— *My lady* ?

— Da. Mulţumesc, doamnă Thirkell.

Luă telefonul în sufragerie.

— Alexandra? Unde eşti?

— În Chicago, la „Fairchild". Scumpo, ştiu că este e neiertat, dar nu rămân în oraş decât peste noapte, n-aţi vrea, tu şi soţul tău, să veniţi aici, să luăm na împreună? Antonio este prins în afaceri începând e-acum şi până la miezul nopţii, şi mi-ar face plăcere ă vă văd. Nu ştiam că vom veni aici. Zburam cu avionul e la Londra către undeva — Detroit? Pittsburgh? — nde Antonio avea o întâlnire cu nişte persoane pe care ebuie neapărat să le vadă şi, dintr-o dată, i-a spus lotului nostru să schimbe destinaţia către Chicago. şa că m-am gândit... Ştii, îmi lipseşte Sabrina. Şi mă ândeam ce plăcut ar fi să fiu puţin timp împreună cu oi. Te superi că-ţi spun asta?

— Nu.

Sabrina închise ochii şi, vreme de câteva clipe, f
din nou Sabrina Longworth, la Londra, plănuind cu Alex
andra să se ducă în seara aceea la un restauran
discutând despre următoarea petrecere, următorul week
end petrecut la ţară, următoarea croazieră... urmă
toarea croazieră, iahtul lui Max, o croazieră în largu
Mediteranei, în faţa Monaco-ului, o explozie...

— Scumpo? Dacă sunteţi prea ocupaţi...

— Nu, mi-ar face plăcere să te văd. Dar de ce n-a
veni tu la noi? Am lua cina şi am sta de vorbă cât ar
mai vrea.

— Acasă la voi? Dar nu locuiţi în Chicago.

— Şi nu locuiesc nici în districtul alăturat. E drum
de aproximativ douăzeci de minute cu taxiul. Sau... s
nu-mi spui că Antonio n-a închiriat o limuzină — ăsta
întotdeauna primul lucru...

Se întrerupse. *Pentru ce fac asta? Revin în trecu
atât de uşor! Ar fi fost de necrezut că până acum...*

— Mă uluieşte — rupse tăcerea glasul Alexandr
— câte nimicuri ţi-a spus Sabrina despre noi. Da, ar
făcut rost de o limuzină, şi aş fi încântată să vin la vo
acasă. E bine la opt?

Sabrina zâmbi, gândindu-se cât de mult timp tre
cuse de când ora opt era cea mai devreme la car
oricine s-ar fi gândit pentru a lua masa de seară.

— Perfect. Pe diseară.

— Mămico — zise Penny, care venise după ea, î
sufragerie. Mă pot duce? Barbara se duce.

Sabrina îşi concentră iar atenţia asupra acel
probleme.

— Asta nu mi-ai spus până acum.

— Am uitat.

Garth li se alătură şi Sabrina schimbă o privire cu el

— Atunci, pare în ordine, zise el. Vivian n-ar lăsa-o Barbara la petrecerea aceea, dacă ar fi îngrijorată.

Sabrina dădu încet din cap.

— Zece fix, Penny!

— *Zece fix!* Dar, mămico, e vineri seara!

— Ai dreptate. Zece şi jumătate.

— Mămico!

— Aşa rămâne, Penny, şi tu ştii asta. Când vei ea doisprezece ani, vei putea adăuga încă o jumătate oră.

— Barbara are voie până la mijlocul nopţii.

— Nu cred.

— Ba da... când e acasă la ea şi are o petrecere...

— Dar când e invitată în altă parte?

— Zece şi jumătate, recunoscu Penny cu părere rău.

Apoi, în mod impulsiv, îşi aruncă braţele în jurul ıbrinei.

— Este O.K., nu mă supăr. Pot să-mi îmbrac rochia a nouă?

— Da, dar are nevoie să fie călcată. Roag-o pe amna Thirkell.

Penny alergă la doamna Thirkell, iar Garth şi ıbrina se întoarseră unul către altul.

— Este extraordinar cum te porţi cu ea, spuse ırth. Ea îşi doreşte restricţii — de fapt şi le doresc toţi piii, mai ales cei răsfăţaţi — şi nu ştiu cum se face, r tu întotdeauna ai înţeles acest lucru.

Întotdeauna. Începând din septembrie. La început a uşor să fiu strictă, pentru că întotdeauna e mai lesne copiii altei femei, însă pe urmă a fost aşa fiindcă erau mei, şi-mi făceam griji în legătură cu ei, şi mă temeam ntru ei şi, mai cu seamă, fiindcă-i iubeam.

— O iubesc. Îl iubesc pe Cliff. Te iubesc pe tine.

Îl înconjură cu braţele şi-l sărută.

— Ce voia Alexandra?

— O sporovăială de seară. Vine la cină — la opt fix ceea ce dovedeşte că nu are copii. Nu mi-o pot imagina în casa asta, dar se pare că doreşte să-şi retrăiască amintirile. Tu nu trebuie să rămâi să asculţi.

— Mă gândeam să mă duc la biroul meu. Ar fi un moment tihnit în care să revăd articolul lui Lu. Te-a supăra?

— Sigur că nu. O poţi lua pe Penny la zece şi jumătate, sau mă duc eu?

Se sărutară din nou şi stătură îmbrăţişaţi în timp ce soarele inunda cu lumină sufrageria şi glasurile voioase ale copiilor se auzeau peste îndrumările şi sfaturile doamnei Thirkell.

Căminul meu, locul meu, iubirea mea — îşi spuse-n gând Sabrina. Gândul era mai intens deoarece alunecase spre fosta ei identitate de îndată ce auzise vocea Alexandrei şi, pentru câteva clipe, i se păruse că-şi ţinea în mâini ambele vieţi, iar apoi, fără ezitare sau regret, deschisese pumnul în care ţinea prizonieră viaţa de la Londra şi o lăsase să zboare departe.

— Nu, nu voi locui niciodată acolo, îi spuse Alexandrei în seara aceea.

Stăteau singure în bibliotecă, având pe masa dintre ele un ibric cu cafea şi ultima bucată din plăcinta cu mere a doamnei Thirkell.

— Aceea era viaţa Sabrinei Longworth, îi explică, iar viaţa mea este aici.

Alexandra o privi îndelung.

— Arăţi splendid. O diferenţă ca de la cer la pământ faţă de cum arătai la Londra, când te-am văzut ultima dată. Fără-ndoială că perioada aceea a fost îngrozitoare — înmormântarea, şi pe urmă toţi indivizii aceia îndopându-se acasă la ea de parcă se temeau că nu vor mai mânca niciodată.

— Sau că vor mai fi vreodată vii — completă abrina, pe un ton calm. După înmormântări, oamenii ıănâncă spre a se convinge că ei înşişi sunt încă vii şi ănătoşi, că totul funcţionează şi că moartea este ceva e neînchipuit.

— Doamne, vorbeşti întocmai ca ea — asta-i ceva o-ar fi spus Sabrina, cu exact acelaşi glas.

Alexandra îşi înclină capul, studiind-o.

— Semeni şi nu semeni cu ea. După înmormânıre, când hoardele se năpusteau la mâncare, m-am tot ltat la tine, şi-mi ziceam că sunt nebună, pentru că ram sigură că erai Sabrina; aş fi putut paria. Dar acum -aş mai fi aşa sigură. Eşti... oh, nu ştiu... mai blândă ecât Sabrina. Nu, nu-i asta. Mai liniştită, nu atât de ervoasă.

— Mai fericită, poate.

— Oh, nu ştiu, zău. Sabrina avea unele griji — -avem cu toţii? — dar era foarte fericită, să ştii. Petreeam bine.

— Ştiu.

Sabrina îi zâmbi, bucurându-se că o avea alături. lexandra era înaltă şi suplă, cu ochi de un albastru eschis, ale căror colţuri se ridicau puţin spre tâmple, şi n păr de culoarea spicului de grâu, ce-i cădea liber pe meri. Purta un pantalon de mătase crem şi o bluză sortată, cu mâneci scurte, iar la gât, urechi şi încheıtura mâinii avea bijuterii cu smaralde şi diamante. abrina se imagină pe ea însăşi, în rochia de plajă din umbac franţuzesc, cu colier şi cercei din chihlimbar de Katherine Hayward, şi cu balerini în picioarele fără orapi, şi ştia că era tot atât de bine îmbrăcată ca şi lexandra, dar mai ştia şi că îşi pierduse strălucirea, are pe vremuri radia din ea precum radia în aceste ipe din Alexandra: un lustru final care făcuse parte din

viaţa sa de la Londra, pe vremea când era întotdeaun expusă privirilor admiratoare. *Şi nu-i duc dorul* — îş spuse-n gând, zâmbindu-i Alexandrei.

— Şi tu arăţi splendid. Eşti atât de fericită precur pari?

— Scumpo, mi-e greu să cred, dar sunt. Îmi plac să clădesc oraşe în Brazilia — este prima oară-n viaţ mea când m-am simţit cu adevărat utilă. Şi m-am îndră gostit de Antonio, ceea ce este un lucru pe care-i bin să-l faci cu propriul tău soţ. Pentru asta trebuie să mulţumesc Sabrinei. El a învăţat multe de la ea, înaint să i se spună să-şi facă bagajul.

„Antonio a învăţat...?" Sabrina era uluită — pe vre mea când îl cunoştea, el păruse impermeabil la oric influenţă. Însă cea care rupsese legătura cu el fuses Stephanie, şi trebuie s-o fi făcut cu un soi de hotărâr inocentă de care Sabrina niciodată n-ar fi fost în stare.

— Ce anume a învăţat?

— Că alţi oameni, chiar şi femeile, au propriile lo idei şi propriile lor programe de viaţă, tot atât de în dreptăţite ca şi ale lui. Nu vreau să spun că asta ar fi credinţă permanent înrădăcinată în mintea şi-n inim lui, ci doar sporadic, astfel că sunt nevoită să i-o reamin tesc. Dar el se poartă tot mai bine, şi niciodată nu m-am amuzat mai bine ca acum. Aş vrea să fi putut şti ast şi Sabrina.

— S-ar fi bucurat pentru voi amândoi.

— Prin urmare, ce ai de gând în legătură cu Londra? Credeam că ai fuzionat magazinele tale, cel de-aici c cele de-acolo.

— Aşa am şi făcut, dar nu-i ceea ce vreau real mente. Este de necrezut câtă energie necesită o casă ş o familie...

— Abia acum descoperi asta? Ce vârstă au copiii?

— Unsprezece şi doisprezece. Nu, bineînţeles că tiam, însă totul s-a dublat sau triplat când am încercat ă jonglez şi cu Londra. Şi când m-am gândit la asta, ni-am dat seama că nu voiam să fiu jongler.

— Sigur, înţeleg. Sabrina ar fi încercat, şi poate-ar i reuşit. Dar tu te concentrezi mai mult asupra celor le-aici; de fapt eşti prinsă până peste cap în toate ıstea. Îmi pare rău că Garth n-a putut rămâne în seara ısta. Îmi place cum arată. Inteligent şi sexy, şi, Dumne-eule, felul în care se uită la tine... visul oricărei femei. și credeam că vom fi împreună şi cu copiii voştri. Întot-leauna sunt atât de liniştite serile voastre?

Sabrina râse:

— Nu s-ar spune! Penny este la o petrecere. Cliff e us, la etaj, cu un prieten, ocupaţi cu nişte jocuri pe alculator.

— Iar Garth e la lucru.

— Credea că ne-ar plăcea să avem câtva timp umai pentru noi.

— De fapt avea dreptate. Îmi place aşa.

Urmă o scurtă pauză, după care Alexandra vorbi in nou:

— Am o întrebare.

— Aşa mi-am închipuit.

— Aşa ţi-ai închipuit?

— Mă gândeam că trebuie să existe un motiv entru a veni la Chicago. Drept de la Londra.

— Ştii? eşti absolut incredibilă. Sabrina obişnuia ă facă asta: pur şi simplu îmi citea gândurile. Este econcertant. Aşa era atunci şi aşa e şi acum.

— Dar acum ai o întrebare.

— Am. Este „Ambassadors“ de vânzare?

— Singurul care-ar fi putut să-ţi spună asta e Sidney ones, iar eu i-am atras atenţia ca, deocamdată, să nu pună nimănui.

— Ei bine, unii oameni ai legii au inimi generoase. I-am telefonat fiindcă ştiam că era avocatul tău, şi i-am spus că visul vieţii mele fusese să fiu proprietara magazinului „Ambassadors" şi că aş fi zdrobită dacă l-ai vinde...

— Visul vieţii tale?

— O mică exagerare. Am visat asta în ultimele două luni. Scumpo, eu l-aş putea conduce — tot timpul mă duc şi mă-ntorc din Brazilia — şi vreau s-o fac. Vreau ceva al meu, separat de ceea ce posedă Antonio şi, în afară de asta... ar fi ca şi cum aş păstra-o pe Sabrina lângă mine. Voi avea nevoie de nişte experţi, să mă ajute până învăţ mult mai multe decât ceea ce ştiu acum, dar Londra mişună de experţi. Şi n-ai prefera să-mi vinzi mie, nu unui străin?

— Da. Aş fi foarte fericită dacă „Ambassadors" ar fi al tău. Preţul este de un milion de lire.

Alexandra izbucni în râs.

— Nu-ţi pierzi vremea, nu? Ai şi convertit banii în lire. Şi asta e fără inventar.

— Cu inventar cu tot.

— Atunci te păcăleşti.

— Nu ştiu care-i piaţa la Londra, în ultima vreme. Dacă atunci când vei vinde lucrurile din magazin vei continua să crezi că m-am păcălit, trimite-mi jumătate din preţul de cumpărare. Şi apoi, rămâi stăpână.

— Scumpo, oare nu pricep eu ceva? Se pare că te-ai gândit la toate. Ştiai că voi veni cu propunerea asta? Cum ai fi putut?

— Nu ştiam, dar cred că-i minunată. Ai dreptate: nu voiam să-l vând unui străin. Am aceleaşi sentimente în legătură cu casa, dar probabil că asta...

— Da, mi-a pomenit Sidney şi de casă. N-am nevoie de ea. O am pe-a mea iar tu mi-ai decorat-o superb, aşa încât n-aş abandona-o. Dar am câţiva prieteni care

:ută o locuinţă. Te-ar supăra dacă le-aş vorbi despre ›a?

Câteva clipe, Sabrina se simţi cuprinsă de panică. se lua totul. Îşi închipuise că avea să fie un proces lent – să discute cu oamenii, să verifice referinţe, să cataogheze inventarul — toate acestea lăsându-i timp să ›vanseze încetul cu încetul, să-şi ia adio de la cea care 'usese ea cândva. Acum toate îi erau smulse cu rapidi:ate şi, în mod instinctiv, întinse o mână să le reţină.

Dar nu vreau să le reţin. Şi de îndată ce prin minte :i trecu acest gând, panica dispăru; împotrivirea pieri.

— Ar fi grozav, spuse.

Mâna îi rămăsese întinsă, şi o puse pe braţul Alexandrei, şi-n clipa următoare erau una în braţele celeilalte, gândindu-se la Sabrina Longworth.

— Îţi mulţumesc, îi spuse în cele din urmă Alexandrei. Credeam că va fi foarte greu să fac asta — să tai legăturile şi să-mi întorc spatele spre tot ce-a fost... dar în felul acesta este aproape ca şi cum totul ar rămâne în familie. Crezi că am putea întocmi toate actele până-n septembrie? Mi-ar plăcea ca de ziua mea totul să fie terminat.

— Pe nouăsprezece, nu-i aşa? Păi sigur, de ce nu? Chiar şi avocaţii ar trebui să rezolve toată hârţogăria în şase săptămâni.

Prinţesa se ridică în picioare şi se duse spre micul bar din colţul camerei şi, cu gesturi la fel de degajate de parc-ar fi fost, într-adevăr, un membru al familiei, umplu două pahare cu Porto.

— Hai să bem pentru asta.

— Da. Şi pentru mai multe vizite. Vei mai veni la Chicago?

— Scumpo, Antonio crede că în lume nu există decât două locuri: Brazilia şi Europa. De ce nu vii tu să mă vezi? Sunt la Paris mai tot timpul; la Londra voi fi mai des

decât până acum; şi, foarte de curând, am cumpărat o casă în Provence, între Cavaillon şi Gordes. Aţi fi bineveniţi, tu şi familia ta. Oh! ce idee formidabilă! Copiilor le-ar plăcea la nebunie. Spune că veţi veni! Nu acum, e prea cald. Dar la toamnă.

— O să vorbesc cu Garth. În octombrie trebuie să fie la Haga şi urmează ca, după aceea, să stăm o săptămână la Paris, doar noi doi. Am putea veni în Provence pentru vreo două zile. Vom discuta propunerea asta.

Se auzi telefonul şi Sabrina se uită mirată la ceas.

— Abia zece. Poate că Penny vrea să vină acasă devreme. Iartă-mă.

Când răspunse, auzi glasul grăbit şi preocupat al lui Garth.

— Sunt nevoit să rămân până mai târziu decât mă aşteptam. O poţi lua tu pe Penny?

— Nu-mi place să-l las singur pe Cliff.

— Mă gândeam că Alexandra ar mai putea fi acolo.

— Garth, ce este. Ce nu-i în regulă?

— Încă nu sunt sigur. Iţi voi povesti când ajung acasă.

— E vorba de articolul lui Lu?

— S-ar putea. Mai este Alexandra acolo? Poate rămâne până o aduci pe Penny?

— Sunt sigură că va vrea. Mă ocup eu de asta, Garth. Şi te voi aştepta.

— Vin acasă cât de curând posibil. Te iubesc.

Garth închise telefonul şi reveni spre biroul său, pe care erau răsfirate, în faţa lui, paginile frumos tipărite ale articolului lui Lu, cu paragrafe perfect spaţiate, cu formule şi note de subsol.

Lu muncise vreme de doi ani pentru a găsi o modalitate prin care să obţină la şoareci o artrită reumatică identică în manifestări cu cea a oamenilor, astfel încât cercetătorii ştiinţifici să poată testa rapid noi tratamente

destinate ameliorării şi vindecării artritei. În acest scop, începuse cu o persoană care suferea de artrită reumatică, de la care izolase şi extrăsese gene ce controlau formarea ţesutului articular. Odată genele izolate, obţinuse din ele clone[1], luase ovule de şoarece fertilizate şi injectase în ele genele clonate, iar apoi transferase ovulele în oviductul unei femele de şoarece folosită ca mamă adoptivă.

Repetase aceeaşi procedură, cu aceeaşi persoană, pentru a izola şi extrage gene care produceau limfocite ce atacau ţesutul articular, producând artrită. Când obţinuse două descendeţe de şoareci cu două tipuri de gene, îi împerecheasе. Teoria lui susţinea că progeniturile lor vor avea artrită reumatică de acelaşi fel cu cea a oamenilor.

Garth lucrase alături de Lu la programul lui de izolare şi clonare a genelor şi de producere a două descendenţe de şoareci care să poată fi împerecheaţi. Sărbătoriseră împreună când Lu izbutise să obţină un şoarece purtător al genei care controla formarea ţesutului articular uman. Însă după aceea, Lu se ocupase singur de cea mai grea parte a proiectului: producerea unui şoarece care să aibă o genă cu instrucţiuni pentru formarea unor limfocite care să atace ţesutul articular.

Iar eu eram ocupat cu institutul — îşi spunea în gând Garth, aplecat peste hârtiile de pe birou. *Şi cu soţia mea. Şi vreme de un an nu i-am acordat suficientă atenţie.*

Încă de la început, cu doi ani în urmă, crezuse că Lu avea să descopere că nu o singură genă controla dezvoltarea limfocitelor, ci două, poate mai multe, ceea ce

---

1 *Clonă* (med.) = Grup de organisme format pe cale asexuată, pornind de la o genă; grupuri de plante produse pe care vegetativă, de la un altoi iniţial. (n.t.)

ar complica şi mai mult proiectul. Dar Lu crease şoarecele său transgenic — un şoarece cu gene străine — cu o singură genă ce controla dezvoltarea ţesutului articular şi o singură genă ce controla dezvoltarea limfocitelor. Acesta era motivul pentru care Garth credea că Lu făcuse un pas atât de uriaş înainte.

Însă, în timp ce citea articolul, ceva începu să-l sâcâie. Îşi amintea de alte experimente cu limfocite, care fuseseră ambigue în ceea ce priveşte numărul de gene implicate; îşi aducea aminte de unele discuţii cu alţi cercetători care susţineau că trebuie să existe mai multe gene, şi de articole a căror concluzie era că încă mai aveau multe de învăţat.

Dar în articolul său elegant redactat, Lu declara că problema era rezolvată.

„Ei bine, Domnul fie lăudat!“ — gândise Garth, din clipa în care Lu îi spusese că găsise soluţia. Însă sub bucuria victoriei, rămâneau unele semne de întrebare şi — în tăcerea biroului său din clădirea pustie a Institutului de Biologie Moleculară, la ora nouă seara a acelei zile de vineri — întrebările deveniseră insistente. Şi astfel, după ce citi articolul pentru a treia oară, întinse mâna spre telefon pentru a-l chema pe prietenul său, Bill Farver.

E şapte la San-Francisco, îşi spuse. *Probabil încă mai lucrează.*

Sună la biroul lui Bill, la „Laboratoarele Farver“, şi-l găsi acolo.

— Mă gândeam că ţi-ar plăcea să fii primul care să afle că Lu Zhen susţine c-a reuşit. Chiar acum îi revăd articolul.

Glasul lui Farver tună în receptor, auzindu-se de parcă el s-ar fi aflat în biroul de-alături.

— Descendenţi transgenici cu artrită reumatică umană? E fantastic, Garth! Jos pălăria; jos sute de

ălării! Bineînţeles, eu sunt zdrobit — nu-mi place să jung al doilea într-o cursă.

— Cât de aproape de rezultat eşti?

— Ce să zic, avem probleme cu cea de-a două genă entru limfocite, nu ştiu cât timp ne va mai lua. Mi-ar lăcea să văd articolul lui Lu; să văd cum a făcut el.

Garth îşi îndreptă privirea spre ungherele întuneoase ale biroului său. El şi Farver nu discutaseră despre etalii; de fapt, ei erau competitori, şi abia acum Farver, are credea că acea parte a cursei fusese câştigată, îi orbise atât de la obiect.

— Ce anume ai încercat tu? îl întrebă Garth.

Comparară apoi observaţiile cu privire la tehnicile xperimentale — cea a lui Lu, a lui Farver şi ale altora de a Laboratoarele Farver, şi Farver spuse:

— Pur şi simplu, eu nu înţeleg, Garth, cum de-a reuit el. Doi dintre cercetătorii mei jură că trebuie să existe a doua genă, că este imposibil să pui capăt artritei eumatice a unui şoarece cu o singură genă; trebuie să aibă pe amândouă. Bineînţeles că spusele lor nu sunt uvintele Domnului, dar au lucrat o mulţime la chestia sta şi sunt inclinat să cred că au dreptate. Tu ai verifiat lucrarea lui Lu?

Garth fu pe punctul să riposteze tăios — sigur că i-o erificase; că asta era datoria lui de sfătuitor şi în caliate de conducător al proiectului său de cercetare ost-doctoral... dar se opri de îndată ce deschise gura. lu verificase lucrările de cercetare ale lui Lu pe măsură e avansau. Fusese prea ocupat, avusese încredere în u, şi dorise ca acesta să reuşească.

— Mă voi mai uita o dată la ea, spuse.

— Pe articolul lui Lu se află şi numele tău, nu-i şa? L-ai trimis undeva?

— Nu. Încă nu eram gata.

— Asta-i bine. Întotdeauna am ştiut că precauţia merită mai multă atenţie decât îi acordăm de obicei. Ascultă, spune-mi şi mie ce descoperi, vrei? Dacă el are dreptate, dacă noi, cei de-aici, am neglijat ceva, ne-aţi putea aduce pe drumul cel bun.

— Îţi voi da veşti în curând. Şi-ţi mulţumesc, Bill. Îţi apreciez colaborarea.

Strânse laolaltă paginile articolului şi, absorbit de gânduri, începu să le potrivească într-un teanc ordonat. Dacă Farver avea dreptate, descendenţii şoarecilor transgenici ai lui Lu vor fi perfect sănătoşi: fără nici un simptom de artrită reumatică. Părinţii lor vor fi avut gena pentru formarea ţesutului articular, dar vor fi fost lipsiţi de două gene pentru limfocite. Şi-n consecinţă...

Lăsă aprinsă lumina din biroul său şi străbătu clădirea, până în laboratorul lui Lu. Şoarecii dormeau, ori o luau la fugă, ori stăteau parcă pe gânduri în timp ce el trecea pe lângă ei, citind etichetele de pe cuşti. Când îi găsi pe cei pe care-i căuta, luă sânge din cozile a cinci dintre ei şi coborî cu probele un etaj mai jos, la laboratorul de analize. Puse eprubetele de analiză într-un agitator şi se uită la ceas. Aproape zece. Nu va termina la timp pentru a se duce s-o ia pe Penny. Sună acasă, folosind telefonul de pe peretele laboratorului. Privea eprubetele în timp ce asculta glasul Sabrinei, imaginându-şi cele două femei stând în bibliotecă, ghemuite pe canapea, comparându-şi vieţile şi depănând amintiri.

— Mă ocup eu de asta, Garth. Şi te voi aştepta.

— Vin acasă cât de curând posibil. Te iubesc.

Gândurile îi erau la eprubetele de analiză, pe care le vedea sclipind, lumina lămpilor de pe plafon reflectându-se pe sticlă şi pe lichidul de un roşu viu, în timp ce agitatorul întorcea tuburile în sus şi-n jos, ca un scrânciob de jucărie.

Puse sângele într-un analizator, apoi aşteptă stând n picioare lângă imprimanta calculatorului.

O imprimantă pe care-o pândeşti cu ochii nu-şi face ılclodată datoria — gândi, şi începu să umble încoace ıl-ncolo cu paşi mari, încordându-şi gâtul, încleştând şi loscleştând pumnii. Nu venea aici prea des, deşi în 'llele studenţiei sale şi la începuturile sale ca profesor ı Columbia petrecuse tot atât de mult timp analizând ıânge cât şi toţi ceilalţi cercetători.

Mă îndepărtez de munca adevărată — îşi spuse-n ıând — *şi nu pot face nimic în legătură cu asta. În orice :az, nu dacă vreau să conduc un institut şi lucrările ıtudenţilor. Şi să le acord mai multă atenţie decât i-am ıcordat lui Lu, în anul care a trecut.*

Auzi imprimanta pornind şi străbătu camera pentru ı urmări hârtia ce se desfăşura din maşină. Coloanele lo cifre apăreau încetul cu încetul, tipărite rând după ând. Şi chiar mai înainte ca imprimanta să se oprească, ıai înainte de a rupe foaia pe linia perforată şi a o lua ı el în birou, Garth ştiu că probele de sânge nu indicau ıici un semn de artrită sau de vreo altă boală. Şoarecii ırau sănătoşi... iar articolul lui Lu era o fraudă.

14

Stephanie auzi o cheie răsucindu-se în broască, uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se, cheia încuind-o din nou, şi şi-o imagină pe Jacqueline venind din dogoarea de iulie de pe bulevardul Gambetta şi intrând în răcoarea magazinului; aranjând ici o vază, colo o lampă, pe măsură ce se apropia de încăperea din spate.

— Bună-dimineaţa, ai petrecut un week-end plăcut? (Vocea îi părea preocupată.) Tu şi Max aţi făcut ceva interesant?

Deschise un dulap din colţul camerei şi îşi schimbă pantofii de stradă cu alţii, cu tocuri înalte.

— Eşti foarte tăcută, draga mea. Eşti cumva necăjită?

— Da.

„Asta nu-i o problemă între tine şi Jacqueline; este între Jacqueline şi mine." Auzea glasul lui Léon, îi simţea braţele în jurul ei, în luminişul răcoros din pădure, acolo unde făcuseră dragoste. Dar de atunci trecuseră patru zile, cu un week-end la mijloc, şi ea nu mai putea să suporte, trebuia să stea de vorbă cu Jacqueline. *Fiindcă este, totuşi, o problemă între noi două* — îşi spuse în

nd — *şi ea trebuie să fi fost împreună cu Léon în timpul* *estui week-end, şi nu pot continua să pretind că nimic* *s-ar fi schimbat, fiindcă nimic nu mai e cum a fost.*

— Ei bine, în cazul acesta trebuie să stăm de vorbă spre asta.

Jacqueline se aşeză pe marginea mesei şi întinse aţul, înconjurând umerii Stephaniei.

— Nu, aşteaptă, te rog. Trebuie să-ţi spun... Credeam n week-end-ul acesta... s-ar putea... poate ai văzut...

— N-a m fost aici. M-am aflat la Paris de vineri pă-amiaza până aseară târziu. Ce-aş fi văzut dacă fi fost aici?

— Pe Léon.

Trupul Jacquelinei rămase nemişcat, ca şi cum s-ar pregătit să asculte... sau să zboare.

— Aşa deci. (Glasul îi era un murmur.) Nu ghicisem tu erai.

— Ce vrei să spui? Ai zis că n-ai fost aici, că n-ai rbit cu el.

— Dar a venit la mine acasă sâmbătă, şi când a nstatat că eram plecată, a lăsat un buchet de flori şi o risoare. N-am deschis scrisoarea; era târziu când am înapoiat şi eram obosită, aşa că am lăsat-o pentru ieară. Fiindcă, draga mea, atunci când un bărbat îţi ă flori şi o scrisoare, asta nu înseamnă decât un igur lucru. Haide, nu-ţi ascunde faţa. Dă-mi voie să uit la tine.

Stephanie o privi în ochi.

— N-am ştiut. Şi pe urmă, mi-a spus, dar deja totul schimbase.

— Erai deja îndrăgostită de el. Şi el de tine, bineîn-es, deoarece mi-a scris o scrisoare. (Zâmbi uşor.) Léon cu mine ne-am făgăduit cândva unul altuia să nu bovim la jumătatea drumului, dacă am întâlni pe

— Îmi pare rău, Jacquline, te rog să mă crezi. N-aş fi
— Ba sigur că da. Este clar că asta avea să s întâmple. Nu te-ai fi putut împotrivi fără a te distruge p tine însăţi. Nici nu trebuie să te gândeşti că ai fi put să respingi ceea ce s-a întâmplat — ar fi fost o greşeal Şi pentru ce îţi pare rău? Că-l iubeşti pe Léon? Nicăie nu există un bărbat mai bun, de ce ţi-ar părea rău că iubeşti?
— Nu că-l iubesc îmi pare rău, ci fiindcă în fel acesta te fac pe tine să suferi.
— Oh, ei bine, suferinţa... cu toţii suferim din când în când; altminteri ar însemna că suntem morţi...
Glasul i se înecă la ultimul cuvânt, şi tuşi uşor, s şi-l limpezească.
— Mă bucur pentru voi amândoi, mai ales pe tine, dragă Sabrina, pentru că eşti tânără şi...
— Şi tu eşti!
— Da, dar nu ca tine. Şi nu am atâta nevoie de iubir
— Toţi avem nevoie de o apropiere şi de o iubire de cineva pe care...
Stephanie izbucni într-un râs nervos şi continuă.
— Jacqueline , nu ţi se pare că această conversaţ este foarte ciudată?
— Ciudată? Nu cred. Aş spune mai degrabă „civilizată".
— Dar nici una din noi n-a pomenit nimic despr soţul meu.
— Da, aşa este, dar discutăm desprea tine, desp ce-ţi trebuie ţie, ceea ce nu are în mod obligatoriu va legătură cu tine şi cu Max.
— Dar sunt *căsătorită*.
— Însă asta constituie o problemă numai dacă v să te măriţi cu altcineva şi să ai copii. Dar presupun bine, presupun că asta vrei. Aşa este?

— N-am vorbit despre a ne căsători sau a avea opii. Atâta doar că-l iubesc. Că fac dragoste cu el. Că reau să fiu cu el chiar şi când sunt cu Max, iar eu sunt *ăsătorită* cu Max. Am îndatoriri faţă de el...

— Oh, draga mea, vorbeşti de parc-ai fi o americancă.

Jacqueline lăsă o mică pauză, apoi adăugă:

— Poate chiar eşti — n-ar fi un fel de surpriză? Nu, o fapt nu poţi fi. Nici un american nu vorbeşte franceza a ca tine. Dar să ai asemenea idei... De ce să nu poţi ibi pe altcineva în afară de soţul tău, mai cu seamă ând căsnicia ta nu-i ceea ce-ar trebui să fie? Ai fi mai uţin amabilă cu Max? L-ai face să sufere?

— Da. Întocmai aşa cum Léon te îndurerează pe tine.

Chipul Jacquelinei se înăspri imperceptibil, devenind aproape o mască. Şi Stephanie înţelese că în ultimele inci minute ea jucase un rol, discutând cu însufleţire espre Stephanie şi Léon ca şi cum ar fi fost nişte personaje pe o scenă, ea însăşi putând să le analizeze, ba hiar să contribuie la scrierea scenariului, în vreme ce tătea deoparte, interesând-o acţiunea la modul calm, isă fără a se implica.

Dar nu era neimplicată. „Asta constituie o problemă umai dacă vrei să te măriţi cu altcineva şi să ai copii." u fusese în stare să rostească numele lui Léon. Stephae vedea cu câtă grijă îşi ţinea trupul — cu spinarea reaptă, cu capul sus — de parcă s-ar fi putut sparge ca n porţelan preţios dacă ar fi lăsat un singur muşchi să e relaxeze, sau o singură emoţie să iasă la suprafaţă. i spinarea aceea dreaptă şi în capul ridicat era o mânie deznădăjduită, şi Stephanie se întrebă cum s-ar mţi ea însăşi dacă Léon i-ar fi scris câteva rânduri şi ar fi trimis flori, şi îi veniră lacrimi în ochi.

— Ah, să nu plângi, spuse Jacqueline. Nici unul ntre noi nu va plânge. În schimb, vom...

La uşa din faţă se auzi o bătaie. Jacqueline şi Stephanie se uitară una la alta: ştiau cine era şi, vreme de o singură clipă, nu mai fură decât două femei ce împărtăşeau aceeaşi taină şi prin aceasta erau mai apropiate una de cealaltă decât s-ar fi putut simţi faţă de orice bărbat. Dar clipa pieri. Jacqueline oftă şi spuse:

— Îi deschid eu.

Însă Stephanie se ridică în picioare odată cu ea şi se duseră împreună în camera de prezentare a exponatelor.

Când se deschise uşa, Léon le văzu pe amândouă deodată.

— Bună-dimineaţa, zise Jacqueline pe un ton oficial şi se trase la o parte.

El intră în magazinul discret luminat şi se opri lângă o masă pe care una din picturile lui mai mici stătea pe un şevalet. Intonaţia îi era neutră când le salută pe amândouă.

— Mi-a trecut prin gând — i se adresă Jacqueline — că era posibil să nu-mi fi citit scrisoarea.

Ea zâmbi discret.

— Cât de bine mă cunoşti, Léon.

Stephanie tresări.

— Ar trebui să plec, spuse. Voi fi în spate.

— Vreau să rămâi, o opri Jacqueline. Suntem toţi prieteni, nu-i aşa? Şi, desigur, ai avut dreptate, Léon. Nu ţi-am citit scrisoarea. Am lăsat-o pentru diseară.

Léon le privi pe amândouă.

— Se pare că acum nu mai e necesar.

— Bineînţeles că-i necesar. O voi păstra ca pe o amintire. Într-un asemenea scop este mult mai bună decât o convorbire dintr-o dimineaţă de sâmbătă, de care nu mi-ar fi rămas decât ecouri.

— Am trecut pe la tine şi duminică, zise el calm.

— Mi-a spus servitoarea. A fost un gest foarte grillu să te asiguri că nu m-am înapoiat acasă devreme, nd nevoită să înfrunt singură după-amiaza unei dumici, doar cu flori şi o scrisoare. Un gest care te descrie ərfect: întotdeauna ai fost extraordinar de atent.

Se depărtă cu câţiva paşi şi rămase cu spatele spre , rezemându-şi uşor o mână pe un birou cu decoraţiuni ırlte.

Stephanie porni către ea, dar Léon îi puse mâna pe 'aţ, şi-n clipa aceea Jacqueline se întoarse. Masca îi spăruse de pe faţă, însă Stephanie îşi spuse că părea ›roape austeră, cu trăsăturile chipului dăltuite şi conrate în umbre tăioase. Poate că-n ochi avea lacrimi, dar 'a greu de afirmat în lumina aceea slabă — când veniıră să deschidă uşa de la intrare, uitaseră să aprindă mpile. Jacqueline îi privea pe Stephanie şi Léon, care ăteau în picioare, unul alături de celălalt, degetele lui că strângând braţul ei.

— Ce drăguţi sunteţi împreună. Vă faceţi unul pe tul şi mai frumoşi. Acesta-i un dar adus de iubire... ca misterul său, desigur. Este atât de minunată, partea ıta: să împărtăşeşti şi să te bucuri de misterul celuilalt.

Le puse uşor mâinile pe braţe — o îmbrăţişare, o necuvântare, şi continuă:

— Îmi place să ştiu că v-aţi găsit unul pe altul. Îmi ace să mi se amintească faptul că întotdeauna există istere şi descoperiri care ne aşteaptă. (Îi sărută pe ›care pe obraz.) Vă iubesc pe amândoi. Vă urez multă ricire.

Stephanie scoase un suspin de recunoştinţă şi-şi ıică braţele ca pentru a o înconjura pe Jacqueline, apoi 'ıtă.

— Ei, haide! o încurajă Jacqueline. Ne iubim una ı alta, nu-i aşa?

— Da. Oh, da! exclamă Stephanie, şi se îmbră ţişară. Te iubesc. Eşti întotdeauna atât de minunată cea mai minunată prietenă cu care mi-aş fi putut do vreodată să stau de vorbă! Vreau să fii fericită. Vrea să ai tot ce-ţi doreşti.

Jacqueline râse uşor.

— Aşa vreau şi eu. Şi vom continua să stăm d vorbă, da? Tot atât de des ca înainte. Mi-ar lipsi dac n-am face-o.

— Da.

Stephanie îşi ascunse îndoiala. I-ar putea vorbi Ja quelinei despre Max, dar despre Léon niciodată. *Exis întotdeauna compartimente şi locuri tainice* — gândi - *în care pe unii oameni îi lăsăm să intre, iar pe alţii n Vieţile noastre sunt urzeli complicate, ţesute din secre şi înşelăciuni.*

O străbătu un fior.

— Ce este? o întrebă Jacqueline contrariată. E zec fix. De ce nu pot veni oamenii la cumpărături târziu, aş cum fac întotdeauna când întârzie la petrecerile d seară?

— Să aprind luminile — zise Stephanie, ducându-s în camera din spate pentru a acţiona toate întrerup toarele, astfel încât magazinul să capete viaţă.

— Iar eu mă duc să lucrez, spuse Léon, însoţind- Te simţi bine? Câteva clipe ai părut gata să leşini.

— Mă simt perfect. A fost senzaţia aceea pe ca am mai avut-o. Dar a dispărut.

Se îmbrăţişară şi se sărutară într-un colţ al încăpe şi Stephanie ştiu că-i aparţinea, tot aşa cum şi el îi apa ţinea ei.

— Te iubesc. Mă bucur că ai venit în dimineaţa ast

El îi sărută ochii şi colţurile gurii.

— Te ador, te doresc, vreau să fiu înlăuntrul tău, alături de tine, şi în faţa ta la masă, şi să alerg cu ti

prin câmpuri de lavandă, şi să mergem împreună cu bicicleta către orice stâncă din care izvorăşte orice râu, şi viaţa, şi iubirea... Doamne! trăncănesc ca un poet amator beat. Iubito, avem multe lucruri despre care trebuie să vorbim.

— Da.

Era atât de fericită de parcă sufletul nu-i putea cuprinde întreaga fericire.

— Îţi voi telefona, e bine aşa? Nu ştiu când voi putea...

— Da, da, telefonează-mi. La atelier sau acasă. Oricând. La miezul nopţii, în zori, la prânz — voi fi treaz, gândindu-mă la tine, dorindu-te şi, cel mai probabil, pictându-te. Să-mi telefonezi. Te iubesc.

Stephanie îl privi în vreme ce străbătea magazinul. Léon se opri pentru scurt timp să spună ceva Jacquelinei şi s-o sărute pe obraz; apoi el plecă. Ea rămase acolo unde stătea, îngăduindu-şi încă un minut înainte de a se întoarce la lucru, căutând să-şi fixeze în amintire glasul, şi atingerea, şi privirea din ochii lui.

— Sabrina! o chemă Jacqueline, cu vocea ei plăcută. Ai vrea, te rog, să aduci carafele „Terre d'Homme" care-au sosit azi dimineaţă?

În clipa aceea, Stephanie se gândi la Max, şi exuberanţa îi pieri. *Trebuie să-i spun*, îşi zise-n gând. *Diseară. Orice-ar susţine Jacqueline, ceea ce sunt pe cale să fac este ceva rău, şi sunt datoare să-i spun... să-i spun că vreau să plec din casa lui, să obţin un divorţ, să fiu liberă să... să fac orice voi decide să fac.* „Iubito, avem multe lucruri despre care trebuie să vorbim."

Duse cutia cu carafele în magazin. Acolo se aflau câţiva clienţi, iar apoi veniră mai mulţi, şi Stephanie nu se mai gândi la Max decât când ieşi cu maşina din Cavaillon, urcând colina către mica aşezare omenească

din vârful acesteia. Mâinile îi erau încleştate pe volan
Repeta:

Îmi pare rău, Max. Tu mi-ai dăruit o viaţă, dar acum trebuie să-mi făuresc şi eu una, a mea.

Îmi pare rău, Max. Îmi placi şi îţi sunt recunoscă toare, dar m-am îndrăgostit de...

Îmi pare rău, Max, dar cred că-i timpul să trăies singură.

Îmi pare rău, Max. Nu vreau să te fac să suferi, da am cunoscut pe altcineva şi trebuie să fiu cu...

Îmi pare rău, Max, dar nu mai pot trăi cu tine, pentr că nu te iubesc şi cred că-mi ascunzi unele lucruri. N eşti cinstit faţă de mine. Cred că nici măcar nu vrei ca e să-mi amintesc cine sunt, sau orice altceva referitor l trecutul meu...

Asta era — îşi spuse în gând în timp ce băga maşin în garaj. Acesta-i motivul pentru care voia să-l pără sească. Opri motorul. Era perfect adevărat, dar nu di cauza asta îl părăsea. Îl părăsea ca să poată fi în patu lui Léon, să-şi petreacă zilele şi nopţile împreună c el, şi să-l iubească. Nu-l iubea pe Max, şi nici nu ave încredere în el — încă de la început, din spital — da rămăsese cu el fiindcă îi oferise siguranţă. Fu cuprins de un val de disperare. *Nu m-am maturizat deloc. Ple dintr-un loc sigur într-altul, întocmai aşa cum am făc când am plecat de la tatăl meu la şcoală, şi la Garth.*

GARTH.

Numele stârni înlăuntrul ei un ecou: Garth, Garth GARTH. Stephanie se concentră asupra lui, încercând să-l ţină-n loc, străduindu-se să-l lege de altceva. Da nu exista nimic cu care să-l poată asocia; nu însemna nimic pentru ea. Garth, Garth, Garth. Nu era un nume pe care să-l fi auzit în Cavaillon; nu era un nume obişnuit *Am fost căsătorită cu el? Poate că doar am trăit cu e Cine era? Cine eram eu?*

— Fir-ar să fie! gemu, şi izbi cu pumnii în volan.

Unul din pumni lovi claxonul, şi sunetul acestuia ex-odă în garaj. Într-o clipă, uşa se deschise şi *madame* esset alergă sprea ea.

— *Madame, madame*, ce este? o întrebă, deschi-ând portiera. Oh, ce palidă sunteţi! Nu vă simţiţi bine, aţi rănit?... Haideţi, lăsaţi-mă să vă ajut...

— Nu, nu, totul e-n ordine.

— Nu-i deloc în ordine, *madame*, văd că tremuraţi. umnezeule! ce s-a întâmplat? Haideţi, sprijiniţi-vă de 'aţul meu...

Stephanie se prinse de braţul voinic al doamnei esset şi coborî din maşină. Când îşi ridică privirile, ax venise şi el.

— O voi ajuta eu, *madame* Besset. Adu-ne, te rog, iva rece de băut.

Înconjură cu braţul umerii Stephaniei şi o conduse casă, în camera de zi, răcoroasă şi cu perdelele trase, ıntru a o feri de căldura după-amiezei.

— Stai jos. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

— Max, cine e Garth?

— Garth? Habar n-am.

— N-am vorbit niciodată despre el?

— Nu. Are şi un nume de familie?

— Nu ştiu.

— Asta s-a întâmplat chiar adineauri, în maşină? -a venit în minte un nume?

— Da, şi era atât de limpede... Nu l-am menţionat ciodată? Eşti sigur?

— Sabrina, niciodată n-am auzit numele acesta. acă l-aş fi auzit, mi l-aş fi reamintit — nu-i unul obiş-ıit. Crezi c-ai cunoscut pe cineva care se numea Garth? cât de cât o idee de cine-ar fi putut să fie?

Stephanie îi cercetă cu atenţie chipul. Braţul lui o în-ınjura, iar ochii, aproape de ea, o priveau fără şovăire.

Ştiu că el spunea adevărul. Deseori nu era sigură — fi(că-n ochi avea o licărire, fie că gura i se încorda uşor, ş ea credea că asta însemna că minte sau ascunde ceva Dar acum nu constata nici un astfel de semn. Numele acela nu-i spunea nici lui mai multe decât ei.

— Cred c-am fost căsătorită cu el. Sau am trăit cu el

— Imposibil.

— De ce?

— Pentru că, dragă Sabrina, mi-ai fi spus. Măca despre atâta lucru am discutat.

Madame Besset aduse o tavă cu apă minerală, (găletuşă cu gheaţă şi un castron cu fructe.

— Prânzul e gata, *monsieur*, dar n-am ştiut dacă *madame* ar vrea să mănânce acum.

— Ce zici, să trecem la masă? o întrebă Max p(Stephanie. Am de vorbit ceva cu tine, însă n-o voi fac(până nu eşti pregătită.

Stephanie fu străbătută de un fior ca de gheaţă.

— S-a întâmplat ceva rău?

— S-ar putea, dar este rezolvabil. Hai, mergem la masă?

Supusă, Stephanie îl urmă pe terasă, unde masa fusese mutată într-un loc umbrit de un platan. Priviră amândoi mica lor livadă cu cireşi, ce cobora în trepte colina, şi — departe, în vale — acoperişurile din Cavaillon, şi valea verde de dincolo de ele, ce părea că tremura în aerul încins. În spatele lor, peretele era acoperit de trandafirii agăţători, albi şi roz pal, fremătând ca nişte fluturi.

— Ce loc frumos, şopti Stephanie.

Max puse în farfuriile amândurora felii de friptură rece de fazan şi murături.

— În lume există mii de locuri frumoase. O sumedenie de locuri pe care nu le-ai văzut şi pe care mi-ar plăcea să ţi le arăt.

— Vrei să zici că doreşti să călătorim? De ce? Nu
ne aflăm aici de foarte multă vreme. (Ochii i se măriră.)
'iindcă s-a întâmplat ceva rău? Vrei să fugi, nu? Max,
ıxplică-mi ce s-a întâmplat?

El văzu teama din ochii ei şi îi pieri curajul să-i
spună ceea ce avusese de gând. Ea era deja tulburată
le numele ăsta care apăruse brusc. Şi cine naiba era
Garth? Max Stuyvesant şi Sabrina Longworth se mişcaseră în aceleaşi cercuri ale societăţii londoneze, şi în
ıici unul din ele nu exista cineva cu numele de Garth. Ei
ıine, probabil că era cineva din copilăria ei. Se întrebă
lacă faptul că îi reveneau în memorie lucruri atât de
ındepărtate constituia un semn bun sau unul rău. Oare
asta însemna o şansă mai mică, sau una mai mare,
pentru a-şi reaminti totul? Dar trecuseră opt luni: dacă
mnezia durase atât de mult cu siguranţă era puţin
robabil...

— Max, spune-mi ce se petrece?

— Nimic pentru care-ar trebui să te îngrijorezi.

Umplu cu vin ambele pahare şi se sili să vorbească
degajat, aproape cu indiferenţă. Trebuia s-o ia cu binişorul — să pregătească terenul. Ar mai fi putut aştepta
două săptămâni înainte să-i aducă la cunoştinţă că
veau să plece de la Cavaillon, folosind acel răgaz spre
se încredinţa că totul era organizat pentru ca el să-şi
poată conduce operaţiunile din alt loc.

— Ţi-am spus, sunt în măsură să rezolv. Nu trebuia să
discutăm despre asta neapărat azi. Mai poate aştepta.

— Ce anume poate aştepta?

— Discuţia despre ceea ce urmează să facem. Nu-i
rgentă. Aş vrea să uiţi c-am pomenit ceva.

— Acum nu mai uit. Iar dacă ai necazuri, ar trebui
să ştiu despre ce-i vorba.

— Nu am necazuri.

— Ai zis că s-ar putea să se fi întâmplat ceva rău.

— Ei bine, s-ar putea. Dar nimic despre care ar tre bui să ştii tu, sau în legătură cu care să-ţi faci griji. (Îi lu o mână într-ale sale.) Sunt mişcat de solicitudinea ta Pentru mine înseamnă foarte mult.

M-am îndrăgostit de cineva. Te părăsesc.

Ea îşi feri privirile, căutând cum să înceapă.

Fiindcă sunt îngrijorată în legătură cu tine, fiindcă t crezi că te iubesc. Dar nu-i adevărat. Sunt îngrijorat pentru că ai fost bun cu mine şi nu vreau să fii în pr mejdie, dar nu te iubesc. Iubesc pe altcineva şi vreau s fiu cu el, aşa că te părăsesc.

Nu putea rosti aceste cuvinte. Dacă Max avea neca zuri sau era în pericol, nu-l putea abandona. Şi astăz în glasul lui fusese ceva ce ea nu mai auzise până acum iar pe faţa lui, ceva ce nu mai văzuse: doar o licărire, da era atât de uimitor să vadă fie şi acea mică pâlpâir de îngijorare în ochii lui Max şi să-i audă uşorul tremu din glas, încât nu-i putea spune că-l părăseşte, şi nic măcar să-i dea de înţeles că ea s-ar gândi la aşa ceva

Dar nu pot împărţi acelaşi pat cu el, continuând să fiu soţie...

— Voi fi plecat vreo două săptămâni — îi spuse el constatând că Stephanie rămase tăcută. Îmi displac profund să te las singură, dar trebuie să mă întâlnesc, î câteva locuri, cu unii dintre oamenii mei, şi-n tot timpu acesta mă voi deplasa de colo-colo. Altminteri, te-aş lu cu mine.

Fu cuprinsă de un sentiment de uşurare şi-şi cobo privirile, astfel ca el să nu i-l citească în ochi.

— Cei cu care faci export şi import?

— Da.

— Şi te vor ajuta să-ţi rezolvi problemele?

— Sper ca, după ce voi vorbi cu ei, să am toate infor maţiile necesare. Cu tine va fi în ordine, nu-i aşa? O a pe *madame* Besset, şi se pare că te-ai împrietenit c

nπqueline. Şi, cât voi fi plecat, vei termina cu casa. Să-mi tol o surpriză. Când mă voi înapoia, mi-o vei prezenta a pe un muzeu.

Două săptămâni — gândi Stephanie. *Două săptămâni întregi. El va rezolva încurcăturile şi apoi se va ntoarce, iar eu îi voi spune că-l părăsesc. Între timp, voi sel şi unde să locuiesc. Fiindcă va fi necesar să-mi sesc un loc al meu. Voi fi împreună cu Léon, dar trenile să am şi casa mea. Poate că, dacă sunt singură, aş nuşi să mă concentrez şi să fac diverse asocieri şi să-mi amintesc. Laura. Doamna Thirkell. Penny. Garth.*

Îşi repetă numele acestea. Nu însemnau nimic. Nu i însoţea nici un chip, nici un glas sau conversaţie, nici strângere de mână sau vreun schimb de zâmbete. aura. Doamna Thirkell. Penny. Garth.

Nimic.

Dar îmi voi aduce aminte — îşi spuse. *Robert crede -mi voi reaminti. La fel şi Léon. Într-o bună zi, totul îmi a reveni.*

— ... îngrijorată de plecarea mea? întrebă Max. Dacă eti cu adevărat necăjită, pot încerca s-o transform în ai multe călătorii mici şi, între ele, să fiu acasă.

— Nu, nu-s necăjită. Îmi va fi bine. Şi voi termina anjarea casei. Cred că-i posibil în două săptămâni. rebuie să găsesc perdele pentru dormitor... Mă gândeam că pânza de barcă...

Discutară despre locuinţă şi despre ordinele pe care Max voia ca ea să le dea îngijitorului casei şi grădinarului; despre cum va trebui ea să-i trimită corespondenţa i biroul lui din Marsilia, şi încă vreo zece teme, însă, ascuns în conversaţia lor, exista faptul că amândoi otărâseră, în acea zi, să nu-i spună celuilalt ceea ce ra lucrul cel mai urgent pentru fiecare din ei. Şi protejându-se unul pe altul prin tăcere, erau poate mai apropiaţi

ca niciodată de când Sabrina se trezise în spital şi Ma
afirmase că îi era soţ.

Când el plecă a doua zi, Stephanie păstră pentru e
acea apropiere. Max se aplecase asupra patului s
sărute de rămas-bun înainte de a se lumina de ziu
spunându-i c-o iubea, şi că-i va fi dor de ea, şi că-i v
telefona în fiecare seară.

— Ai grijă de tine — îi răspunse ea.

Şi când Max îi văzuse îngrijorarea din ochi, se apl
case şi o sărutase din nou. Apoi îşi luase geamantan
şi plecase.

Stephanie ţinu sfat cu *madame* Besset cu privire
cele ce aveau să fie necesare pentru casă în următo
rele două săptămâni, după care transmise îngijitorul
şi grădinarului instrucţiunile lui Max, şi pe urmă plecă
lucru.

Când sună telefonul, îl ridică de la primul apel.

— Te pot vedea după-amiază? o întrebă Léon.

— Da.

— Voi fi afară la unu. Sau mai devreme, dacă po

La ora unu fix, el se afla în faţa magazinului,
maşinuţa lui.

— Vreau să-mi vezi atelierul. Şi am pregătit pen
tine un ospăţ. Vii cu mine, sau mă urmezi cu maşina t

— Te urmez.

— De cât timp dispunem?

— Oricât dorim.

— Oricât... Max e plecat?

— Da.

El îi atinse mâna, apoi aşteptă până ce ea se du
la maşina ei, şi peste câteva minute lăsaseră în urm
Cavaillon-ul. Înaintau pe drumuri înguste şi cotite, tr
când pe lângă câmpuri cu pepeni şi răsaduri de carto
şi viţă de vie înmugurită; pe lângă întinderi de fân de
chise la culoare, vărgate de petice strălucitoare de ma

ışli. Ici şi colo, pictori purtând pălării de paie cu boruri ıte stăteau pe scăunele pliante, în faţa unor pânze ıari. Braţele le erau larg întinse, ţinând pensulele care o roteau, se înfigeau, alergau pe pânză spre a crea nagini de maci viu-coloraţi reliefându-se pe fundalul opacilor de un verde întunecat care marcau limitele âmpurilor agricultorilor şi, la orizont, dealurile cu rotun-ıni domoale şi colina de cărămizi a oraşului Vaucluse.

Oh, ce frumos e! exclamă în gând Stephanie, ca şi um avu impresia că ea însăşi se mişcă fără zgomot, arcă fără propria-i voinţă, ca într-un vis, suspendată dea-upra pământului. Peisajul plutea în urma ei, iar căldura ı lumina topită, şi culoarea pătrunzătoare a macilor rau înlăuntrul ei şi, în acelaşi timp, o învăluiau. Era şi a o parte din tot ce-o înconjura, sorbea totul în ea, şi în mp ce privea ceafa lui Léon, care conducea maşina din ıţa ei, simţea cât de bine şi cât de miraculos era să ălască.

Léon coti pe un drum ce urca deasupra fundului all, şi Stephanie îl recunoscu ca fiind cel ce ducea spre ıoult, unde ea şi Max luaseră cina. Dar înainte de a junge în centrul micului oraş medieval, Léon coti pe un rum şi mai îngust, iar apoi, în scurt, pe o alee lată bla cât pentru o maşină, mărginită pe ambele laturi de ıduri compacte de arbori, tufişuri şi viţă de vie.

Odată intrată în hăţişul sălbatic al acelui zid natural, tephaniei i se tăie respiraţia în faţa bogăţiei de culori a rădinilor înflorite ce păreau să fi răsărit de la sine, dar are, în realitate, fuseseră plantate de un artist ce urmă-se armonia şi proporţiile. Printre ele erau ascunse mici atice de ierburi, legume şi salate cu felurite nuanţe de erde, frunze roşii de varză, vrejuri de mazăre, tufe de ıărar. Secţionate prin poteci de dale, grădinile acope-rau fiecare centimetru pătrat dintre gardul viu de lângă rum şi casă.

Stephanie parcă maşina în spatele lui Léon şi ve
să stea în picioare, lângă el, ridicându-şi privirile sp
casă. Era clădită din piatră tăiată grosolan şi era abso
pătrată, înaltă de două caturi, cu ferestre dispuse la di
tanţe egale şi cu trei coşuri pe acoperişul în pantă.

Ca desenul unui copil, gândi Stephanie amuzată,
se întrebă rapid dacă ea văzuse vreodată o casă des
nată de un copil.

Dar nu se opri asupra acelui gând când Léon o l
de mână şi o conduse spre uşa masivă de lemn.

— Atelierul este în spate, dar mai întâi vreau să ve
casa.

Păşiră într-un hol central, care străbătea clădir
până la uşa din spate. Încăperi pătrate, cu plafoa
înalte, se deschideau de fiecare parte a holului, cu pa
doseli din piatră lustruită, covoare marocane cu franju
şi canapele şi fotolii tapiţate cu piele sau cu ţesături d
lână cu modele complicate. Pe pereţi atârnau tablou
imense — picturi abstracte de Tapies şi Rothko, un
mare, albastru, de Rothenberg, desene ale lui Morisot
ale lui Kooning.

— Preferatele mele — spuse Léon. Nu-mi pun
casa mea propriile-mi lucrări.

Prin uşa din spate trecură în altă clădire, o versiu
mai mică a casei, umbrită de chiparoşi. Léon descu
uşa şi se trase la o parte spre a-i îngădui Stephaniei s
meargă înaintea lui. El rămase în urmă, privind-o cu ate
ţie în timp ce ea stătea în picioare în mijlocul camer
sub un tavan înalt de vreo opt metri. Sub lumina intens
strălucitoare, venită dinspre un perete orientat spre no
pretutindeni era culoare: pânze acoperite cu o explozie d
culori în unghiuri ascuţite şi în curbe fluide erau risipi
pe un talmeş-balmeş de fotolii, mese, scări, şevalet
scaune înalte şi bănci pătate de vopsea. Tuburi fluore
cente atârnau din tavan; două glastre cu muşcate înflori

ăteau lângă fereastră; un aparat de radio răspândea
uzică de Mozart; un fotoliu şi o dormeză erau acope-
le cu cuverturi ţesute de Claire Goddard. Într-un colţ,
ngă un cuier-pom căruia îi lipsea un braţ, erau sprijinite
âteva suluri de pânză pentru pictură; un ibric de cafea
ra pus pe o chiuvetă mică, iar mesele erau îngropate
ub mormane de cărţi, reviste zdrenţuite de cât fuseseră
asfoite, oale cu pensule şi creioane, şi stive de carnete
entru schiţe.

Iar pe toţi pereţii, prinse în pioneze, erau portrete ale
tephaniei.

Uluită, ea se răsuci în loc, văzându-se repetată în
chiţe făcute din câteva trăsături rapide cu cărbune, în
cuarelă, în creion, cu linii mai îndrăzneţe, şi în pastel.
ătea pe stânci, la Fontaine-de-Vaucluse, şi în pădure,
Saint-Saturnin; într-o atitudine gânditoare, bea cafea la
cafenea în aer liber; aprindea o lampă la „Jacqueline
n Provence"; citea o carte; visa cu ochii deschişi lângă
fereastră. Însă majoritatea picturilor sau desenelor
rau portrete, chipul ei umplând pânza din faţă, din profil
au din trei sferturi spate, pictorul încercând cu disperare
o oprească înainte ca ea să-i scape.

Şi întotdeauna, în curbura buzelor ei, în înclinarea
apului, în umbra din ochii săi exista o tristeţe, un senti-
ent al pierderii ce se ghicea sub fiecare stare de spirit
e care-o surprinsese Léon.

— Chiar şi când zâmbesc..., remarcă Stephanie
ntorcându-se.

Şi îl privi întrebător.

— Este adevărat? Întotdeauna există tristeţea
asta?

— Până acum. Uneori mai intens decât în alte dăţi.

Privirile li se întâlniră şi ea se minună cum de vedea
l atât de adânc în sufletul ei. De când intraseră în
cameră, el nu se mişcase din loc, şi ea îşi dădu seama

ce mare capacitate de neclintire avea. Şi-o aminti de picnicul lor de la Saint-Saturnin: Léon stătuse într-un loc, observând şi reflectând, imaginaţia lui transformând ceea ce vedea, creând în minte tablouri, astfel încât atunci când stătea în faţa unei pânze, era ca şi cum ar readus totul la lumină, ca un pescar care scoate peşte din apă.

— Cum de vezi în mine asta? Nimeni altul nu ved Robert, Max, Jacqueline...

— Poate eu mă uit mai îndeaproape pentru că iubesc.

— Dar în toate vezi mai mult decât majoritatea oamenilor.

Léon zâmbi.

— Ai dreptate; e ceva mai mult decât iubire.

Închise uşa şi intră în atelier, luând în mod inconştient un tub de vopsea şi punându-l într-un stelaj.

— Prima lege a picturii — sunt sigur că scriitorii spune acelaşi lucru despre munca lor — este să absor totul nefiltrat, fără a te gândi la vreo ordine anume şi ni măcar la înţelesul a ceea ce faci. Important e să te co centrezi şi să absorbi. Când suntem tineri auzim do propria noastră voce şi acordăm cea mai mare atenţ celor ce ne sunt aproape; mulţi oameni nu trec niciodată dincolo de asta, indiferent cât de bătrâni ar fi. Dar oricine vrea să creeze ceva, trebuie să înveţe să vadă şi să audă mai mult decât ceea ce este evident şi personal. Este ca şi cum ai sta lângă un lac şi, dintr-o dată, vedea un păstrăv spărgând suprafaţa apei şi sărind să prindă o gâză. Când sare, îţi dai seama că tot timpul văzusei vălurele — slabe, dar suficiente pentru a îngădui să ştii că păstrăvul era acolo. Aşa că-ţi exersezi ochiul şi te concentrezi şi, după un timp, sub suprafaţa liniştite vezi alte lumi, paralele cu cea vizibilă, şi m

mai complexe. (Râse puţin ruşinat.) Iartă-mă. Ceea ce-ţi spun sună pompos.

— Vorbeşti ca un om care se gândeşte mult la ceea ce face şi, în plus, înţelege şi-i place.

— În cazul acesta, prin aceste desene, eu te iubesc. Mă trezeam noaptea şi te desenam. Şi te desenam în vreme ce mâncam şi mă plimbam prin pădure, şi când se presupunea că lucrez la două tablouri pe care le-am promis galeriei din Paris până la întâi septembrie. Şi chestia asta mă făcea foarte fericit, fiindcă îmi închipuiam că, în tot timpul acela, când întindeam mâna după şevalet, pensulă sau ulei, tu te gândeai la mine.

— Da.

Stephanie se apropie mai mult de tablouri şi le studia pe fiecare în parte, dând încet ocol camerei. Şi, brusc, se pomeni în faţa unei picturi în ulei — singura în acea colecţie — în care era reprezentată în dublu.

— Cele două Sabrine ale mele — spuse Léon — în picioare alături de ea.

În tablou, două femei, identice cu excepţia rochiei, stăteau faţă-n faţă, zâmbind uşor, într-atât de atente una la cealaltă încât păreau să se fi izolat de restul lumii.

— E foarte ciudat, spuse ea în cele din urmă. Ştiu că am mai văzut asta şi altă dată. Dar e imposibil, nu-i aşa?

— Da. L-am pictat ieri şi azi-noapte. Poate ai visat că eraţi două? Sabrina pe care nu reuşeşti să ţi-o aminteşti şi Sabrina cea care eşti astăzi?

— Presupun că da... Asta trebuie să fie explicaţia, ce altceva ar putea fi? Léon, vreau să-l cumpăr! Îmi dai voie?

— N-o să-l cumperi, ce-ţi trece prin minte? Este al tău, toate astea sunt ale tale. Nu trebuie să ceri — ia ce îţi doreşti.

Îţi mulţumesc. Doar pe acesta. Mă face să mă simt acasă. Acolo îl voi atârna: în propria mea casă.

— Propria ta casă?

Nedezlipindu-şi privirile de la tablou, Stepha spuse:

— Am de gând să-mi găsesc o locuinţă în Cav lon. Nu mai pot locui împreună cu Max.

Léon îşi ţinu respiraţia. O întoarse cu faţa spre e

— Eşti sigură? Nu trebuie să-l părăseşti pentru asta este ceea ce doresc eu.

— Nu mi-ai spus că asta doreşti.

— Nu, sigur că nu; cum aş fi putut? M-am gândi asta în tot cursul week-end-ului, dar ştiam că trebuia vină de la tine. Şi era necesar ca tu să fii foarte sigu fiindcă ai trăit cu el şi te simţi loială faţă de el.

— Dar nu vreau să-mi petrec toată viaţa cu Vreau să mi-o petrec cu tine.

El îi privi cercetător chipul, apoi oftă, ca şi cum pâ atunci şi-ar fi ţinut respiraţia, şi o sărută, gura lui d chizând-o pe-a ei şi braţele cuprinzând-o strâns. Step nie simţi cum trupurile li se potrivesc unul după celăl mişcându-se şi găsindu-şi locul până când între ele mai rămase nici un spaţiu. Simţi din nou căldura car invadase în maşină; senzaţia de suspendare în aer, ca vis; culorile strălucitoare explodând fără zgomot în j ei. Căldura şi lumina şi culorile erau toate înlăuntrul învăluind-o totodată; era pregătită să primească to ea însăşi o fărâmă din imensitatea vieţii. Braţele ei îl conjurau pe Léon, mâna ei cuprinzându-i ceafa în t ce se sărutau şi, deodată, prin minte îi trecu o imag fulgerătoare — aceea a unei camere de spital şi a neg unui vid. Dar pieri tot atât de repede pe cât apăruse era loc pentru ea în tumultul de sentimente de care cuprinsă acum — neînchipuit de intensa minune d iubi şi de a trăi.

— Am putea amâna prânzul, şopti Léon.

— Da. Mai târziu.

Se duseră împreună spre dormeza din colţ şi se culcară pe ea şi îşi scoaseră unul altuia îmbrăcămintea — fusta de voal a Stephaniei, ce-i acoperea picioarele fără ciorapi, şi bluza simplă de bumbac cu decolteu adânc în V, şi pantalonii de doc ai lui Léon, şi cămaşa lui cu mâneci scurte.

— Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! spuse el. Atât de puţine lucruri, şi atât de repede de scos!

Stephanie râse, bucurându-se de atingerea trupului său pe trupul lui. De astă dată, având înaintea lor ceasuri întregi, se explorară reciproc, gustându-se unul pe celălalt, cunoscând fiecare contururile trupului celuilalt. Mâinile lui Léon, mâini de pictor, alunecau peste trupul ei ca şi cum ar fi descoperit-o şi dezvăluit-o totodată. Iar mâinile Stephaniei, care învăţaseră să identifice atât prin atingere, cât şi prin vedere sculptura în lemn a mobilelor vechi şi tăietura pietrelor scumpe, urmăreau curbura muşchilor şi a oaselor şi toate formele trupului iubit al lui Léon, întipărindu-şi-l în minte, însuşindu-şi-l.

Sub valurile de lumină albă ce se răvărsau prin pereţii de sticlă, fiecare relief al trupurilor le era accentuat, fiecare por, fiecare fir de păr, oricât de fin, fiecare vinişoară palidă ce pulsa sub atingerea lor.

— Asta fac când te desenez, spuse într-un murmur Léon, gura lui mângâind corpul Stephaniei, coborând de la buzele ei spre gât şi apoi pe sâni. Te sărut şi-ţi accept, şi simt mătasea pielii tale sub buzele mele, şi în urmă — adăugă, culcându-şi trupul peste al ei — pe urmă sunt înlăuntrul tău, iar tu mă tragi mai adânc, şi mai adânc, şi mai adânc, făcându-mă una cu tine...

Din gâtul Stephaniei izbucni un uşor chicotit:

— Nu poţi face toate astea, continuând să desenezi.

— Nu. Şi ăsta-i motivul pentru care, acum, nu pictez.

— Te iubesc — spuse Stephanie atingându-i faţa.

Iar apoi trupurile li se mişcară împreună, şi vorbi în locul lor, iar ei tăcură.

Max şi Robert stăteau în mica ambarcaţiune cu mot împărţind între ei câteva sandvişuri şi cafeaua dintr-u termos. În lumina slabă ce venea de la ţărmul din depă tare, nu-şi puteau distinge unul altuia faţa, dar discut degajat, ca doi buni prieteni. Zăpuşeala ce dăinui până spre începutul serii se domolise, şi ei, în cămaş şi cu pantaloni de pânză, se rezemară de spetea băncii, trăgând adânc în piept aerul proaspăt al mării

— Îţi mulţumesc că eşti aici, spuse Robert. Aş fi rug pe altcineva, dar prietenul meu s-a îmbolnăvit în ultim clipă, timp nu prea avea...

— E-n regulă, Robert. Aveai nevoie de ajutor şi şt că voi fi în zonă.

— Dar erai în drum spre casă.

— Tot mă voi duce acasă, fie şi la noapte, ştii bir De îndată ce terminăm, ne întoarcem cu toţii, cu maşin

— Nu-i greu, să ştii, dar întotdeauna treaba se fa mai uşor în doi. Aşa că-ţi mulţumesc, şi-ţi va mulţumi Jana, când va sosi aici. Ne faci un mare serviciu, amâ durora. Sabrina se va bucura să te vadă — călător asta a durat mult, nu-i aşa?

— Două săptămâni.

— Ai stat multă vreme departe de ea.

— Prea multă. Ăsta-i cel mai afurisit lucru: cred c în lipsa ei, devin puţin nebun. Mă port ca un adolesce speriat.

Se miră el însuşi auzindu-se vorbind. „De vină trebu să fie întunericul" — îşi spuse — „altminteri nicioda n-aş fi spus aşa ceva. Dar este aproape ca şi cum aş vor cu mine însumi. Şi Robert niciodată nu judecă pe altu

— Oricum, continuă cu glas tare, n-o s-o mai l singură. Ba chiar s-ar putea să plecăm.

— Adică să faceţi o călătorie? Nu, nu asta era în asul tău. Ce-ai vrut să spui, Max?

Max cumpăni dacă să-i spună sau nu, şi se hotărî ıntru a doua opţiune. În decursul celor două săptăâni ce se încheiaseră îşi schimbase unele planuri şi-şi tocmise altele, astfel că era imposibil ca Denton său icine altul să le cunoască, dar totuşi, cu cât mai puţin au cei care aveau cât de cât vreo informaţie despre a — incluzându-l pe Robert — cu atât mai în siguranţă 'ea să se simtă.

— Mă gândeam la o călătorie. N-am voiajat împreıă. Acela este carogobotul?

— Ah! da. La timp.

Urmăriră cu binoclul cum cargobotul venit din Chile croia încet drumul către ei.

— Cinci minute, aprecie Robert. Cel mult zece.

Max sesiză tremurul din glasul lui.

— Pentru ce eşti nervos? Abia ai zis că nu-i greu. ai mai făcut asta de destule ori. Ar fi trebuit să fie la l de simplu ca o partidă de crochet.

— Prietene, crochetul este plin de capcane pentru ı neprecauţi.

— Dar tu nu eşti neprecaut.

— Nu. Şi de obicei nu sunt nervos. Bănuiesc că-i ı cauză că ea este atât de mică, aprope un copil, şi ln urmare mă gândesc la ea ca la un copil, tot atât de ılnerabilă ca un copil.

— Robert, fata asta i-a învăţat pe ţărani cum să lupte ıntru drepturile lor într-o ţară în care cei ca ea sunt işiaţi în bucăţi; ea însăşi a vrut să meargă acolo şi tu ai fi trimis-o dacă ai fi crezut-o vulnerabilă ca un copil.

— Ştiu. Şi totuşi... atât de mică, într-o lume atât de ıră...

— Pe care ea crede c-o poate face mai bună.

— Chiar o face mai bună. Este conştientă de asta, ei toţi sunt, toţi tinerii care pornesc cu atâta curaj ori încotro există nedreptate. Toţi provin din familii privilegiate — ţi-am mai spus acest amănunt? Sunt bogaţi, bine instruiţi, obişnuiţi cu luxul şi cu bunăvoinţa unei lumi care admiră şi răsplăteşte mai mult averea decât sărăcia. Însă ei îşi găsesc drumul spre mine fiindcă au nevoie de ceva în plus, de ceva ce nu pot defini, şi spun: „Am făcut acest lucru şi, cu micile mele posibilităţi, am contribuit ca lumea să devină puţin mai bună."

Max tăcu, gândindu-se la propria lui viaţă: contrabandă şi acumulare de averi. Barca se legăna uşor; cargobotul ajunsese aproape lângă ei. Robert se aplecă şi aprinse o lanternă, umbrind-o cu şapca lui.

— Şi de aceea mă ajuţi tu, prietene. Astfel că-n ceasurile reci, dinaintea zorilor, când cu toţii suntem mai îngrijoraţi în legătură cu noi înşine, îţi poţi spune: „Am făcut asta şi l-am ajutat pe Robert, care-i ajută pe mulţi alţii; cu micile mele posibilităţi, am contribuit ca lumea să devină puţin mai bună." Şi acum, trebuie să trimitem semnale.

Vreme de câteva clipe se uită în urma lor, apoi adăugă:

— Suntem în linie cu ultimul doc?

— Ne aflăm exact acolo unde voiai să fim.

— Atunci ea va şti încotro să se uite.

Îşi legănă lanterna deasupra copastiei bărcii şi trecu peste ea şapca, încoace şi-ncolo, de patru ori, apoi aşteptă câteva secunde şi repetă de două ori aceaşi manevră. Împreună cu Max, puseră la loc sigur termosul şi desfăşurară o pătură mare. Robert repetă de trei ori semnalul, apoi aşteptară.

Era pentru întâia oară că Max venea cu Robert să culeagă unul dintre fugari, deşi pe mulţi dintre ei îi cunoştea, deoarece deseori îi ascundea într-o ladă din

depozitul „Lacoste et Fils", când vreun utilaj era returnat la Marsilia. Oamenii lui Max pregăteau lada cu o oarecare cantitate de alimente şi apă şi cu pungi pentru deşeuri, iar când cargobotul se afla în larg, un membru al echipajului, mituit din vreme, o deschidea. Cargoboturile transportau treizeci sau patruzeci de pasageri — călători care acceptau să renunţe la confortul unei nave de pasageri obişnuite pentru un cost mai mic şi de dragul senzaţiei de aventură romantică pe care-o încercau călătorind pe un cargobot şi luând masa împreună cu căpitanul şi cu echipajul. Iar tinerii lui Robert rămânând cuminţi în spatele celorlalţi, se amestecau pe nesimţite printre ei până când, apropiindu-se de Franţa, venea timpul să-l întâlnească pe Robert în bărcuţa lui.

Însă în noaptea asta, când Robert îi dădu lui Max binoclul şi apoi i-l luă din nou şi-l reglă asupra cargobotului, nici o siluetă nu se strecură peste bordul acestuia; nimeni nu înota spre ei, pentru a fi ridicat în barca lor şi învelit în pătura cea mare. Max luă iar binoclul de la Robert, iar când cargobotul alunecă în tăcere pe lângă ei, se întoarse să-l privească atent, şi văzu pe doc doi bărbaţi în uniformă.

— Ceva nu-i în ordine. Haidem acolo.

— Mai aşteptăm câteva minute, spuse Robert cu glas tremurător. Mai lasă-i câteva minute.

Max porni motorul şi-l ţinu în ralanti cât timp cargobotul intră în doc. Era frumos. El era cel care îşi asuma întregul risc: firma lui, marfa expediată de el, pe el însuşi.

— Eşti sigur c-a plecat din Chile?

— Sunt sigur. Am primit un telefon. Ai dreptate, Max, trebuie să ne întoarcem. Prietene, nu te supăra încă. S-ar putea ca fata să se fi ascuns.

— Ar fi al dracului de bine s-o fi făcut.

Mări turaţia motorului şi roti barca în loc. Apoi adăugă:

— Ce naiba te-a îndemnat să-ţi închipui că poţi avea încredere într-o fată, pentru o treabă ca asta?

— Max, este o femeie, nu o fată, şi bineînţeles că am încredere în ea. Tu însăţi ai spus că a trăit o viaţă plină de primejdii, într-o ţară în care oamenii de felul ei sunt sfâşiaţi în bucăţi. Pentru ce n-ar reuşi ca pasager clandestin?

Max nu răspunse. Andocară barca la depozitul „Lacoste et Fils", şi de acolo se duseră la un bar, în apropiere de docul în care intrase cargobotul. Acesta era ticsit de marinari de pe cargoboturile andocate în întregul port al Marsiliei; aerul era greu de fum de ţigară, zgomotul asurzitor. Robert, mai puţin bătător la ochi şi mai greu de reţinut în memorie, se strecură prin mulţime, ascultând, punând întrebări. Reveni la Max, care comandase două beri, şi găsiră un loc unde să se rezeme de zid.

— Vameşii. Fac o percheziţie specială a cargoboturilor. Aleg la întâmplare; l-au ales pe acesta. Trebuie să...

— S-a nimerit să-l aleagă pe acesta, tocmai în noaptea în care fata ta e la bord? De unde ştiu că n-au fost informaţi?

— Nu ştiu. Dar informaţia ar fi trebuit să vină din Chile...

— Sau de la cineva de pe vas, pe care l-au mituit.

— Da, însă în cazul acesta ar căuta un pasager clandestin, şi poliţia s-ar afla aici. Singurul lucru despre care se discută este că-i o simplă verificare de rutină a vămilor. De fapt, nu chiar de rutină, ci una mai amănunţită, şi ei fac deseori asta. Prin sondaj. Trebuie să ne gândim să...

— Fir-ar al dracului! bombăni Max.

— Max, ăsta nu-i stilul tău. Ştiai că există un risc. Intotdeauna a existat un risc, de fiecare dată când ne-ai ajutat să aducem aici pe cineva, sau să-l scoatem din

ţară. De ce ţi se pare că noaptea asta se deosebeşte de toate celelalte nopţi?

— Nu ştiu.

Dar ştia. Simţea că situaţia devenea tot mai primejdioasă. Pentru întâia oară se întrebă dacă plecarea la Los Angeles, sau la Rio, sau la Buenos Aires, sau oriunde în altă parte, era realistă. Din octombrie încoace se purtase ca şi cum ar fi trăit o viaţă normală — căsătorit, muncind, relaxându-se prin mici excursii cu maşina în Provence. Fără a se ascunde, fără a fi fugar. Dar totul era o prefăcătorie. Nimic din viaţa lui nu era normal. Nu era însurat, şi se ascundea, şi în curând avea să fie iar un fugar. Alungase din minte toate acestea fiindcă voia să fie adevărat ceea ce dorea, şi ignorase realitatea. *Ca un adevărat speriat.*

„Isuse!" — gândi. „Trebuie să plec de aici."

Şi prin „aici" înţelegea totul: Marsilia, Cavaillon, Franţa, Europa.

Cât încă mai era timp.

— Trebuie să ne gândim la Jana, spuse Robert. Dar e necesar să ştim ce intenţii au ei. Mă întorc imediat.

Îşi croi din nou drum către bar, în timp ce Max rămase unde se afla, înghiontit de mulţime, privind prin ceaţa fumului, până când doi vameşi intrară grăbiţi în încăpere şi îşi făcură drum cu coatele până la bar. Robert stătu lângă ei, apoi, printr-un semn, îi dădu de înţeles lui Max să se-ntâlnească amândoi afară.

— Vor percheziţiona cargobotul mâine. Tot ce-au făcut în noaptea asta a fost să-l păzească până ce-a fost descărcat, şi mărfurile încuiate în depozitul lor. Max, fata e înăuntru, sunt convins. Dac-o putem scoate, nimeni nu va afla. Însă, fără îndoială, depozitul va fi încuiat... şi ţinut sub pază.

Întoarse capul şi se uită în lungul docului.

— Ştii care anume este?

— Cel de la capăt. Nu, la celălalt capăt, cel mai depărtat de al meu. O singură intrare şi un singur paznic. Va trebui să ne ocupăm de el.

Se priviră în ochi.

— Voi face eu asta, spuse Robert. Dar, mai întâi, am nevoie de cheile de la maşina ta.

Max i le dădu.

— Te voi aştepta aici.

Merse până după colţ şi se sprijini de zid, departe de intrarea în bar. Când Robert se înapoie, îmbrăcat în sutana lui, cu părul şi barba frumos pieptănată, sprâncenele lui Max se înălţară.

— E nevoie de o rugăciune?

— Prietene, rugăciunea şi îmbrăcămintea n-au nimic de-a face una cu alta. M-am rugat întruna din momentul în care Jana n-a apărut. Dar ceea ce urmează să fac necesită încredere, şi veşmântul acesta inspiră încredere, deşi, din păcate, în cazul de faţă va fi greşit folosită. Şi acum, îl vei lăsa pe paznic în seama mea, iar eu îţi voi spune când vom fi gata pentru următorul pas.

Max îşi puse mâna pe braţul lui Robert.

— Să fii atent.

— Întotdeauna încerc să fiu atent. Îţi mulţumesc, Max, pentru îngrijorarea ta.

Merseră de-a lungul docului către un şir de depozite întunecate, fiecare din ele cu câte o fereastră luminată lângă uşa de intrare. Robert se duse la o fereastră, lăsându-l pe Max în spate. Scoase de sub sutană o sticlă de coniac, bău o duşcă, apoi bătu în geam cu pumnul şi se lăsă să cadă chiar sub fereastră, rezemându-se de clădire.

Uşa se deschise larg şi paznicul se ivi în prag.

— Cine-i acolo?

Era scund, cu un piept puternic şi umeri laţi, cu braţele enorm de musculoase şi un pântece care-i atârna peste curea.

— Ce dracu'... Părinte? Părinte, n-ar trebui să fii aici.

— Sărbătoresc şi eu, răspunse Robert, cu limba împleticită. N-am păţit nimic, doar că-s cam obosit după toată sărbătorirea asta. (Îi zâmbi paznicului, cu gura până la urechi.) Am fost transferat la Paris!

— Paris! repetă cu dispreţ paznicul. Ăsta nu-i nici un motiv de sărbătorire. E plin de munci obositoare şi de slăbănogi, şi te scutură de tot ce-ai agonisit. Dacă ştii ce-i bun pentru dumneata, o să rămâi aici.

— Aşa o fi, dar trebuie să mă duc acolo.

Robert se strădui să se ridice în şezut, şi-i întinse celuilalt sticla.

— Trage o duşcă în cinstea mea, chiar dacă nu-ţi place Parisul.

— Nu pot, părinte. Sunt în timpul serviciului.

— Numa' una, ca să-mi urezi noroc. Acu' m-ai făcut să mă îngrijorez de cum o să mă descurc acolo.

— Ei fie, una... ce dracu'!

Trase o sorbitură lungă din sticlă şi îşi şterse gura cu dosul palmei apoi adăugă:

— Dar am băut pentru dumneata, părinte: nu la Paris, şi-n nici o altă parte decât la Marsilia.

— Atunci să bem pentru Marsilia. Un oraş grozav!

— Ei bine, de ce nu?

Încă o sticlă apăru de sub sutana lui Robert. Se aşezară amândoi sub fereastra luminată, bând în sănătatea nevestei paznicului, a celor patru fii şi a celor trei fiice ale lui, pentru fraţii şi surorile sale, pentru bunicul care muncea la o cooperativă de ulei de măsline, şi apoi pentru cooperativa de ulei de măsline. Robert simulă că bea, sorbind înghiţituri mici, şi totuşi se gândea că poate nu va reuşi să reziste mai mult decât paznicul, până

când, în cele din urmă, văzu capul acestuia înclinându-se tresărind şi ridicându-se iar, aplecându-se din nou şi, în final, rămânând căzut cu bărbia în piept, în vreme ce sforăituri uşoare făceau să i se salte marginea maioului.

Robert se duse până la colţul depozitului şi Max i se alătură.

— Gentlemanul acela are o capacitate cu adevărat impresionantă. Posedă o legătură de chei, dar nu cred că i-o putem desprinde de la centură.

— În cazul acesta vom lua centura cu totul. Dar mai întâi, adu-l înăuntru.

Îl târâră pe paznic în încăpere, apoi îi descheiară cureaua şi o traseră afară din găicile pantalonilor. Când îi luară inelul cu chei şi acestea zăngăniră, individul continuă să sforăie.

Max se aplecă deasupra lui.

— Doarme buştean. Cât a băut?

— Ceva mai puţin de o sticlă.

— O să petreacă clipe plăcute mâine, când va da explicaţii. Mai probabil este că va invoca o bruscă îmbolnăvire de gripă. Stai de pază cât verific eu registrul de navlu.

Parcurse coloanele de intrări din registrul de pe masa paznicului, până ce găsi transportul returnat către „Lacoste et Fils".

— Etajul cinci. Vom merge pe jos — nu vreau să riscăm cu ascensorul. Şi ne vom mişca rapid, Robert. Nu ştiu cât de des vine cineva să-i controleze pe paznici.

Descuie uşa depozitului şi folosiră lumina ce venea dinspre camera paznicului pentru a localiza scara, înainte de a închide uşa în urma lor. Max vârî legătura de chei în buzunarul pantalonilor săi, şi se îndreptară spre scară. Cuşca acesteia avea ferestre la fiecare palier, aşa că nu-şi aprinseră lanternele, ţinându-şi mâna p

perete pentru a se ghida în întuneric. Urcară repede şi fără oprire, numărând cinci etaje, până ce ajunseră la o uşă de oţel pe care Max o deschise.

— Zece minute; dacă-i posibil, mai puţin de-atât.

Gâfâia şi se gândi, într-o străfulgerare, că nu era în formă; că ar trebui să meargă cu bicicleta, ca Robert, a cărui respiraţie abia dacă se resimţea în urma efortului.

Catul fără ferestre în care se aflau era cufundat în beznă, şi îşi aprinseră lanternele. Deodată se auzi un scârţâit, apoi un fâşâit. Robert se răsuci în loc.

— Ce-a fost asta? Ar putea fi...

— Nu-i fata noastră. E un şobolan. Depozitele sunt pline de ei. Tu începe de la stânga, eu o iau spre dreapta. Dă-i zor!

Culoare înguste se întindeau în lungul imensei încăperi, printre lăzi fantomatice ce se conturau vag sub fasciculele înguste de lumină ale lanternelor: lăzi mari cât nişte camere de locuit, şi altele mai mici, stivuite până-n plafon. Mişcându-şi raza de lumină a lanternelor peste numele expeditorului şi destinatarului, imprimate pe fiecare ladă, parcurseră rapid culoarele, într-o tăcere ca de moarte. Nici un zgomot nu răzbătea de la docul de sub ei; fâşâitul încetase. Max îşi spuse în gând că poate surziseră brusc şi, spre a se linişti, ciocăni cu lanterna într-una din lăzi. Apoi, în următorul culoar, îşi găsi lada, şi strigă:

— Robert! Aici! Iute!

— Unde eşti?

— Aici.

Lumină cu lanterna tavanul şi Robert se folosi de pata aceea de lumină, cât un vârf de ac, pentru a se ghida şi a găsi drumul în susul şi-n josul culoarelor, până la el.

— Lada e aici. Nu se-aude nici un zgomot dinăuntru.

— Nu-ţi cunoaşte glasul, aşa că probabil stă nemişcată. Continuă să vorbeşti. Mă ajută să te găsesc.

— Să recit poezii? Sau să spun poveşti din „O mi şi una de nopţi?" Grăbeşte-te, fir-ar să fie! Vreau să ple de-aici!

— Max, nu pot sări peste lăzile astea şi nici să zbc până la tine.

— N-ai încercat.

Robert chicoti. Se simţea foarte aproape de Ma› glasurile li se împreunară în beznă; primejdia plutea î aer. Coti pe după o ladă şi-l văzu pe Max ţinându-şi lan terna îndreptată spre plafon, şi zâmbi larg, cu toate c ştia că Max nu-l putea vedea, dar fiindcă-l găsise şi era împreună.

— Îţi mulţumesc pentru baliză. Şi-acum, ce facem Cum deschidem lada?

— Cu asta.

Max îi dădu lui Robert lanterna, scoase din buzuna o daltă şi începu să forţeze peretele lăzii dinspre ei.

Robert îi lumina cu lanterna locul unde lucra.

— Îţi aduci aminte când ţi-am spus că aveam im presia că suntem doi băieţi care fumează în spatel hambarului, unde cei mari nu ne pot găsi?

— Cum se face că un preot înţelege excitarea p care ţi-o dă pericolul? Majoritatea preoţilor duc vie nefiresc de retrase; tu eşti o anomalie, şi chiar şi tu...

— Există mai mulţi dintre noi, decât îţi închipui tu prietene, care cred că Dumnezeu priveşte cu bunăvoinţ trecerea la acţiune.

— Dar chiar şi tu nu te joci cu primejdia de dragu ei, ci, pur şi simplu, faci fapte bune.

— Nu-i nimic simplu în toate astea. Nu, nu mă jo cu primejdia, Max, dar îi recunosc latura seducătoare Te poţi lăsa prins în undiţă, cum spun tinerii.

— Ei bine, poate că totuşi te atrage. Probabil noi to ne lăsăm atraşi de jocul cu primejdia. Nici un joc n-a merita efortul dacă n-ar prezenta nici un pericol şi dac

ı- am fi siguri că există posibilitatea să ne explodeze n nas.

Depărtă de ladă o scândură masivă, care scârţâi ılab în timp ce-o smulgea din cuie.

— Jana! exclamă Robert.

Se lăsă în genunchi, în vreme ce Max trase cu totul a o parte scândura.

— Draga mea, draga mea Jana!

Fata stătea între cele două roţi ale stivuitorului, cu jenunchii la piept şi braţele în jurul picioarelor.

— Robert?

Ochii ei, enormi pe faţa mică şi slabă, priviră în sus, ırbiţi de lumină, şi Robert îşi coborî fascicolul lanternei ıi-l întinse mâna, s-o ajute să iasă afară. Ea se clătină ıuţin, ţinându-se de el.

— Iartă-mă. Am stat aici cam mult.

— Când ai aflat de vameşi?

— Cam în urmă cu şase ore, şi am reintrat imediat n ladă. M-am gândit că nu era cazul să aştept.

— Ai procedat foarte înţelept. Jana, acesta-i prieenul meu, Max Lacoste. Lui trebuie să-i mulţumim că te ıvem aici. Max, ţi-o prezint pe Jana Corley.

— Vom sta de vorbă mai târziu, replică Max nerăblător. A rămas ceva pe-aici? Alimente? Apă? Pungi cu loşeuri?

— Nu. Le-am aruncat peste bord. Ne-am temut să ıu albă câini.

— Aşadar, dacă nu te-am fi găsit...

— Nu mi-ar fi fost deloc bine.

— Admirabil.

Făcu o rapidă inspecţie a interiorului lăzii, apoi luă ın ciocan pe care-l avea prins în centură şi fixă la loc ıcândura scoasă.

— Să ne grăbim.

Porni pe scară înaintea celorlalţi şi o coborâră cu oţii în fugă, prin beznă, ghidându-se cu mâinile pe perete.

Trecuseră şapte minute de când intraseră în d(pozit. Max încuie uşa şi-i înmână lui Robert legătura c chei.

— Tu şi Jana puneţi-i asta paznicului. Eu voi sta d pândă la colţ.

Iarăşi gâfâia, şi îşi simţea genunchii moi. „Fir-ar ; dracului, sunt într-o formă mizerabilă!"

Se uită în stânga şi-n dreapta, de-a lungul docul pustiu, continuându-şi gândul:

„O s-o însoţesc pe Sabrina, în excursiile ei cu bic cleta. Poate voi relua tenisul. Când vom părăsi Franţ voi fi din nou în formă."

Robert şi Jana veniră lângă el şi îi conduse, pe dup colţul depozitului, până pe strada din spatele acestui iar apoi, printr-o alee, până la o altă stradă, aceasta di urmă puternic luminată, mărginită de baruri, cafenele ş localuri de striptease. La colţuri de stradă stăteau pro tituate; cupluri se plimbau cu paşi rari; o familie cu u sugar într-un rucsac stătea în loc, deliberând unde să i masa. Muzica se revărsa în valuri asurzitoare prin uşil deschise ale localurilor, către trotuarele pe care bărba stăteau la mese bând bere, jucând cărţi, glumind c trecătorii şi cu prostituatele care se învârteau pe-aco în căutarea unui însoţitor, revenind apoi repede spr colţurile lor.

— Maşina-i pe aici, spuse Max.

Dar Robert îi puse mâna pe braţ.

— Poate-ar trebui, înainte de-a pleca, să-i dăm Jan ceva de mâncare. Drumul până la Cavaillon e lung.

— Aş prefera să pornim imediat. A trecut de miez nopţii. Jana, mai poţi răbda vreo două ceasuri?

O privi. În depozit fusese întuneric, dar acum stătea lângă vitrina puternic luminată a unei cafenele. Muşte de dincolo de geam erau la o distanţă de numai câţiv centimetri de ei, discutând şi gesticulând, dar Jana n

ıa uita la ei, se uita la Max, şi când ochii li se întâlniră, ıl îşi dădu seama că o cunoştea. *Toţi provin din familii ıivilegiate — ţi-am spus acest amănunt?*

„Jana Corley“ — repetă în gând Max. *Mică, blondă, ılabă, foarte drăguţă, cu o ţinută a capului şi cu un mers legajat care dovedea că fusese crescută în bogăţie.*

Sunt bogaţi, bine instruiţi, obişnuiţi cu luxul şi cu ıunăvoinţa unei lumi care admiră şi răsplăteşte mai ıult averea decât sărăcia.

Cu alte cuvinte, ea venea din cercurile sociale în care Max Stuyvesant fusese văzut şi cunoscut ca o figură ıoeminentă. „Corley“ — îşi spuse iarăşi. Cunoscuse un ,orley — Richard, Ramsay, Ralph, cam aşa ceva. Era ıoprietarul unor fabrici din Manchester, îşi aminti Max, ı avea o casă pe undeva, în afara Londrei. Se întâlniră credea el — o dată sau de două ori la petrecerile în aer ber ale Oliviei Chasson. Şi Jana trebuie să fi fost acolo.

Câte şanse existau pentru ca unul dintre tinerii ideaştl ai lui Robert să-l cunoască pe Max Stuyvesant şi să reintrodus în Franţa în mod fraudulos, într-una din ızile lui Max, tocmai în noaptea în care Max se afla olo?

Nici o şansă dintr-un milion.

Dar chiar aşa se întâmplase. Fiindcă astfel de lucruri întâmplă mereu. Oamenii se minunează de asemea coincidenţe, însă trec uşor peste ele spunând: „Ce ică-i lumea!“... O dovadă în plus că viaţa e ciudată.

Şi aşa se făcu că Max Stuyvesant, purtând un alt ıme şi o barbă de curând lăsată, cu părul vopsit încă n când fusese la Londra, cu un an în urmă, stătea pe o radă puchinoasă din portul Marsiliei, la ora douăsprece şi jumătate noaptea, pe la mijlocul lunii iulie, şi se ita în ochii unei blonde activiste radicale, ştiind că ea îl ınoştea.

În timp ce-i susţinea privirea, ochii Janei se măriră.

— Cum ai spus că te cheamă? îl întrebă.

— Max Lacoste.

Trupul lui masiv era complet nemişcat.

„Se aşteaptă să-l dau de gol", gândi Jana.

Avea impresia că tot ce se petrecea era ireal: obosită, şi înţepenită, şi excitată de toate prin care cuse în ultimele douăzeci şi patru de ore, iar acum stă de vorbă cu un bărbat pe care ultima dată îl văzuse b şampanie la un *garden-party* în Kent, un om care îi l pe toţi să creadă că el murise. „Dar de ce-aş face-(se gândi. „Îl ajută pe Robert, şi Robert este cel mai l om din lume, şi probabil ştie cu mult mai bine de mine cum stau lucrurile cu el, şi zice că el m-a scos Chile. Nu eu o să-i dau în vileag povestea, oricare a ea. Ce rost ar avea?"

Îi întânse mâna subţire.

— Mă bucur să te cunosc. Dumitale-ţi dato faptul că mă aflu aici?

— Da.

— Şi ai venit aici, să-mi deschizi închisoarea, mulţumesc. Desigur ai o părere foarte bună des Robert şi ceea ce face el.

— Suntem buni prieteni, spuse Robert. Jana, s oferim ceva de mâncare?

— Nu, Robert, mulţumesc, dar pot aştepta. Câ de mers până la... unde ne ducem?

— La Cavaillon. Vei veni acasă la mine doar pe noaptea aceasta; mâine te vei înapoia la Londra. S două ceasuri până la Cavaillon, poate chiar mai pu cu Max la volan. Dar ar trebui să mănânci ceva...

— Robert, mă simt foarte bine.

— O clipă, vă rog, zise Max.

Intră în cafenea; reveni în scurt timp şi-i dăd pungă de hârtie.

— Sandvişuri cu şuncă şi cafea. Poţi mânca maşină.

— Mulţumesc.

Dar el o şi luase înainte, aşa că ea şi Robert măriră pasul ca să-l prindă din urmă.

În maşină, fata înghiţi cu lăcomie sandvişul, băutura şi apoi se ghemui pe bancheta din spate, adormind imediat. Se trezi după îndeajuns de mult timp pentru a-şi da seama că se aflau în Cavaillon, pentru a vedea privirea lungă cu care Max îşi luă rămas-bun, şi pentru a simţi mâna lui Robert sub braţul ei, când o ajută să urce cele câteva trepte şi să ajungă până la o canapea gata pregătită cu aşternuturi şi o cuvertură uşoară.

A doua zi dimineaţa abia fu timp să discute despre ce realizase ea, în timp ce mergeau spre Avignon, de unde urma să ia avionul de Paris şi, apoi, pe cel către Londra.

— O vacanţă — zise Robert. Nu vom mai vorbi de nici o altă acţiune de-a ta, câtva timp de-aci înainte. Ai stat în Chile vreo opt luni — este un efort îndelungat.

— Aş vrea totuşi să ştiu ce ai în vedere pentru mine.

— Deocamdată nimic, nu încă. E timp suficient, Jana. Nu vrei să te joci câtăva vreme? N-ai un băiat cu care să te vezi?

— Da, dar...

— Atunci, deocamdată asta o să faci.

O sărută pe amândoi obrajii şi o îmbrăţişă strâns, adăugând:

— Sunt atât de mândru de tine! Şi recunoscător — ai ţinut vie speranţa. Acum du-te, o să pierzi avionul. Îţi voi telefona peste câteva săptămâni.

„Este un om foarte bun", gândi Jana.

Şi acelaşi lucru i-l spuse în aceaşi seară lui Alan, în timp ce erau în patul acestuia, la Londra.

— Nu vrea nimic pentru el; tot ce doreşte este ca oamenii să fie fericiţi. Şi să vadă că se face dreptate.

— Pun pariu că totuşi se distrează din toată chestia asta — spuse Alan, pe un ton nervos.

Stătea culcat lângă ea, sprijinindu-se într-un co
mângâindu-i trupul.

— Doamne, ce slabă eşti! Arăţi de parcă de opt l
n-ai mai fi mâncat.

— M-am hrănit cu ce mâncau ţăranii. Ce vrei
spui prin: se distrează, din toată chestia asta?

— Oh! Hoţi şi vardişti, cowboy şi indieni, tipi ră
tipi buni. E mult mai excitant decât să stropeşti cu a
sfinţită.

— Face mai mult decât atât; conduce o şcoală.

— Atunci e mai excitant decât să conduci o şcoa

— Mda, fără-ndoială că este. Dar el crede realme
că poate îmbunătăţi lumea. Pentru toţi, dar îndeos
pentru oamenii săraci.

— Ştiu, îmi vorbeşti întruna despre asta. Dar să
că oricui îi place emoţia aventurii: primejdia, sau mă
câţiva fiori. Ţie îţi place, altminteri nu te-ai duce prin lo
rile acelea. De fapt, aş vrea să discut cu tine despre as

„Nu", îi răspunse în gând Jana. „Nu acum. Îmi pl
s-ar putea ca într-o zi să te iubesc, dar deocamdată
vreau să mă mărit. Nu vreau să încetez ceea ce fac. /
doar douăzeci şi şase de ani. Nu sunt pregătită să
aşez la casa mea."

Căută un alt subiect de discuţie, ca să schim
vorba.

— Alan, îl ţii minte pe Max Stuyvesant?

— Sigur că da. A fost ucis când i-a explodat iah
Anul trecut, nu-i aşa?

— Ei bine, o să-ţi spun ceva, dacă făgăduieşti
păstrezi pentru tine.

— Dacă aşa vrei...

— Nu, vorbesc serios, Alan. Cred că trebuie
păstrăm secretul.

— Atunci n-ar trebui să-mi spui. Am tendinţa să
dau drumul la gură.

— Adevărat? Niciodată nu mi-ai făcut impresia asta. Bine, atunci n-o să-ţi spun.

— Doar uneori trăncănesc. Pentru tine o să tac. Şi acum, dacă tot ai început, trebuie să mergi până la capăt. E ceva în legătură cu Max? Un individ şmecher, să ştii. Era patronul „Westbridge"-ului. Îţi mai aminteşti povestea aia?

— Da. Chiar o să păstrezi secretul?

— Jur pe mormintele nobililor mei strămoşi.

— Dar tu n-ai strămoşi nobili.

— Unul dintre ei era duce, pe undeva; niciodată n-am acordat mare atenţie unor lucruri de felul acesta — întotdeauna mi s-a părut ceva depăşit. Vreau să zic, uită-te de pildă la Denton Longworth. Doamne Sfinte! Ţie ţi se pare că arată c-ar face parte din nobilime?

Jana izbucni în râs.

— Nu, nimic asemănător cu poveştile cu zâne. L-ai văzut în vremea din urmă?

— Oh, când şi când. Suntem membri ai aceluiaşi club, şi ştii cum toată lumea se duce la aceleaşi petreceri. Aş putea adăuga că petrecerile sunt foarte plictisitoare, când nu eşti tu acolo. Denton e un tip cumsecade, să ştii. El şi Max erau prieteni apropiaţi.

— N-am ştiut.

— De fapt, nici eu nu ştiam, dar Denton a devenit ca turbat când Max a fost ucis. Insista întruna la poliţie, să descopere dacă Max era cu adevărat mort sau nu; susţinând că Max nu era omul care să moară, că avea noroc cât cincisprezece pisici, toate cu câte nouă vieţi — soiul ăsta de lucruri, şi dă-i şi dă-i. Niciodată n-am văzut pe cineva atât de distrus cum părea el. Ai de gând să-mi spui secretul în legătură cu bătrânul Max?

— Ei bine... l-am văzut în Franţa.

— Vrei să spui, stafia lui? Las-o baltă, Jana, tu nu crezi în stafii.

— L-am văzut pe Max Stuyvesant. N-a murit. Est(viu şi locuieşte într-un orăşel numit Cavaillon... de fapt nu sunt sigură că acolo locuieşte. Ne-a dus acolo p(Robert şi pe mine, şi pe urmă a pornit cu maşina ma departe. Dar trebuie să locuiască prin apropiere, fiindc: atunci când am plecat din Marsilia a spus că se duc(acasă. Şi arată exact la fel ca înainte, doar că are barb: şi cred că-şi vopseşte părul. Nu era roşu?

— Cu multe fire cărunte — confirmă Alan, într-(doară. Eşti sigură că era Max?

— Bineînţeles că-s sigură. L-am văzut de câteva ori la Olivia... De fapt, prima dată când l-am văzut a fos cu ani în urmă, şi Denton era acolo, cu Sabrina — ştii tu, soţia lui? Înainte să fi divorţat. Oricum, l-am văzut pe Max de câteva ori la Olivia, şi pe urmă fotografia lui a fost în ziare, când cu toate poveştile alea în legătură cu „Westbridge". E foarte ciudat...

— Ciudat! Este o nebunie. De ce i-ar lăsa pe toţi să creadă că a murit? Poate nu ştie cine este; poate şi-a pierdut memoria.

— Nu, şi-a dat seama că l-am recunoscut. Aştepta să zic ceva.

— Şi ai zis?

— Nu . Alan, el îl ajuta pe Robert; el m-a scos din Chile. Îi datoram ceva în schimb. Şi în lada firmei lui mă ascun- sesem. Dac-aş fi fost găsită, putea fi urmărit penal.

— Ar fi reuşit să se descurce. Ar fi susţinut că nu ştia cum de-ai ajuns acolo.

— Şi totuşi, ar fi fost greu pentru el. Vreau să spun că sunt convinsă că firma lui are o bună reputaţie şi nu se ocupă cu contrabanda, aşa cum făcea cu „Westbridge"...

— Pe tine te-a adus în mod fraudulos.

— Asta-i altceva. Asta înseamnă a face fapte bune. Pentru Robert.

— Ei bine, dacă vrei să ştii părerea mea, şi partea asta este o nebunie. Nu i se potriveşte lui Max Stuyvesant să se încârdăşească aşa, cu un preot, ajutându-l să lupte pentru drepturile oamenilor săraci.

— Şi totuşi era Max, şi face fapte bune, şi de aceea n-am zis nimic. Vreau să spun că poate încearcă să compenseze răul făcut cu „Westbridge", aşa că de ce să nu-l lăsăm? Adică, eu n-am nici un drept să-l dau de gol. Şi n-o să-l dau. Şi nici tu.

— Nu, ai dreptate, sigur că nu. Doar că — să ştii — nu-i cinstit faţă de oamenii care ţin cu adevărat la el, să nu le îngădui să afle...

— Alan! Mi-ai făgăduit!

— Da, da, dar, să ştii, reporterii... poliţia... tipii de felul ăsta n-ar trebui să afle. Dar prietenii lui? Ce crezi?

— Dacă ar fi vrut ca ei să ştie, le-ar fi spus el însuşi.

— Mda, dar e greu să ridici telefonul şi să spui: „Ascultă, bătrâne, sunt eu, Max Stuyvesant, şi ştiu că tu m-ai crezut mort, în toate lunile astea, dar fapt este..."

Jana râdea, dar nu se simţea în largul ei.

— Mi-ai promis că vei păstra secretul.

El înălţă din umeri.

— Cum vrei tu. Acum, ce-ar fi să nu mai discutăm despre Max? Nu te-am văzut de opt luni şi cred...

— Da — spuse Jana, înconjurându-i gâtul cu braţele. Da, ar fi foarte plăcut.

— Şi-o să rămâi cu mine tot weekend-ul?

— Până luni. Le-am spus părinţilor că luni voi fi acasă.

— Oh. Ei bine, atunci putem să nu ne mai gândim la asta. Până luni mai sunt trei zile întregi.

Şi aşa se face că abia pe la mijlocul săptămânii următoare, când se duce la Club, îl întâlni Alan la bar pe Denton Longworth şi-i spuse, strict confidenţial, că se bucurase să afle că bunul lui prieten, Max Stuyvesant, era totuşi în viaţă şi teafăr, şi că locuia în Franţa, pe undeva în apropiere de Cavaillon.

15

Garth închise probele de sânge recoltate de la şoarecii lui Lu Zhen în frigiderul din biroul său, încui uşa acestuia şi părăsi clădirea Institutului de Biologie trântind în urma lui uşa de intrare. Mânia şi supărarea î făceau să-şi grăbească paşii în timp ce străbătea cam pusul. Aproape alerga, furios pe Lu, furios pe el însuşi şi suferind atât de intens din cauza trădării soartei de parc-ar fi fost vorba de o lovitură trupească. Aerul era apăsător şi fierbinte chiar şi acum, la unu noaptea, şi dinspre lac nu venea nici o briză care să mai reducă zăpuşeala. Umezeala învăluia într-o uşoară ceaţă lumi nile felinarelor, iar arborii păreau că moţăie şi dorm. Campusul universitar era atât de tăcut încât paşii lui Garth răsunau puternic pe aleea pavată. La ferestrele dormitoarelor comune se zăreau lumini, şi el îşi închi puia studenţii la petreceri de vineri seara, sau încovoiaţi deasupra meselor de lucru, sau stând în fotolii, citind. Lu Zhen se afla în spatele uneia din acele ferestre, poate scriind familiei că mult stimatul său profesor Andersen avea să trimită în curând articolul lui unei reviste de specialitate, că anii de studiu şi sacrificii erau pe cale să se încheie prin aplauze generale şi printr-o triumfătoare reîntoarcere în China.

Aproape triumfătoare, rectifică Garth în gând. *Aproape.* Stimatul profesor era neglijent, îşi punea numele pe o fraudă, şi fusese cât pe-aci să o trimită la o revistă, astfel încât s-o vadă întreaga lume.

Lu ar trebui să ştie. Îşi încetini goana prin campus. Pentru ce să aştepte până mâine? *Ar trebui să-i spun ce-am descoperit, că articolul nu-i va fi publicat, că aici s-a terminat cu el.* Reveni spre dormitoare, însă de data asta paşii i se târau, şi în curând se opri din nou. Mai întâi voia să se ducă acasă; voia să stea de vorbă cu Sabrina.

Se întoarse iar din drum şi ieşi prin înalta poartă gotică de la un capăt al campusului, trecând apoi pe lângă case întunecate, de-a lungul unor străzi pustii, până acasă la el. Casa lui nu era întunecată: lumina de la intrare era aprinsă strălucind. Deschise uşa, intră, şi urcă scara câte două trepte de-o dată. Sabrina îl întâmpină în mijlocul camerei, îl îmbrăţişă, sărutându-l, şi încordarea ce-i stăpânise trupul începu să cedeze.

Ea îi zâmbi.

— Cafea şi chec în bibliotecă. Doar dacă nu vrei o băutură ceva mai tare.

— O băutură şi pe urmă cafea. Îţi mulţumesc, iubito.

Coborâră la parter, ţinându-şi braţul unul în jurul mijlocului celuilalt. Garth îi simţea trupul zvelt sub rochia uşoară de mătase, graţia lină a muşchilor în timp ce se mişca, forţa trupului ei, care-l îmbrăţişa pe-al său, potrivindu-şi paşii cu ai lui. Era copleşit de acel continuu miracol: faptul că întotdeauna exista o uşă deschisă pentru el, lămpi aprinse pentru el, şi iubire, ca să-i ureze bun-venit.

— Doamne, ce bine e să fiu aici! Eram al dracului de furios, şi tot ce-mi doream era să discut cu tine despre asta.

În bibliotecă, prepară un amestec de scotch şi apă şi-l adăugă gheaţă. Sabrina aprinse o lampă de birou, şi lumina blândă a acesteia desprindea din umbră formele

binecunoscute ale mobilelor şi cărţilor, şi ale teancurilo de reviste şi jurnale de pe mese şi pardoseală, şi Gartl oftă, ca şi cum ar fi venit într-un sanctuar.

— Ei, cum ai rezolvat cu Penny? A aşteptat Alexandra cât te-ai dus s-o iei?

— Da. Sper că a petrecut bine; n-a vorbit prea mult. O voi întreba mâine cum a fost.

Sabrina turnă cafea dintr-un termos şi se ghemu într-un colţ al canapelei.

— Acum, spune-mi: ce s-a întâmplat cu Lu?

— A falsificat rezultatele. Experimentul n-a reuşit însă el l-a descris ca şi cum ar fi fost o reuşită. Un artico conceput în mod strălucit, prezentat foarte frumos, dar fiecare cuvânt fiind o minciună.

— N-a reuşit experimentul, sau a făcut el greşeli, în decursul lui?

— N-a reuşit. Nici n-ar fi putut. (O privi gânditor.) Nu pari surprinsă.

— Sunt surprinsă.

— Dar nu şocată. Niciodată n-ai avut încredere în el, nu-i aşa?

— În ultima vreme, n-am avut. Dar n-aş fi bănuit chiar aşa ceva. Mă gândeam doar că-şi va însuşi toate meritele, că te va folosi spre a merge mai departe - lucruri de felul ăsta.

— Lucruri de felul ăsta şi încă multe pe deasupra; asta-i exact ceea ce a făcut. Şi eu ar fi trebuit să mi prind mai devreme. Mă îngrijoraseră uneori rezultatele lui, dar el părea atât de sigur pe el însuşi, iar eu aveam încredere în *el*, şi nu i-am supravegheat lucrările cu destulă atenţie. Şi aseară l-am chemat la telefon pe Bill Farver, şi mi-a spus că şi ei aveau exact aceleaşi probleme care mă îngrijorează pe mine. Lu le cunoştea - le menţionasem, şi în lucrarea lui se ciocnise de ele, însă, după cum s-a dovedit, le-a ignorat. Ar fi putut apela la Bill, sau la alţi biologi din întreaga ţară, pentru

a compara observaţiile, dar era mult prea al dracului de încrezut...

— Şi ei i-ar fi spus? Nu există multă competiţie în domeniul cercetării?

— Da. Ai dreptate. E posibil ca ei să nu-i fi spus. Dar dacă mi-ar fi cerut, eu i-aş fi telefonat lui Bill cu mult timp în urmă. N-am acordat suficientă atenţie lucrării lui, acum îmi dau seama, însă tot ce-avea de făcut Lu era să-mi ceară să aflu direcţiile spre care se îndreptau alţi cercetători... ştia că aş fi aflat. Însă se arăta atât de sigur că singura cale corectă era a lui...

— Sau poate că se temea.

Urmă o tăcere. Apoi Garth replică:

— Posibil, însă eu cred că-i mai probabil ca el să fi fost într-atât de convins că găsise soluţia, încât se comporta ca un cal cu ochii legaţi. Sau poate că sunt adevărate ambele presupuneri: îi era teamă, şi nici nu este omul care să-şi pună sub semnul întrebării propriile sale teorii. Dar pe urmă, când experimentul a dat greş...

Se ridică în picioare şi începu să umble cu paşi mari prin încăpere. In timp ce străbătea camera în lung şi-n lat, simţea privirea Sabrinei urmărindu-l. Îi plăcea senzaţia de a se şti văzut de ea, ca şi cum ar fi fost susţinut, mângâiat, încurajat să fie el însuşi fără a poza, fiindcă ea îl iubea aşa cum era, şi fiindcă întotdeauna avea să-l iubească. „O iubire lipsită de critică" — gândi el, întâlnind privirea limpede a Sabrinei, care-l făcu să se simtă mult mai bine decât dacă n-ar fi avut-o alături.

Umblă fără astâmpăr de colo-colo, mişcând din loc obiectele de pe rafturi şi mese, deplasând vrafurile de cărţi de pe pardoseală.

— Partea cea mai afurisită este că el îşi închipuie că putea să iasă basma curată. Lucrează într-unul din cele mai acute domenii ştiinţifice din zilele noastre, împreună cu sute de alţi cercetători, toţi gata să reia experimentele lui din clipa în care ar fi publicate, pentru a se

baza pe ele şi a duce cercetarea şi mai departe. Ştia
nici unul n-ar fi putut repeta experimentul, deoare
acesta nu reuşise, şi cu toate acestea a mers înainte
a construit o clădire elegantă pe o fundaţie putredă,
şi cum eleganţa ar fi fost singurul lucru important. Iar
nu eram atent. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu el să
tămânal, să-l silesc să explice şi să susţină fieca
etapă a experimentului său. Dar am avut încredere
el. Şi am fost neglijent.

— Nu cred — spuse Sabrina, gânditoare — că as
este prima oară când în cercetarea ştiinţifică se întâ
plă aşa ceva.

Oarecum ruşinat, Garth izbucni în râs.

— Nu, ai dreptate. Sigur că nu-i prima oară. Şi n
ultima: întotdeauna există oameni care, dacă se poti
nesc nemaigăsind soluţii, falsifică rezultatele. Niciod
n-am înţeles cum pot face asta, şi nu-l înţeleg nici pe L
însă ştiu că asemenea oameni există. Unii dintre ei aju
pe prima pagină din *New York Times*, unde aş fi apă
şi eu dac-aş fi trimis spre publicare articolul lui Lu. Şi n-
mai fi fost director al vreunui institut de genetică, ni
aici, nici în altă parte. Aş fi fost norocos dacă aş fi răm
în învăţământ. Claudia ar fi avut de înfruntat mul
presiuni pentru îndepărtarea mea.

Rămase adâncit în contemplarea vetrei întunecat
bine curăţate în vederea verii. După un timp, adăug

— Eram atât de mândru de el.

Sabrina simţi disperarea din glasul lui şi suf
pentru el.

— Îţi dădea toate motivele pentru a fi mândru. N
exista nici o posibilitate prin care tu să fi ştiut că avea
facă aşa ceva.

— Dar a minţit şi în alte privinţe, nu numai în leg
tură cu munca lui. Nu numai că şi-a falsificat lucrar
de cercetare, riscându-şi cariera, dar a riscat-o şi pe
mea, şi prin asta ne-ar fi dăunat nouă tuturor. În toa

acele seri când stăteam la masa noastră, purtându-se de parcă i-ar fi plăcut să facă parte din familia noastră... și asta era tot o minciună.

— Îi plăcea — replică Sabrina, apropiindu-se de el. Îi era dor de familia lui, îi plăcea să facă parte dintr-a noastră și ne simpatizează pe toți. Pe tine te adoră, Garth. Îți aduci aminte când ți-am spus asta? L-am privit cu atenție cum se uita la tine, și știu că te iubește. Și de aceea chiar mă întreb... ești sigur că el cunoștea realmente toate implicațiile faptei sale?

— A lucrat împreună și cu alți oameni de știință. Și e foarte inteligent. Știa.

— Dar când vei discuta cu el, ai putea încerca să afli ce avea în minte, în loc să-l acuzi direct. E posibil ca el să nu se fi gândit la toate consecințele. Pur și simplu nu-mi vine să cred că te-a pus în primejdie cu bună-știință.

Garth cumpăni această presupunere.

— Nu știu. Se poate. Cel mai probabil este că știa ce făcea și regretă, dar sentimentele față de mine nu erau îndeajuns de puternice pentru a depăși presiunile din partea familiei și a guvernului său. Ei bine, mă voi lămuri mâine dimineață.

O îmbrățișă, adăugând:

— Știi? Singurul lucru care mi-a domolit supărarea în noaptea asta a fost faptul de a fi sigur că puteam veni acasă, la tine. Nimeni altul nu mă ajută ca tine să-mi limpezesc problemele care mă frământă. E greu să continui să crezi că poți face ordine în propria-ți lume când toate se încurcă; însă, nu știu cum, dar tu reușești să faci asta: mă ajuți să cred că-i posibil...

Așa cum nimeni n-a făcut vreodată. Gândi acest lucru, dar nu-l putea exprima în cuvinte, niciodată nu-l va putea rosti. Niciodată nu-și va îngădui să spună că, în urmă cu mult timp, el și Stephanie își pierduseră drumul

astfel încât ani de-a rândul fuseseră incapabili să creez — aşa cum reuşiseră el şi Sabrina — un loc al lor şi conştiinţă de sine ca element stabil şi trainic într-o lum nesigură.

— ... şi vreau să-ţi mulţumesc — continuă cu gla tare — pentru tot ce-mi dăruieşti în fiecare zi, zi de zi.

— Dar şi tu faci acelaşi lucru pentru mine. Înto deauna îmi pare ceva nou şi minunat, ba chiar surprir zător, şi atunci mă simt extrem de recunoscătoare, fiindc mă aflu acolo unde doresc să fiu, şi pentru că sunt alătu de tine, şi niciodată nu doresc să fiu cu nimeni altul, pentru că-i atât de bine să te iubesc...

Gura lui o întâlni pe-a ei, şi Sabrina închise ochii, ia braţele ei înconjurară forma binecunoscută a umerilo lui Garth, şi trupul acestuia îşi potrivi perfect contururil cu al ei. Totul era acum ceva familiar, la fel de primito ca şi camerele şi ferestrele luminate ale casei lor, şi c fiecare săptămână şi lună ce trecea, ei deveneau m conştienţi de apropierea dintre ei şi de faptul că tot ce unea era ceva ce le aparţinea pentru totdeauna, nu doa o relaţie stabilită, într-un echilibru precar, pe baza un înşelăciuni. Se sărutară şi se ţinură îmbrăţişaţi, conto pindu-se unul cu altul cu uşurinţa unui înotător ca alunecă fără efort prin apă — lipsit de greutate, aproap pierzându-şi forma, dar în acelaşi timp acut conştient d propriul *eu* ca individ, triumfător şi puternic; indepen dent, dar cu atât mai plin de curaj şi energie prin cee ce împărtăşea celălalt.

— Hai la etaj — şopti Garth — altminteri ne vor mulţumi chiar cu covorul de-aici. Toată seara te-am dorit.

Sabrina râse.

— Toată seara te-ai gândit la *ADN*[1]-uri falsificate

---

1 *ADN*= Prescurtare de la acid desoxiribonucleic, elemen transmiţător de informaţii genetice în organismele vii (n.t.)

— O parte din mine, da. Cealaltă parte te dorea. Întotdeauna există o parte care te doreşte.

O înconjură mai strâns cu braţul şi porni spre scară.

— Luminile...

— Le va stinge doamna Thirkell mâine dimineaţă. Spuneai că vrei să mă obişnuiesc să fiu răsfăţat şi servit de alţii. Uite ce-ai realizat!

Sabrina chicoti iar şi în râsul ei Garth auzi iubire, mulţumire şi încântare, şi se simţi cuprins de un val de fericire, că el fusese cel care reînviase toate acestea. *Dacă un bărbat poate dărui asta femeii pe care o iubeşte, ar trebui să fie capabil să realizeze orice.*

Razele lunii se revărsau în dormitorul lor, colţurile rămase în umbră părând întunecate în contrast cu lumina de un alb pur. Pledul ecosez de pe patul lor — o îmbinare de nuanţe pastelate — era singura pată de culoare din cameră. Sabrina trase la o parte pledul şi se culcară amândoi pe cearşaful răcoros, în încăperea răcoroasă, gurile şi mâinile lor redescoperindu-se reciproc, şi apoi Garth fu înlăuntrul ei, tot atât de lesne, la fel de firesc ca o conversaţie, trupurile lor întrepătrunzându-se întocmai ca mai înainte glasurile lor, în bibliotecă. „Dar chiar este o conversaţie" — o străbătu un gând pe Sabrina. „Orice am face, oriunde ne aflăm, ne vorbim unul altuia. Dar nu-i ceva complet decât atunci când suntem împreună."

Garth îi zâmbi şi-i spuse:

— Da, iubito.

Şi îşi uni gura cu a ei.

Rămaseră treji aproape până-n zori, şi toate acele ceasuri petrecute împreună îi confirmau încă o dată lui Garth câtă nevoie avea de ea, nu numai când se întâmpla ceva rău, dar şi când totul era bine. O ţinea îmbrăţişată cu o ardoare născută din faptul de a şti cât de cumplit ar fi s-o piardă, şi din felul în care-i

răspundea ea, înţelegea că şi ea se temea de aceea posibilitate amenințătoare — că puteau fi despărţi de ceva: o boală, moartea, sau cine ştie ce eveniment neprevăzut, sau o idee nebunească de felul aceleia care-i adusese unul lângă celălalt, în urmă cu mai puţin de un an. Şi, prinşi în ironica urzeală de şanse şi probabilităţi, făceau dragoste cu o intensitate ce părea tot mai mare cu fiecare săptămână ce trecea, pe măsură ce recompensele lor creşteau şi reticenţele le dispăreau.

În dimineaţa următoare, Garth continua să simtă acea intensitate şi să vadă în minte surâsul Sabrinei, în timp ce străbătea campusul universitar, cam ameţit datorită lipsei de somn, dar într-atât de îndrăgostit, încât i se părea imposibil că locuia într-o lume în care existau fraude, teamă şi confruntare. „Şi cumpărarea congresmanilor" — medită, lăsând deocamdată deoparte întâlnirea sa de peste câteva minute cu Lu Zhen, pentru a se gândi la drumul pe care, de-acum în două săptămâni, avea să-l facă la Washington, împreună cu Claudia, trecând apoi cu gândul la politica unei universităţi, la ritualurile solicitărilor de credite; la proiectele de cercetare care dădeau roade ca şi la celelalte, care cădeau pe pământ; şi la timpul datorat nevoilor studenţilor care meritau tot ce le putea oferi el mai bun. Toate acestea făceau parte din lumea în care trăiau ei şi Sabrina, însă nimic — îşi spuse Garth, aproape ca un fel de legământ — nici o problemă, fie ea majoră sau măruntă, nu se va interpune între ei. Vor fi vigilenţi, se vor apăra şi, oricâtă atenţie şi energie ar fi necesară, nu vor lăsa să fie despărţiţi de absolut nimeni şi nimic.

Telefonase ceva mai devreme, spunându-i lui Lu să-l întâlnească la zece, şi când urcă în grabă scările îl văzu aşteptând lângă uşa biroului său.

— Bună-dimineaţa, domnule profesor! îl salută Lu cu un zâmbet larg, întinzându-i mâna. Vom discuta desp

notă informativă către revista *Science*, prin care-mi anunţ descoperirea? Am scris-o azi-noapte, trebuie să v-o arăt. O vor publica în următoarea lor ediţie, nu-i aşa? Şi pe urmă, mai târziu, vor publica articolul. Bineînţeles că asta nu va dura mult, aşa cum ziceaţi şi dumneavoastră: descoperirile importante au prioritate la publicare. Aşadar — adăugă scoţând din geanta lui o foaie de hârtie — iat-o. Cred că veţi constata că spune tot ce-ar fi necesar.

— Poate nu chiar totul.

Garth descuie uşa biroului său, o fixă astfel încât să rămână deschisă, şi se aşeză la birou.

Lu îşi aduse un scaun lângă colţul acestuia (locul său preferat) şi se aplecă înainte, continuând să-şi ţină surâsoarea şi păstrându-şi zâmbetul.

— Şi ce aş fi putut omite?

— O explicaţie a modului în care te aştepţi ca alţi oameni de ştiinţă să repete experimentul tău.

Ochii lui Lu se măriră, exprimându-şi mirarea.

— Să-l repete? Dar fără-ndoială...

Şi pe urmă, în timp ce Garth îl privea fix, cuvintele i se opriră şi, foarte lent, zâmbetul îi dispăru.

Garth descuie sertarul de deasupra al biroului şi scoase exemplarul legat al articolului ce descria lucrarea lui Lu. Se duse la frigiderul din colţul încăperii şi aduse pe masă fiolele cu probele de sânge recoltate în noaptea precedentă. În fine, scoase dintr-un sertar al unui dulap-fişier foaia tipărită de calculator, cu rezultatul analizatorului de sânge. Lu îi urmărea cu privirea degetele, în timp ce el le potrivea în ordine.

— Nu-ţi voi înainta articolul spre publicare în *Science*, şi nici nota pe care-ai scris-o. Sunt sigur că ştii din ce cauză.

— Nu. Nu înţeleg?! V-aţi pus numele pe articol. Aţi spus că-l veţi trimite luni.

— Ţi-am spus şi că-n cursul acestui sfârşit de săp
tămână aveam să-l revăd. Azi-noapte l-am parcurs î
întregime, şi ceva din el mă deranja — supoziţia că a
necesară o singură genă. Ştii că am discutat asta, d
câteva ori, deşi nu am urmărit ce făceai. Atenţia m
fost absorbită de alte probleme.

— Dar este o singură genă! Dacă mi-aţi citit articol
ştiţi c-am dovedit acest lucru!

Părea uluit şi profund serios, şi timp de o secund
Garth se întrebă dacă nu cumva se înşelase: dac
recoltase sânge de la alţi şoareci decât cei de la car
trebuia; dacă analizatorul de sânge nu funcţionase bin
dacă Bill Farver greşise.

Cu neputinţă. Toate aceste lucruri ar fi trebuit să s
întâmple simultan în noaptea trecută, şi aşa ceva er
atât de improbabil, încât devenea imposibil. Lu Zhe
era un actor desăvârşit. Cunoştea şi el adevărul.

— Pro bele astea de sânge le-am recoltat azi-noapt
de la şoarecii tăi. Acesta este rezultatul analizatorul
de sânge. Ştii ce conţine — în dosarele tale ai distru
teancuri întregi de rezultate identice cu acesta. Sau le-
distrus, când ai constatat că demonstrau întotdeaun
că şoarecii tăi sunt sănătoşi?

Urmă o tăcere şi Garth continuă:

— Poate vrei să-l citeşti pe acesta.

Mâinile lui Lu îi rămăseseră pe genunchi. Ridic
aproape imperceptibil din umeri.

— Ei da, domnule profesor, dar ştiţi, n-are impo
tanţă. Pe undeva, în cursul experimentului, am comis
greşeală. N-a fost bine, recunosc, însă era vorba do
de procedeu. Bineînţeles că mi-a afectat rezultatel
însă nu şi însuşi proiectul de cercetare. Tot ce treb
să fac este să repet experimentul în mod corect şi rez
tatele vor fi întocmai cele descrise în articolul meu. Ş
alţi oameni de ştiinţă îl vor putea reproduce şi-i vor co
stata adevărul. Profesore, *ştiu* că am dreptate, şi asta

ceea ce este important: teoria și experimentul, nu erorile mele de procedură. Așa că, vedeți, nu există nici un motiv de îngrijorare.

Uimirea îl lăsă pe Garth fără grai. Îl privea fix pe Lu Zhen, ca și cum ar fi încercat să identifice o specie nouă. Lu îi înapoia privirea plin de încredere — doi oameni de știință față-n față. Tăcerea se prelungi. O minge se izbi de clădire chiar sub fereastra biroului; studenții sporovăiau dincolo de ușa deschisă, îndreptându-se spre laboratoarele de la capătul coridorului; mulți dintre profesori tundeau peluzele, se plimbau agale, sau zăceau într-un hamac, cu o bere și o carte: pentru ei era un weekend obișnuit. Însă pentru Garth era sfârșitul unui vis, și durerea și mânia care-l chinuiseră în noaptea trecută îl înjunghiară din nou.

Nu lăsă să se vadă nimic din suferința lui. Stătea nemișcat, și minutele treceau, și în curând Lu nu mai putu suporta tăcerea.

— Așa că veți trimite articolul. Ca și nota.

— Nu, bineînțeles că nu. Nu-ți dai seama ce vorbești. Ai scris o poveste cu zâne și ai denumit-o articol științific, iar pe tine te-ai numit om de știință. Nu ești om de știință; nu ai nici un drept să faci parte din comunitatea științifică. Ne petrecem viețile dedicate cercetării cu o totală fidelitate față de tot ceea ce se poate dovedi; căutăm legături — între cauză și efect, început și sfârșit, viață și moarte — și le urmărim indiferent încotro ne duc, și dacă ne aduc într-un drum înfundat căutăm alte poteci, iar când găsim ceea ce-am căutat, sau când dăm de ceva valoros, insistăm asupra acelui lucru până ce dovedim iar și iar că este real, că-i corect, și că alții ne pot urma; că am făcut un pas înainte, indiferent cât de mic, pe lunga cale a științei, și un nou început pentru...

— Domnule profesor, asta-i vorbăria pe care le-o oferiți novicilor. V-am mai auzit. Este și introducerea la

cartea dumneavoastră. E foarte impresionantă. Da
prea puţine lucruri din lumea reală sunt atât de limpez
Ştiţi asta. Aveţi de-a face cu politicieni şi cu oameni d
afaceri, şi întotdeauna ei ocolesc regulile. Ocolesc şi e
unele informaţii, atâta tot, deoarece eu *ştiu* că experi
mentul meu va sta în picioare; ştiu că rezultatele vor
găsite de alţii. Acesta-i adevărul meu, iar eu *sunt* om d
ştiinţă şi privesc acest lucru cu aceeaşi seriozitate c
care spuneţi c-ar trebui s-o considere toţi oamenii d
ştiinţă.

— Ai fi în stare să azvârli pe fereastră ştiinţa! replic
Garth silindu-se să rămână calm, deşi mânia îi sporea, c
atât mai mult cu cât fusese prins că se repetă — greşeal
de care orice profesor se teme. Ai publica o minciun
din cauza unei aroganţe nebune prin care susţii că
cunoaşte adevărul, în ciuda rezultatelor experimentulu
care dovedesc că greşeşti.

— Nu greşesc! Profesore, profesore, totul funcţio
nează perfect! Aţi fost atât de emoţionat... şi acum vă v
aduce o mare glorie, atât dumneavoastră, cât şi inst
tutului... veţi fi celebru! Aţi putea primi chiar şi premi
Nobel!

Garth se simţi brusc cuprins de dispreţ.

— Aseară i-am telefonat lui Bill Farver, la Berkele
A lucrat pe baza aceloraşi premize ca şi tine. Î
aminteşti că am discutat despre asta? El şi echipa lui a
ajuns la concluzia că trebuie să existe cel puţin dou
gene, poate mai multe...

Trecu în revistă totul, descriind alte teorii şi expe
mente, alegându-şi cu grijă fiecare cuvânt astfel înc
să nu rămână nici un dubiu. Când încheie, Lu prive
dincolo de el, afară, pe fereastră; faţa îi era trasă, obra
scofâlciţi, ca şi cum ar fi îmbătrânit în timp ce asculta.

— N-am avut nici o dovadă cu privire la toate aste
şopti. Am trecut prin toate etapele, şi nu exista nici u
semn...

— Au existat semne, iar noi am discutat despre ele, •plică Garth, pe un ton categoric. Dar tu ai ales o altă ıecţie.

— Toţi oamenii de ştiinţă procedează aşa. (Lu îl ılvea pe Garth, părând acum că imploră.) Decidem ărui fapt să-i acordăm atenţie şi ce să ignorăm. Am făcut ea ce face orice om de ştiinţă. Profesore, pot folosi ata cât am realizat; nu-mi va lua mult timp să reiau ıtul şi să elaborez o nouă abordare. Ştiu că pot găsi ıluţia şi să-i înving pe indivizii de la Berkeley. Ştiu mai ulte lucruri decât ei...

— Ştii pe dracu'! Ai o minte isteaţă, Lu, însă te ıi condus de îngâmfare, de ambiţie şi de teamă, şi ıoi cea mai inteligentă minte nu contrabalansează ate acestea. Ai dreptate: decidem asupra căror lucruri ă ne concentrăm atenţia, dar nu facem asta chiar de la ıceput; o facem când cunoaştem mai multe în legătură ı opţiunile noastre. Tu erai grăbit, aşa că ai hotărât de ı început ce aveai să descoperi, iar apoi ţi-ai potrivit ıperimentele după dorinţă, pentru a descoperi ceea ı ţi propusesei. Şi când n-ai reuşit, ai pus pe hârtie o ămadă de rezultate de analize de sânge falsificate şi ı ai lăsat să-mi pun numele pe acea minciună.

— Dar credeam că... atunci când aş fi refăcut totul, ıă erorile pe care le-am comis...

— Întreg proiectul ăsta afurisit a fost o eroare! Nu ıcepi atâta lucru? Şi ce dracului legătură are asta cu ıptul că m-ai lăsat să-mi pun numele pe un articol plin ı cifre false? Chiar dacă ai avea dreptate şi experi-ıentul ar reuşi data viitoare, eu aş fi figurat ca sfătuitor coautor al unei fraude. Acesta ar fi fost premiul cu ıre m-ai fi răsplătit, când te înapoiai în China.

Ochii lui Lu se îngustară.

— Aţi fi supravieţuit. Sunteţi celebru. Toţi spun că ınteţi unul dintre cei mai buni. Aveţi institutul şi familia

dumneavoastră... aveţi totul. Dar dacă nu trimiteţi a colul meu, mie îmi răpiţi absolut tot. Nu m-aş putea du acasă; nu m-aş putea duce nicăieri. Fără o referinţă partea dumneavoastră nici măcar nu mi-aş putea găs slujbă. N-aş avea nimic!

Tulburat de disperarea şi resentimentul din gla tânărului, Garth spuse:

— Cred c-ar trebui să te întorci în China. Ţi-ai lu doctoratul; acolo vei avea posibilitatea să obţii o sluj Este posibil ca un altul dintre profesorii tăi să-ţi de referinţă. Eu nu te voi urmări legal şi nu voi spune nim nui ce-ai făcut, însă dacă oricine altul...

— Vreţi să ziceţi că mi-aţi da o referinţă scrisă?

— Dumnezeule Sfinte! După cele ce s-au întâmp azi? Am presupus că ţi-ar putea-o da alţii. Dacă te îna iezi în China, nu voi populariza ceea ce ai făcut, în dacă m-ar întreba cineva, nu voi minţi.

— Nu aveţi de ce le spune. Nimeni nu vă va obli

— M-ar obliga ştiinţa, credinţa mea în ştiinţă şi mine însumi ca om de ştiinţă. Dac-ai fi înţeles a nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Se ridică în picioare, adăugând:

— Acum trebuie să plec. Am promis alor mei că voi petrece împreună cu ei după-amiaza de azi. Iat articolul. Conţine câteva lucruri pe care le poţi refol îndeosebi în prima parte a experimentului. Acea pa ai realizat-o bine. Te-am admirat. Îmi pare rău... drese glasul.) Îmi pare mai rău decât vei şti vreod că n-ai putut fi acel om de ştiinţă care mi-am închipuit eşti.

Lu îl învălui îndelung într-o privire plină de ură. L din mâna lui Garth foile legate şi ieşi din birou.

Garth răsuflă adânc şi îşi dădu seama că tremu „Naiba să-l ia!", îl ocărî în gând. „Naiba să-l ia pe prostia şi îngâmfarea lui brutală." Dar prostia şi îngâ farea sunt întotdeauna brutale, Garth ştia asta. Doar

u se aşteptase să le găsească la un tânăr atât de trălucit.

Puse din nou probele de sânge în frigider, pe care-l încuie, după care încuie şi uşa biroului. Afară avu impresia că aerul fierbinte îl întâmpină ca un zid. Purta o cămaşă cu mâneci scurte şi un pantalon kaki, şi mai înainte de-a ajunge la poarta campusului amândouă erau ude de transpiraţie. Era ca şi cum ar fi înotat pe sub apă, şi se imagină pe sine executând stilul fluture, împingând la o parte aerul umed astfel încât să poată ajunge acasă.

„Şi să-l dau uitării pe Lu" — îşi spuse în gând — măcar pentru un timp. Să uit dezamăgirea şi propriile-mi greşeli, şi cât de aproape de dezastru m-am aflat."

Merse de-a lungul străzilor somnoroase. Casele şi arborii păreau că se pierd în depărtări, sub căldura copleşitoare, iar Garth avea impresia că este o stafie rătăcind într-un oraş părăsit. In drumul său nu întâlni pe nimeni, deşi auzea strigăte, şi râsete, şi pleoscăit de apă dinspre bazinele de înot din spatele caselor. Apoi, la câteva blocuri în faţa lui, văzu dubiţa poştei, înaintând încet spre el. Coti pe aleea casei sale şi deschise uşa de intrare. Aerul răcoros îl învălui, atrăgându-l înăuntru. „De bine-i aici!", gândi în timp ce închidea uşa. „În atât de multe privinţe."

Trecu pe lângă doamna Thirkell, care fredona în bucătărie, şi urcă la etaj. Din camera lui Penny se auzeau voci tinere. Aruncă o privire în încăpere şi le văzu pe Barbara Goodman şi pe Penny stând turceşte pe covor, una-n faţa celeilalte, între cele două paturi, atât de absorbite în ceea ce făceau încât nu-şi ridicară privirile. La câţiva metri distanţă, pe bancheta curbă de sub fereastra din încăperea rotundă de la capătul coridorului, Sabrina stătea parţial ascunsă în spatele unui

paravan pliant. Îşi duse un deget la buze şi el apropie pe tăcute de ea şi o sărută.

— A fost foarte greu? îl întrebă, vorbind în şoapt

— Trist şi revoltător. Tragi cu urechea la Penny Barbara?

— Da. (Îi făcu loc pe bachetă, astfel ca el să aşeze lângă ea.) N-am reuşit s-o conving să vorbeas despre petrecerea din noaptea trecută, şi pe urmă le-a auzit...

— Jucării de tinichea — spuse Penny. Ştii tu, roţi şi mecanisme şi umplutură, dar nimic înăuntru.

Barbara chicoti, dar apoi glasul i se auzi, tot atât serios ca al lui Penny:

— Dar nici nu le place cu adevărat. Arată grozav, poartă, ştii tu, hainele acelea teribile pe care mămica le-ar cumpăra pentru mine, şi fac absolut orice! Nime nu-i opreşte, aşa cum suntem oprite noi!

— Ştiu . Doar că... ei bine, e ca şi cum nimeni nu le da atenţie.

— Tocmai asta-i! Sunt atât de norocoşi... ce vre să zic e: nu-ţi displace când ţi se spune mereu ce trebu să faci, şi când să vii acasă, şi tot ce mai vor *ei* ?

— Păi da, dar... mda, ştii tu... poate că nimănui nu pasă de ce fac ei. Sau nu le pasă de ei. Sau nu iubeşte.

— Despre cine vorbeşti?

— Păi, despre părinţii lor.

— Oh, sigur că le pasă şi-i iubesc. Întotdeau părinţii îşi iubesc copii. E o chestie de gene. Întreab pe tăticul tău.

— Da' mămica mea zice că ei sunt ca nişte juc de tinichea, pentru că sunt oarecum goi pe dinăuntru. zice că ei nu ştiu, de fapt, nimic.

— Ei, dă-o-ncolo, Penny, sigur că ei ştiu totul! Şi distrează de minune, şi tu ştii asta. Vreau să zic, n

vrut şi tu să urci cu ei la etaj, la petrecerea de noaptea trecută?

Urmă o pauză, apoi se auzi glasul şovăitor al lui Penny.

— Oarecum.

— Ai vrut! Te-am văzut cum te uitai la ei. Şi când te-au chemat, ai zis c-o să te duci şi tu mai târziu.

— Păi, ştii tu, dacă zici că nu, îşi bat joc de tine. Şi nu le spusesem lu' mămica şi lu' tăticu' că aveau să fie şi ei la petrecere. Adică, n-am spus decât că o să mergi tu. Aşa că m-am gândit... că dacă se-ntâmpla ceva, nu i-aş fi putut vorbi mămichii despre ce-ar fi fost. Vreau să zic că, dacă i-aş fi vorbit, ar fi ştiut că am minţit...

— N-ai minţit, doar că n-ai spus tot. Oricum, n-ar trebui să spui absolut tot. E ceva copilăresc.

— Ba nu-i! Ţie-ţi spun tot felul de lucruri!

— Cu prietenii e altceva.

— Ei bine, şi ea e prietena mea. Totdeauna spune ce-i bine.

— Mda, ca chestia cu jucăriile de tinichea.

— Păi, atunci când a zis-o, părea ceva înţelept. De ce n-ai vrut, noaptea trecută, să-mi spui ce făceau la etaj?

— Fin'că n-ai venit şi tu sus, şi eu voiam să vii. Adică *eu* una m-am dus acolo când m-au chemat, şi tu ai spus că vii şi tu, da' n-ai venit. A fost ca şi cum nu-ţi păsa de mine.

— Mă tot gândesc la asta... voiam şi nu voiam, adică, de fapt voiam, dar ei mă sperie, ştii tu, nu mă pot împiedica să nu mă tem. Vorbesc atât de tare şi spun glume pe care eu nu le înţeleg, şi mă fac să mă simt ca o proastă. Da' ce *făceau*?

— Oh, stăteau culcaţi pe canapelele alea de piele şi-şi dădeau drumu' să alunece de pe ele, râzând şi spunând bancuri şi bând bere şi altele, şi dăduseră

drumu' la televizor. Erau în camera aia mică, ştii tu, toate mobilele alea de piele.

— N-am văzut-o.

— Şi Arnie şi Vera au făcut sex.

— Adevărat? Chiar acolo?

— Nu, sigur că nu. Adică, cineva a zis că ar tre să facă acolo, da' ei au zis că nu, şi s-au dus într-u din dormitoare.

— Îl urăsc pe Arnie. A fost unul din cei care m azvârlit de colo-colo, în ziua aia, în recreaţie. O ură şi pe Vera. Râde de mine. Da' tu... ce-ai făcut *tu*, ac sus?

Urmă o tăcere.

— Barbara! Doar n-ai...!

— Nu. De fapt, să ştii că voiam cu adevărat să v cum e — adică, toate astea despre care vorbesc ei şi lor nu le plac decât copiii care fac asta, da' Jc a-nceput să mă tragă afară, ştii tu, spre dormitorul ă şi pe urmă a... uf... şi-a pus mâna aici, şi şi-a bă limba în gura mea, şi era atât de groaznic, avea gust bere şi *sugea*, şi-am crezut că avea să-mi smulgă lim afară... puah! Nu mi-a plăcut deloc!

— Îţi sugea limba? E scârbos!

— Exact. Aşa era.

— Şi ce-ai făcut?

— L-am trântit pe jos.

— L-ai trântit *pe jos* !

— Ei bine, l-am împins şi el a căzut pe spate. Er pernă acolo, ştii tu, şi a căzut pe ea.

— S-a înfuriat?

— Păi ce-ţi închipui?

— Bun, şi ce-a făcut?

— Mi-a zis tot felul de vorbe. Şi toţi râdeau.

— De Joey?

— Nu! De mine! (Vocea i se stinse.) Ziceau că- proastă şi o târfă şi mai ştiu eu ce. Au făcut o hor

jurul meu, știi tu, și-au început să țopăie. Și eu eram la mijloc, și ei ziceau întruna „târfă, târfă, târfă"... Nu-mi place cuvântul ăsta. A fost atât de îngrozitor; erau atât de *răi*. Niciodată până atunci nu fuseseră așa.

— Nu față de tine. Pentru că tu le-ai cam tot dat târcoale, ca și cum ți-ar fi plăcut. Nu-mi place când te porți așa.

— De fapt, ei nici nu-mi plac. Vreau să zic, mai curând îi urăsc. Și niciodată nu m-am dus cu ei după școală, sau n-am făcut altceva, când m-au chemat, da' știi, nu puteam suporta să râdă de mine tot timpul, așa cum au râs noaptea trecută. Așa cum își bat joc de tine. Și ei sunt cu adevărat stăpâni pe ei, Penny, și chiar c-aș vrea să fiu la fel ca ei, și ei să mă placă.

— Reduc actul de a face dragoste la a se regula.

— Ce-ai zis? Asta chiar că-i aiurea. Ce-nseamnă?

— Fac chestia aia fără să se iubească. Știi, ca pe ceva obișnuit, ca o strângere de mână. Sau așa cum ți-ai scărpina o mâncărime.

— O mâncărime! chicoti Barbara. Cine zice că-i doar o mâncărime?

— Mama mea.

— Oh! Întruna vorbești despre mama ta! Adică, de fapt e foarte drăguță, da' nu știe nimic despre sex. E prea bătrână.

— Știe tot. Și chiar și despre sex, pot pune prinsoare. Ea și tăticu' meu se sărută mereu. Și o dată el i-a pus mâna aici, știi tu, ca și cum și-ar fi plimbat degetele pe-acolo, și mămica a zis: „Ce mâini minunate!" A zis foarte încet, și a râs așa, ușor, ca și cum ar fi fost fericită, și eu mi-am dorit să pot simți la fel... cândva. Credeau că sunt singuri, știi tu, în bucătărie, și de-o mulțime de ori, sâmbăta și duminica dimineața ușa de la dormitorul lor e închisă, și o dată Cliff și cu mine am stat să ascultăm, și i-am auzit vorbind și scoțând toate... sunetele alea, știi tu?

Garth îşi întări strânsoarea braţului în jurul Sabrin(
aşa cum se rezema ea de el, pe bancheta de sı
fereastră.

— Poate-i nevoie de o uşă fonoabsorbantă?

Ea zâmbi.

— Cred că atâta timp cât face parte din iubirea no
stră unul pentru celălalt, nu există nimic ce n-ar treb
ea să audă.

— Şi ştiam că... asta făceau! încheie Penny t
umfătoare.

Barbara oftă.

— Eu niciodată nu reuşesc să aud chestii de fel
ăsta. Părinţii mei nu prea se sărută, cel puţin nu atun
când îi pot vedea eu. Şi noaptea îşi închid uşa, şi s
culcă devreme, înainte mea. Ar fi frumos să-i aud uneo
Bănuiesc că nu fac asta prea des.

Urmă o mică pauză, după care întrebă:

— Şi-a zis că-i o mâncărime?

— A zis că n-ar trebui să fie ca şi cum ţi-ai scărpin
o mâncărime. Da' când o fac copiii, cu asta seamănă. !
a zis că seamănă şi cu altceva... am uitat. Oh, cu u
sport de după orele de şcoală.

Chicotiră amândouă.

— Fotbal şi softbal[1] şi gimnastică şi regular
spuse Barbara, cu voce mai tare. Ar putea să înscri
asta în orar şi am putea controla care dintre noi...

— Ssst! încercă Penny s-o domolească.

Glasul Barbarei nu coborî decât foarte puţin.

— Dar nu ţi-ar plăcea să-ncerci? Adică, să-ţi d
seama cu ce *seamănă* de fapt? Vreau să zic, toţi vo
besc de parc-ar fi cel mai grozav lucru, şi eu nu şt

---

1 *Softbal* (lb. engl.) = un fel de baschet pe un teren mai mic, cu
minge mai mare şi mai moale (n.t.)

despre ce vorbesc ei, şi asta mă face să mă simt *mică*, de parcă ei ar fi adulţi şi eu încă un copil.

— Mama mea zice că ar trebui să aşteptăm până găsim pe cineva pe care să-l iubim cu adevărat şi cu care să împărţim totul; atunci ar însemna că facem dragoste în loc de, ştii tu, că ne regulăm.

Garth sărută obrazul Sabrinei.

— Ce mamă inteligentă are Penny! îi şopti.

— Asta n-a spus-o! izbucni Barbara. A zis ea aşa? Chiar ţi-a zis ţie mama ta cuvântul „regulare"?

— Sigur că da. Ei bine, nu de prea multe ori, spune că nu-i un cuvânt frumos, da', ştii tu, o dată am pomenit cu cum copiii de la şcoală vorbeau despre regulare şi masturbare şi... ştii tu. Aşa c-am discutat despre asta.

— Păi da, ei îi este uşor. Îi dă mâna să vorbească despre mâncărimi şi chestii de-astea, fin'că nu trebuie să se ducă la şcoală cu copiii ăia, şi-atunci, ce folos?

— Zice că ei sunt infantili — continuă Penny cu încăpăţânare — şi că probabil motivul pentru care râd de noi este că le este frică, dar nu pot să recunoască.

Urmă o nouă pauză.

— Crede că le e frică?

— Aşa a zis. Că ei s-au vârât într-o încurcătură şi că nu ştiu cum să mai iasă şi nu ştiu încotro se duc. Ceva de felul ăsta.

— Ei bine... nu ştiu. Mie nu-mi par speriaţi. Noaptea trecută nu păreau să le fie frică.

— Da' eu pariez că le era.

— Nu arătau de parcă le-ar fi fost. Şi nici când Arnie şi Vera s-au dus în dormitor.

— Te-ai uitat să vezi ce făceau?

— Au închis uşa.

— Atunci de unde ştii ce-au făcut?

— Aşa au spus când s-au întors.

— Şi pe urmă, tu ce-ai făcut? N-ai venit imediat jo: Ai încercat ceva.

— Oarecum.

— Chiar ai încercat? Nu mi-ai spus!

— Aveam de gând. Voiam să-ţi spun azi.

— Ce-ai încercat?

— Oh, cocaină. O trăgeam pe nas.

— Ai încercat tu *cocaină*?

— Puţină.

— Cât de puţină?

— Nu ştiu. Nu părea prea multă.

— I-ai simţit gustul? Vreau să zic, ai simţit *ceva*?

— Mi-a cam gâdilat nasul.

— Da' cum ţi-*a fost*?

— Plăcut. Ca şi cum totul ar fi fost perfect. A încetat să râdă de mine şi mă plăceau şi eu mă simţear matură şi... bine. Era într-adevăr plăcut.

— Şi pe urmă ce-ai făcut?

— Oh, m-am mai învârtit pe-acolo, da' după un tim ei nu mai păreau la fel de drăguţi. Au devenit răi, ca îr totdeauna, şi spuneau bancuri pe care eu nu le pr cepeam, aşa c-am coborât la parter şi atunci, ştii tu, a deschis sufrageria şi toată lumea a început să mănânc şi acelaşi lucru am făcut şi eu.

— Şi asta a fost tot?

— Mda, şi n-a fost, să ştii, ceva nemaipomenit sa cine ştie ce. M-am simţit bine doar pentru scurt timp. / putea încerca, să vezi tu singură cum e. Ţi-ar da puţin Au multă. Sau, ştii, dac-am vrea să facem şi restul, ar putea-o ruga pe Vera, sau pe altcineva, şi să ştii că ne-a spune unde se duc după ore sau în week-end-uri.

— Adică, unde folosesc cocaină?

— Ei, şi sex bineînţeles. Vreau să zic, ştii tu, e habar n-am ce-i cu mâncărimea şi toate chestiile-ale

da' ei zic mereu că-i tare amuzant şi am putea să ne lămurim cum este. Ne-ar lăsa. Mi-au spus că le plac virginele.

— Oh!

Exclamaţia scăpă de pe buzele Sabrinei ca un icnet îngrozit, însă Garth o reţinu ca să nu dea fuga la Penny.

— Nu are nevoie de noi, îi şopti.

Ea se reaşeză încet pe banchetă, dar mâinile îi erau crispate.

— Nu-mi vine să cred că ele spun asemenea lucruri.

— Aşa că, ce părere ai? întrebă Barbara.

— Nu prea ştiu, răspunse Penny, glasul căpătându-i putere pe măsură ce vorbea. Adică, de fapt, nu vreau. Mama zice că acei copii pierd o mulţime de lucruri pentru că nu ştiu cine sunt ei înşişi şi nici cum...

— Ba ştiu cine sunt! Asta-i o prostie!

— Nu, adică nu ştiu ce pot fi. Ştii tu: cum ar simţi şi gândi despre lucrurile astea când vor fi mari. Cu adevărat adulţi, ştii tu, pentru că există toate lucrurile alea care ne aşteaptă — dragostea, şi aventurile, şi chestii de-astea — şi noi nu ştim ce vom dori realmente mai târziu, aşa că ar trebui să aşteptăm. Ştii, să fim cu adevărat adulţi înainte de a face fapte de adulţi. Aşa că, eu cred c-am să aştept.

Sabrina oftă. *Poate că acesta-i cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.* Îşi înclină capul pe spate şi întâlni ochii lui Garth; se sărutară — ca doi iubiţi şi ca părinţi — şi Sabrina se simţi cuprinsă de un val de recunoştinţă pentru toate câte erau atât de bune.

— Oricum — încheie Penny, aducându-şi ultimul argument — dacă m-ar descoperi mama, m-ar pedepsi pe un an de zile.

— Un an! E groaznic! Nu-i cinstit!

— Ştiu. Da' ea crede că este. Zice că-i importan pentru educaţia mea. Şi eu zic că... într-un fel... o cred
— Chiar aşa?
— Ei bine, ştii tu, când vorbeşte, te face să crezi că are dreptate.
— Asta doar fin'că-i mama ta.
Urmă o mică pauză. Apoi se auzi răspunsul lu Penny:
— Poate pentru că are într-adevăr dreptate.
Garth chicoti.
— Îmi place felul în care gândeşte Penny.
— Ei bine — zise Barbara, oftând — ei bine, cred că...
— Ce?
— Cred că nici eu n-o s-o fac, dacă tu nu vrei. Adică, dac-am fi făcut-o împreună, am fi putut, ştii tu, să vorbim despre asta. Da' fără tine nu vreau s-o fac.
— Nimic din toate astea?
— Aşa cred. Da' atunci ei o să'nceapă iar să râdă de mine.
— Oh! Ei bine, le-am putea vorbi în chineză.
— În chineză? Cum? Nu ştiu o boabă.
— Eu ştiu puţină. M-a învăţat Lu Zhen. E un tip cu adevărat drăguţ. Când o să vină iarăşi la cină, o să-l rog să mă-nveţe mai multe cuvinte şi pe urmă te învăţ eu pe tine.
— E mult mai grea decât franceza, nu-i aşa?
Glasurile li se schimbară; acum erau relaxate, fără urmă din încordarea care Sabrinei i se păruse atât de apropiată de isterie. Discutau despre profesoara lor de franceză, despre anul şcolar care urma să înceapă peste câteva săptămâni, şi despre sport, şi despre unele bluze pe care Barbara dorea să le cumpere pentru că toate fetele le cumpărau. În scurt timp se ridicară în picioare aducând vorba despre mâncare.

— Doamna Thirkell are întotdeauna ceva bun, e minunată, declară Penny. Tăticu' zice că-i la fel cu soarele şi cu Imperiul Britanic: niciodată nu apune. Bănuiesc că asta înseamnă că niciodată nu se aşează pe scaun, sau că întotdeauna e prezentă, sau cam aşa ceva.

— Eşti tare norocoasă, zise Barbara. Vreau să zic, dac-o ai, e ca şi cum ai fi bogată, nu-i aşa? Sau prinţesă, sau ceva de felul ăsta.

Vocile li se îndepărtară de-a lungul coridorului, apoi în josul scării, şi se stinseră în depărtare.

Sabrina râdea uşor:

— Pe mine nu m-ai informat că doamna Thirkell nu apune niciodată.

— Uitasem c-am spus asta. Ce bine că Penny a înţeles. Sper să înţeleagă şi cât de mult îţi datorează ţie.

— Înţelege că primeşte ajutor atunci când are nevoie. Şi nu se teme să recunoască necesitatea unor sfaturi bune. Sunt foarte mândră de ea.

— Şi eu la fel. Dar şi mai mândru sunt de mama ei.

Rămaseră în tăcere alături, privind prin geamurile curbate ale ferestrei curtea din faţă, de sub ei, licărind în aerul încins. Un vecin, părând stors de vlagă, plimba un dalmaţian — vlăguit şi el — pe care-l ţinea într-o lesă lungă. Un alt vecin se uita la maşina de tuns iarbă din faţa casei sale; pe urmă îşi ridică privirile spre cer şi, ridicând din umeri, trase la o parte maşina.

— E mai bine în casă, spuse Garth. Uimitor cât de multe motive găsesc pentru a declara asta. Ceea ce mă face să-mi amintesc ceva: Claudia şi cu mine ne vom duce la Washington chiar de azi în două săptămâni.

— Da, mi-a telefonat. Am avut o discuţie îndelungată. A fost ceva foarte ciudat: m-a întrebat cum m-am descurcat cu ei.

— Cu Leglind?

— Şi cu cei de-o seamă cu el. Nu-mi vine să cred că ea chiar ar avea nevoie de ajutor pentru a le face faţă.

— Ce-a spus?

— Că era în căutare de ceva ce-ar duce la o retractare publică, şi că are unele idei, dar se întreba cum aş proceda eu.

— N-a explicat de ce?

Sabrina schiţă un gest vag cu mâna.

— Se pare că Lloyd Strauss i-a zis că eu aş fi avut ceva de-a face, anul trecut, cu soluţionarea unui scandal legat de problema „sex în şcoli".

— Puţin mai mult decât „ceva", iubito. Tu ai făcut totul. Bineînţeles că Claudia trebuie să fi auzit despre asta. Şi-i placi, mi-a mărturisit că pune mare preţ pe prietenia voastră. Ei, şi? I-ai dat vreo sugestie?

— Am discutat în amănunt câteva, şi dintre toate, doar despre una am crezut că ar putea reuşi, deşi nu ne mulţumea pe deplin. Şi, desigur, e posibil ca totul să fie altfel când veţi fi voi acolo.

— Care era ideea?

— Păi, una foarte simplă, dacă totuşi poţi spune că şantajul e simplu. M-am gândit că ea i-ar putea vorbi lui Leglind despre publicitatea pe care-o pregăteşti tu pentru institut: sponsorii şi-aşa mai departe, şi despre ceremoniile de deschidere, cu invitaţi politicieni şi personalităţi ce vor ţine discursuri, şi că ţie ţi-ar plăcea ca el să ia parte, dar că el figurează într-un raport ca fiind cel care-a cerut să se întreprindă o investigaţie cu privire la institut, pe care l-a considerat o risipă bănească, şi că-n cazul acesta, dacă universitatea l-ar aplauda în mod public pentru sprijinul lui, asta ar semăna a mituire, deşi toată lumea ştie cât de mult interes are el faţă de ştiinţă... Ei, ai cam prins ideea.

— Da. În chip de şantaj, e foarte bună.

— Nu-ţi place.

— Nu mai mult decât ţie. Este un mod deprimant de a rezolva lucrurile. Nu contează nici că oamenii recurg toată viaţa lor la şantaj, sub forme mai blânde — de, poate nu chiar atât de blânde — şi găsesc pentru el denumiri mai drăguţe decât şantaj, sau mituire, sau orice altceva la care se reduce în fond.

— Dar ceea ce-ţi displace cel mai mult este faptul că, probabil, ar avea efect.

— Acesta-i aspectul cel mai deprimant. În ciuda tuturor oamenilor cumsecade care ajung în Congres, cei care de obicei creează cea mai puternică impresie sunt corupţii şi laşii. Ştiu că asta nu se-ntâmplă numai în cazul Congresului, aşa e pretutindeni, iar prietenii mei care se ocupă cu ştiinţele sociale afirmă că-i o naivitate să te aştepţi la altceva, dar tot deprimant este. Şi Claudia credea că ideea ar putea fi pusă-n practică?

— Considera că pare mai practică decât a apela la insticteie mai bune ale lui Leglind.

— Deoarece individul nu are nici unul. Are dreptate Claudia. Ei bine, avem fixată o întrevedere de luni într-o săptămână. Vom vedea atunci.

— Veţi împărţi între voi doi ce aveţi a-i spune?

— Ea vrea să susţină cea mai mare parte a discuţiei. Abia aştept: niciodată n-am auzit-o ridicând vocea, şi cu atât mai puţin, muştruluind un congresman.

Dar se întâmplă că, de fapt, Claudia nu şi-a ridicat glasul în biroul lui Olivier Leglind. Vorbea atât de încet încât congresmanul era nevoit să-şi încordeze urechea ca să-nţeleagă ce-i spunea ea.

— Apreciem faptul că ne acordaţi o audienţă la atât de scurt timp după cererea noastră — spuse ea, urmărind amuzată cum Leglind şi Stroud schimbase o rapidă privire mirată la auzul glasului blând ce ieşea din

acea femeie înaltă de peste un metru optzeci, cu păr cărunt, pieptănat lins spre spate şi cu ochelari mai mari decât cei obişnuiţi. Ne-a bucurat, desigur — continuă ea — să aflăm de la domnul Stroud că am fost scoşi de sub culpă, dar faptul a rămas totuşi demoralizant.

Congresmanul se încruntă. Era un omuleţ disproporţionat, cu braţe prea lungi pentru trunchiul său, cu picioare prea scurte, iar ochii, prea apropiaţi, priveau hoţeşte pe sub două sprâncene groase. Avea un păr des, atât de îngrijit ondulat încât nu încăpea nici o îndoială că era mândria şi bucuria lui. Garth ştia că insul putea fi fascinant în faţa unei mulţimi, izbutind să o aducă în stare de frenezie înşirând poveşti sumbre despre o risipă atât de cumplită a banilor guvernamentali, încât ameninţa însăşi substanţa modului de viaţă american. Dar acum nu influenţa o mulţime; părea nedumerit şi puţin nervos şi nerăbdător.

— Credeam că aveaţi să fiţi încântată. Mi s-a spus că nu eraţi bucuroasă de demersul nostru, şi că l-aţi sfătuit pe profesorul Andersen să nu dea declaraţii...

— Nimeni nu mi-a spus aşa ceva, interveni Garth. Eram pregătit să dau declaraţii în faţa comisiei. Am discutat acest lucru cu domnul Stroud.

— Corect. Am auzit despre acea discuţie, profesore. Păreţi să vă închipuiţi că eu n-aş fi o persoană curioasă. V-aţi exprimat cum că eu n-aş da doi bani pe ştiinţă. Aţi făcut unele comentarii în legătură cu nişte comploturi pe care le-aş fi urzit eu.

— Aşa am făcut, şi-mi cer scuze. Au fost nişte remarci prost gândite, pe care le regret. Mi-e ruşine de ceea ce-am spus.

Leglind tăcu. Garth se amuza, ca întotdeauna când constata cât de dezarmantă este o scuză. Puţini oameni puşi pe bătaie mai sunt în stare să atace după cuvinte simple de felul: *Îmi pare rău. Mi-e ruşine.*

— Ei, ce să zic, asta-i o dovadă de generozitate, spuse Roy Stroud. Nu prea mulţi oameni au bărbăţia necesară pentru a-şi recunoaşte greşelile. Însă eu cred că domnului Congresman nu i s-a explicat de ce nu vă bucură decizia noastră. Şi pentru ce vă aflaţi aici.

— Fiind că ne-aţi lăsat în suspensie, răspunse Claudia. Am ieşit din iad în ceea ce priveşte acuzaţiile care plutesc în jurul nostru, dar pe pământ tot n-am ajuns.

— Poftim? Iertaţi-mă, nu prea înţeleg.

— Vrea să spună că noi n-am declarat în mod public că am fi greşit în legătură cu universitatea lor, explică Leglind, pe un ton sec. Dar nimeni nu poate declara aşa ceva, deoarece nu a existat nici o mărturie, şi nici nu va exista vreuna de vreme ce aşa voiţi dumneavoastră. Cel puţin, aşa am fost informaţi. Prin urmare, dacă acesta este motivul venirii dumneavoastră, aţi făcut călătoria de pomană.

— Oh, nu sunt de aceeaşi părere. Am venit pentru că vrem să discutăm cu dumneavoastră despre ceremoniile de deschidere a Institutului de Inginerie Genetică.

Garth văzu strâmbătura de scârbă din colţul gurii Cameliei, în timp ce rostea frazele pe care le stabilise împreună cu Sabrina, descriind în termeni strălucitori o imagine capabilă să atragă atenţia naţională şi internaţională, a unor sponsori bogaţi, incluzându-l pe Billy Koner, a unor vorbitori de vază, printre care se numărau deţinători ai premiului Nobel şi a unor fruntaşi politici din întreaga lume. Claudia scoase la vedere o listă de nume, adăugând:

— Deocamdată sunt confidenţiale, dar vi le arăt, fiindcă, bineînţeles, figuraţi printre ele.

Făcu o pauză, apoi le reaminti despre intervenţia parlamentară prin care Leglind ceruse o investigaţie cu privire la institut, acuzat de risipă bănească.

— Aşa că nu ştiu cum v-am putea include în ace grup de sprijinitori pe care noi îi vom aplauda în m public. Unii ar spune că încercăm să vă mituim. Toa lumea cunoaşte profundul dumneavoastră interes pent ştiinţă, şi sigur că institutul se află în vârful de lance al c cetării şi învăţământului; totuşi, nu putem ignora decl raţiile dumneavoastră publice. Fără-ndoială — adău ea — o retractare acum, cu aproape opt luni înaint consacrării şi ceremoniilor de deschidere din Mai, ar g de la sine. Însă asta nu-i în mâinile noastre. Am făcut acest drum, domnul congresmen, în speranţa că ne- putea ajuta să rezolvăm dilema.

Cu delicateţe, aproape reverenţios, Leglind luă lis cu nume şi o ţinu la distanţă, cu braţul întins. Stroud oferi ochelarii pentru aproape. Congresmanul citi lis de câteva ori, de sus până jos.

— Roy — zise în cele din urmă — nu le-ai of cafea oaspeţilor noştri.

Numărul din 20 august al ziarului *Chicago Tribu* se afla pe masa de lucru din pod a Sabrinei, în timp ea finaliza setul de specificaţii pentru „Koner Buildin Trecuseră zece zile de la apariţia articolului cu decl raţia lui Oliver Leglind tipărită pe prima pagină, şi Sabri încă-i mai arunca o privire când şi când, în timp ce vedea de lucru.

Este datoria noastră, a tuturor celor care sunt devotaţi democraţiei, să studiem şi să cercetăm inf maţiile pe care le primim. Când, în cursul sârguincioa şi neîntreruptei noastre căutări a adevărului, reiese unele informaţii sunt false, trebuie — spre a prot reputaţia şi integritatea tuturor persoanelor implic — să ne grăbim să ne recunoaştem greşeala. Ace a fost, de curând, cazul Universităţii Midwestern, cu

său Institut de Inginerie Genetică. Când se va deschide, în anul ce urmează, acest institut, vârf de lance al științei și învățământului, va constitui farul călăuzitor al științei și al lumii. Comitetul pentru Știință, Spațiu și Tehnologie al Camerei Deputaților a primit informații care puneau sub semnul întrebării sprijinele financiare ale Institutului și felul în care universitatea folosește creditele guvernamentale. Comitetul nu și-ar fi îndeplinit misiunea dacă n-ar fi întreprins verificarea acelor afirmații. În urma investigațiilor efectuate, comitetul a constatat că Institutul, sub conducerea profesorului Garth Andersen, este un model pentru alte institute; a constatat că utilizarea de către Universitatea Midwestern a creditelor guvernamentale este perfect justificată pe bază de documente. Există multe lucruri care nu merg bine în patria noastră cea mare, și e de datoria noastră să le găsim și să smulgem răul din rădăcină, dar tot atât de necesar este și să aplaudăm orice realizare măreață, și să ne asigurăm că...

Toate cuvintele astea sforăitoare, toată hora asta de laude, pentru a ascunde faptul că lui nu-i pasă decât de propria-i putere, de propria lui publicitate, de propriile lui planuri. Și că este de vânzare.

Sabrina reveni la masa lungă din fața ei, acoperită cu mostre de covoare și țesături de draperii, plăci de faianță, pardoseli de lemn, robinete, tapete pentru pereți și planșe reprezentând corpuri de iluminat. Volumele de specificații pe care i le arătase prima oară lui Vernon Stern și lui Billy Koner deveniseră de două ori mai groase decât fuseseră, pe măsură ce li se adăugaseră descriile modului de decorare interioară a fiecărei camere din fiecare apartament, mostrele de materiale prinse în anexă și lista numelor fabricanților și a comercianților care le vindeau. Tocmai introdusese în volum ultimele modificări,

şi acum ambala mostrele în cutii ce urmau să-i fie e[illegible]
pediate antreprenorului, în vederea predării comenzi
Era cea mai mare lucrare pe care-o realizase vreoda
şi în timp ce deschidea ultima cutie, se simţea m
ţumită şi totodată puţin tristă că proiectul se termina
În etajele de dedesubt, casa ei pustie moţăia în căld[illegible]
apăsătoare de august, şi Sabrina avea impresia că
o apără, ca o pasăre care-şi adăposteşte ouăle în cu[illegible]
Totul era tăcut şi liniştit; doamna Thirkell avea ziua
liberă; Penny şi Cliff plecaseră în vizită la nişte priete[illegible]
Garth se afla la Chicago cu o treabă misterioasă desp[illegible]
care Penny, la micul-dejun, prevestise că probabil co[illegible]
sta în a cumpăra un cadou pentru ziua de naştere
mămichii.

— Fiindcă până atunci mai sunt două săptămân[illegible]
spusese ea — iar Cliff şi cu mine le-am şi făcut pe[illegible]
noastre.

Două săptămâni, şi se va împlini un an de c[illegible] locuiesc aici, un an de când sunt Stephanie Anders[illegible] un an de când am început să iubesc această famili[illegible] să simt că este a mea.

Dar cu un an în urmă ea avusese două vieţi, do[illegible]
cămine, două afaceri. În curând, nu va mai avea de[illegible]
una singură, după ce va semna actele prin care-i tra[illegible]
fera Alexandrei drepturile de proprietate asupra ma[illegible]
zinului „Ambassadors". Casa din Cadogan Square in[illegible]
îi mai aparţinea Sabrinei, însă prietenii Alexandrei fuse[illegible]
de acord s-o cumpere şi aveau să intre în posesia ei[illegible]
decembrie. *Şi atunci voi avea un singur loc*, gâ[illegible]
Sabrina. *Un cămin, o familie, o afacere, un centru vieţii mele.*

Razele soarelui unei după-amieze târzii, în c[illegible]
dansau fire de praf sclipitoare, aşterneau panglici al[illegible]
pe masa de lucru, acum goală cu excepţia cutiilor
care Sabrina încă nu le împachetase. „S-a terminat"

spuse ea în gând. „Atât de multe lucruri se termină. Dar și multe încep. Aceasta-i partea amuzantă a unei familii: să nu știi niciodată ce te așteaptă în clipa următoare."

Cără cutiile până-n capul scării, pentru ca șoferul de la UPS[1] să le ducă în camionul său, aruncă o ultimă privire asupra mesei de lucru goale și părăsi podul, coborând în fugă scara. Când ajunse în bucătărie, tocmai suna telefonul.

— Stephanie? Sunt Vern Stern. Aș vrea să verific mostrele.

— Sunt gata. Le voi trimite mâine.

— Bine. Nu-mi făceam griji, însă îmi place să mă asigur.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Și eu aș fi procedat la fel.

Urmă o pauză, după care Stern spuse:

— Sper că, în curând, vom lua din nou legătura. Îmi va fi dor să lucrez cu tine.

— Mi-a făcut plăcere. Și am învățat o mulțime de lucruri de la tine. Aveam de gând să-ți scriu, ca să-ți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat.

— Să scrii? Atât de oficial! Am putea lua cina împreună și, cu acel prilej, ai avea posibilitatea să-mi spui asta prin viu grai.

— Nu, n-am putea — replică Sabrina, pe un ton degajat — decât dacă ai veni tu aici. Te-am invitat de destule ori.

— Într-o bună zi o să te pomenești că te iau în serios. Știi, există și un revers al situației de a fi urmărit cu privirea când pleci de la niște prieteni care te-au invitat: întotdeauna sosește și sfârșitul petrecerii, când ei își flutură mâna în semn de la revedere, stând în fața

---

[1] *UPS*: prescurtare de la Urban Postal Services (lb. engl) = Serviciul Poștal Urban (n.t.)

căminului lor plăcut, iar tu pleci singur. Nu spun că mă bucur să am un loc la masa prietenilor mei. I bucur. Însă, pentru mine, tu eşti ceva deosebit şi, momentul de faţă, aş prefera să nu te văd fericită căsătorie, instalată confortabil şi prinsă în mreji căsniciei.

— Adevăraţii prieteni se bucură să vadă aşa ce în vieţile prietenilor lor. Eu m-aş bucura să văd asta familia ta, dacă ţi-ai întemeia una.

— Ei, cine ştie? Te invidiez, Stephanie. Profiţi maximum de locul în care te afli şi de ceea ce eşti, mulţime de oameni nu fac asta, să ştii. Aleargă într după altceva: bani, sau celebritate, sau o casă m mare, sau o maşină, sau o nouă soţie ori un nou so Dacă există ceva de dorit, ei vor dori acel lucru. Da ai o pace sufletească, asemănătoare unei stele fixe: cine eşti şi ce vrei să faci cu viaţa ta, şi pe cine vrei incluzi în ea. Speram ca măcar ceva din toate as să se lipească şi de mine. Dacă vom mai lucra îm ună la câteva proiecte, poate mă voi molipsi şi eu.

O stea fixă — îşi repetă în gând Sabrina, după amândoi închiseră telefonul. *După o întreagă viaţ care nu m-am simţit legată de nimic. Garth nu are ne să-mi cumpere un cadou pentru ziua mea de naşt mi l-a dăruit deja pe cel mai frumos pe care l-aş pu avea vreodată. M-a ajutat să-mi găsesc locul.*

Auzi uşa din faţă deschizându-se. *S-au întors vreme,* gândi. Se duse în camera de zi şi se opri br în prag. Lu Zhen stătea în picioare, în mijlocul încăp Expresia chipului îi era rătăcită, ochii îi păreau imen priveau fix, cravata îi atârna desfăcută în jurul gât iar în mână ţinea un revolver mic şi negru. Se holb ea, mânios şi totodată uluit.

— Nu trebuia să fii aici.

— Lu, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

El îndreptă arma spre ea, șovăitor, ca și cum ar fi așteptat să-i spună cineva ce să facă în momentul următor.

— Lu, *ce faci*? insistă Sabrina.

Capul lui zvâcni către spate, brațul i se încordă.

— Stați jos, doamnă Andersen. Vă rog.

— Nu mai înainte ca tu să arunci revolverul acela. Lu Zhen, ce se-ntâmplă cu tine?

— Trebuie să stați jos, doamnă Andersen. Vă poruncesc să luați loc.

— Voi lua, Lu, amândoi vom lua loc, dar mai întâi dă-mi arma aceea.

Inima îi bătea cu putere. Așa ceva nu se poate întâmpla, asemenea lucruri nu li se întâmplaseră nici uneia dintre cunoștințele lor.

— Dă-mi-o! (Glasul îi era răgușit și tuși spre a și-l limpezi.) O voi pune bine și nu voi vorbi nimănui despre ea. Profesorul Andersen nu va ști...

— Profesorul Andersen! (Rosti numele de parc-ar fi inculpat.) El este cel pe care am venit să-l văd. Era de presupus că dumneavoastră trebuia să fiți la lucru; trebuia să nu fi fost nimeni acasă. (Ridică amenințător revolverul.) Stați jos!

Sabrina se așeză pe brațul unui fotoliu.

— Pentru ce...

— *În* fotoliu! *În* fotoliu!

Ea se lăsă să alunece pe perna fotoliului, cu ochii ațintiți asupra lui.

— Pentru ce ai nevoie de un revolver când vii în casa asta?

— Fiindcă nu-i nimic altceva de făcut. Dar n-o să discut cu dumneavoastră. Cu profesorul o să stau de vorbă și cu nimeni altcineva.

— Nu știu când va veni acasă. De ce nu iei loc, cât timp aștepți?

— În casa asta n-o să mai iau loc niciodată!

— Oh, vasăzică aşa! izbucni ea deodată, uită
pentru moment revolverul. Am fost buni cu tine, te-a
primit aici ca pe un membru al familiei noastre...

— Niciodată n-am fost un membru al familiei voa
tre! Nimănui nu i-a păsat vreodată de mine nici cât
ceapă degerată!

— Asta nu-i adevărat şi tu o ştii. Vreme de doi a
am ţinut mult la tine. Ştiu că-ţi este dor de familia ta
că nu ţi-ai făcut mulţi prieteni. Eşti mult prea mult tim
singur. Dar de ce ne învinovăţeşti pe noi, când noi su
tem cei care am încercat să-ţi dăm o familie şi un căm
în care să vii?

— Nu de asta-i vorba, bombăni el.

— Atunci , despre ce? Voi încerca să te ajut, L
dar nu pot s-o fac dacă mă ameninţi cu un revolv
Doamne Sfinte, aşa te porţi cu prietenii tăi?

— În casa asta n-am prieteni.

— Bun, şi-a cui e vina? Cândva am fost cu t
prietenii tăi, şi-ţi plăcea aici: abia aşteptai următoar
invitaţie. Hai, lasă jos arma aia. Nu-ţi pot vorbi cât tim
o ţii în mână.

— Am nevoie de ea.

— Pentru ce? Ca să mă împuşti?

El scutură din cap. Era foarte palid şi mâna îi atâr
pe lângă trup, revolverul ţintind podeaua.

— Nu vreau să vă împuşc pe dumneavoastră.

— Nu vrei să împuşti pe nimeni. Ştii că asta n
face decât să înrăutăţească lucrurile. Lu, dă-mi rev
verul. Este groaznic să stăm aici, în felul acesta: parc-
fi doi duşmani.

Lu o privea fix şi ea crezu că-l vede şovăind, dar
clipa aceea se deschise uşa din faţă şi intră Garth, urm
de Cliff şi Penny.

— Ce dracu'...?! exclamă Garth.

— Stai unde eşti! strigă Lu. Treceţi acolo, toţi!

— Lu, ce faci cu pistolul ăla de jucărie? îl întrebă Penny.

Cliff o împinse cu umărul, îndemnând-o s-o ia, împreună cu el, spre scară.

— Poate nu-i o jucărie, îi spuse.

Garth se repezi în încăpere, cu braţul întins.

— Dă-mi-l. Fir-ar al dracului! *Dă-mi revolverul ăla!*

— Nu te apropia! strigă Lu cu un glas isteric. Stai departe de mine!

Garth se opri, cu trupul încordat.

— Nu vei răni pe nimeni aici, înţelegi? *Eu* sunt cel pe care eşti mânios. Lasă-i în pace, sau jur că te rup în bucăţi. Vino afară. Puteam discuta...

— Nu mă duc nicăieri cu dumneata! Vreţi să-mi distrugeţi viaţa!

În clipa în care Penny şi Cliff ajunseră la scară, se răsuci brusc spre ei.

— Veniţi înapoi! Nu vă puteţi duce nicăieri! O să chemaţi poliţia — credeţi să sunt tâmpit?

— Lasă-i în pace!

Garth porni spre el, dar Lu se întoarse-n loc, ţintind cu revolverul capul lui Garth.

— Te urăsc! ţipă Penny. Credeam că eşti drăguţ, că o să mă-nveţi chineza, dar eşti mârşav şi te urăsc!

Alergă spre Sabrina şi i se aruncă în poală, plângând:

— De ce trebuie să fie oamenii atât de ticăloşi?

— Nu sunt ticălos — spuse Lu.

În reacţia lui răzbătea ceea ce încă era copilăros în el, însă continua să ţină ferm revolverul, iar faţa îi era tot atât de dură ca mai înainte. Ridicându-şi vocea, continuă:

— Voi sunteţi ticăloşii... Vă-nchipuiţi că puteţi lua pe cineva şi să-l zdrobiţi... să-l *distrugeţi* !

Cliff îl văzu că ridică arma.

— Nu! strigă. Să nu tragi! Să nu tragi! Să nu trag
Sabrina o strânse în braţe pe Penny, aplecându-
deasupra ei spre a-i apăra trupuşorul. Era îngrozită. I
dividul putea să-i ucidă. Buletinele de ştiri de la tele
ziune erau pline de poveşti despre oameni furioşi, care
pierduseră raţiunea şi credeau că soluţia consta în
ucide, şi cărora li se părea uşor să ia în mână o armă.
strânse mai tare braţele în jurul lui Penny. *Nu se poa
să moară. Penny şi Cliff nu pot muri; abia îşi încep via*
O cuprinse panica şi se aplecă mai mult înainte, ca
acopere trupul subţire şi încordat al lui Penny, care
ghemuia în poala ei, făcându-se cât mai mică, înce
când să se ascundă în mama sa. *N-o lăsa să moa
nu-l lăsa pe Cliff să moară. Te rog, Te rog, nu-mi lă
copiii să moară!*

— ARUNCĂ REVOLVERUL! urlă Garth, şi plon
spre Lu.

Lu se feri într-o parte, către cel mai îndepărtat c
al încăperii, ameninţându-l cu arma.

— Şi ce-o să faci dacă nu-l arunc? Nu poţi fa
nimic!

— Ţi-am spus, vom ieşi afară şi vom sta de vorbă

— Să stăm de vorbă! Ce rost are să vorbim? A
stat de vorbă în biroul dumitale şi ţi-am auzit într-u
glasul, spunându-mi ce-o să faci şi ce n-o să faci, şi ş
că n-o să mişti un deget ca să mă ajuţi. Eşti gelos
mine. *Vrei* să nu reuşesc. Crezi c-o să ţi-o iau înainte, c
să primesc un premiu Nobel şi c-o să devin celebru, i
dumneata o să rămâi înţepenit aici, în afurisitul dumita
de institut. Dar eu merit să ţi-o iau înainte! Ştii cum a
muncit vreme de doi ani la proiectul meu? Mai inte
decât ai muncit dumneata în toată viaţa dumitale. Hab
n-ai ce înseamnă să munceşti aşa. Voi, americanii, av
de toate; vă-nchipuiţi că întreaga lume vine la voi şi
dă totul; iar voi luaţi, şi luaţi, şi luaţi, dar de dat, ce da

Faceţi orice aveţi chef, şi dacă nu vă place ce face altul, îl azvârliţi la o parte, ca pe un gunoi! Ei bine, eu nu sunt un gunoi! Sunt un savant tot atât de bun ca şi dumneata — poate chiar mai bun — şi mi-am efectuat cercetarea şi experimentul şi *dumneata ai zis că amândouă sunt strălucite*, şi acum să fiu al dracului dacă nu vei face ceea ce-ţi spun eu, fiindcă *acum* puterea e la mine! Le vei telefona celor de la *Science* şi le vei spune că le trimiţi articolul meu şi că acesta-i foarte important şi ei trebuie să-l publice imediat.

— E-n ordine, voi face cum zici, le voi telefona, însă numai după ce vii afară. Haide, să ieşim afară. Voi lua telefonul cu mine şi o să-i chem de pe verandă. Lu îşi îngustă ochii.

— Nu spui adevărul. Zici aşa doar ca să mă scoţi de-aici. Îţi închipui că eşti tare isteţ, crezi că mă prosteşti, dar nu-i vei chema, ştiu că n-o să-i chemi, fiindcă eşti prea gelos. Ştii că articolul meu e mai bun decât orice-ai făcut dumneata în toată viaţa dumitale.

— Articolul acela este o fraudă! izbucni Garth, mai înainte de a se putea împiedica.

— Nu-i o fraudă! Nu-i o fraudă! *Ai zis că este important!* Ai greşit că le-ai dat ascultare celorlalţi cercetători; te-au minţit, ca să păstreze secret ce fac ei. Sunt şi ei invidioşi, pentru că eu sunt tânăr şi începător. Ar fi trebuit să ştii asta. Fiindcă articolul meu nu-i o înşelăciune, şi trebuie să-i obţin publicarea, ca să mă pot duce acasă!

— Nimeni nu va putea reedita experimentul. Nu-ţi intră-n cap asta? Întreaga lume ştiinţifică va şti că-i important să reuşească.

— Va reuşi. Nu trebuie decât să-l efectueze corect. Oricum...

— Oricum, la vremea respectivă tu vei fi în China, nu-i aşa? Şi-ţi închipui că oamenii de ştiinţă chinezi nu

vor şti ce se întâmplă-n restul lumii, în domeniul biol
giei moleculare?

— Voi avea grijă de asta când voi fi acolo.

— Cum?

— Nu ştiu!

Glasul i se ridică sub imperiul furiei şi frustării şi, p
neaşteptate, îndreptă revolverul spre tavan şi trase. Î
mod instinctiv, Garth făcu un salt înapoi. Penny ţipa
Sabrina strigă:

— Lu!

Zgomotul împuşcăturii se reverberă prin camer
bucăţele de tencuială le căzură pe capete.

— Lu, *ascultă*, te rog, ascultă-mă! spuse Sabrin
pe un ton insistent. N-o să-ţi slujească la nimic dacă n
răneşti. Pentru tine va fi mai rău. Lasă jos revolveru
Lu, *lasă jos revolverul!*

Dar Lu aproape că n-o auzea. Câteva clipe părus
uluit, însă pe urmă îl cuprinse iar disperarea.

— Vezi, nu-i o jucărie, vezi, profesore, sunt deci
şi o să faci ce-ţi spun eu, fiindcă ţi-e teamă, nu-i aşa
Marelui profesor îi este frică! Îţi închipui că tuturor le
frică de dumneata, tuturor studenţilor ălora prăpădiţ
dar unii dintre noi sunt tot atât de mari ca dumneata,
acum dumneata eşti cel căruia îi este frică! Cum ţi s
pare? O să am grijă să te doară dacă nu îndeplineşti ce-
poruncesc să faci şi nu telefonezi celor de la revist
Cheamă-i! Chiar acum!

— Şi după ce-i voi chema, ce-o să faci? O să ie
pur şi simplu de-aici? Sau ai de gând să ne împuşti per
tru că te vom urmări? întrebă Garth înaintând un pa
spre el. Tu însuţi ai intrat în încurcătura asta, Lu, şi dac
nu renunţi acum, îţi vei face un rău incalculabil.

Făcu un pas.

— Opreşte-te ! strigă Lu.

— Gândeşte-te la China, acolo ai o şansă. Rezultatele studiilor tale universitare sunt excelente, acolo vei obţine o slujbă în învăţământ; ai un viitor. Dar nu şi dacă foloseşti revolverul acela. (Mai făcu un pas.) Gândeşte-te la China, Lu. Vor şti, vor afla...

Oh, Garth, iubitul meu Garth!, gândi Sabrina. *Întotdeauna crezi în raţiune. Dar există atât de multe împrejurări în care raţiunea nu e suficientă!*

— Nu te apropia! schelălăi Lu. Nu ştii nimic despre China. O să mă descurc perfect acolo. Voi avea grijă de toate. Dar mai întâi trebuie să mi se publice articolul! Trebuie să-mi capăt un renume!

— Bazat pe o înşelătorie!

— NU! Este ştiinţă adevărată. Şi dacă nu faci ce-ţi spun — strigă ameninţător, apropiindu-se cu un pas de Sabrina şi îndreptându-şi revolverul spre ea — o să vă ucid pe toţi. Crezi că-i doar o ameninţare, dar o să vă ucid, fiindcă nu-mi pasă!

Urmări cu ochii ţeava revolverului şi, timp de o secundă, se uită la Sabrina şi la Penny. Şi, în acea secundă, Garth şi Cliff se aruncară asupra lui şi-l trântiră pe pardoseală. Revolverul slobozi un glonţ şi Penny scoase un ţipăt.

— Garth! strigă Sabrina.

Sări în picioare, lăsând-o pe Penny ghemuită într-un colţ al fotoliului.

— Oh, Dumnezeule, Dumnezeule!... Garth! Cliff!

— E-n ordine, spuse Garth.

Se săltă şi îngenunche lângă Lu, care rămăsese cu totul strivit sub Cliff, cu trupul scuturat de hohote tăcute. Cliff stătea călare pe el, uluit de ce realizaseră el şi tatăl său.

— Cum am făcut chestia asta? îl întrebă pe Garth. De unde am ştiut, aşa încât să ne repezim la el în acelaşi timp?

— Suntem o echipă bună.

Garth luă revolverul dintre degetele fără vlagă al
lui Lu şi se ridică în picioare.

— E-n ordine — repetă, îmbrăţişând-o pe Sabrina
M-am gândit că era posibil să te pierd. Doamme, gându
că putea să te rănească... sau pe Penny, sau pe Cliff...

— Ştiu — zise ea, rezemându-şi capul pe pieptu
lui şi simţindu-i bătăile furioase ale inimii. Toţi ne-am te
mut, unul pentru celălalt.

— Tăticule, întrebă Penny, ce-o să facă Lu când
Cliff o să-i dea drumul?

— Nu va face nimic. Este în minoritate numerică.

Garth îşi dădu seama că încă mai ţinea în mân
revolverul.

— Cliff, du ăsta în bibliotecă. Vom scăpa de el ma
târziu.

Cliff căsca ochii mari.

— Sigur că da, spuse, uluit, dar şi mândru de încre
derea tatălui său.

Se ridică de pe trupul lui Lu, aşteptând să vad
dacă va încerca să fugă, însă Lu rămase unde era, cu
capul pe braţe, umerii zguduindu-i-se de plâns. Cliff lu
revolverul de la Garth şi-l ţinu cu delicateţe de pat, în
dreptându-l spre pardoseală şi ducându-se în bibliotec
aproape în vârful picioarelor.

— Nu poate face nimic — îi repetă Garth lui Penny
Este terminat.

— Dar a tras cu revolverul.

— Vom căuta glonţul mai târziu. Probabil este în
vre-o mobilă. Cel mai important lucru e că suntem to
teferi.

Sabrina îngenunche lângă fotoliul în care Penny
continua să stea ghemuită.

— S-a terminat, scumpa mea. Lu a făcut o faptă îngrozitoare, dar îi pare rău şi nimeni nu-i rănit. Ne iubim cu toţii şi suntem împreună aici. Ne avem unul pe altul şi n-am păţit nimic.

— Mi-a fost atât de frică...

— Tuturor ne-a fost. Şi chiar era înspăimântător. Dar acum nu mai avem de ce ne teme, deoarece totul e-n ordine. Penny, ascultă-mă, acum putem spune că a trecut, şi să ne simţim iarăşi în siguranţă.

Ochii lui Penny continuau să fie măriţi de teamă.

— Credeam că acasă la noi suntem mereu în siguranţă.

— Ei bine, aşa şi este, nu vezi? Suntem cu toţii aici, suntem toţi teferi, mulţumită tăticului tău şi uluitoarei intervenţii în zbor a lui Cliff. Vom vorbi despre asta la cină, de acord? Dar mai întâi trebuie să ne îngrijim de Lu Zhen, şi poate că preferi să te duci la etaj, cât timp ne ocupăm noi de asta.

— Vine şi Cliff sus?

— De ce nu-l întrebi pe el? Am impresia că este în bibliotecă, gândindu-se la toate câte s-au petrecut.

— Dacă nu-i acolo, pot să mă-ntorc aici?

— Desigur.

Fetiţa plecă şi Sabrina oftă. In ochi avea lacrimi.

— Casa noastră nu este sigură. Pretindem că e, dar lumea-i plină de primejdii, şi acestea pot invada cele mai intime locuri ale noastre, cele în care avem încredere că ne apără. Cum îi putem spune asta lui Penny?

Garth o cuprinse din nou în braţe.

— Îi spunem că vom face tot ce ne stă în putere pentru a ne apăra unul pe celălalt, oriunde ne-am afla. Asta ar trebui să fie de ajuns pentru noi toţi. Consider că unicul sanctuar adevărat există în iubire şi-n responsabilitate, însă şi acestea au o limită. După aceea, suntem

nevoiţi să ne bazăm pe precauţie şi noroc. Ai fost extra ordinară, iubito.

— Eram îngrozită.

— Şi eu la fel.

Tăcură, ţinându-se îmbrăţişaţi, cu capetele plecate „Îţi mulţumesc" — spuse Sabrina, într-o rugăciune si lenţioasă. „Îţi mulţumesc pentru timpul dăruit, un timp în plus în care să ne iubim unul pe celălalt şi să ne ajutăm copiii să crească mari."

— Bănuiesc c-ar trebui să chemăm poliţia — spuse Garth într-un târziu — dar, de fapt, nu prea vreau. Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Lu este atât de instabil! Nu cred că putem să-l lăsăm, pur şi simplu, să plece. Ce-ar trebui să facă este să se înapoieze chiar acum acasă şi să le îngăduie părinţilor lui să aibă grijă de el până ce va fi în stare să analizeze tot ce s-a întâmplat şi să pornească de la început. Însă, până pleacă, ar fi bine să fie cineva lângă el. Cunoşti vreo astfel de persoană?

— Nu ştiu să aibă prieteni... Oh, există un profesor de chimie din Hong Kong, necăsătorit, tânăr. Lu a petrecut mult timp împreună cu el. Îi voi telefona. Este un om pe care te poţi baza. Îi voi relata întreaga poveste...

— Nu! strigă Lu, sărind în picioare. Nu spuneţi nimănui. Vă rog! Mai ales profesorului Shao Meng. El... el are o părere foarte bună despre mine.

— Nu-i bine să fii singur, replică Garth, pe un ton categoric. Shao Meng este un om bun şi ar fi putut fi prietenul tău dacă te-ai fi dus la el. E capabil să păstreze totul pentru sine. De el va depinde câte alte persoane vor afla cele întâmplate. În problema asta nu ai de ales — ţi-ai pierdut dreptul de a alege pe care l-ai avut cândva.

— Nu va mai ţine la mine.

— Va trebui să-ţi rezolvi singur această problemă. Stai jos cât îi telefonez. Stai jos! Şi rămâi acolo.

Lu se aşeză pe marginea unui fotoliu, cu umerii căzuţi, cu mâinile atârnându-i între genunchi. Când Garth se duse la telefonul de pe coridor, Lu îi aruncă Sabrinei o scurtă privire.

— Nu vă pasă că mă distruge.

— Oh, ce prost eşti! Te salvează. Ce viitor ai avea ca om de ştiinţă, după ce ţi s-a dat în vileag înşelăciunea? În felul acesta, te vei duce acasă cu diploma de doctor în biologie şi cu un nume curat.

Lu mormăi ceva printre dinţi.

— Ce-ai zis?

— Doctori în biologie există cu grămada. Voiam să fiu celebru.

— Poate că vei deveni. Dar nu şi dacă vei continua să te minţi singur.

— N-am minţit. Ceilalţi au minţit. Profesorul Anderson a greşit că i-a ascultat.

Sabrina se uită la el uluită. *Încă se mai agaţă de asta, după tot ce s-a-ntâmplat! Nu există nici o limită a capacităţii oamenilor de a se amăgi ei înşişi. Şi poate că aceasta-i cea mai distrugătoare dintre toate amăgirile posibile.*

— Şi acum nu mă mai iubiţi nici dumneavoastră, spuse Lu.

— Bineînţeles că nu te mai iubesc. Ai fost cât pe ce să-l distrugi pe soţul meu şi pe urmă ai venit aici să ne împuşti, pe mine şi întreaga mea familie. Pentru ce te-aş iubi?

— N-am fost cât pe ce să-l distrug.

— Lu, încetează să te minţi singur! Dumnezeule, nu poţi înfrunta lumea aşa cum este, fără a te mai ascunde în închipuiri? (Se uită cu atenţie la faţa lui posomorâtă.)

Pariez că poţi. Noaptea, târziu, când nimeni nu-i în preajr
şi în tăcerea care te înconjoară nu există nimic dec
gândurile tale. Pun pariu că-n sinea ta recunoşti că luci
rea ta de cercetare n-a fost bună. Poţi alunga gânc
acesta în timpul zilei, dar sunt convinsă că-ţi spui adevăı
în orele târzii ale nopţii, când nu mai ai pe nimeni
care să te confrunţi, decât pe tine însuţi.

O privi ţintă.

— Ceea ce-mi spun mie însămi, noaptea târz
este doar treaba mea.

— Da — replică Sabrina, pe un ton calm. Amânc
ştim că aşa este.

Garth se înapoie peste câteva minute.

— Shao Meng vine încoace. Mâine te va urca într-
avion, spre China — îi spuse lui Lu. De cum vei ajun
acasă la el, le vei telefona părinţilor tăi şi-i vei anunţ
Dacă-i faci cât de cât necazuri profesorului Shao vo
chema poliţia.

Aşteptară împreună, fără să vorbească, până câı
auziră o maşină cotind pe alee. Sabrina şi Garth îl fla
cară pe Lu şi în conduseră la uşa din faţă. Apoi urmări
cu privirea automobilul lui Shao Meng, până câı
dispăru din vedere, la capătul străzii.

— Dumnezeule, ce pierdere, ce incredibilă pierder
auto-distructivă, şopti Garth. Atâtea promisiuni, atâ
speranţă...

— Încă mai există promisiuni, şi rămâne şi sp
ranţă — spuse Sabrina, luându-l de mână în timp c
reveneau în camera de zi. S-ar putea ca, după toate aste
să se maturizeze.

— E nevoie de mare efort pentru a crede aşa cev

— Nu-mi pasă de efort. În momentul de faţă n
simt mai degrabă optimistă.

— Mă uimeşti cu atâta vitejie.

— Oh, nu-i chiar atât de greu. Gândeşte-te prin ce-am trecut. Leglind, problemele lui Penny şi ale lui Cliff, iar acum Lu. Consider că ne-am descurcat foarte bine. Mai ales în această seară ca-n vestul sălbatic: nimeni n-a fost rănit, şi nu există decât o mică zgârietură pe plafon. Avem o mulţime de lucruri pentru care trebuie să fim recunoscători.

Garth zâmbi.

— Da, avem.

Se aşeză într-un fotoliu şi o trase pe Sabrina pe genunchii săi.

— Mă gândesc mult la asta — continuă el. La cât de mult avem, şi cum ar trebui să fim permanent conştienţi de acest lucru, nelăsându-l să ne scape din vedere, acoperit de alte probleme.

Se sărutară, apoi Sabrina îşi îndreptă trupul, punându-şi mâinile pe umerii lui.

— Am ceva să-ţi spun. Probabil ar fi trebuit s-o fac mai de mult, dar aşteptam să fiu sigură că se va rezolva totul. Vând „Ambassadors", Garth. Îl cumpără Alexandra şi, de fapt cumpără şi magazinul „Blackford's". Vom semna actele peste două săptămâni. Şi nişte prieteni de-ai ei cumpără casa din Cadogan Square. Treaba asta o vom încheia în decembrie.

Garth îi privi cu atenţie faţa.

— Magazinul şi casa. Curăţenie generală. Eşti sigură că asta vrei?

— Foarte sigură. M-am gândit multă vreme la toate. Nu vreau să trăiesc două vieţi, iubitule. Abia pot face faţă dramelor din aceasta.

Garth chicoti, şi când Penny şi Cliff coborâră în fugă scara, ei se sărutau din nou.

— Oh, iertaţi-ne! zise Cliff, retrăgându-se jenat.

— Pentru ce? Nu vă deranjaţi. Ne simţim bine
preună, spuse Garth zâmbindu-le celor doi copii.

Feţele acestora se îmbujorară şi ochii le străluce
datorită ciudatului amestec de plăcere şi stinghere
pe care-l simt copiii când îşi văd părinţii sărutându-
Privirea lui Garth cuprinse paşnica încăpere şi, în mir
revăzu celelalte camere ale casei sale şi ştiu că,
majoritatea timpului, ele erau într-adevăr un port apă
împotriva celor mai multe dintre furtunile soartei. A
se întoarse spre soţia lui, care tocmai alesese vi
aceasta, a lor, ca fiind singura pe care şi-o dorea.
strânse iar în braţe, până când ea i se rezemă pe pie

— Castelul unui bărbat, şopti.

Sabrina zâmbi, corectându-l:

— Al unei familii.

16

Era începutul lui septembrie, la două săptămâni după călătoria lui Max la Marsilia, când, intrând în camera de zi, Stephanie văzu că trei tablouri, printre care pictura lui Léon Dumas reprezentând munţii Alpilles, dispăruseră. Max vorbea la telefonul din biroul său, şi ea rămase în prag, aşteptând până ce el puse receptorul în furcă.

— Max, ce s-a întâmplat cu tablourile?

El păru mirat, ca şi cum tot ce făcea el ar fi trebuit să fie evident pentru oricine.

— Le-am expediat.

— În ce scop?

Urmă o pauză, după care veni răspunsul:

— Ca să fie curăţate.

— *Curăţate?*

— Ei da, puse la păstrare.

Max îşi împinse către spate fotoliul.

— Ia loc, Sabrina. Vreau să-ţi vorbesc.

— Oh, nu aici. (În mod instinctiv, se încordase în sinea ei, încercând să se apere împotriva a ceea ce părea neplăcut.) De ce să nu facem o mică plimbare? Niciodată nu ne plimbăm, şi-i o dimineaţă atât de frumoasă! Nu-mi place să stau în casă.

El ridică din umeri.

— Dacă aşa preferi...

Îi înconjură mijlocul cu braţul şi ieşiră afară, străb tând terasa, către poteca cu dale de piatră ce duc spre poarta din faţă. Soarele zvârlea o ceaţă matina şi, în timp ce mergeau agale pe marginea drumului, ae era blând şi cald, şi încărcat de mireasma levănţicăi a trandafirilor tomnatici.

— În ultima vreme te-am lăsat prea mult timp si gură. Imi cer iertare.

— Ai fost atât de ocupat!

Stephanie fusese recunoscătoare pentru serile care Max venise acasă târziu, dându-i libertatea de refuza să facă dragoste cu el. Însă acum, uitându-se furiş la el, văzu noile cute de pe faţa lui, accentuate lumina soarelui, şi se simţi cuprinsă de îngrijorare.

— Te frământă ceva. Despre asta voiai să-mi vo beşti?

— Da, dar nu plimbându-ne. Aşa nu pot vorbi.

— Oh, Max, ba sigur că poţi. Atâta doar că pref s-o faci în felul în care plănuisei, în biroul tău. Intotde una trebuie să ai controlul asupra celorlalţi.

Aşteptă, dar neprimind nici un răspuns, adăugă:

— Când ai trimis tablourile?

El îi luă mâna, mirându-se încă o dată mai mult rapiditatea cu care percepea ea situaţiile. Îşi închipui că o femeie lipsită de memorie ar fi lentă în sesizar scopurilor ascunse şi a pistelor de indicii lăsate în urm de o comportare neobişnuită. În schimb, se izbea mer de înţelegerea ei instinctivă.

— Iartă-mă, zise. Am făcut planuri ce te includea dar n-am vrut să-ţi vorbesc imediat despre ele. Mă gâ deam că schimbarea îţi displace.

— Uneori aşa este. Ce schimbare?

— Afacerile mele. Şi casa noastră.

Ajunseră la capătul drumului şi cotiră, mergând de lungul marginii platoului. Lângă ei, stânca se prăbuş

abrupt în jos, din coasta ei ieşind, ca nişte ţăruşi, tufişuri, arbori cotiţi, şi bolovani cenuşii, adânc înfipţi în pământ. După câteva minute se pomeniră în faţa unei biserici vechi, cu ziduri drepte, lipsite de ferestre, clădită din piatră cenuşie şi având o turlă scundă şi o clopotniţă. Pe una din laturile ei se afla o poartă de lemn. Max o împinse şi păşiră într-o curte micuţă, străjuită de un arbore cu coroană uriaşă. Câteva lespezi de mormânt, lustruite de trecerea secolelor, se înşiruiau pe lângă zidul de piatră. Se aşezară amândoi pe o băncuţă de sub copac şi Max îşi petrecu braţul pe după umerii Stephaniei. O sărută pe creştetul capului, şi rămaseră tăcuţi o vreme. Dar el era prea frământat pentru a sta mult timp nemişcat. Se trase spre spate, astfel încât s-o poată privi.

— Ai mai fost aici.

— Da. Mi-a vorbit Robert despre locul acesta. E potrivit pentru a te gândi. Max, spune-mi ce se întâmplă.

— Niciodată n-am ştiut de existenţa bisericii acesteia. O fi încuiată?

— Da.

— Un ascunziş, şopti el. Numai că, desigur, este o fundătură.

— Avem nevoie de o ascunzătoare?

În tăcerea ce-i înconjura, se auzi oftatul de nerăbdare al Stephaniei.

— Unde ai trimis tablourile?

— La un depozit din Marsilia.

— De ce?

Max se uită în jos şi văzu un bărbat care intra în curte. Purta o haină de piele, pantaloni de lucru negri şi o pălărie neagră cu boruri pleoştite. Când întâlni privirea lui Max salută printr-o înclinare a capului şi se îndreptă agale spre zidul de piatră, privind, pe deasupra lui, acoperişurile din Cavaillon.

— Să ne întoarcem.

Ţinând-o de mână, Max o conduse către poarta ‹
lemn şi înapoi, până la drum; şi în timp ce mergeau sp
casă, se uită în urmă, peste umăr. Treceau printre g
durile zidite şi porţile de fier forjat care-ţi îngăduiau
zăreşti case clădite din piatră, înălţându-se în mijlo
unor vaste grădini cu fântâni, statui şi copaci uria
Pietrele îngălbenite de soare păreau luminoase s
albastrul tot mai întunecat al cerului; trandafirii erau r
şi aurii, frunzele platanilor — de un verde închis, aproa
negru. Max fu mişcat de puritatea şi de blânda arm
nie a peisajului. Se uită iar în urmă, şi văzu că drum
din spatele lor rămăsese pustiu, dar încă nu se put
relaxa. Grăbi pasul spre poarta lor.

— Duc la depozit câteva lucruri, pentru a fi exp
diate oriunde am fi.

— Ai de gând să pleci de-aici? De ce? Părăse
Cavaillon-ul?

— Sabrina, am mai discutat despre asta: desp
toate locurile pe care nu le-ai văzut, locuri mult mai fr
moase decât acesta. Ar trebui să-ncepem să ne gând
la ele, la alte ţări, alte oraşe... Pentru ce ai vrea să răm
închisă în acest colţişor de lume?

— Nu sunt închisă. Îmi place Cavaillon-ul. Es
căminul meu. E singurul cămin pe care mi-l ştiu.

— Îţi vei crea altele. Le vom clădi împreună.

— Nu vreau altele.

— S-ar putea să nu ai de ales.

Stephanie îşi smulse mână dintr-a lui.

— Ba am de ales.

Ajunseră la poartă şi Max intră pe alee. Stephar
întrebă:

— Nu putem rămâne afară? De ce să mergem
casă?

El o luă de braţ.

— Mă simt mai comod înăuntru.

— Eu nu.

Stephanie se gândi la Léon: la cum făcuseră dragoste sub arborii de la Saint-Saturnin; cum prânziseră lângă undele luminate de soare ale râului Sorgne; cum merseseră cu bicicleta de-a lungul ghirlandelor de viţă de vie, încovoiată sub povara ciorchinilor de struguri. Léon însemna aer curat, lumina soarelui, strălucirea argintie a lunii, pământul cald şi umed, iar când erau împreună făceau şi ei parte din pământ, sorbindu-şi puterea din el şi unul din celălalt. Niciodată n-ar fi putut spune asta despre Max. Max te ducea cu gândul la spaţii închise, secrete, manipulări, prefăcătorie. Max nu făcea parte din pământ, fiindcă era decis să-l schimbe, silindu-l să se potrivească scopurilor lui.

Intrară în camera de zi şi el se aşeză pe o canapea, lăsând loc pentru Stephanie, dar ea se instală pe braţul unui fotoliu alăturat.

— Eu nu voi pleca din Cavaillon, Max.

— Vei pleca. (Nu-şi dezlipi privirea de ochii ei, ca şi cum ar fi vrut să-i înfrângă voinţa.) Nu ai nimic şi pe nimeni decât pe mine. Îţi închipui că femeia aceea, de la magazin, te va suporta la infinit, până înveţi o meserie? Crezi că i-ar păsa cât de cât cuiva din oraş dacă trăieşti sau mori?

— Lui Robert îi pasă.

— S-ar putea ca Robert să nu fie aici.

Se uită pătrunzător la el.

— Pleacă *Robert* din Cavaillon?

— Nu chiar acum. Însă e posibil să fie nevoit.

— De ce?

— Pentru propriile lui motive.

— Şi care sunt ale tale?

Max se duse la bar şi-şi umplu un pahar. Stephanie îşi ridică sprâncenele.

— Tu nu bei în cursul dimineţii.

— În dimineaţa asta beau.

— O faci numai pentru a nu vorbi cu mine. Ma
spune-mi ce ai de spus. Nu poţi amâna o veşnicie. Vrea
să aflu totul. Inclusiv — adăugă brusc, văzând dintr-
dată cum toate se legau între ele — modul în care î
câştigi banii.

Îl luase pe nepregătite, şi Max îi aruncă o privir
rapidă.

— N-ai crezut ce ţi-am spus?

— Nu. Adică, în parte. Însă niciodată n-am crezu
că-mi spuneai absolut tot. Şi acum vreau s-o faci.

El tăcu o vreme, apoi înălţă din umeri.

— Fie cum vrei.

Reveni la canapeaua pe care stătuse şi îşi priv
îndelung băutura.

— Există la Marsilia un om care lucrează pentru
mine, un artist, un gravor strălucit care...

— Cum îl cheamă?

Max tăcu iar câteva clipe. Apoi răspunse:

— Andrew Frick. E sub protecţia mea. Numele
acesta nu trebuie să fie repetat.

— De cine-l aperi? De poliţie?

— Printre alţii. Andrew gravează bani. Superb. Ia
eu îi vând, în mari cantităţi, unor oameni din întreaga
lume. Unii dintre ei îi folosesc pentru nevoi personale,
alţii — spre a da jos guverne, subminând valuta ţări
lor; iar alţii — pentru a scoate prizonieri din închisori,
înarma armate particulare, sau, uneori, ca să clădească
şcoli.

— Faci şi vinzi bani falşi.

Stephanie îşi amintea biroul lui încuiat, firea lui
ascunsă, situaţile în care ea se întrebase dacă Max era
implicat în afaceri de natură criminală. Simţi că-i vine
rău. Şi apoi, o străbătu un alt gând.

— Cum faci să ajungă la ei?

El nu răspunse şi, după câteva clipe, găsi ea însăşi explicaţia:

— Îi expediezi. În utilaje de construcţii.

— Da.

— Îi scoţi din ţară prin contrabandă.

— Da.

— De ce?

— Fiindcă, în cantităţile pe care le trimit, sunt prea voluminoşi ca să fie purtaţi asupra unei persoane, iar în bagaje ar putea fi găsiţi de către vameşi...

— Nu, ce vreau să zic este de ce faci asta?

Se sili să-l privească, încercând să vadă ce gândea el. Trăise laolaltă cu el mai bine de opt luni, bucurându-se de compania lui, depinzând de el, însă nu ştia ce gândeşte. Ochii lui cenuşii erau la fel de inexpresivi şi de opaci ca întotdeauna, chiar şi atunci când făceau dragoste.

— Pentru ce, Max? Nu eşti cu adevărat nevoit, nu-i aşa? N-ai putea câştiga tot atâţia bani — oh, oricum, de ajuns cât să-ţi asiguri traiul — făcând ceva care să nu fie de natură criminală?

Max se apropie de ea şi, luându-i mâinile, îi sărută palmele.

— Te iubesc, Sabrina. Lunile acestea din urmă le-ai transformat în cea mai bună perioadă a vieţii mele. Mi-ai construit un cămin. Mi-ai dăruit un loc căruia să-i aparţin. Eşti cea mai frumoasă femeie din câte-am cunoscut vreodată, şi cea mai misterioasă, şi vreau să fii lângă mine, oriunde aş fi, indiferent cu ce m-aş ocupa.

— Pentru ce o faci? îşi repetă întrebarea, cu răceală în glas.

El şovăi, apoi zâmbi uşor, cu oarecare tristeţe:

— Fiindcă, draga mea, contrabanda e singurul lucru la care m-am priceput vreodată. Este modul meu de viaţă. E ceea ce fac mai bine.

— Dar e ridicol! Ştii atâtea lucruri, ai putea face aproape orice.

— Atunci, să zicem că-i ceea ce-mi place cel mai mult.

— Însă tocmai acesta-i motivul pentru care ai necazuri, n-am dreptate? Din cauză că a descoperit poliţia? Sau altcineva, cineva care te-ar putea trăda. De-asta vrei să pleci din Cavaillon.

— În parte.

— Bun, şi ce mai este? Ce altceva ai mai făcut? Sau n-ai făcut...

I se opri respiraţia şi adăugă:

— Doar n-ai omorât pe cineva...

— Nu.

Ironia situaţiei îl înfurie pe Max. Nu-i putea spune adevărul nici acum, când, deoarece o iubea, era pregătit să i-l mărturisească. Nu-i putea vorbi despre Denton, sau despre faptul că ei amândoi erau în primejdie de vreme ce Denton încercase o dată să-i ucidă; fiindcă a-i spune asta ar fi însemnat să-i vorbească despre Sabrina Lonworth, despre trecutul pe care i-l ţinuse ascuns.

— N-am omorât pe nimeni. Nu-s deloc sigur c-aş fi în stare. Vom pleca din Cavaillon pentru că aşa suntem nevoiţi să facem, fiindcă aşa mă obligă afacerile mele.

— Nu-i adevărat. Nu pleci — fugi. Şi aşa vei fugi mereu — nu? — ascunzându-te în interiorul caselor, în loc să fii liber? Întotdeauna va apărea ceva ce te va sili să fugi şi să te ascunzi. Nu vreau să te însoţesc într-o astfel de viaţă. Chiar dac-aş accepta să părăsesc Cavaillon-ul, n-aş fugi împreună cu tine.

— Nu vom fugi. Vom cumpăra o altă casă. Vom descoperi un alt loc. Vom fi împreună. Dumnezeule! Sabrina, atâta vreme cât suntem împreună...

Se uită la ea şi, simţind o prăbuşire interioară, ştiu că faptul de a fi împreună nu constituia un argument de

natură s-o înduioşeze. Însă continuă, împingând cuvintele spre ea, încercând s-o facă să simtă ce simţea el, dacă nu altminteri, măcar prin forţa glasului său.

— M-am gândit la California, eventual Los Angeles. Acolo ai avea atât munţi, cât şi deşertul, şi oceanul. Mult mai mult decât ceea ce ai aici. Sau Rio de Janeiro. Cunosc câteva persoane acolo. Te-ar ajuta să găseşti alt anticariat, sau ai putea să înjghebezi unul al tău. Ne vom clădi un nou cămin. Şi vom fi împreună.

Stephanie scutură din cap. Încercă să se ridice în picioare, dar Max îi reţinu mâinile şi o sili să-şi păstreze locul.

— Sunt prizonieră? îl întrebă mânioasă.

— Nu poţi pleca de lângă mine în timp ce-ţi vorbesc.

— Pot pleca oricând! Sfinte Doamne, Max! Abia am început să-mi refac viaţa şi tu încerci să mă sileşti să fug de ea. Nu voi accepta! Vreau să rămân aici. Acesta-i căminul meu şi-l iubesc, şi îmi este familiar, şi-n momentul de faţă asta-i cel mai important pentru mine, să fiu înconjurată de lucruri care-mi sunt familiare. Simplul fapt că m-am dus cândva în China şi am hotărât să experimentez, pentru un timp, o nouă viaţă, nu înseamnă că vreau să fac asta mereu. Am făcut-o numai... Max!

Se holba înnebunită la el. În urechi continuau să-i sune cuvintele: *Să experimentez, pentru un timp o altă viaţă.* Ce înseamnă asta? *Ce înseamnă asta?*

— Max, m-am dus eu în China, cu câtăva vreme înainte de explozie?

— Habar n-am. Dacă te-ai dus, niciodată nu mi-ai vorbit despre asta.

— Pentru ce să mă fi dus? Max, ajută-mă! Nu ţi-am spus nimic care-ar fi putut să constituie pentru mine un motiv de-a mă duce acolo?

— Nu. Şi nu cred că te-ai dus. Poate vreo prietenă sau doar te gândeai să te duci.

— M-am dus acolo, replică ea, pe un ton categori Şi fugeam de ceva sau de cineva.

Dar asta era tot ce ştia. Ceaţa se închise iar în jur ei, nelăsând-o să vadă nimic altceva. Îşi eliberase mâ nile din strânsoarea lui Max, şi acum, captivă în cea şi în frustarea de a fi împiedicată de ea, se îndrep spre uşă.

Max o opri.

— Nu pleci de lângă mine. Incă mai discutăm despı toate acestea.

În ochii lui Stephanie văzu o licărire de emoţie. *Tean* — îşi spuse, *sau poate numai îngrijorare.* În timp ce privea, cutele de pe faţa lui părură că se adâncesc; l spatele măştii pe care i-o alcătuia barba, chipul îi arăt aproape supt. „Are şaizeci de ani" — aprecie ea în gân „Nu-ţi poate fi uşor, la şaizeci de ani, să te gândeşti l plecarea într-o altă ţară şi la începerea unei noi vie| Mai cu seamă când eşti singur."

Şi astfel, încă o dată, ştiu că nu-i putea vorbi despr Léon. Nici atunci, şi nici altă dată. Ar pleca singu cunoscând adevărul parţial că ea n-ar fi suportat ince titudinile unui alt loc sau ale unei vieţi trăite într-o cor tinuă fugă. S-ar împăca mult mai uşor cu asta decât s ştie că ea se îndrăgostise de un alt bărbat. Scutură di nou din cap.

— Nu voi pleca din Cavaillon. Tot ce-mi doresc s află aici.

— Nici măcar nu ştii ce-ţi doreşti. Încă nu ştii nimi

— Am învăţat destule pentru a şti ce vreau.

— Nimic nu durează, nu pricepi asta? Ceea ce închipui că ai este doar ceea ce vezi astăzi. Nu va fi l fel mâine, sau săptămâna viitoare, sau la anul.

— Da, aşa trăieşti tu. Înţeleg. Dar eu cred că lucrurile durează. Oraşul acesta, prietenii mei, casa asta, aceasta...

— Casa asta n-o vei avea.

— Mi-o vei lua?

— Nu-ţi vei putea permite s-o păstrezi.

— Oh. Ei bine, în cazul acesta voi găsi una mai mică. Robert sau... Jacquline mă vor ajuta. Şi dacă ea nu mă poate angaja cu normă întreagă, îmi voi găsi o altă slujbă. Iar madame Besset îmi poate găsi oricând un alt serviciu — ea cunoaşte pe toată lumea.

— Tu îmi aparţii mie.

Îşi auzi el însuşi implorarea din glas şi-n sinea lui se sfârî. Max Stuyvesant nu se ruga de nimeni. Se întoarse cu spatele spre ea, şi astfel îl văzu pe terasă pe individul cu haină de piele şi pălăria cu boruri pleoştite, care fusese în curtea bisericii. Se rezema de un copac, aprinzându-şi o ţigară. Când aruncă chibritul, îşi ridică privirea întâlnind ochii lui Max.

— Isuse! Fata aia afurisită i-a spus cuiva. Dracu' să-l ia pe Robert, cu faptele lui bune cu tot...

Se duse cu paşi mari spre uşa terasei. *Dracu' să-i ia! Să nu-şi închipuie că mi-ar fi frică.*

— Ce naiba cauţi aici? Ieşi afară! Marcel!

Grădinarul apăru de după colţul casei.

— Dă-l afară. S-a rătăcit, ori e beat. Şi după aia, încuie dracului poarta!

Reveni în casă, cu mâinile înfipte în buzunare.

— Iartă-mă.

— Ce-ai vrut să spui? Care fată?

Pe Stephanie o înspăimânta furia din glasul lui şi teama, acum vizibilă, ce se ascundea sub ea.

— Ascultă-mă, Sabrina. Nu dispunem de mult timp. Mi-am făcut planurile. Aici nu există nimic care să te reţină. Ţi-ai clădit o întreagă închipuire în legătură cu

Cavaillon-ul fiindcă-i singurul loc pe care-l cunoşti, d
tot aşa gândeşte şi un bebeluş în leagănul său. Ori
loc din lume îţi poate fi cămin. Nu există nimic, nică c
după care să nu se poată realiza o dublură. Vino. (Fă
a se mişca din locul în care stătea, lângă uşă, întin
mâna spre ea.) Vino cu mine. Te iubesc. Voi avea grijă
tine. Eşti soţia mea, Sabrina — îmi aparţii. Îţi voi da t
ce vrei. Te voi face fericită. Îţi făgăduiesc, Sabrina, c
te voi face fericită! Vom avea o viaţă frumoasă.

— Nu.

Ea stătea în picioare, lângă uşa din celălalt cap
al încăperii. Îi era milă de el, văzându-l cum o imploră
el, pe care-l ştia ca pe un om care niciodată nu cer
nimic, şi brusca lui deznădejde o îndemnă să se tean
pentru el. Însă o altă parte din ea se simţea detaşat
deja desprinsă de el, dorind să nu mai aibă nimic de
face cu el.

— Vorbeşti ca şi cum ţi-aş aparţine. Dar nu-i adev
rat. Nu-ţi aparţin, Max. Şi nu-mi place modul de viaţă p
care ţi l-ai ales.

— Nu-i nevoie să-ţi placă. Nici măcar nu trebuie
ştii ceva despre el.

— Dac-aş rămâne cu tine, aş fi tot atât de implicat
ca şi tine, fiindcă aş trăi din câştigul tău. Nu pot particip
la asta, Max. Nu vreau să fiu amestecată în ceea c
faci. Şi nu pot fugi mereu, ascunzându-mă, uitându-m
peste umăr...

— Fir-ar al dracului! Plec, pricepi asta?

Era mânios pe ea pentru că-l înfrunta, refuzându
rugăminţile, logica şi iubirea. Tot mai furios, continuă

— Asta nu-i o joacă, Sabrina, este o realitate, şi
plec. Ştii ce înseamnă asta? Ştii ce va însemna pent
tine să fii singură? Habar nu ai ce-i viaţa.

— Nu voi fi singură.

— Depinzi de Robert...

— Depind de mine însămi.

— Nu eşti în stare.

— Nu sunt în stare? Să nu-mi spui mie că nu sunt în stare! Ai încercat să mă menţii dependentă de tine, Max. Ştiu bine. N-ai vrut să-mi recapăt memoria. Ai vrut să fiu o fetiţă, care să aibă întotdeauna nevoie de tine. Dar nu sunt o fetiţă, şi nu voi mai fi fetiţa ta. Şi nici asta nu-i o joacă — este realitate.

El aşteptă câteva clipe, fulgerând-o cu privirea. Apoi se întoarse-n loc şi părăsi camera. Stephanie rămase unde se afla, tremurând din cauza violenţei lui şi a celei ce clocotea în ea însăşi. Însă după plecarea lui, încăperea rămase tăcută, tot atât de silenţioasă ca o câmpie în urma furtunii, şi treptat, tremurul i se potoli. Se terminase. *Depind de mine însămi*. În curând, ea şi Max aveau să se despartă, probabil pentru a nu se mai întâlni niciodată. O cuprinse tristeţea. Max fusese bun cu ea; îşi construiseră un cămin. Dar tot ce auzise şi simţise ea în această dimineaţă alungă tristeţea, şi îi îngădui să se gândească în mod calm la momentul plecării lui, când le avea să-i atingă mâna, să-l sărute şi să-i spună adio pentru totdeauna.

Dar nu-l atinse, şi nici nu-l sărută de adio. El rămase tot restul zilei încuiat în biroul său, şi când Stephanie se trezi în dimineaţa următoare, el plecase. Era ora cinci. Îşi potrivise aşa ceasul deşteptător fiindcă plănuise să facă o excursie până pe „Mont Ventoux", şi trebuia să termine mai înainte ca zăpuşeala zilei să devină prea mare.

Madame Besset se afla deja în bucătărie, frământând aluatul de pâine.

— *Monsieur* trebuie să fi plecat foarte devreme, *madame*. Când am sosit, mai adineauri, nu mai era acasă. De data asta va lipsi mult?

— Nu ştiu.

Stephanie stătea în picioare, în bucătărie, ţinând mână ceaşca în care-şi turnase cafea, şi simţindu-se parcă pământul îi fugise de sub picioare. Max plecase. astă dată nu doar într-o scurtă călătorie de afaceri. Av să se ducă la o depărtare de mii de kilometri, şi va rămâ acolo. Era singură. „Nu, nu singură" — îşi spuse-n gâr Însă era conştientă de pustietatea casei, de camerele cu plafoane înalte, de mobilele pe care le cumpărase le aranjase în decursul ultimelor luni, de grădina înc cată de florile toamnei, de bucătăria bine aproviziona având-o în focarul său pe *madame* Besset.

Casa asta n-o vei avea. Nu-ţi vei putea permite păstrezi.

Se duse la uşa din spate şi se uită prin geam Marcel, care tăia flori ce urmau să fie aranjate în va de către *madame* Besset.

Cine este proprietarul acestei case?

Pentru întâia oară după atâtea luni de zile simţi se prăbuşeşte în vidul necunoaşterii — cine era, şi că loc îi aparţinea. Ceaţa o învălui şi panica spori în ea. „ aparţii acestui loc. Nu aparţii nici unui loc."

— Câteva zile, *madame*? insistă doamna Bess Mi-ar fi fost de folos la târguielile mele, dacă i-aţi put spune...

— Ţi-am zis că nu ştiu! (Trase aer în piept.) Iartă-m *madame* Besset. Într-adevăr nu ştiu. Îţi voi spune de dată ce voi putea.

Voia să se depărteze de ochii isteţi ai doamn Besset, care vedeau atât de multe lucruri şi ghicea în şi mai multe.

— Mă duc cu bicicleta pe Mont Vernoux. Eşti bu să-mi faci sandviş şi să-mi umpli două sticle cu apă?

— Da, *madame*. Este o excursie splendidă.

— Ştiu. S-ar putea ca porţiunea mai de la poale s-o [illegible] cu maşina.

Se înapoie în dormitor şi se îmbrăcă rapid cu şortul [illegible] pe trup, pentru bicicletă, cu o bluză largă, cu mâneci [illegible], şi încălţă o pereche de pantofi fără toc. Într-o mică [illegible]ntă prinsă în talie îşi puse portofelul şi cheile maşinii, [illegible] ozoroc împotriva soarelui şi o jachetă uşoară, apoi [illegible]ndwich-ul şi strugurii pe care i-i dăduse *madame* [illegible]et. Cele două sticle cu apă le vârî în buzunarele de [illegible] fiecare latură a genţii.

— Mă întorc pe la mijlocul după-amiezei, îi spuse [illegible]mnei Besset.

Se duse în garaj, unde legă bicicleta de suportul de [illegible] spatele maşinii, îşi aruncă mănuşile şi casca pe scaunul din faţă şi, în marşarier, ieşi pe alee. În apropiere [illegible] parcată o maşină; bărbatul de pe scaunul şoferului [illegible] o pălărie neagră trasă mult peste ochi. Îi păru vag [illegible]noscut şi, când trecu pe lângă el, Stephanie îl salută [illegible]nd din cap. Ceasul arăta cinci şi treizeci.

Aerul era răcoros, cerul — de un albastru palid cu [illegible]nţe trandafirii, şi toate frunzele şi firele de iarbă [illegible]reau curate şi strălucitoare, în acest scurt răstimp de [illegible]speţime, înainte de a începe fierbinţeala zilei. Ste[illegible]anie conducea rapid şi cu uşurinţă, depăşind cami[illegible]nele care se hurducăiau pe drumurile înguste. Cândva [illegible] îngroziseră; acum se gândea la ele doar ca la nişte [illegible]acole de care trebuia să ţină seama astfel încât să [illegible]vină în faţa lor mai înainte ca vreo maşină circulând [illegible] sens contrar să ajungă la ea. Pentru o oră atât de [illegible]tinală, drumurile erau încărcate, şi ea îşi concentră [illegible]nţia asupra conducerii, aruncându-şi din când în când [illegible]ivirile spre ţăranii de pe câmpuri, la femeile care-şi [illegible]rnau rufele la uscat în răcoarea dimineţii, şi la copiii [illegible] şcoală care mergeau pe drum însoţiţi de câini ce [illegible]rau şi se fugăreau printre picioarele lor. În faţa ei se

înălţa vârful calcaros al muntelui Ventoux, cu staţia de radar şi cu uriaşa antenă de televiziune, profilată cerul palid.

Încetini când ajunse în satul Bédoin, contruit pe mic deal şi în spatele căruia se înălţa, majestuos, *M Ventoux*. La ora asta, străzile înguste erau pustii, cu cepţia zonei de târg, unde bărbaţi şi femei cu şor lungi instalau mese şi aranjau pe ele fructe şi legun sau stive de coşuri şi feţe de masă, în vreme ce atârnau cu capul în jos pui proaspăt tăiaţi, puneau vedere şiruri de lăzi cu brânză ţinută la rece, deasu cărora se legănau ghirlande lungi de cârnaţi, des deau butoaie şi borcane cu zeci de soiuri de măsl marinate sau fierte în ierburi aromate, şi înălţau mald de pâini de toate formele şi mărimile — unele cu metru de aproape un metru. În apropierea zonei de t se afla piaţa principală, cu primăria la un capăt, ia celălalt, cu biserica de piatră ce-şi avânta turlele spre In celelalte case cu faţada spre piaţă, oamenii încă dormeau sau se sculau să-şi pregătească micul-de Totul era normal; pentru acest sat, pământul nu se tise din loc. Însă Stephaniei i se părea că vede totul pe prima oară, deoarece pentru prima oară era singură

Vârful muntelui Ventoux se înălţa la mai bine mie trei sute de metri deasupra fundului mării, şi phanie sui cu maşina o parte din urcuşul de-a lu coastei lui împădurite şi abia pe urmă porni bicicleta o curbă a drumului, trase maşina într-un pâlc de c astfel încât să nu împiedice trecerea altor vehicule, lăsă acolo, aproape ascunsă vederii. Îşi puse casc mănuşile pentru bicicletă şi îşi fixă geanta în jurul m cului. Se făcuse şase şi un sfert când începu să urc bicicleta drumul pietruit care şerpuia printre livezil cireşi şi piersici şi printre pădurile de fagi şi stejari, cedri şi pini, care, treptat, fură înlocuite de un lăstări

rea pe măsură ce se rarefia aerul. Prin frunziş, Ste-
nie întrezărea când şi când turnul de televiziune din
ul muntelui, părcă făcându-i semn să se apropie.
Trupul îi căpătase un ritm ce-i dădea senzaţia că
ră spre munte; gâfâia, muşchii îi erau încordaţi,
se bucura de propria-i energie şi de aerul răcoros
o învăluia. Prin minte îi treceau rapid gânduri şi
ini, iar ea le lăsa să vină şi să plece, fără a încerca
reţină.
Max plecase.
Am casa.
Dar cine-i proprietarul ei?
Robert trebuie să ştie. El a găsit-o pentru Max.
ert îmi va spune ce pot să fac. Să rămân în ea o
me, apoi s-o vând.
Max ar trebui să capete banii, dar cum aş putea să
să-i parvină?
Şi unde mă voi duce?
Aş putea locui împreună cu Léon. El vrea asta. Şi
u şi eu.
Nu, nu încă. I-am spus că voi trăi singură. Depind de
însămi.
Il iubesc pe Léon. Îl iubesc pe Léon. Îl iubesc pe
n.
Cuvintele cântau în sufletul ei în ritm cu trupul. Muşchii
ură s-o doară. Încetini din ce în ce viteza. Scoase
lă de apă şi, din mers, bău puţină apă rece; apoi se
l pentru a pune sticla în geantă. În timp ce se în-
din nou, fu depăşită pe neaşteptate de o maşină.
avu timp să vadă pălăria neagră a şoferului, fiind
ltă să cotească brusc spre dreapta, derapând pe
ul de la marginea drumului. *Trebuie să fiu atentă.*
pot frânge încheietura mâinii.
O idee ciudată, îşi spuse. Dar mintea ei îşi înceti-
ritmul, ca şi picioarele, şi Stephanie lăsă gândul

să piară şi continuă să urce cu sârg, ţinându-şi o(nedezlipiţi de vârf. Acum acesta era mai aproape, copacii se răriseră mult. În curând aveau să dispară totul şi va rămâne numai piatra albă de pe cea mai m; înălţime — un fel de căciulă albă, cu stâlpul de telo ziune înfipt ca o pană în mijlocul ei. Soarele se ridica pe cer, dar pe măsură ce Stephanie urca, aerul devei tot mai rece. Respira adânc şi nu se gândea la nii decât la încă o rotire a picioarelor sale, încă una, şi aj încă una, şi pe urmă parcurse ultimul cot al drumului se pomeni pe vârf.

Gâfâind, îşi rezemă bicicleta de un zid de pia scund şi bău pe săturate apă din sticlă. O goli şi deschise pe cealaltă. Se făcuse ora opt, şi la poal muntelui căldura devenea zăpuşeală, dar aici, la o al tudine de două mii de metri, aerul era rece, şi Stephar începu să tremure. Scoase din geantă jacheta şi ş îmbrăcă, trăgându-i fermoarul până la gât. Era singu fiind prea devreme pentru turişti, iar restaurantul în nu se deschisese. Nu se auzea decât şuieratul vântu căruia i se datora numele muntelui. Stephanie îşi bicicleta şi, ciugulind un ciorchine de strugure, se plim agale în jurul vârfului, dând roată staţiei de radar forţelor aeriene, vopsită în roşu şi alb, şi clădirii lung scunde care adăpostea echipamentul tehnic de tele ziune, admirând totodată priveliştea văii.

Câmpia provensală se întindea în toate direcţiilo un inel înverzit, iar dincolo de ea, într-un uriaş cerc nuanţe verzi, galben închis şi albastru, se înălţau Al cu căciuli de zăpadă, Lubérnon-ul, Pirineii, Valea Ro lui cu fluviul său lat şerpuind până la orizont în bu leneşe, sclipind argintii în soare; Marsilia şi farurile laguna Berre, şi lanţul munţilor Alpilles, pe care Stepha îl văzuse pentru prima oară în pictura lui Léon. *Léon*

trebui să fie aici. Astăzi ar fi trebuit să ne vedem. Atâta frumuseţe, atâta măreţie, o lume atât de minunată!

Se simţi cuprinsă de un puternic val de fericire. *Totul mă aşteaptă: o nouă viaţă, o întreagă viaţă împreună cu Léon. Fiindcă îmi voi aminti, oricât de mult ar dura, şi atunci voi fi persoana care-am fost cândva, cât şi cea care sunt acum. Şi voi avea tot ce mi-aş putea dori vreodată.*

Îşi zâmbea sieşi, îndrăgostită de Léon, de viaţă, de toate posibilităţile ce aveau să i se ofere. Deodată, o umbră se aşternu lângă ea şi, când îşi ridică ochii, se pomeni în faţa unui bărbat care se apropiase, venind din spatele ei. Ţinea în mână un revolver, atât de mic încât în palma lui înmănuşată, părea o jucărie de argint lucitor, însă era aţintit spre ea, şi aşa de aproape încât, când ea se întoarse spre necunoscut, îl atinse cu braţul.

— Taci! Să nu scoţi o vorbă, rămâi aşa, exact cum stai în clipa asta, de parc-ai admira priveliştea. S-ar putea să vină oameni.

— Ce vrei? (Glasul suna ciudat în propriile-i urechi.) Nu am mulţi bani. Îi poţi lua pe toţi, sunt în geanta mea. Ia...

— Taci din gură! Dacă trebuie, vorbeşte-n şoaptă!

Pălăria lui neagră şi pleoştită aproape atingea fruntea Stephaniei, şi trupurile le erau atât de apropiate, încât ea putea distinge micile zgârieturi de pe haina lui de piele.

— Nu vreau banii tăi. Îl vreau pe bărbatu-tău. Unde e?

— Te-am văzut ieri! În curtea bisericii. Şi azi-dimineaţă erai în faţa casei, în maşina dumitale.

— *Unde este?*

— Nu ştiu.

— Pe dracu' nu ştii!

Îşi înfipse revolverul în pieptul Stephaniei, şi ei i se tăie respiraţia.

— Toată noaptea am stat în faţa casei voastre. plecat n-a plecat, da' acu' nu-i acolo. Unde este?

— A plecat. S-a dus.

Totul era real — bărbatul, revolverul, cerul ce se tuneca. Stephanie tremura şi respira gâfâit. Revolvo i se înfigea dureros în piept, iar faţa individului — atât ciudat asemănătoare cu cea a unui heruvim, cu un n subţire deasupra unor buze pline şi roşii — era aşa aproape de a ei, încât îi putea simţi răsuflarea. *Lé Léon, Léon* — gândi înnebunită. *Nu pot să mor. Noi nici măcar n-am început...*

— Mă apeşi cu revolverul şi mă doare. Ce vrei de mine?

— Unde-a plecat?

— Ţi-am zis, nu ştiu! Nu-ţi pot spune! Te rog, înc tează... mă doare.

— Târfă tâmpită, o să încetez când o să-mi s unde dracului este el. Nu s-a dus la Marsilia, am ver cat. *Unde e?*

— Nu ştiu! (*Ştie de depozitul lui Max din Marsi Ce altceva mai ştie?*) De ce îl vrei? Ce vrei de la noi

— Pe el îl vreau. Nu-mi pasă de tine, dacă-mi s unde este.

— Nu-ţi pot spune. A plecat când eu încă dorme Nu mi-a spus unde...

— Minţi! şuieră el printre dinţi, întărindu-şi str soarea în care-i ţinea braţul şi răsucindu-i-l până c ea scoase un ţipăt.

— Nu, nu mint. Te rog, mă doare, lasă-mă-n pa Nu există nimic ce-aş putea...

— Isuse! a dracului conversaţie mai e şi a O.K., vii cu mine. Dacă n-ai de gând să vorbeşti, o mă duci la el.

— Nu pot! (Glasul îi izbucni cu putere.) Naiba te ia, nu ştiu unde este! Nu mai trăim împreună!

Individul rămase uluit. Revolverul îşi slăbi uşor apăsarea pe sânii Stephaniei.

— De când?

— De azi-noapte. A plecat şi nu se mai întoarce şi asta-i tot ce ştiu.

— Minciună sfruntată! V-am văzut eu la biserica ale — doi porumbei. Nu-i posibil să te fi părăsit.

Stephanie se uită la el deznădăjduită, nemaiştiind ce să spună.

— A plecat. Nu se mai întoarce.

— La dracu'!

Individul privi în sus, în timp ce un autocar cu turişti intra în parcajul situat la o depărtare de vreo treizeci de metri.

— Vino, plecăm de-aici!

— De ce? Nu-ţi pot spune nimic! Lasă-mă în pace, te rog! Du-te şi lasă-mă! Ţi-am zis, *jur*, nu există nimic...

— Tacă-ţi gura!

Bărbaţi şi femei cu pălării de paie şi cămăşi sau bluze de bumbac viu colorate, cu aparate de fotografiat atârnate de gât, coborau ca un şuvoi din autocar. Omul cu pălăria pleoştită o împinse în faţa lui pe Stephanie, silind-o să meargă pe lângă zidul scund până când ocoliră colţul, ajungând în spatele staţiei de radar.

— Maşina mea e pe-acolo, după cot — zise el, arătând cu revolverul spre zona de unde în mod obişnuit se admira priveliştea şi unde lăsase Stephanie bicicleta. Mergi frumuşel şi liniştit chiar lângă mine, şi ţine-ţi gura închisă.

— Unde ne ducem?

— La bărbatu-tău, aşa cum am zis.

Se uită îndelung la picioarele fără ciorapi ale Stephaniei, apoi îi împunse iar sânul cu revolverul, de astă-dată ca-n joacă.

— Am putea totuşi să ne oprim în drum, şi să n
distrăm puţin.

Se aplecă repede şi îşi vârî mâna între picioarele o

— Drăguţ. Tare drăguţ. Nu-i nici o grabă, nu-i aşa
O să te aştepte, oriunde-o fi fiind.

— Nu! strigă Stephanie.

Şi, cuprinsă de disperare, spuse:

— Dacă mă atingi, n-am să-ţi spun niciodată und
este.

Individul îşi arcui o sprânceană

— Vezi? Am bănuit eu tot timpu'. Şi o să-mi spu
târfă mică. Îţi închipui că nu, da' când o să termin c
tine...

Glasuri puternice se auzeau dinspre autocar
turiştilor.

— Mergi înainte. La maşină!

Îndesă revolverul în coastele Stephaniei şi, împi
gând-o, o îndreptă spre colţul staţiei de radar. Acolo s
opri, apucă braţul Stephaniei, trăgând-o astfel încât s
nu fie văzută, şi se uită cu precauţie în jur. La o distan
de câţiva metri se înălţa clădirea joasă ce adăpost
echipamentul de televiziune, cu uşa închisă. Era co
struită în forma unui L, şi individul o împinse pe Stephan
în faţa lui, silind-o să străbată micul spaţiu desch
până la colţul ferit din spatele clădirii.

Rămaseră acolo, aşteptând. Trupul Stephaniei e
rece ca gheaţa, respiraţia îi era slabă, muşchii — î
cordaţi. O îngrozea zâmbetul vesel de pe faţa angeli
a ticălosului şi felul în care el o dezbrăca din ochi. În
mai simţea apăsarea revolverului pe sân şi mâna l
între picioarele ei. Se uită în jur, dar nu avea încotro s
fugă. Vârful de munte, golaş şi presărat cu stânci, n
oferea nici un adăpost în afară de cele două clădi
goale, şi nu se auzeau decât turiştii, scoţând exclama

veloase în limba germană, extaziindu-se de frumuseţea priveliştii şi declanşându-şi aparatele de fotografiat.

Însă peste câteva clipe plecară şi turiştii. Aparatele de fotografiat şi binoclurile fură puse la locul lor, şi urcară cu toţii în autocar, şoferul numărându-i în timp ce treceau pe lângă el. Uşa se închise cu un şuierat hidraulic, şi vehiculul se îndepărtă.

— Haide, zise individul, petrecând mâna Stephaniei pe sub braţul lui, ca un gentleman care-şi ia doamna la plimbare.

Însă în momentul acela o maşină veni în viteză pe drum, intră derapând în parking, şi zgârie maşina omului cu revolverul, oprind chiar lângă ea.

— Ce dracu'... începu individul.

Dar se întrerupse când, pe după colţul clădirii, văzu, ca şi Stephanie că şoferul era Max.

— Ia te uită! Ce zici de asta?

În timp ce Max deschidea portiera şi ieşi din maşină, Stephanie simţi că braţul care-l ţinea pe-al ei îşi slăbeşte strânsoarea şi, eliberându-şi mâna, alergă spre Max.

— Max, pleacă de-aici! gemu ea.

— Sabrina! Ce faci...

Stephanie auzi în spatele ei un zgomot înfundat, ca sunetul unor artificii, şi-l văzu pe Max împleticindu-se şi căzând peste maşină.

— Max!

Se împiedică şi căzu într-un genunchi, apoi se ridică şi continuă să alerge. O durea genunchiul şi simţi sânge curgându-i pe picior, dar mai strigă o dată:

— Pleacă, Max, pe tine te urmăreşte...

— Culcă-te la pământ!

Glasul lui Max era mârâit, şi când revolverul trase al doilea foc, el şi Stephanie se aruncară la pământ în acelaşi timp. Stephanie se târî repede de-a lungul

pavajului, crispându-se din cauza durerii tăieturii de genunchi, până reuşi să treacă de colţul clădirii. Ai iar, de două ori, pocnetul revolverului, în timp ce M făcea un salt de la maşina lui către cealaltă latură clădirii. Apoi domni tăcerea. Ea înainta mai departe, pâ ajunse la intrândul unei uşi şi se ghemui acolo, ţin du-şi genunchii apropiaţi de bărbie. Nu putea vedea nici unul dintre bărbaţi. Şi, deodată, Max fu lângă e înconjurând-o cu braţul, strângând-o la piept. Sânge rănii de pe genunchiul ei îi pătă cămaşa, dar şi part de sus a mânecii lui era îmbibată de sînge.

— Max, te-a nimerit...

— Sst! încercă el s-o liniştească, sărutând-o sărut scurt, disperat. Te iubesc. N-am putut să te păr sesc. Rămâi aici. *Rămâi aici.*

Şi pe urmă, cu braţul însângerat atârnându-i pe lâng trup, plecă din adăpostul uşii. Căută pe lângă clădi până găsi o piatră mare, rotunjită, şi o luă cu el, dep tându-se de Stephanie, înapoi, în direcţia din care veni Ea îl urmări cu privirea, cum înainta ca un crab, ţinându umărul drept lipit de clădire, până ce ajunse la colţul mai îndepărtat. Îl văzu întorcându-se şi aruncând piat de-a lungul clădirii, spre colţul mai apropiat de ea. Bol vanul izbi peretele şi, în timp ce, ricoşând, căzu din n pe pavaj, Max dispăru după colţ.

Stephanie aşteptă. Retrasă cât mai adânc în ad postul uşii, zări doar umbra individului, când acesta uită pe furiş de după zidul izbit de piatră. Aproape acelaşi timp, i se alătură o a doua umbră, şi pe ur amândouă dispărură, când Max se aruncă în spinar celuilalt, prăvălindu-se împreună cu el la pământ. luptară pe pavaj, printre pietre ascuţite, mormăi blestemând, rostogolindu-se unul peste altul.

Max simţi că individul încearcă să-l asfixieze, ap sându-i laringele cu muchia palmei, şi-l lovi cât putu

cu genunchiul în vintre. Îl auzi urlând şi mâna de pe ...ul său îşi slăbi presiunea. Max era mai vârstnic, dar ... înalt şi mai corpolent, şi atât de mânat de groază — ... *ucide; nu se va mulţumi cu mine, fiindcă ea îl poate* ...*ntifica* — încât nimic nu-l putea reţine. Pălăria neagră, ...boruri pleoştite, a individului zbură cât-colo, pavajul ...împroşcat cu sânge şi apoi revolverul de argint sclipitor, ...pat dintre degetele ticălosului, alunecă pe pământ.

Din pragul uşii, Stephanie făcu un salt şi-l înhăţă.

— Max!

Se apropie târâş de cei doi bărbaţi ce se zvârcoleau ...-o încleştare pe viaţă şi pe moarte.

— Max, revolverul!

— *Merde*[1]! îi strigă Max individului, cu un amestec ...ură şi scârbă, desprinzându-se din strânsoarea lui.

Luă revolverul din mâna întinsă a Stephaniei, ţinti ...degetele tremurătoare ale stângii.

Dar el are dreptate, gândi Stephanie, şi apoi realiză ...braţul drept îi era rănit. Max trase.

Individul scoase un ţipăt şi-şi încleştă mâinile pe ...domen. Max trase din nou, dar acum trupul i se clătina, ...glonţul nimeri în zidul clădirii.

— *Merde*! ocărî în şoaptă Max, de astă-dată către ...

Stephanie se târî spre el şi-l înconjură cu braţul, ...ngându-l lângă trupul ei.

— Trebuie să mergem la maşină; să te duc la un ...tor. Poţi să...?

— Nu, aşteaptă. Să mă odihnesc.

Respiraţia îi ieşea şuierătoare din piept, şi el se ...ma greu de ea.

---

[1] ...rde (lb. fr.) = Cuvânt de ocară, folosit cu sensul de înjurătură. ...traduc...bil prin *scârnăvie*. (n.t.)

— Prea al dracului... de bătrân... pentru soiul ă: de... treabă.

— Max, cine e?

— Trimis de... cineva. Să mă ucidă. Sabrina, pleacă pleacă din Cavaillon. Şi pe tine vor să te omoare.

— Nu, el zicea că doar tu...

— ... un slugoi... nu ştie nimic. De-aia m-am... înapoi Să te iau. Nu te puteam părăsi. (Îşi mişcă braţul, du rea smulgându-i un geamăt.) A fost... acasă?

— Da, în maşina lui, când am plecat azi-diminea A fost şi ieri în curtea bisericii. L-am văzut. Max, *cine trimis*?

— ... n-are importanţă. Atâta vreme cât tu pleci... duce departe...

— Ce folos ar avea? De data asta te-a găsit.

— Baftă. Un accident stupid. Un serviciu făcut u prieten... o faptă bună... ar fi trebuit să-mi dau seama nu-s din soiul care fac fapte bune... şi s-a-ntors împotri mea. Ţie nu ţi se va întâmpla aşa ceva. Ascultă-mă...

— Cum ai ştiut că eram aici, sus?

— *Madame* Besset. Şi-l văzusem pe terasa noast aşa că ştiam că-i prin preajmă. Am ieşit afară, în spate casei, pe la miezul nopţii. Nu l-am văzut, dar ştiam era... pe undeva... aşa că a trebuit să mă întorc... Nu puteam părăsi. Pe urmă i-am văzut maşina. Isuse, al de aproape... te-ar fi putut omorî... n-ar fi trebuit să te l singură. Pleacă, Sabrina, pleacă, nu eşti în siguranţă

— Ieri nu spuneai aşa.

Izbucni într-un râs chinuit.

— Credeam... iubire... şi să fim împreună... Dum nezeule, ce prost, să-mi închipui că dragostea ar fi ajuns.

Stephanie plângea. Îl ţinea strâns la piept, apl cându-şi capul lângă al lui. Niciodată nu avusese pent el sentimente atât de calde.

— Max, trebuie să te duc la un doctor. Te poţi târî, nu-i aşa? Unde sunt cheile maşinii tale?

— Le-am lăsat în ea.

El îşi ridică mâna teafără şi mângâie faţa Stephaniei.

— Atât de frumoasă... mi-ai luminat viaţa. Ascultă, Sabrina... ascultă-mă... dacă nu scap...

— Nu spune asta! Hai să mergem la maşina ta, Max. Vino, haide, te voi ajuta...

— ... chemi pe Robert. Va avea grijă de tine. Ştie ce să facă. *Cheamă-l pe Robert.* Promite-mi că-l vei chema.

— Sigur că da. Îl voi chema acum. Ne va ajuta. Acum vino. Max, te rog, nu te pot căra...

— Încearcă.. .

Gemând, încercând să se ridice în picioare, slujindu-se de braţul teafăr, şi în clipa aceea individul se ghemui şi sări asupra lor, trântindu-i pe spate. Capul Stephaniei se izbi de pavaj, şi vreme de câteva secunde lumea în jurul ei deveni neagră. Trupul lui Max era deasupra ei, zdrobind-o, împiedicând-o să respire; îşi simţea sângele zvâcnind în cap şi pulsându-i cu putere în globurile oculare. Inspiră cât putu de adânc şi încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. *Voi muri,* gândi, şi auzi un foc de revolver, apoi încă unul, şi cu un efort disperat se săltă, împingând de deasupra ei trupul lui Max.

Deschise ochii şi văzu alături de ea clădirea, tulbure şi părând că se clatină, şi nori ce se târau pe cerul albastru ca nişte panglici sfâşiate. Apoi vederea i se limpezi şi văzu capul lui Max, nemişcat, lângă al ei.

Gâfâind, trase de câteva ori aer în piept şi, încet, se ridică în mâini şi în genunchi. Rămase acolo, clătinându-se, cu capul aplecat; apoi, cu mişcări ţepene, se

apropie de Max. Pieptul cămăşii îi era plin de sânge, privirea îi era aţintită în gol.

— Nu, nu, nu! şopti Stephanie, lipindu-şi faţa de lui şi apăsându-şi degetele la baza gâtului său, s simtă pulsul. Max, te rog, nu muri! Te rog, trăieşte!

Dar nu veni nici un răspuns, şi nu se simţea nici puls. Stephanie rămase acolo îndelung, până când convise că el murise.

Se aşeză lângă el şi-i privi faţa — ridurile adân abia de curând apărute, părul încărunţit ce-i înconju capul ca un halou, barba deasă şi înspicată cu fire argin Işi puse mâna pe ochii lui şi i-i închise.

— Nu erai nevoit să rămâi, şopti printre lacrim ce reîncepuseră să-i curgă. Oh, Max, nu erai nevoit rămâi. Plecasei. El nu ştia unde. Te aflai în siguranţă. chiar şi când te-ai înapoiat, când i-ai văzut maşina a putut să te întorci. Ai fi putut să fugi.

La o distanţă de vreo doi metri, celălalt bărbat zăc cu membrele depărtate de trup peste o grămadă pietre, şi sângele îi înroşise pantalonul. Ochii îi er îndreptaţi, larg deschişi, spre cer. Şi de dincolo de c dire se auzea zgomotul unui autocar cu turişti ce urc hurducăindu-se, spre vârf.

Latura lungă a clădirii îi ascundea vederii dinsp zona principală de parcare şi platforma special amen jată pentru admirarea priveliştii. Fără a se gândi bi de ce, Stephanie ştia că trebuie să se ascundă, şi s ascundă şi pe cei doi. Habar nu avea ce făcuse Max, s cine-l trimisese pe ucigaşul lui, şi poate încă mai vo s-o ucidă şi pe ea, însă deoarece nu era în stare să d o explicaţie, ştia că trebuia să tăinuiască cele petrecu măcar până va putea discuta cu Robert. Robert va şti să facă. Robert cunoştea mai multe lucruri decât ea.

Astfel că, plângând, icnind de durere în timp ce lupta cu greutatea trupurilor fără viaţă, îl târî pe Max

apoi pe asasinul plătit după colţ, spre intrândul clădirii în formă de L, şi îngrămădi în faţa lor un morman de pietre. Dacă turiştii ar fi venit pe aici, să admire perspectiva oferită de această parte a vârfului muntelui, ar fi fost aproape imposibil să distingă ceva în scobitura umbrită şi plină de pietroaie în care zăceau cele două cadavre.

Se aplecă deasupra lui Max şi-i atinse faţa. Îi sărută ochii închişi, apoi gura.

— Iartă-mă, Max. Iartă-mă. Nu te-am putut iubi. Îmi pare rău că n-am putut rămâne cu tine. Iartă-mă că nu pot rămâne cu tine acum, şi că nici nu te pot lua cu mine. Dac-aş putea...

Frânele autocarului scrâşniră; uşa pneumatică fâşâi deschizându-se. Şoferul le preciză în spaniolă turiştilor de cât dispuneau pentru admirarea priveliştii, sfătuindu-i să nu pornească să se plimbe în josul muntelui sau să stea prea aproape de margine. Peste glasul lui se suprapuse zgomotul altui autocar, care-l urmase îndeaproape, cu încă o încărcătură de turişti.

Stephanie îşi dezbrăcă jacheta sfâşiată şi se scutură de praf, ştergându-şi genunchiul însângerat cu batista din buzunar. Îşi netezi părul cu degetele şi inspiră adânc de câteva ori, încercând să-şi astâmpere tremurul. Ar fi vrut s-o ţină cineva în braţe, să plângă în poala cuiva, dar nu avea pe nimeni. *Depind de mine însămi.*

Dar mă va ajuta Robert, îşi spuse iarăşi în gând. *Max zicea că Robert va şti ce să facă. Îl am pe Robert să mă ajute în toate problemele. Şi pe Léon... oh, Léon, iubirea mea, când mă voi simţi puţin mai puternică, şi când nu voi mai veni la tine ca un copil, abia atunci vom fi împreună.*

Trecuseră doar câteva minute de când sosiseră autocarele. Stephanie încă mai tremura, dar era capabilă să-şi ţină trupul drept, cu capul sus, şi ieşi din adăpostul clădirii, ducându-se repede, cu pas hotărât, către

maşina lui Max, neluând seama la autocare şi nimeni care-ar fi putut privi înspre ea. Cheia era în cc tact; o răsuci, ieşi în marşarier din parcare, şi porni josul muntelui.

În seara aceleaşi zile, era trecut de nouă când se tunecase îndeajuns pentru ca Robert, Stephanie Andrew Frick să urce cu maşina, neobservaţi, sp *Mont Ventoux*. Când Stephanie sosise de diminea după ce condusese nebuneşte, aproape fără să vac de-a lungul străzilor din Cavaillon, ea şi Robert îmbrăţişaseră şi plânseseră împreună, vărsând lacri care erau poate singurele ce curseseră vreodată pent Max. Apoi, epuizată, ea adormise pe canapeaua c apartamentul lui Robert, iar acesta se luptase cu lac mile ce nu voiau să i se oprească şi cu o senzaţie irealitate, şi-i telefonase lui Andrew, înţelegându-se cu în privinţa dispoziţiilor pe care i le lăsase Max.

Încrezătorul Max, invulnerabilul Max, atât de p ceputul uneltitor, manipulator, şi supravieţuitor... cu de fusese posibil să moară? Cu toate faptele lui car sileau pe Robert să închidă ochii, în ciuda a tot ce fuses făcându-l pe Robert să-i deplângă păcatele. Ce om fi putut să fie dacă şi-ar fi folosit talentele şi energ pentru o activitate de conducere închinată unor scopu nobile! In pofida tuturor acestora, Max îl ajutase pe Robe când acesta avusese nevoie de el. Fuseseră prieter Se iubiseră unul pe altul.

Robert nu ştia ce slujbă avea Andrew Frick la Ma dar numele şi numărul lui telefon se aflau printre instru ţiunile lui Max, şi aşa se explica faptul că Andrew era c care, plângând şi blestemându-l pe ucigaşul lui Max, ducea pe Robert şi pe Stephanie, cu dubiţa lui, pe drum ce urca spre Mont Ventoux, în vreme ce bolta cerului s

întuneca şi un corn subţire de lună se înălţa deasupra Alpilor.

— Cel mai important lucru este ca poliţia să nu afle nimic, spuse el.

— Da, conveni Robert.

Toată ziua se frământase cu problema asta, şi ajunsese la concluzia că prea multe erau în joc pentru ca poliţia să cerceteze moartea prin împuşcare a lui Max şi a asasinului său. Acum, grija lui Robert se îndrepta asupra Sabrinei, şi Max spusese că exista posibilitatea ca ea să fie în primejdie. O investigaţie poliţienească ar fi expus-o riscurilor, fotografia ei ar fi apărut în ziare, şi alţi necunoscuţi ar fi putut s-o urmărească. Şi indiferent care-ar fi fost afacerile lui Max, era evident că natura lor nu suporta o cercetare amănunţită din partea poliţiei, ceea ce, de asemenea, îi putea dăuna Sabrinei. Exista contul deţinut de Max la o bancă elveţiană, pe care Robert avea să i-l predea Sabrinei, existau titlurile de proprietate asupra casei şi a maşinilor, şi mai erau şi obiecte de anticariat valoroase — toate aparţinându-i acum ei. Dar poate că n-ar fi devenit atât de lesne ale ei dacă-şi vâra nasul poliţia. Sabrina ar fi putut rămâne fără nimic, decât cu pata de-a fi fost soţia lui Max.

Aşa că, drag prieten, te vom înmormânta în taină, şi ne vom lua adio de la tine fără alţi martori. Şi deoarece erai un om secretos, se pare că aşa se şi cuvine să facem.

— E necesar ca nici unul din ei doi să nu fie găsit, îi spuse lui Andrew.

— Corect. Vom avea grijă de amândoi.

Pe vârful muntelui Ventoux era atât de întuneric după ce stinseră farurile maşinii, încât nici nu se vedeau unul pe celălalt. Găsiră cadavrele acolo unde le lăsase Stephanie, în spatele mormanului de pietre. Andrew trase dubiţa aproape de ele şi, la lumina slabă a plafonierei,

toţi trei le urcară la spate. Apoi Andrew recuperă bicicleta şi casca Stephaniei. Şi le fixă pe grătarul de la spatele vehiculului.

— Maşina individului ăstuia, zise Stephanie. În ea ar putea fi ceva.

— Nu ţi-a spus cum îl cheamă? o întrebă Robert.

Ea scutură din cap.

— Şi nici de unde venea. Dar Max ştia. Mie nu mi-a spus, dar el ştia cine-l trimisese. Ştia cine-l voia... mort.

Andrew îi înconjură umerii cu braţul şi o strânse lângă el, gândind că aceasta era cea mai superbă femeie pe care-o văzuse vreodată, şi-i dădu dreptate lui Max că păstrase taina în privinţa ei. *Bătrânul Max* — o dată recunoscuse că avea şaizeci de ani — *la şaizeci de ani încă mai era în stare să aibă femeia asta, neînchipuit de frumoasă. Isuse! ce dracu' o să mă fac, fără Max? Nu că n-aş putea găsi de lucru, întotdeauna mă descurc eu — dar, datorită lui, totul era atât de amuzant!*

Găsiră maşina, încă parcată în afara vederii, într-un colţ al parcajului. Pe placa de înmatriculare era lipită eticheta unei agenţii de închiriere a automobilelor. Înăuntru găsiră un alt revolver, trei paşapoarte cu nume şi ţări de origine diferite, o hartă a regiunii Provence, un termos cu cafea, un sandwich pe jumătate mâncat şi o fotografie a lui Max, ruptă dintr-o revistă.

— Dar aici nu are barbă! exclamă Robert.

— Şi părul îi era roşu. Niciodată n-am ştiut că era roşcat, spuse Stephanie. Pare mult mai tânăr.

Fu copleşită de o imensă tristeţe. Nu ştiuse aproape nimic despre el.

— Îmi plăcea barba lui, zise Andrew. Întotdeauna părea puţin sălbatic, ştiţi, oarecum altfel decât vieţile previzibile ale altora.

— Da, aşa era Max — întări Robert, pe un ton blând. Nu putea fi integrat în nici o categorie. Sau într-un anume mod de viaţă.

— Haideţi ! îi îndemnă Andrew, devenind nerăbdător.

Luă toate obiectele găsite, în afară de termos şi sandwich, şi le puse în buzunarul portierei dubiţei sale. Apoi repetă:

— Hai să plecăm de-aici!

Coborâră muntele şi opriră în luminişul înconjurat de cedri şi pini în care îşi parcase Stephanie maşina. *Nu mai de mult decât azi-dimineaţă* — îşi spuse ea, în gând. *În urmă cu o viaţă de om.*

La o depărtare de vreo douăzeci de metri în adâncul pădurii, cei doi bărbaţi scoaseră din dubă două lopeţi şi săpară două gropi, în timp ce Stephanie ţinea o lanternă.

— Nu prea aproape unul de altul, zise Robert. Nu vreau ca individul ăsta să zacă aproape de Max.

— Oriunde, mormăi Andrew. Ce contează este ca ticălosul care l-a trimis să nu ştie unde se află. Zău aşa, chestia asta o să-l ţină pe jar, nu crezi? Individul dispare, dinspre Max nici un semn, absolut nimic. Nu va şti ce dracu' s-a întâmplat. Sper ca nesiguranţa asta să-l înnebunească.

Se făcuse miezul nopţii când coborâră în gropi cele două cadavre. O adiere uşoară murmura prin micul luminiş, mângâind frunţile transpirate ale bărbaţilor şi faţa înlăcrimată a Stephaniei.

— Părinte Ceresc... începu cu glas coborât şi calm Robert.

Luă lanterna din mâna Stephaniei, o stinse, şi rămaseră toţi trei în bezna de nepătruns, în picioare, ţinându-se de mână.

— ...Ţi-l aducem pe Max Lacoste, într-un mod ce nu respectă regulile, dar totuşi într-un spirit de iubire şi

îndurare. A fost un om care s-a îndepărtat mult de po tecile Tale, un om care-a dus o viaţă ce nu poate fi o pildă pentru noi, dar pentru care nu-l putem condamna în întregime. A fost un om complicat, un om ascuns însă un om cu grija aproapelui. A fost un om căruia, chiar şi când se situa în afara legii, îi păsa de ceilalţi, săvârşea fapte bune şi împărţea cu alţii ceea ce poseda ca bani, energie şi talente. Ar fi putut să fie mult mai mult... sau mult mai puţin. N-a reuşit niciodată să fie pe deplin mulţumit, deşi cunoştea la fel de bine şi fericirea şi tristeţile, bogăţia şi pierderile, iubirea şi teama. A fost prietenul meu, şi prietenul altora. Dacă ar mai fi trăit, ar fi putut să-şi folosească marile sale calităţi în folosul altora. Îmi voi păstra întotdeauna convingerea că, dac-ar fi rămas în viaţă, era posibil să se întâmple aşa. Acum Îţi încredinţăm sufletul lui. În numele Tatălui, al Fiului, şi-al Sfântului Duh... amin.

Zguduită de plâns, Stephanie îl auzea pe Andre suspinând. Apoi văzu îngusta rază de lumină a lanternei trecând spre celălalt mormânt, şi-l auzi pe Robert rostind o rugăciune pentru sufletul mortului.

— Hai! zise Robert.

Şi în timp ce Stephanie ţinea din nou lanterna, cei doi bărbaţi aruncară cu lopata pământ peste gropi, le bătătoriră, iar apoi le acoperiră cu ramuri şi frunze căzute.

Stephanie îngenuche lângă locul în care fusese îngropat Max şi-şi apăsă palma pe pământ. *Soţul meu*, gândi. *Nu ştiu de ce, dar niciodată n-am fost convinsă că am fost căsătoriţi, după cum nici azi nu sunt convinsă că numele meu este Sabrina. Dar el a avut grijă de mine aşa cum ar fi avut un soţ, şi asta-i ceea ce conta.*

— Draga mea.

Mâna lui Robert îi atinse umărul. Se ridică şi se duseră împreună la maşina ei, pe care-o conduse Robert, în timp ce Andrew venea în urma lor cu dubiţa. Fiecare era cufundat în propriile gânduri, şi astfel trecură printr-un Bédoin adormit, pe lângă satele învăluite în întuneric şi clădirile fermelor presărate pe câmpia unduioasă, şi tot aşa, până la Cavaillon.

— Şi-n noaptea asta vei rămâne cu mine, îi spuse Robert Stephaniei. Nu vreau să fii singură în casa voastră.

Îl privi pe sub pleoapele îngreunate de somn.

— Crezi că mai sunt şi alţii, şi că neprimind veşti de la individul acela, vor veni să mă caute?

— Nu ştiu dacă-i aşa.

— Dar la asta te gândeşti. De aceea vrei să rămân la dumneata.

— Este posibil. Nu vreau să-mi asum nici un risc.

Era prea obosită pentru a susţine o discuţie în contradictoriu.

— Dar mai întâi aş vrea să vorbesc cu Andrew.

Robert îi lăsă singuri în micuţa cameră de zi, şi ea îl întrebă despre activităţile lui Max în Marsilia, iar Andrew îi povesti tot.

— În întreaga lume există o uriaşă piaţă de bani falşi, sute de milioane de dolari pe an. Max asigura o bursă, iar eu eram mândru să particip la ea. Era un tip cu care colaborai al dracului de bine, şi un prieten al dracului de bun. Vreau să zic, ţinea la oameni şi era ca un maestru păpuşar, înţelegi, cumva ne făcea pe toţi să dansăm.

— Da, şopti Stephanie. Ce faptă bună a săvârşit?

— Faptă bună? Habar n-am.

— A spus că motivul pentru care l-au găsit a fost un soi de coincidenţă. Făcea un serviciu unui prieten, şi asta s-a întors împotriva lui.

Andrew ridică din umeri.

— M-ai încurcat. Nu-mi vorbea despre viaţa lui particulară.

— Robert ştie?

— Despre fapta bună?

— Despre orice. Falsificarea banilor, contrabanda...

— Isuse, nu! Max mi-a spus că nu-i vorbise niciodată despre toate astea. Ţinea într-adevăr mult la Robert, să ştii, şi nu l-ar fi împovărat cu asemenea mărturisiri. Oricum, în nimeni nu avea deplină încredere, nici măcar în oamenii pe care îi iubea. Oh, iartă-mă, n-am vrut...

— Nu-i nimic. Ştiu că aşa era felul lui.

— Ascultă, Sabrina, dacă ai nevoie de ajutor, dacă-ţi trebuie ceva... O să te scot eu de-aici. Voi avea grijă de tine... adică, dacă-mi dai voie...

— Îţi mulţumesc, Andrew, dar totul e-n ordine. Îl am pe Robert şi... am prieteni.

Robert. Prieteni. Se gândi la ei toată noaptea, dormind cu intermitenţe pe canapeaua îngustă, trezindu-se şi tresărind speriată, părându-i-se că aude glasul lui Max, sau pe cel al lui Léon, sau al Jacquelinei, sau pe *madame* Besset bătând albuşuri pentru un sufleu, sau clinchetul clopoţelului de la *Jacqueline en Provence*, anunţând un client. Uneori era sigură că aude zgomotul înfundat al pământului azvârlit în morminte. Până în zori rămase trează, şi aşa o găsi Robert, ghemuită, cu o mână sub obraz şi cu ochii larg deschişi, gânditori.

— La ce te uiţi cu atâta intensitate? o întrebă.

— Încerc să văd viitorul.

Purta o pijama de-a lui Robert, care nu-i era decât puţin prea mare, şi când se ridică în capul oaselor, cu părul ciufulit, cu obrazul păstrând urma înroşită a degetelor ei, Robert gândi că arată ca un copil.

— O parte a viitorului este asigurată, îi spuse.

Şi-i povesti despre banii lui Max, încheind:

— Eşti o femeie bogată, Sabrina. Vei avea nevoie de cineva care să-ţi administreze banii şi investiţiile lui Max. Cunosc două persoane, una la Marsilia, cealaltă la Paris. Iată numele lor.

Stephanie luă cărţile de vizită pe care i le întindea el. *O femeie bogată. Dar tot ce vreau am deja: o casă, o slujbă, prieteni... şi pe Léon.*

O privi cu o faţă lipsită de expresie.

— Max ştia?

— N-am găsit niciodată vreo modalitate în care să-i spun. Voiam, dar... Înţelegi, el urma să plece din Cavaillon, iar eu rămâneam.

— Mi-a spus că aveaţi să plecaţi împreună. Dar nu prea curând.

— A plecat noaptea trecută. Eu n-am vrut să-l însoţesc.

— Din cauza prietenului dumitale?

— În parte. Dar mai ales pentru că acesta e căminul meu, şi nu voiam să iau totul de la început, altundeva.

— Max era soţul dumitale.

— Nu mă puteam duce cu el, Robert. Mi-a dezvăluit unele lucruri despre viaţa lui, lucruri la care îmi era imposibil să fiu părtaşă... (O scutură un fior.) Nu-mi vine să cred că vorbim despre el în felul acesta. Nu-i plăcea ca oamenii să vorbească despre el, sau să ştie ceva în legătură cu el.

— Dar eu îl cunoşteam, sau, cel puţin, cunoşteam unele laturi ale lui, şi nu cred că te-ar fi părăsit.

— Nu voia să plece fără mine. A încercat să mă convingă să merg cu el. Dar ştia că nu-l iubeam — cred că şi dumneata ştii asta, Robert — şi, când am refuzat, a fost nevoit să plece. Ştia că ei, oricine-or fi fiind aceia, aveau să-l găsească, şi nu dispunea de mult timp. Însă pe urmă s-a înapoiat. A spus că şi eu eram în primejdie.

— Aşadar, în definitiv eşti şi dumneata nevoită pleci de-aici. Cât de curând cu putinţă.

— Unde să mă duc? Robert, n-am unde să mă dı Nu cunosc pe nimeni nicăieri, decât aici.

— Am prieteni. Te pot trimite la ei. Sau adevăra motiv este că prietenul dumitale nu vrea să plece şi

— Nu l-am întrebat. Îl iubesc, Robert, şi vreau să căsătoresc cu el, dar, înainte de a-i cere să fie cu min trebuie să ştiu ce fel de viaţă pot duce.

— Dar eşti obligată să pleci. Cum poţi ezita, du cele petrecute ieri? Dacă vrei să fii împreună cu prieten tău, trebuie să-i ceri să părăsească şi el Cavaillon- însă, Sabrina, în nici un caz *nu poţi rămâne aici.*

— Da, ştiu, ştiu, dar, pe moment, nu mă pot hotărî Robert, deocamdată vreau doar să-l întâlneşti şi s cunoşti.

— Ca să vă dau binecuvântarea mea.

— Da.

— Şi să vă căsătoresc?

— Când vom fi pregătiţi... dac-ai fi de acord... l-aş vrea pe nimeni altul.

— Dar atunci, ce anume vrei acum?

— Vreau să-mi spui că te bucuri pentru mi Vreau să fii fericit că eu am găsit pe cineva pe care iubesc. Vreau — adăugă cu ochii plini de lacrimi — fii familia mea.

Robert o sărută pe frunte.

— Atunci, să ne întâlnim în după-amiaza asta. P lua atât de repede legătua cu el? Vom lua prânzul *Café Hélène.* Un prânz în familie.

Café Hélène era o casă de locuit transformată local, cu tencuială albă, ce se înălţa, dreaptă şi solidă, un colţ de stradă, mesele sale în aer liber fiind ferite

traficul stradal în spatele unui perete înalt de zidărie. Stephanie şi Robert fură conduşi printr-o arcadă îngustă către o curte mică împrejmuită de ziduri, plină de mireasma trandafirilor, şi în care se afla o singură masă, cu tacâmuri pentru trei persoane. Când sosi Léon, luă mâinile Stephaniei şi i le sărută.

— Eram îngrijorat. Ţi-am telefonat ieri toată ziua. Am chemat-o chiar şi pe Jacqueline, care mi-a spus că, duminica, nu mai ţine legătura cu tine.

— S-au întâmplat atâtea... Am foarte multe să-ţi spun. Léon, ţi-l prezint pe părintele Robert Chalon.

Cei doi îşi strânseră mâinile, evaluându-se reciproc şi plăcându-se.

— Ţi-am văzut lucrările, spuse Robert. Eşti foarte talentat.

— Dar ce s-a întâmplat?

Léon luă din nou mâna Stephaniei, şi stătu lângă ea, cât timp Robert îi relată cele petrecute pe Mont Ventoux. În timp ce preotul vorbea, Léon îşi apropie mai mult scaunul de cel al Stephaniei, şi degetele sale îi strânseră mai cu putere mâna.

— Cumplit, cumplit! Ce groaznic, să fii acolo... singură! Cu vântul şi cu mortul... Mort — repetă, cu glasul abia mai tare decât o şoaptă. Mort. Atât de pe neaşteptat! Atât de stupid! Niciodată nu ne-am închipuit...

Înconjură cu braţul umerii Stephaniei şi-i întoarse faţa spre el.

— Tot ce vreau este să fiu întotdeauna cu tine, să te ajut când ai nevoie de ajutorul meu, să te apăr de primejdii astfel ca niciodată să nu se mai întâmple să fii singură pe un vârf de munte, impresurată de-o asemenea groază... Doamne! aş face orice ca să te feresc de

— Mă gândeam la tine, zise Stephanie. Îţi vorbea Am spus că nu puteam să mor, fiindcă eram abia început.

El râse uşor.

— De-acum înainte vom avea grijă unul de altul. I părintele Chalon va veghea asupra noastră, a amâ durora.

— Oriunde-aţi fi, încuviinţă Robert.

Şi pe urmă discutară despre tot ce se întâmpla şi tot ce se putea întâmpla. Stătură întreaga dup amiază în jurul măsuţei rotunde, amintindu-şi de Ma aflând lucruri neştiute despre activitatea lui Robert modul în care-l ajutase Max, încercând să-şi imagina primejdia care-o ameninţa pe Stephanie.

— Vom pleca, hotărî în cele din urmă Léon. Pent ce am rămâne acolo unde există pericol? Nimic nu reţine aici. Vom alege un oraş în care putem lua totul la început, unde să putem duce o viaţă oricât de izol am vrea. Oh! ştiu unde! Am prieteni la Vézelay. De c ori vizitez Burgundia, folosesc casa lor de oaspeţi atelierul. Acolo vom merge. Nimeni nu se uită la nim în Vézelay — sunt prea mulţi turişti. Toţi devin anoni

— Un oraş foarte frumos, comentă Robert. În prea aproape de Paris. La mai puţin de două sute kilometri, cred.

— Îndeajuns de departe, replică Léon. Putem d fugă acolo pentru un teatru, sau un concert, sau galeriile de artă, şi să trăim aşa cum vrem la Vézel Sabrina, nu ţi se pare c-ar fi bine?

— Da, fu ea de acord.

Însă nu spuse că era posibil ca-n Vézelay, sau Paris, sau oriunde în altă parte unde s-ar fi dus, să oameni care o cunoşteau. Până când avea să-şi am tească cine era, nu exista nici un loc unde-ar pute sigură că avea să rămână anonimă. Dar de ce-ar vo desprea asta acum? Era cu Léon. Groaza din ajun durerea sumbrei înmormântări în pădure rămăseseră

. Îşi amintea de fericirea neasemuită de care
e cuprinsă pe vârful muntelui Ventoux chiar cu o
înainte de sosirea ucigaşului. *Totul mă aşteaptă: o
nouă, o întreagă viaţă împreună cu Léon. Fiindcă
oi aminti, şi atunci voi fi persoana care am fost
va, cât şi persoana care sunt acum. Şi voi avea tot
l-aş putea dori vreodată.*

iciodată lucrurile nu-i vor mai părea atât de simple,
use-n sinea ei. Acum ştia cum putea fi spulberată
ta unei zile însorite, şi că fericirea putea fi alun-
Ştia că-n anii ce aveau să vină vor mai exista şi
mbre, noi descoperiri, întâlniri neaşteptate pe care
ăcar nu era în stare să şi le imagineze. Dar dacă erau
i unul de celălalt, dacă ţineau la ceea ce voiau să
ruiască împreună, nimic n-ar fi atât de îngrozitor
ele clipe de singurătate, pe vârful muntelui Ventoux.
*că vom fi împreună. Şi nu vom lăsa pe nimeni şi
să ne despartă.*

– Ei, atunci Vézelay! îşi dădu Léon acordul. Un loc
ebit. Un loc foarte bun pentru noi. Cât de curând
utea fi gata de plecare?

– Casa... zise Stephanie. Şi *madame* Besset. Nu
ă plec aşa, de-odată.

– *Madame* Besset şi cu mine vom împacheta toate
rile din casă şi ţi le vom trimite, când vei fi pregătită
primeşti, spuse Robert. Ar trebui să plecaţi foarte
d. Ar fi bine să nici nu te mai întorci acasă.

– Nu, vei rămâne cu mine, interveni Léon.

iscutară despre cum aveau să depoziteze obiectele
ticariat şi de artă care se aflau în casă, şi cum să-i
ască doamnei Besset, şi cum să mute mobilierul şi
rul lui Léon.

– Teribil de greu, dar nu imposibil — o încredinţă
pe Stephanie, zâmbindu-i. Şi vom începe printr-o
la Avignon. Am acolo câteva materiale pe care
e să le iau. Vrei să vii cu mine? Am putea întocmi
u tot ce avem de făcut.

Stephanie scutură din cap.

— Nu pot pleca de la magazinul Jacquelinei f nici o explicaţie. O voi întreba cât timp are nevoie mine.

— E mai important să plecaţi, protestă Robert. I putea spune eu, din partea dumitale.

— Nu. Îţi mulţumesc, Robert, dar Jacqueline e prietena mea. Îi voi spune că plec... peste o săptămâ

Léon întâlni privirea lui Robert.

— Mai puţin, zise. Vom pleca poimâine. Ceea ce putem împacheta, vor sfârşi de ambalat, în locul nost părintele Chalon şi *madame* Besset. Dar, mai întâi, m gem la Avignon, da? Vii cu mine mâine după-amia după ce-ţi termini lucrul la magazin?

— Da, răspunse Stephanie.

Îşi aducea aminte de un magazin pe care i-l arăta Max, plin de hărţi vechi. Va cumpăra una pentru Léo Nu-i dăruise niciodată nimic şi, brusc, simţi dorinţa I perioasă să-i facă un cadou.

— Trec să te iau la ora unu, spuse Léon.

Însă când sosi la magazin, în după-amiaza urm toare, Stephanie încă mai era înăuntru, servind un clie Prin vitrină, el o urmări cu privirea cum apărea dispărea, după cum trecea din partea din faţă a mag zinului în încăperea din spate. Văzută prin geam şi prin mulţimea de obiecte expuse, părea o vedenie de vis femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă de va mişcându-se printre obiecte vechi şi fragile. *Nimic durează*, gândi Léon. Apoi îşi încleştă mâinile pe vola *Pe dracu', nu durează! Asta va dura. Ceea ce creăm va dura!*

Stephanie deschise portiera maşinii şi se aplo să-l sărute.

— Îmi pare rău — eram foarte ocupate. Jacqueli a fost admirabilă. Sper că vom putea s-o rugăm să viziteze la Vézelay. Crezi că va veni?

— Cândva. Azi m-am dus acasă la tine. Împreună
madame Besset ţi-am împachetat îmbrăcămintea şi
plătit pentru septembrie. I-am spus că ai plecat din
.
— Ce-a zis?
— Că întotdeauna a bănuit că tu şi *monsieur* aveţi
te secrete şi că n-ar mira-o nimic din ce ai face. Speră
e vei gândi la ea cu drag.
— Ştie că aşa va fi. Ea m-a învăţat să conduc.
— Iar Robert te-a învăţat să găteşti.
— Şi tu m-ai învăţat să iubesc. Cât timp vom
âne la Avignon?
— Nu mult. Iar mâine ne vom duce acasă, la
elay.
Stephanie oftă.
— La un moment dat mă gândeam c-ar trebui să
sc o vreme singură, înainte de-a veni la tine. Cre-
m că aveam nevoie să-nvăţ cum să fac asta.
— Şi acum?
— Vreau să fiu cu tine. Imi place să te aud spunând
să. Şi nu ştiu cum vor fi toate zilele de mâine.
— Oricum vor fi, le vom înfrunta împreună.
În arşiţa ceţoasă, trecură cu maşina prin sate în care
nşiruiau magazine, o biserică, o piaţetă unde bărbaţi
răcaţi în negru jucau *boules*[1], rostogolind bile argin-
-a lungul unei piste de pământ bătătorit, sub ochii
i aplauzele familiilor, iar apoi, printr-una din porţile
lui de piatră ce înconjoară Avignon-ul, intrară în oraş.
părtare văzură turnurile înalte şi cupolele Palatului
lor. Léon găsi un loc de parcare în apropierea râului
obori din maşină, întinzându-şi picioarele, să şi le
morţească. Stephanie luă de pe bancheta din spate
lărie de paie cu boruri mari, cu o eşarfă colorată în

[1] *ules* (lb. fr. în original)= Joc cu bile foarte popular în Franţa. (n.t.)

roşu şi portocaliu legată în jurul calotei. Lui Léon i tăie respiraţia.

— Atât de frumoasă!... La Vézelay te voi picta a lângă un gard încărcat de caprifoi. Pălăria asta e nou

— Am cumpărat-o de curând. Mi-au plăcut culori Unde ne ducem?

— La „Monet Fournitures Artistiques". Pe aici.

Merseră spre Place de l'Horloge, şi se opriră câte clipe lângă caruselul cu cai şi elefanţi vopsiţi în culori şi cu scaune mari, asemănătoare cu nişte tronuri, ca se învârtea în acompaniamentul unei muzici de flaşno Stephanie privea căluşeii, incapabilă să se desprin de lângă ei.

— Nu-i aşa că-i minunat? Ce loc plăcut pentru cop

Léon o luă de braţ şi plecă mai departe. În piaţ căldura devenea tot mai apăsătoare. Oamenii îşi d brăcau jachetele, ţinându-şi-le pe mână. Stephanie scoase pălăria şi îşi petrecu degetele prin păr, după c şi-o puse din nou pe cap. Părăsiră piaţeta şi ajunseră o stradă pietruită, de-a lungul râului Sorgne. Aici a era mai răcoros; roţi de moară acoperite de muşchi învârteau alene pe malul râului şi, de cealalată part străzii numite Rue des Teinturies, se vedea un şir magazine cu obiecte de anticariat.

Stephanie recunoscu unele dintre acestea.

— Léon, trebuie să intrăm acolo. Vreau să-ţi cum ceva.

În magazin, ea dădu ocol unei mese mari, ridic planşe mari, fiecare conţinând câte o hartă prinsă în foi protectoare de plastic.

— Oh, asta! Îţi place?

Sprâncenele lui Léon se înălţară.

— Este absolut superbă! Cu adevărat o raritate Tavernier. Dar ai idee cam cât costă?

— Nu contează. Vreau să cumpăr ceva pen Vreau să ţi-o cumpăr pe asta.

Un bărbat mărunţel, încovoiat şi sprijinindu-se într-un
on, apăru în pragul uşii. Părul alb îi era ciufulit, iar
a colilie — tunsă ca un barbişon ascuţit.

— Da, *madame*?

Şi la întrebarea ei, enunţă un preţ.

— Perfect, spuse Stephanie.

Léon se extazia în faţa hărţii.

— Superbă! Mereu am căutat una de felul ăsta.

Împreună cu proprietarul magazinului compară harta
ltele. Léon spuse că era pictor şi considera hărţile
ni ca pe nişte opere de artă. Discutară îndelung,
unzând la întrebările Stephaniei, bucurându-se
are de convorbirea cu celălalt. Apoi Léon i se adresă
haniei:

— Aş prefera să aştept. Te-ar supăra foarte tare
n-am cumpăra-o astăzi? Aş vrea să ştiu sigur unde
locui, înainte de-a o târî după mine. Ne-ar putea fi
ediată mai târziu.

— Oh, dacă acesta-i motivul... da, bineînţeles. Dar
u să ţi-o cumpăr. Şi nu voi uita.

Iar proprietarului magazinului, Stephanie îi spuse:

— Vom mai aştepta.

— V-o pot reţine. Aveţi o carte de vizită, *monsieur*...?

— Nu. O mulţime de pânze, dar nici o carte.

— Vă vom telefona, îl asigură Stephanie.

Când să plece, Léon aruncă o ultimă privire hărţii,
cu grijă înapoi, în sertarul său, de către omuleţul
ăr alb.

— Eşti formidabilă — îi spuse Stephaniei în timp ce
ndreptau agale spre „Monet Fournitures Artistiques“,
azinul cu articole pentru artişti. Toată viaţa mi-am
o asemenea hartă.

Intrară în magazin şi Léon o salută pe vânzătoarea
ă, cu umeri laţi, cu obrajii dolofani şi cu nişte oche-
de o mărime neobişnuită, care o făceau să semene
o bufniţă prietenoasă. Discutară despre uleiuri şi
arele, în timp ce Stephanie se plimba prin magazin,

bucurându-se de bogăţia de culori, de pensulele expu în şir, aşezate după mărime, ca o formaţiune milita de stivele pânzelor de pictură, cu diverse dimensiuni, de paletele expuse pe câteva tije lungi. Când femo se duse în încăperea din spate să caute un anume s de ipsos, Léon înconjură cu braţul umerii Stephaniei.

— Eşti foarte răbdătoare, draga mea Sabrina.

— Mă distrez de minune. Lui Max nu i-a plăc niciodată să zăbovească prin magazine. Se uita do la vitrine.

— Se presupune că soţilor nu le place să fac târguieli.

— Unora poate că le place.

El zâmbi.

— Poate dăm peste unul dintr-ăştia.

Femeia reveni, cu pachetul conţinând comanda l Léon.

— Vă mulţumesc, *monsieur.* Sper să vă revăd curând.

— Aşa sper şi eu.

— Dar următorul magazin se va afla în Paris spuse Stephaniei când ieşiră din nou în stradă. Voi nevoit să-mi găsesc un întreg set de negustori.

Stephanie se opri din mers.

— Din cauza mea îţi răstorni toată viaţa cu susu-n jo

— Nici nu există pe lume vreun alt motiv mai bun

Se sărutară sub arborii din Avignon, apoi merser mai departe, braţ la braţ, îndrăgostiţi, eliberaţi de to taculele ce părea să se întindă spre ei în Cavaillon.

— În curând, şopti Léon. O nouă viaţă. Mă simt c un explorator care începe o nouă aventură.

Două aventuri, gândi Stephanie. *Cea pe care trăim împreună şi cea pe care încă trebuie s-o m străbat singură: să găsesc cealaltă jumătate a mea. o voi găsi. Curând. Léon mă va ajuta. Şi cine ştie ce v găsi la Vézelay sau la Paris şi care va fi cheia căut de mine în tot acest timp?*

PARTEA A TREIA

17

La Avignon, într-o după amiază fierbinte de septembrie, Sabrina stătea la tejgheua magazinului „Monet Fournitures Artistiques“. Purta o pălărie de paie cu boruri mari, căreia îi legase în jurul calotei o lungă eşarfă în nuanţe de roşu şi portocaliu. Discuta cu proprietarea magazinului despre două persoane care trecuseră pe-acolo cu câteva săptămâni în urmă.

— Femeia nu mi-a spus cum se numea, spuse patroana firmei. Dar în timp ce mă aflam în încăperea alăturată, stătea de vorbă cu prietenul său şi acesta i-a rostit numele. Iar ea l-a pronunţat pe cel al soţului ei.

Sabrina o privea atent, aşteptând-o să continue.

— Ea se chema Sabrina, zise femeia. Iar numele soţului era Max.

Rafturile încărcate de mărfuri colorate păreau să se clatine în jurul ei, şi Sabrina se sprijini cu o mână de tejghea, ca să nu-şi piardă echilibrul. *Sabrina şi Max.* Venise la Avignon în căutarea unei stafii şi găsise două. Nu putea fi o coincidenţă. Cineva se dădea cu bună ştiinţă drept Sabrina Longworth, ba chiar împingând lucrurile atât de departe până la a crea şi un bărbat pe care să-l cheme Max. Dar în ce scop? Toată lumea credea că Sabrina Longworth murise. Pentru ce să se dea cineva drept o persoană moartă? Era ceva lipsit de raţiune. Doar dacă...

Doar dacă...

Doar dacă femeia era Stephanie. Stephanie A dersen, continuând să joace rolul surorii sale Sabri Stephanie... în viaţă.

Nu putea fi ea. Era imposibil...

Însă cine alta ar fi semănat întocmai cu ea, şi s-a numit Sabrina, şi ar fi fost însoţită de un bărbat pe c să-l cheme Max?

Şi dacă nu fusese ucisă? Şi dacă era în viaţă?

Oh, Doamne, Stephanie, dacă într-adevăr ai...

— *Madame*... spuse femeia.

Şi Sabrina văzu că-i oferea un pahar cu apă.

— Vă mulţumesc.

Paharul era masiv, cu nişte nervuri groase, un pal ca de cârciumă, şi a-l ţine în mână îi dădea o senzaţi de realitate şi siguranţă. Adăugă:

— Trebuie să aflu mai multe despre ei. Vă rog mă credeţi, nu eu eram acea femeie.

— Atunci, *madame*, n-ar fi putut fi decât sora du neavostră geamănă. O asemănare atât de uimitoare.

— Este absolut necesar să ştiu amănunte desp ei. Vă rog, mi-aţi mai putea spune ceva?

— Nimic, *madame*. Până atunci nu-i mai văzuse E foarte probabil ca bărbatul — pictorul — să nu loc iască în Avignon. Altminteri sunt sigură c-ar fi venit alteori în magazinul meu. Bănuiesc că-i dintr-un oraş apropiere, poate Les Baux. Acolo locuiesc mulţi artiş

— Şi... femeia? Unde-ar putea locui?

— N-am cum să ştiu. Dar deşi discutau despre soţ, mi-au dat impresia că trăiau împreună. Sau poate

— Da?

— Mi-a trecut prin minte că era posibil ca ei să fugit împreună. Păreau să aibă un soi de grabă...

În magazin intră un client, şi femeia îşi puse u mâna pe braţul Sabrinei.

— Asta-i tot ce vă pot spune, *madame*. Aş vrea să fost de mai mare folos.
— Da. Vă mulţumesc.
Şi apoi ieşi iar în stradă, în dogoarea primelor ore după-amiezei. Grupuri de oameni treceau pe lângă îndreptându-se cu ţintă anume spre cafenele; vânrii atârnau pe uşile şi vitrinele magazinelor pancarte nscripţia ÎNCHIS. *E vremea prânzului,* îşi spuse în d Sabrina, în mod vag. *Ora unu. La ora asta trebuia u avionul de la Marsilia spre Londra. Şi mâine — la ago.*
Dar era incapabilă să se mişte din loc. Cu mintea urată de un vălmăşag de gânduri, stătu în picioare, mbra unui platan,
Ea se chema Sabrina. Iar numele soţului era Max. Sabrina şi Max. La o distanţă nu prea mare de te Carlo, unde avusese loc explozia...
Strada devenea pustie. Sabrina se rezemă de copac, rând precipitat.
Să trăieşti o altă viaţă. Stephanie la Hong Kong, cu n în urmă. *O aventură, Sabrina. O săptămână. Doar ptămână de neînchipuit.*
Ezitând, Sabrina replicase: „Ai putea deveni lacomă."
Oare ce se întâmplase? Voise ea, realmente, mai ? Voise o viaţă întreagă şi, în acest scop, ea şi Max seră la cale o falsă dispariţie dintre cei vii?
Stephanie n-ar fi fost niciodată capabilă de aşa ceva.
Ea se numea Sabrina. Iar numele soţului era Max. La o distanţă nu prea mare de Monte Carlo.
Şi bătrânelul din magazinul cu hărţi, mânios pentru a insistase că nu-i mai trecuse niciodată pragul, ese: „Înţeleg că nu vă interesează în mod deosebit le... că, în schimb, vă ocupaţi cu mobila veche..."
— Sfinte Doamne! exclamă Sabrina. Nu-nţeleg nimic. Dar... dacă Stephanie trăia...

Stephanie. În viaţă.

Cealaltă jumătate a ei, partea din ea însăşi pe ca o pierduse cu un an în urmă şi căreia încă îi mai pu doliul; de dorul căreia încă mai suferea, chiar şi câ se bucura de o fericire ce depăşea tot ce trăise ea vr dată.

Stephanie. Stephanie. Stephanie.

Trebuia s-o găsească. Indiferent de ce-ar găsi, in ferent de ce-ar fi însemnat asta şi de orice-ar fi f acea femeie, trebuia s-o găsească.

Vă ocupaţi cu mobila veche.

Aproape alergând, refăcu drumul de-a lungul str lor încinse de soare către curtea pietruită şi umbrit hotelului *L'Europe*. Tocmai li se servea prânzul ur oaspeţi bine îmbrăcaţi care-şi ridicară privirile mir spre faţa congestionată şi paşii grăbiţi ai Sabrinei. se sili să-ţi încetinească mersul şi, străbătând holul recepţie, urcă în camera ei.

Voi da un telefon, hotărî în gând. *N-am timp gonesc prin toată regiunea de la un magazin cu obie de anticariat la altul...*

Timp. Avionul de la Marsilia la Londra. Şi mâin dimineaţă de la Londra la Chicago.

Îşi consultă ceasul. *Unu şi jumătate la Avign Şapte şi jumătate la Evanston. Probabil îşi iau cin Familia mea e la masă. Soţul şi copiii mei sunt la m de seară.*

Cuvintele cădeau în mintea ei ca nişte pietre. *Fam mea. Soţul şi copiii mei.*

Garth. Garth. Garth.

Alungă acest gând. *Nu acum. Mai târziu. Acum t buie să văd ce este cu Stephanie.*

Stephanie. În viaţă.

Oh, Stephanie, te iubesc, mi-a fost dor de tine, un m-am simţit atât de pustie...

Dar dacă-i ea, ce-nseamnă toate acestea? E ple-
de un an. A lăsat să se creadă că a murit.
De ce-ar face aşa ceva? Pentru că încă mai vrea să
Sabrina Longworth? Căsătorită cu Max?
Max ar vrea să dispară. Asta n-ar mira pe nimeni
-l cunoştea şi-şi putea imagina ce-ar face el dacă
rterii lucrau la o serie de articole ce dădeau în vileag
rapazlâcurile de la „Westbridge Imports", operele de
falsificate şi contrabanda cu obiecte de anticariat.
Stuyvesant şi-ar fi alcătuit cu grijă planuri şi pe
, într-o bună zi, ar fi dispărut fără ca nimeni să se
de aşa ceva din partea lui.
Dar oare să fi vrut Stephanie să împartă cu el acel
? Să fi fost într-atât de îndrăgostită...?
Şi mai era şi soţul ei. Şi copiii. Şi sora ei. Să fi fost
are să ne lase să credem că murise?
Stai... aşteaptă. Ea nu-i în viaţă. Cum ar putea fi?
l nu-i decât o coincidenţă... O impostoare...
Dar existau prea multe coincidenţe, şi cu cât se gân-
la Stephanie în viaţă, cu atât mai mult se convingea
ceasta era realitatea.
Se ghemui într-un fotoliu, şi mâna îi tremura în timp
ştepta ca operatorul centralei telefonice a hotelului
facă legătura cu Evanston-ul. Răspunse doamna
keli cu un glas energic şi reconfortant, iar apoi îl
pe Garth.
— Oh, iubitule, dragostea mea! începu Sabrina, cu-
le năvălindu-i pe buze mai înainte să le fi putut opri.
— Ce este? S-a întâmplat ceva rău?
Glasul lui, imediat îngrijorat, răsună înlăuntrul ei.
ina închise ochii şi-i simţi căldura, şi buzele lui
ându-le pe ale ei, şi trupul lui alături de al său...
— Nimic.
Dar tremura atât de puternic, încât cuvântul se auzi
ca o şoaptă. *Iartă-mă* — îi spuse în gând. *De când*

ai descoperit adevărul cu privire la mine nu te-am n mințit. Acum sunt obligată să merg singură până capăt. Trebuie să descopăr ce s-a întâmplat, fiindcă, fond, asta-i o problemă între Stephanie și mine. Iartă-n iubitule, îmi pare atât de rău, dar trebuie să stau de voi eu însămi cu Stephanie...

Să stau de vorbă cu Stephanie?

Nu pot sta de vorbă cu ea; e moartă. Este moartă un an și eu am fost nevoită să mă obișnuiesc cu lipsa Dar dacă... dacă, cine știe cum, este în viață, atunci singură trebuie să discut cu ea și să descopăr cai rostul faptei sale. Va sta de vorbă cu mine; noi două i putut discuta întotdeauna despre orice.

Inspiră adânc.

— Nu s-a întâmplat nimic rău. Atâta doar că m dor de tine. Te iubesc... Îmi este dor de voi toți. Îmi d place profund că sunt departe. Fără voi, nimic nu r amuză.

— Ei bine, asta se poate rezolva ușor.

— Știu. Și mă străduiesc s-o fac. Acum, spune- ce mai e nou pe acasă.

— Așadar, nu vii mâine.

Oh, Garth, ce bine mă cunoști, îmi înțelegi gândui înainte să le rostesc.

— Nu. Mai rămân câteva zile. Am găsit unele obie(la care-aș vrea să mă uit, pentru „Colectibles".

— Tot la Londra ești?

— Nu, la Avignon. Voi telefona câtorva persoa din Provence care se ocupă cu comerțul de obiecte anticariat. Nu știu cât timp îmi va lua.

El tăcu. *Știe că mint*, gândi Sabrina. *Am venit Provence fără să-i fi spus. Și acum nu par dornică mă înapoiez. Desigur se întreabă dacă mă simt din n atrasă de Europa, de fosta mea existență; dacă un de viață casnică a fost de ajuns.*

— Garth, asta a apărut pe neaşteptate. Nu făcuse
e din planurile mele.

Îşi auzi ea însăşi intonaţia rugătoare din glas, dar nu
a cum s-o împiedice: se ruga de soartă, implora ca
l să fie bine. Încercă în continuare să-l liniştească:

— De fapt, nu s-a schimbat nimic. Te voi întâlni la
s peste două săptămâni, după conferinţa ta, întoc-
aşa cum plănuisem. Cliff şi Penny se vor duce la
an, iar tu şi mine vom avea o săptămână numai
tru noi doi.

— Sigur c-aşa vom face, replică el pe un ton încre-
r. Acum, spune-mi cu ce altceva te-ai mai ocupat.

Sabrina se lăsă pe spate în fotoliu, respirând mai
. Ce nu era în ordine cu ea, pentru ca primul lucru
re se gândea să fie că Garth s-ar supăra sau s-ar
? Garth ştia că ea vânduse „Ambassadors", precum
sa din Cadogan Square; ştia că ea nu mai dorea să
lască în Europa nici măcar o parte din viaţă. *Văd
ploturi pretutindeni,* îşi spuse-n gând.

— M-am întâlnit cu Sidney Jones şi am semnat
le privitoare la „Ambassadors" — acum îi aparţine
andrei. Dar mi-am petrecut o mulţime de timp
o, controlând registrele, discutând cu Brian, veri-
nd inventarul...

— Te-ai luptat cu durerile despărţirii.

Ea zâmbi.

— Cam aşa ceva. N-a fost prea dureros. Doar o
ră melancolie. Ca la absolvirea şcolii.

Garth chicoti.

— Îmi place cum spui. Apropo, ştii cumva la ce
luri vei sta înainte de a ajunge în Paris.?

— Încă nu. Te voi anunţa de îndată ce voi şti.

— Copiii fac gălăgie, cică vor să-ţi vorbească. Îmi
plinesc datoria să te previn, mai înainte ca urletele
re le auzi să nu urce cu încă vreo zece decibeli.

— Îţi mulţumesc. Te iubesc, Garth.

— Te iubesc, scumpa mea.

Pe urmă Penny şi Cliff intrară pe telefoanele derivaţie, sporovăind despre şcoală, şi sport, şi priete Se întreceau care să acopere vocea celuilalt, evocâ viaţa din Evanston: casa cu trei caturi şi camere înalt pardoselile de lemn lustruit, şemineurile placate (fainaţă; rafturile cu cărţi; pivniţa şi podul, în care pute fi găsite comori nebănuite; bucătăria, cu canapeaua uzată, pe care fiecare din ei se aşează la un mome sau altul al zilei. *Casa mea* — îşi zise Sabrina în gân amintindu-şi căldura cu care ţinea laolaltă întreaga l familie.

Şi totuşi, în vreme ce copiii vorbeau simţi o uşoa nerăbdare, şi de îndată ce puse receptorul jos, deschi cartea de telefoane la paginile cu magazine şi galerii d obiecte de anticariat, şi nu se mai gândea la nimic al ceva decât la acea problemă. Acea căutare. Căutare Stephaniei.

Începu cu magazinele din Avignon. În acea zi, m devreme, admirase vitrinele unuia denumit „Arjuna", a că pe acela îl chemase mai întâi, şi întrebă dacă n cumva lucra acolo o femeie pe nume Sabrina Longwort

— Nu, nu-i nimeni cu numele acesta, răspun patronul.

Se pregătea să închidă telefonul când Sabrina s grăbi să adauge:

— Sau cineva cu numele de Sabrina? Indifere care-ar fi numele de familie.

Răspunsul fu din nou negativ. Dar acum Sabrin ştia cum să-şi formuleze întrebarea. Dacă se ascunde împreună cu Max, nu exista nici un motiv pentru c Stephanie să fi continuat să-şi spună Sabrina Lon worth. Şi-ar fi luat alt nume.

Dacă este cu adevărat Stephanie. Dacă realmente este.

Însă gândul acesta îşi pierdea tot mai mult intensita. Acum Sabrina nu mai căuta o stafie, ci pe sora ei.

Telefonă la o mulţime de magazine din Avignon, s, Les Baux şi Saint-Rémy, în tot cursul după-amieşi serii — „Lucrează la dumneavoastră cineva cu iele Sabrina?" — fără nici un succes. A doua zi, la oc, îşi îndreptă atenţia mai spre est, şi chemă manele din Aix-en-Provence şi Saint-Saturnin, însă tot succes. După un prânz rapid, cu harta în faţa ei, fonă la magazine aflate în orăşelele dintre Aix şi non: Apt, Fontain-de-Vancluse, Carpentras, Orange, des, Roussillon. Spre seară ajunse la Cavaillon, şi ă la „Jacqueline en Provence".

Când îi răspunse o femeie, Sabrina puse întrebarea od automat. O repetase de atâtea ori încât aproape nu-şi mai auzea cuvintele. „Lucrează cineva cu numele Sabrina în magazinul dumneavoastră?"

— Sabrina? Tu eşti? întrebă femeia.

Inima Sabrinei zvâcni.

— O cunoaşteţi?

— Te ţii de glume? Sabrina, unde eşti?

— Vă rog, Sabrina lucrează acolo?

— Ei bine, zău dacă pricep... Aş fi jurat că era glasul Nu, Sabrina nu mai lucrează aici. A plecat din oraş. ...

— Îmi puteţi spune unde s-a dus?

— Nu. Cine sunteţi?

— O... prietenă. Trebuie să vorbesc cu dumneastră în legătură cu ea. Voi veni să vă văd. La ce oră chideţi mâine?

— La zece. Dar nu voi spune unei străine...

— Atunci, pe mâine.

Nu dormi toată noaptea. Stătu într-o cafenea din e de l'Horloge, privind cum se învârtesc căluşeii,

uitându-se la trecători, urmărind pe ceasul din tu scurgerea orelor. *Mâine voi şti. Au lucrat împreună; t buie să fi discutat una cu alta. Femeia asta o cunoaş*
În zori îşi făcu bagajul şi achită nota de plată a hotelul apoi luă un taxi până la gară, unde închirie o maşină care parcursese cele patruzeci de mile până la Cave lon. Îşi închipui că era Stephanie, uitându-se la ţăra care-şi pregăteau câmpurile în vederea iernii; trecâ cu automobilul de-a lungul pereţilor înalţi alcătuiţi c chiparoşi tunşi cu meticulozitate şi care se întrerupe brusc; lăsând să se vadă clădirile fermelor retrase fa de şosea — fiecare cu propria ei piscină şi cu grăd bine îngrijite. Auzi cântecul unui cocoş, apoi pe-al altu pe măsură ce soarele se înălţa, luminând cerul. Da Stephanie fusese la Avignon, şi lucrase în Cavaillo cu siguranţă circulase pe şoseaua asta. Trebuie să văzut aceste câmpuri, aceste case; să fi auzit aceş cocoşi... Totul atât de diferit de Evanston, atât de dif faţă de Londra...

Pe măsură ce se se apropia de Cavaillon, trafic devenea mai intens, şi-i luă ceva timp până să găsea centrul oraşului. Ajunse acolo cu foarte puţin înainte ora zece, şi dădu ocol pieţei centrale, cu fântâna dominată de o sculptură alcătuită din spiţe metalice, razele de soare. Picături de apă se înălţau voios fântână, scânteind în lumina dimineţii şi aşternându pe maşina Sabrinei. Abia de observă: privea drept înain sau cerceta în fugă harta de pe scaunul alăturat. Gl dându-se după aceasta, trecu pe lângă prăvălioare cafenele, îndreptându-se către bulevardul Gambetta cotind pe acesta, văzu firma „Jacqueline en Provenc Se afla la mijlocul unui bloc, şi literele ei de aur păre să-i ureze bun-sosit.

Nu găsi nici un loc de parcare şi, lăsând maşina o alee, se grăbi să se ducă la magazin. Împinse uşa

are şi se opri abia când se pomeni într-un spaţiu
nesuit cu mobile, lampadare şi coşuri cu pânzeturi
-i blocau drumul. Aerul mirosea uşor a vechi, lumina
blândă şi difuză, mobilele sclipeau cu lustrul datorat
tor generaţii de gospodine. *Soiul de magazin cel mai*
g mie. Şi Stephaniei.

— Sabrina! Credeam c-ai plecat, draga mea. Ţi-ai
mbat planurile?

O femeie înaltă, de o frumuseţe austeră, cu părul
nd prins în agrafe spre spate, veni cu mâinile întinse
spre fundul mabazinului.

— Îmi făceam griji în privinţa ta — un rămas-bun
de la repezeală, fără nici o adresă sau explicaţie...
tu cât şi Léon. Nu-mi închipuiam că şi-ar putea părăsi
lerul, chiar aşa... şi ce-i cu Max? Am fost foarte îngri-
tă. Pur şi simplu aţi dispărut amândoi. Atâtea mistere!

Sabrina îşi încleştă mâinile şi, câteva clipe, rămase
tă, blocată de absurditatea celor ce se petreceau.
rina, care joacă rolul Stephaniei, confundată la
du-i cu Sabrina. Cuprinsă de disperare, îşi scutură
ul. *Oare va lua vreodată sfârşit acest joc amăgitor?*

— Nu-i nici un mister? întrebă femeia, văzând cum
rina îşi scutură capul. Atunci ce este?

Sabrina ar fi vrut să-i spună adevărul, o simpatiza.
aici nu va putea afla nimic. *Fără nici o adresă sau*
licaţie... atât tu cât şi Léon. Léon trebuie să fi fost
tul care cumpăra materiale pentru pictură la Avignon.
ase ră amândoi, dispăruseră, şi femeia aceasta
tia nimic mai mult.

Sabrina simţi că-ţi pierde curajul. Stephanie — dacă
adevăr e Stephanie — nu voia ca femeia asta să
oască amănunte. Lucrau împreună, dar ea plecase
a lăsa vreo adresă sau a da o explicaţie. Nici măcar
pot întreba care-i numele de familie al „Sabrinei".

— Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Oh, e atât de complicat — răspunse, cu un s(timent de zădărnicie. Am venit să descopăr... un(lucruri.

Femeia se încruntă.

— Foarte ciudat. Ieri mi-a telefonat cineva - glas feminin — întrebând de tine. Aş fi jurat că (glasul tău.

Sabrina scutură din cap, şi apoi îşi aminti că a vânzătoarea de la „Monet Fournitures Artistiques", (şi cea de acum îi pomeniseră despre o grabă: *Era pos ca ei să fi fugit împreună.*

— A mai întrebat şi altcineva de mine?

— Nimeni. Ba da. Prietenul tău, preotul, Robert venit să ia o jachetă pe care-o lăsase-i aici. A fost foa evaziv când l-am întrebat dacă ştie unde-ai plecat. D nu asta te interesa. Sabrina, te temi de cineva?

Altă persoană căreia să-i pun întrebări. Un pr care ştie mai multe decât vrea să spună. Aş putea g un preot cu numele de Robert — n-ar fi prea dificil. îndreptă spre uşă, nerăbdătoare să plece.

— Nu ştiu. Există atât de multe lucruri pe care le înţeleg! Iartă-mă; ţi-aş explica totul, dac-aş fi în sta Poate voi reveni mai târziu şi-ţi voi spune tot. Îmi p rău...

Deschise uşa şi se înapoie repede la maşină.

Se uită să vadă turle şi se duse către cea c părea mai apropiată. În câteva minute ajunse la biserică impunătoare, având ca anexe o casă pa hială şi o şcoală. *Voi intra şi întreba,* îşi spuse. *Cei de trebuie să-i cunoască pe toţi din oraş.*

În biserică nu găsi pe nimeni, aşa că se îndrep spre şcoală. Uşa dublă a acesteia se deschidea sp un coridor larg ce se întindea atât la stânga cât şi dreapta. Chiar în faţă se afla o uşă cu geam transpare pe care era scris: „Director". După ce ciocăni o da Sabrina intră şi se pomeni într-o mică anticameră, cu

pitru, dar fără nici o persoană. O uşă deschisă dădea re un birou, şi înăuntru văzu, stând la o masă, un rbat mărunţel, cu o barbă puţin încărunţită, tunsă grijit. Insul îşi înălţă privirea şi imediat se ridică în picioare.

— Sabrina! Ce-ţi poate trece prin cap, draga mea? ntru ce te-ai înapoiat? Unde-i Léon? Aţi înnebunit amândoi?

Ştie. Ştie absolut tot. Sabrina intră în birou şi închise uşa în urma ei.

— Trebuie să vă vorbesc. Putem discuta aici, sau putea fi întrerupţi?

— Ce este? I s-a întâmplat ceva lui Léon?

— Nu de asta sunt aici. Vă rog, trebuie să vă vorbesc şi asta-mi va lua destul de mult timp.

Încruntându-se, celălalt o cercetă cu o privire pătrunzătoare.

— Eşti foarte ciudată, draga mea. Ei bine, dacă-i a, vino. Apartamentul meu e cel mai liniştit loc cu ştinţă şi, în mod excepţional, în momentul de faţă nimeni nu doarme pe canapea.

Zâmbind, îi aruncă o privire plină de înţelesuri, dar Sabrina nici măcar nu încercă să dea impresia că ar fi priceput. Avea să-i spună adevărul. Iar el o va duce la Stephanie.

Preotul o conduse afară din clădire şi apoi, de-a lungul acesteia, către o uşă ce urca spre un apartament minuscul: o cameră de zi cu o canapea, un fotoliu, o lampă şi, într-un colţ, o chiuvetă mică şi o plită electrică. Într-o altă uşă, întredeschisă, se vedea un pat îngust.

— Vrei să-ţi fac un ceai? Sau cafea?

— Ceai. Mulţumesc.

El îl prepară pe plită, cu spatele spre ea. Tăceau unul şi altul, încordaţi, amândoi anticipând ceva neaşteptat.

— Aşa draga mea. (Puse două ceşti groase şi al
pe o banchetă în faţa canapelei şi se aşeză lân
Sabrina.) Ce anume vrei să-mi spui?

— O poveste complicată. Şi, după ce o voi înche
vă rog să mă ajutaţi.

— Te voi ajuta ori de câte ori vei avea nevoie
mine, ştii asta, Sabrina.

— Da.

Îl privi îndelung. Un prieten bun. Un om bun. Sorbi
ceai, apoi puse pe banchetă ceaşca şi, împreunându
în poală mâinile, începu:

— Mai întâi trebuie să vă rog să-mi spuneţi cum
cheamă.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Atunci, poftim: Robert Chalon. Aşa cum ştii
aproape un an.

— Vă mulţumesc. Iar acum, v-aş fi recunoscătoa
dacă m-aţi lăsa să vă vorbesc fără să mă întrerupeţi.

Sprâncenele preotului se înălţară.

— Ai devenit brusc foarte autoritară. Dar, binel
ţeles, dragă, voi face aşa cum doreşti. Nu te voi întrerup

— Bun. Prin urmare, numele meu este Sabrina Lon
worth. M-am născut la...

— Sabrina! Ţi-ai recăpătat memoria! Oh, ce min
nat, pentru ce nu mi-ai spus de cum ai venit?

Sabrina îl privi cu ochi mari. *Ţi-ai recăpătat memor*
De ce nu se gândise niciodată la asta? Explica abso
totul. Şi părea atât de evident: iahtul, explozia, rănile
şi un an de tăcere, fiindcă Sabrina nu ştie cine este.

Dar de ce-şi închipuia că se numea Sabrina?

Max.

Amândoi supravieţuiseră, iar el îi spusese că nume
ei era Sabrina. Sabrina şi mai cum?

— Continuă, dragă Sabrina. Iartă-mă, ţi-am prom
că nu te voi întrerupe.

Numele nu putea fi Longworth — lui Robert îi păruse
. Aşadar altcumva.

— Sabrina?

— Nu-i ceea ce credeţi. Vă rog, lăsaţi-mă să istori-
c întreaga poveste. M-am născut în America şi am
crescută în Europa. Am locuit la Londra, m-am
ătorit şi am divorţat. Aveam un magazin cu obiecte
anticariat. Sora mea s-a măritat cu un profesor, în
erica, şi avea doi copii. Numele ei era — este — Ste-
nie Andersen. E sora mea geamănă, semănându-mi
şi ea se afla pe iaht, cu Max.

Chipul lui Robert încremenise, uluit. Se aplecă
nte, cu ochii pironiţi într-ai ei.

— Într-o zi, în septembrie trecut, am plecat împreună
o excursie în China, şi ne-am hotărât să ne schim-
locurile în viaţă, doar pe durata unei săptămâni.
ândouă aveam nevoie de o schimbare, şi ne-am
ipuit că avea să fie o poznă grozavă, o aventură, şi
eni n-avea să ştie, nimeni nu va suferi. Însă înşelăciu-
— cuvântul îi ieşi cu greu din gât — înşelăciunile nu
urg întotdeauna aşa cum le plănuieşti.

După aceea îi povesti tot — începând cu încheie-
mâinii, pe care şi-o fracturase, vorbind apoi despre
lozia de pe iaht, doliul purtat după sora ei, dragostea
maşă ce se născuse între ea şi Garth şi copii, viaţa
are şi-o clădiseră împreună.

— În urmă cu o lună, mi-a telefonat o prietenă şi mi-a
că mă văzuse în Europa. Zicea că trebuie să fi fost
uvintele îi ieşeau din nou cu greu — ori sora mea,
stafie.

— Şi erau ambele — spuse Robert, când ea nu mai
tinuă.

Sabrina încuviinţă dând din cap. După câteva clipe,
ert vărsă în chiuvetă ceaiul răcit şi prepară o nouă

— O poveste absolut incredibilă.

— Ştiu. Atât de fantastică, încât pare să nu a nici o legătură cu viaţa reală, de zi cu zi. Dar este întregime adevărată.

El desfăcu două pliculeţe de ceai.

— Fiecare dintre noi trăim vieţi fantastice, să Eu unul n-aş nega existenţa dramei din viaţa nimăn (Aplecă ibricul şi umplu iar ambele ceşti.) Fără îndoi că povestea dumitale depăşeşte orice închipuire: o fantastică şi atroce. O cred, şi-mi pare rău de câte s întâmplat — dintr-o glumă, aţi stârnit un uragan — ir acum nu are nici un rost să mai discutăm despre ast

Se aşeză lângă ea şi continuă:

— Să revenim la explozia de pe iaht. Nu ştii ce întâmplase înainte?

— Nu. Stephanie mă sunase la Londra, în ajur plecării. Atunci a fost ultima dată când am vorbit cu A doua zi... un apel telefonic...

Se întrerupse, scuturată de un tremur puternic.

— Îi duci mult dorul.

— Eram atât de legate una de alta! Era ca şi cu o parte din mine murise, ca şi cum ceva din mine fusese smuls. Senzaţia asta nu pierea, oricât de ferid aş fi fost...

— Biata mea copilă! o compătimi Robert, înţelegâ ce frământări şi chinuri încă le mai aşteptau pe ce două surori.

Dar el spusese destul, nu era momentul să m adauge ceva. Femeia aceasta încă mai trebuia să împace cu realitatea unei surori în viaţă şi cu modul care îi va întâmpina reîntoarcerea.

Sabrina redevenise tăcută. Era epuizată, dar simţea bine lângă omul acesta, atât de înţelegător.

— Cu dumneata se poate vorbi atât de uşor!

— Aşa este. Sabrina avea întotdeauna aceeaşi im-
le. Dar ar trebuie s-o numesc Stephanie, nu-i aşa?
nă pot gândi la ea în felul acesta.
— Spuneţi-mi , vă rog, unde-o pot găsi.
— A plecat, împreună cu Léon, la Vézelay.
— Vézelay? În Burgundia?
— Da , foarte aproape de Paris. Un oraş drăguţ, plin
urişti. Se gândeau că acolo puteau fi anonimi.
— De ce-ar fi necesar asta? Se tem de ceva? Se
nd?
— Da... se poate. Nu suntem siguri, însă-i posibil
e Sabrina — pe Stephanie — s-o ameninţe o primej-
şi se părea c-ar fi înţelept ca ei să plece de-aici.
u să înceapă o nouă viaţă, de vreme ce Max...
— Max. El este aici?
— Nu, el...
— El a fost cel care i-a spus că ea era Sabrina, nu-i
Când a înţeles că ea îşi pierduse memoria. Bineîn-
că o cunoscuse numai ca Sabrina. Şi ce nume de
lie a spus c-ar fi avut ea?
— Lacoste. Acelaşi ca şi al său.
— Acelaşi? De ce?
— Fiindcă era soţia lui.
— Dar nu era! Nu s-ar fi căsătorit cu el; n-ar fi putut.
Robert îşi exprimă uluirea:
— Nu, sigur că nu. Fără-ndoială că nu. Nu s-ar fi
măritat cu Max. Dar el i-a spus că era soţul ei, iar
u dispunea de nici o informaţie pe baza căreia să-l
azică. Deşi deseori îmi mărturisea că nu se *simte*
ată cu el, cu toate că Max era foarte îndrăgostit de
are, la rându-i, îi purta recunoştinţă pentru căminul
re i-l asigurase. Dar ar fi bine să-ţi aduc la cunoştinţă
ax...
— Trebuie s-o găsesc. Cum ajung la Vézelay? Am
ină. Pot să conduc. Dacă plec acum...

— Draga mea, aşteaptă până mâine. Îmi pari epı
zată. O noapte-n plus nu mai contează, iar eu te-aş puti
ajuta povestindu-ţi câte ceva despre viaţa ei, desp
ceea ce i s-a întâmplat.

— Nu. Ştiu că doriţi să mă ajutaţi, însă eu vreau s
văd, vreau să aud totul din gura ei. Şi nu mai pot aştep
încă o noapte. Dumnezeule! să ştiu că este în viaţă!
Trebuie s-o găsesc!

— Dar mai e ceva. Ţi-am spus că sora dumitale
putea fi ameninţată de o primejdie. Aici s-au petrecut t
felul de lucruri...

— Primejdie din partea cui?

— Nu ştim. Însă...

— Nu ştiţi? Atunci de ce ne pierdem timpul dı
cutând despre asta? Doamne Sfinte! Vreţi să spun
c-ar trebui să-mi fie teamă? Orice-ar fi, îmi va pove
Stephanie totul. Şi pericolul îl vom înfrunta amândouă

— Ea îl are alături pe Léon.

— Asta nu are nici o importanţă! Niciodată n-a avu
Indiferent cine a intervenit în vieţile noastre, întotdeaur
noi două am fost împreună. Nimic n-a schimbat as
vreodată.

Dar ceva ar putea aduce o schimbare. Garth
Penny... Cliff...

Scutură tare din cap. Nu acum. Mai târziu.

— Vă rog, nu pot sta să tot discut. Spuneţi-mi, v
rog, cum pot ajunge acolo. Şi unde anume locuieşte.

— Dacă-i pe-aşa, de acord.

Robert scotoci în biroul său şi scoase la iveală
hartă a Franţei. Pe marginea ei scrise o adresă şi u
număr de telefon.

— Până acolo sunt ceva mai mult de cinci sute d
kilometri, şi dumneata nu eşti familiarizată cu drumuri
noastre. Dac-ai vrea, te-aş putea însoţi.

— Nu. Vă mulţumesc, dar nu pot... nimeni decât noi
ă.
El dădu din cap.
— Înţeleg. Atunci, dă-mi voie să-ţi arăt...
Se aplecară deasupra hărţii şi el îi explică:
— Nu-i un traseu dificil, dar o parte din drum e cam
ţisitoare. Dacă oboseşti, va trebui să te odihneşti, nu
rca să-ţi depăşeşti forţele.
Îi întâlni privirea şi adăugă:
— Dar bineînţeles că aşa vei face. Îţi urez succes,
ga mea.
În ochii Sabrinei licăriră lacrimi — el se temea pen-
ea, şi totodată pentru Stephanie. Îşi înclină capul
obert o cuprinse în braţe ca pe un copil, ţinând-o
ns şi legănând-o uşor.
— Eşti o femeie puternică, draga mea, însă uneori
rea nu-i de ajuns. Dacă vei avea nevoie de mine, eu
t aici. Pentru voi amândouă. Sper că-ţi aduce aminte
st lucru.
— Îmi voi aminti. Vă mulţumesc.
Sabrina luă harta, pe care drumul cel mai scurt spre
elay era însemnat vizibil cu creion galben. I se
să preotului.
— Cu siguranţă i-aţi fost un bun prieten Stephaniei.
— Şi dumitale la fel, replică Robert.
În timp ce Sabrina închidea închidea încet uşa, îşi
biră, apoi coborâră amândoi scara şi se îndreptară
gă spre maşină.

Se înserase, iar Stephanie şi Léon zăboveau asu-
cafelei, pierduţi în visare. Când şi când întindeau
a să se atingă, şi-şi zâmbeau, parcă nevenindu-le
readă. Erau împreună, şi în afară de Robert, nimeni
ştia unde se aflau.

Cavaillon şi violenţa, şi teama care-o însoţise răm seseră în urmă. Acum stăteau amândoi în curtea u mici case din piatră, cu două caturi şi un acopo ţuguiat, învelit cu ţigle portocalii, ascunsă faţă de stra printr-un zid de piatră necioplită încărcat pe amb laturi de un frunziş înflorit. Ciorchinii de un roz pal al fl rilor atârnau în ghirlande dantelate pe buclele ramuri lungi care se răsfrângeau peste pietre şi poarta alb de lemn, adâncită în zid. Mireasma florilor se îmbina aceea a trandafirilor şi narciselor din curte, cu aron cafelei din micile ceşti de porţelan şi cu cea a perel mustoase dintr-un castron de sticlă aflat pe masă.

— Parc-ar fi caprifoi şi vin roşu, şopti Stephanie.

Léon îi aruncă o privire rapidă.

— Da? Unde? O grădină?

Ea încercă să reţină scurta străfulgerare de ami tire.

— Trebuie să fi fost caprifoi şi vin roşu. Şi oame O mulţime de oameni. O petrecere. Era o petrece Léon. Şi se desfăşura într-o curte, nu într-o grădină; curte, şi tufişuri, tufişuri de caprifoi de jur împrejur.

— Da, bine, şi cine lua parte la acea petrece Cine erau oamenii, Sabrina?

După câteva clipe de concentrare, ea scutură cap.

— Nu ştiu. Nici măcar pe mine nu mă văd aco Oh, tare nu-mi place, mă simt atât de ruptă de or legături când întrezăresc ceva şi pe urmă gata, nimic ca şi cum aş găsi un ciob de porţelan şi n-aş şti cu arăta vaza sau bibeloul din care a provenit.

— Dar nu eşti ruptă de orice legături.

Îi zâmbi, recunoscătoare pentru prezenţa lui calm şi pentru iubirea lui.

— Nu. Acum nu mai sunt.

Îşi împreunară mâinile deasupra mesei, şi pacea
rii îi învălui, lăsându-i să revină la reveria lor şi la
nzaţia de miracol. Soarele asfinţise, însă încă mai era
mină, iar umbrele se conturau mai puternic. Deasupra
cii lor curţi perfect închise, aerul se arcuia într-o boltă
nuşiu-albastră, presărată cu nori de culoarea piersicii
a liliacului. De dincolo de zid răzbăteau glasuri ate-
ate; undeva, o vioară suspina un tânguitor cântec
pular din Burgunduia; Stephanie, trăind din plin clipa
zentă, respira adânc, senzual, şi îşi întinse mâinile
sus, peste cap.

— Te iubesc, spuse.

Şi Léon se ridică în picioare şi veni lângă ea,
lecându-se să-i săruțe ceafa, mâinile şi sânii.

— Am sosit acasă, murmură. Am venit acasă,
umpa mea Sabrina.

Ceva mai târziu, strânseră împreună masa, punând
uriile în chiuvetă, şi ieşiră să se plimbe prin oraş.
zelay era clădit pe o colină, străzile urcând pieptiş
re marea biserică „La Madeleine", aflată în vârf. În în-
ericul tot mai adânc, Stephanie şi Léon merseră
le pe lângă clădiri de zidărie tencuită, ţinându-se de
ini, uitându-se la magazine şi la galeriile de artă —
t de mici încât abia dacă erau mai late decât uşile lor
la intrare. La etaj se aflau apartamente, cu obloanele
deschise spre a primi aerul blând al serii. Pe per-
uri înfloreau muşcate, iar lădiţe de lemn şi glastre de
cu flori se înşiruiau de-a lungul trotuarelor şi lângă
are intrare. Intercalate printre prăvălii, se înălţau case
e-şi întorceau spre stradă faţadele întunecate sau
ile unor garaje atât de vechi încât, pline de crăpături
nci, nu se mai ţineau în picioare decât datorită unor
cu cap pătrat, forjate manual şi care erau bătute
rent la întâmplare în scândurile lor.

Turiştii se retrăgeau, coborând colina şi îndreptându-se către autocarele lor, şi cu cât mai sus urcau Stephanie şi Léon, cu atât mai tăcut devenea oraşul. În curând, ajunseră în vârf şi se pomeniră singuri.

— Acum, pentru scurt timp, Vézelay-ul este al nostru, zise Léon în glumă. Până mâine, când vor reveni autocarele.

— Mie-mi place şi cu turişti şi fără, replică Stephanie. Chiar şi când este, într-adevăr, atât de aglomerat încât nici nu mai poţi merge pe străzi, toată lumea-i foarte fericită. Toţi se bucură că sunt aici şi zâmbesc întruna.

Léon o sărută uşor, spunându-i:

— Se pare că foarte fericit sunt şi eu.

Merseră cu paşi rari în jurul impunătoarei biserici, cu acoperişul ei conic acoperit cu ţigle, dominat de o cruce, şi cu arcadele înguste ale ferestrelor, care-i aminteau Stephaniei de nişte ochi ce se deschid miraţi. La capătul cel mai îndepărtat al vârfului plat al colinei se afla un parapet de piatră acoperit de ierburi şi flori sălbatice, şi Stephanie, urmată de Léon, se cocoţă pe creasta lui. Priviră dincolo de el, în josul văii ce se întindea până departe, către câmpiile verzi ale Burgundiei, conturate de şiruri de arbori şi de şerpuirile leneşe ale râului Cure — o panglică sinuoasă şi fantomatică, abia întrezărită în lumina tot mai slabă a înserării. In cele două săptămâni de când se aflau în Vézelay, acesta devenise locul lor preferat.

— O ţintă pentru pelerinii de acum o mie de ani, spusese Léon când îl vizitaseră pentru prima oară. Şi chiar şi astăzi, căci nu suntem noi oare plecaţi în pelerinaj, spre a găsi un port sigur şi un cămin?

Rămaseră acolo până când se făcuse prea întuneric ca să se mai vadă ceva. Atunci se întoarseră, parcurgând acelaşi drum pe care veniseră.

— Vino în atelier — o rugă deodată Léon, când ajunseră aproape de casă. Vreau să-ţi arăt ceva. Mă gândeam să mai aştept, dar aş vrea să vezi acum.

Închiriase un atelier deasupra unui magazin de vinuri şi mezeluri. Era inundat de lumină dinspre nord şi est, şi îndeajuns de mare pentru pânzele de dimensiuni apreciabile pe care începuse să le picteze în atelierul lui din trecut. Ajungând la capătul de sus al scării, descuie uşa şi apăsă întrerupătorul electric. Din prag, Stephanie văzu cele două portrete ale ei pe care Léon aproape le terminase când plecaseră din Provence şi, pe un alt perete, câteva tablouri ce păreau noi. Léon se retrase pentru a-i face loc să treacă, şi ea se duse către acestea, mergând încet de la unul la altul.

Erau pete şi frânturi de culoare, însă în reprezentarea de forme abstracte se putea vedea esenţa fiecărei picturi: patru copii jucându-se, şezând, ascunzându-se, împărtăşindu-şi secretele, alergând cu mare grabă spre o destinaţie invizibilă.

— Bineînţeles că vor deveni mai abstracte, mai pline de esenţă — zise Léon, în timp ce Stephanie îşi prelungea contemplarea lor. Însă acesta-i începutul.

O înconjură cu braţul.

— Ce te nedumereşte?

— O duzină de picturi cu copii.

— Da, şi?

— Niciodată n-am discutat despre copii.

— Sigur că nu. Abia făceam cunoştinţă. Iar tu erai măritată. Niciodată nu mi s-a părut c-ar fi ceva urgent. Ţie?

— Dar nici măcar n-ai spus vreodată că-ţi plac copiii. Sau că ai dori să ai. Chiar şi acum, nu ştiu dacă vrei să ai copii.

— Întotdeauna mi-au plăcut. Îmi par tulburători şi greu de înţeles, şi te cam intimidează felul în care, deseori, te fac să te simţi un străin, însă sunt realmente fascinanţi şi simpatici, ba chiar adorabili. Pentru ce râzi de mine?

— Pentru că eşti atât de solemn, ca şi cum ai analiza nişte extratereştri. Copiii sunt întocmai ca noi. Atâta doar că sunt mai sinceri în toate privinţele. Chiar şi atunci când sunt secretoşi, se comportă mai cinstit decât noi în legătură cu taina lor.

— Nu ştiu ce vrei să spui prin asta.

— Oh, că trebuie să-i descoperi.

Stephanie se apropie mai mult de şirul de picturi prinse pe perete, şi era atât de absorbită de ele încât părea că-şi vorbeşte sieşi.

— Copiii lasă indicii, astfel ca adulţii să-i împiedice să săvârşească vreo faptă pe care ei înşişi o ştiu că-i greşită. Cliff se asigura că eu voi găsi în camera lui aparatul acela de radio şi toate celelalte lucruri. Nici măcar nu încerca să le ascundă...

Se întoarse lent. Era palidă, şi ochii i se deschideau mari, cu privirea fixă a cuiva care este trezit brusc prin aprinderea luminii.

— Cine-i Cliff? întrebă Léon.

— Nu ştiu. Parc-ar fi... fiul meu.

— Sau un frate?

— Oh! Da, presupun că da... Dar trebuie să fi fost mult mai mic.

— N-ar fi ceva prea neobişnuit.

O trase lângă el. Faţa Stephaniei i se ascundea în scobitura gâtului. Léon îi simţea respiraţia scurtă, tremurul trupului zvelt. O ţinu strâns îmbrăţişată până când tremurul i se potoli şi ea se depărtă puţin de el.

— Şi dacă este fiul meu?

— În cazul acesta ne-am afla într-o situaţie foarte nplicată. Şi cred că, într-un fel sau altul, vom afla, până va trece prea mult timp. Mi-se pare că-n ultimele zile i amintit lucruri tot mai numeroase, nu-i aşa?

Ea schiţă un gest de descurajare.

— Aşa cum spuneam: străfulgerări. Frânturi şi buri.

— Dar cu ele vei alcătui un trecut. Intr-o bună zi se potrivi într-un tot, ca bucăţelele de marmură pe care artist le îmbină într-un mozaic. Fiecare este valosă, deşi singură nu reprezintă nimic. Şi apoi, pe aşteptate, vezi că face parte dintr-un întreg şi că priseşte o adevărată poveste. Nu crezi şi tu asta?

— Ba da.

Şi, ascultându-l vorbind, credea. Într-o zi, avea să .

— Dar noi nu vom lăsa să se amestece printre ele tasme şi închipuiri, adăugă Léon, sărutând-o iar. Ne n clădi propria noastră viaţă, şi vom vedea ce apare fiecare zi, şi vom cuceri fiecare nou crâmpei de noştinţe. Vom discuta despre copiii pe care i-am putea a, fiindcă fără-ndoială că-i doresc. Până acum, odată nu mi i-am dorit; dar acum îi vreau, şi cred că a-i cauza profundă care m-a îndemnat să pictez ste tablouri. Deseori, mai înainte de-a le visa, îmi esc visurile pe hârtie. Tu ce părere ai?

— Da.

Se simţea de parcă înlăuntrul ei s-ar fi ascuns, ca şi ar fi spus o minciună, şi ştia că n-ar trebui să facă . Că, oricât de mulţumită şi de fericită ar fi fost, nu a dreptul să-l ia pe Léon în vidul care o înconjura tdeauna. Dar îl iubea, şi el era întreaga ei lume, aşa l sărută şi spuse:

— Da, vreau să avem copiii noştri.

— Şi ne va căsători Robert, aici, la Vézelay.

Faţa îi era lângă a Stephaniei, şi o sărută aproa| cu castitate.

— Iubito, vrei să te căsătoreşti cu mine? Ştii, nici dată nu te-am întrebat.

— Da.

Şi Stephanie repetă:

— Da, da. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Însă nu încă. Nu ştiu ce-mi voi reaminti. Am putea aştep câteva luni, un an, chiar mai mult. Ce diferenţă ar fi, vreme ce trăim împreună?

— Vreau să mă însor cu tine, replică el, calm. N vreau să aştept. Nu vreau să trăiesc cu tine într mod care nu ne-ar permite să ne facem o familie. Vrea să împart cu tine totul, Sabrina, nu să avem doar u aranjament de convieţuire. Nu te voi forţa, dar doresc asta cu tărie.

Şi, pentru ea, această dorinţă era de ajuns. Indife rent ce-i aştepta, vor înfrunta împreună.

— În cazul acesta, ar trebui să-l invităm pe Rob la Vézelay, spuse ea.

— Îi vom da un telefon în seara asta.

Stinse luminile şi încuie uşa. Coborâră scara îngu până pe trotuarul întunecos, abia luminat, şi mergân pe mijlocul străzii pustii se îndreptară către poarta ca lor. Léon o împinse şi intrară în curte, unde o lumân încă mai ardea pe masa din lemn de măslin pe care luaseră cina. Dinspre ferestrele casei se revărsa o lumin aurie, care poleia viţa de vie sălbatică ce-i înconjur frunzişul înflorit de pe zidul de piatră, trandafirul singu ratic de pe masă şi feţele lor, când se întoarseră unu spre celălalt.

— Îmi e dragă casa asta. Îmi eşti drag tu. Îţi mulţu-
c că-mi dăruieşti toate acestea.
El râse uşor.
— Eu sunt cel recunoscător. Cândva, centrul întregii
e vieţi era pictura; orice altceva se învârtea în jurul
ndeva, spre periferie; întâmplător, neesenţial. Tu mi-ai
uit ceea ce-i cu adevărat important. M-ai ajutat să
întregesc.
Descuie uşa de la intrare, din lemn masiv şi, trecând
jul, urcară scara.
— Farfuriile , şopti Stephanie.
— Nu-i nici o urgenţă, replică Léon, în timp ce dege-
lui lungi descheiau bluza ei albă. Tare mă tem că
fi nevoite să ne aştepte.
Se culcară pe pat şi se îmbrăţişară cu o pasiune
, de când plecaseră din Cavaillon, sporise întruna.
ic din ce cunoscuseră mai înainte nu era atât de
rnic ca dragostea ce-i unea şi ca bucuria cu care
urile li se împreunau în propriul lor cămin, într-un
el în care nu-i cunoştea nimeni. Când, mult mai târ-
stăteau culcaţi unul alături de celălalt, zâmbindu-şi
lumina lămpii, Stephanie îl sărută şi-i spuse:
— Cred că m-aş putea mulţumi c atât şi cu nimic
mult despre mine decât ceea ce ştiu acum, va fi
abil tot ce mi-aş dori.
— Nu pentru totdeauna, bănuiesc. Dar nu contează.
e-ai desoperi, nu-mi pot închipui că ar schimba
ce avem. Ceva atât de puternic nu poate fi spulberat
urinţă. Sau chiar deloc. Sfinte Doamne! Ce-a fost
? Soneria de la intrare? Nimeni din Vézelay nu stă
până la ora asta.
Stephanie simţi un junghi de teamă.
— Ar fi putut cineva să ne urmărească?

— Nu, imposibil. Ştii şi tu. Prietenul lui Robert [...] supravegheat casa: nici un străin nu s-a apropiat de [...] Şi am plecat de la casa mea din Goult, nu din Cavaill[...] Poate că-i un negustor ambulant. Să nu-i dăm atenţ[...]

— Da.

Însă când clopoţelul sună din nou, şi apoi înc[...] dată, Stephanie începu să tremure, fără a-şi da sea[...] de ce.

— Este altceva. Ceva... ceva... oh, ce mi se întâmp[...]

Léon se ridică în capul oaselor.

— Eşti speriată. Mă duc să văd.

— Nu, nu sunt speriată. Nu-i asta. Doar că...

Sări şi ea jos din pat.

— Trebuie să mă duc. E pentru mine.

Sprâncenele lui Léon se înălţară.

— De unde ştii?

Îşi îmbrăcă la repezeală un capot de mătase în cu[...] albastre şi verzi, ca de păun, pe care i-l cumpărase l[...] la Avignon, şi-şi petrecu degetele prin păr.

— Mă întorc imediat, spuse.

— Vin şi eu. Aşteaptă-mă. Unde mi-am pus halat[...]

— Cred că-i în celălalt dulap. E-n ordine, Léon, n[...] fă griji. Lipsesc doar câteva clipe.

Coborî scara în fugă. Îl auzea pe Léon intrând [...] cealaltă cameră şi deschizând dulapul, şi şi-l imag[...] scotocind prin îmbrăcămintea pe care încă n-o or[...] duise cum trebuie. După ce ajunsese la ultima treap[...] străbătu micul hol şi deschise uşa.

— Da, cu ce vă pot...

Se uita la ea însăşi.

— Stephanie! exclamă vedenia. Oh, Stephan[...] slavă Domnului...

Un ţipăt prelung îi scăpă din gât, sfâşiind linişt[...] nopţii. Şi apoi, întreaga lume se întunecă.

18

— *Sabrina!*

Ajungând la cotul scării, Léon auzi ţipătul Stephaniei
oborî dintr-un salt restul treptelor, până-n hol. În
na slabă o văzu pe Stephanie zăcând pe pardo-
ă şi o femeie aplecându-se deasupra ei, cu chipul
ns de părul lung, castaniu, care-i cădea peste faţă.
cmai ca părul Sabrinei... Gândul veni şi zbură în
ce Léon o dădea pe străină la o parte.

— Pleacă de lângă ea!

O luă în braţe pe Stephanie şi o ridică. O auzi pe
ie zicând:

— Oh, Léon, lasă-mă să te ajut!

Şi, în timp ce-o purtă pe Stephanie în camera de zi
culca pe canapea, îi trecu prin minte, la fel de ful-
tor, întrebarea: *De unde naiba îmi cunoaşte num*ele?

— Sabrina, dragostea mea, iubito!

Se aşeză lângă ea, strângând-o la piept. Şi pe urmă
dică privirile spre străină, care venise după el, şi
ul pe care-l simţi îl încremeni.

— Dumnezeule! Dumnezeule! Cine dracu'...

Femeia întinse mâna să atingă părul Stephaniei şi
rlă:

— Pleacă de lângă ea! Las-o în pace!

Lasă-ne în pace!, gândi, fiindcă era cuprins spaimă. Sabrina în braţele lui; Sabrina stând în picio alături de el. I se părea că încăperea se clatină. Îi imposibil să-şi adune gândurile. Astfel că o negă cealaltă femeie şi se apleca asupra Stephaniei, nem văzând-o decât pe ea şi murmurându-i:

— Trezeşte-te, Sabrina, trezeşte-te, iubito. Totul fi bine. Indiferent ce-ar fi...

Îi respira parfumul părului şi-i mângâia obrazul buzele, urmărindu-i cu ochii uşoara fluturare a pleoa lor. Simţea că ţine-n braţe întreaga lui lume — aceai femeie care era însuşi miezul vieţii sale, şi era coplo de groază fiindcă ştia că trecutul ei pătrunseso căminul lor şi i-o putea lua.

Cu câtă uşurinţă vorbise despre asta! Cât de les îi spusese că ea avea să-şi amintească totul şi că atu vor putea face faţă trecutului împreună. Nebunul, neb nul, nebunul de el! Cum de fusese în aşa hal de na Acum, în această clipă, înţelegea că niciodată trecu nu poate fi ignorat cu atâta dezinvoltură: întotdeau este în stare să schimbe şi să spulbere prezentul, doar un nebun ar gândi altfel.

— Iubirea mea, dragostea mea, totul va fi bine!

Ca un copil care încearcă să alunge primejdi nevăzute din ungherele înspăimântătoare ale camo sale, continua să repete:

— Nu ţi se va întâmpla nimic, nu *ni* se va întâm nimic!

Şi, tot ca un copil, adăugă în sinea lui: *Nu ni se întâmpla nimic rău, nu ni se va întâmpla, nu ni se întâmpla.*

— Te rog, Léon; te rog, lasă-mă...

Femeia stătea în picioare, foarte aproape, întinzâ mâna spre Stephanie — *tânjind* spre ea, gândi Léon şi nu mai putu să n-o bage în seamă. Se uită la intru

— Eşti sora ei.

— Da.
— Nu ştia că are o soră. Şi încă una geamănă...
O cercetă cu o privire atentă, ochii lui de artist com-
ndu-le.
— Este de neînchipuit. Aş fi fost în stare să te iau
t ea.
Ea dădu din cap, cu gravitate.
— Mulţi au făcut-o.
Întinse mâna şi de astă-dată Léon n-o împiedică să
âna Stephaniei într-a ei şi să se aplece s-o sărute.
e urmă, deodată, când atinse cu buzele obrazul cald
tephaniei, picioarele îi cedară, şi se prăbuşi în
unchi, lângă canapea, lipindu-şi obrazul de cel al
rii ei.
Stephanie, Stephanie...
Plângea şi părea că nu avea să se mai oprească.
tre lacrimi se uită la Stephanie şi, cu degete mângâ-
are, îi dădu la o parte părul care-i căzuse peste faţă.
*n-am făcut data trecută, la înmormântare, cu un an
urmă. Mi-am culcat capul pe marginea sicriului
phaniei şi am plâns, în camera aceea oribilă şi în-
coasă, până am crezut că mă voi sfâşia în bucăţi.
de poate fi aici, acum?*
— Nu ştiu, nu ştiu, murmură. (Îi sărută fruntea, obra-
ochii închişi.) O asemenea minune... ca o vrajă...
şi îndreptă ochii spre Léon.
— Credeam c-a murit.
n mod instinctiv, el îşi încordase braţele ca pentru a
stra pe Stephanie pentru sine, ferită de orice atin-
a trecutului. Dar trecutul era aici: trecutul era
astă femeie, îngenuncheată lângă canapea, cu
a pe părul surorii sale, cu trupul aplecat spre ea,
cum ar fi dorit cu disperare să i-o smulgă lui
n şi s-o cuprindă-n braţe ea însăşi.
— Este căsătorită? izbucni el. Are copii?

Sabrina îngheţă. Mâna îi căzu pe lângă trup. Se clătină, depărtându-se de el. Deschise gura, apoi o reînchise. Cuvintele nu voiau să iasă.

Stephanie se agită şi Léon se aplecă asupra ei.

— Iubito, dragostea mea...

Ea deschise ochii. Nu văzu decât faţa lui.

— Léon? Mi s-a părut c-a fost aici Sabrina. A văzut-o şi mi-a revenit în minte totul... era ca revărsarea unei ape... nu mai puteam să rezist. Mă durea. Ea e aici?

— Sabrina? Dar iubito, tu eşti Sabrina.

— Stephanie! şopti Sabrina.

Stephanie se întoarse spre ea. Lăsă să-i scape un ţipăt slab. Se zbătu să se elibereze din îmbrăţişarea lui Léon, şi-n clipa următoare erau una în braţele celeilalte.

Cele două chipuri identice, ude de lacrimi, se apăsau unul de altul într-o îmbrăţişare atât de strânsă, încât păreau că se contopesc într-unul singur. Rămaseră aşa îndelung, nemişcate, lacrimile curgându-le, tăcute, în tăcerea casei, în tăcerea nopţii.

Fără zgomot, Léon se îndepărtă, retrăgându-se printr-o arcadă ce dădea într-o mică bibliotecă. Le vedea stând pe canapea, însă el rămase în umbră, urmărindu-le cu privirea. Nici acum nu-i venea să creadă: două femei uluitor de frumoase, identice din toate punctele de vedere, până şi prin curbura braţelor şi degetelor cu care se îmbrăţişau, prin genele pleoapelor plecate, prin glasul cu care-şi murmurau una celeilalte numele, zicându-şi că se iubeau.

„Stephanie", repetă el în gând. *Numele ei e Stephanie. Dar Max îi spunea Sabrina, şi aşa i-am spus cu toţii.* Şi cele două vorbeau în engleză. O engleză americană, nu britanică. Fără efort, fără accent, Sabrina — *nu, numele ei era Stephanie* — vorbea cu sora ei

ează. *Americancă*, îi trecu prin minte. *E americancă.* odată n-am bănuit.

— Te iubesc, spunea Sabrina. Nu puteam suporta ul că dispăruseи. Mi-a fost atât de dor de tine!

În braţele ei, Stephanie se cutremură de un fior.

— Nu-mi aminteam deloc de tine. Îmi aduceam nte alte lucruri, alţi oameni — în realitate doar unele gini fulgerătoare, nelegate de nimic — însă nicio- nu mi-am amintit de tine. Te iubesc, te iubesc, dar ţineam minte. Oare de ce nu? Oh, Sabrina, s-au mplat atât de multe! Cum vom reuşi vreodată să rim toate cele petrecute?

Sabrina izbucni într-un râs întrerupt de suspine.

— Vom începe cu începutul. Dar nu încă. Hai să nu im deocamdată; doar să ne bucurăm că suntem eună...

— Nu, trebuie să discutăm. Suntem obligate s-o m. Eu am pierdut totul — ştiai asta? Era atât de lit! Ca atunci când te trezeşti într-o ceaţă, într-un , exact ca într-un...

— ... vid, spuse Sabrina. Mă gândeam la asta, când urile mi se îndreptau spre tine. Totul dispăruse: un zitor...

— ... vid. Aşa era. Cunoşteam denumirile obiec- şi limbile străine — nu-i ciudat? Dar poate că nu Unul dintre medici mi-a spus că-mi reprimam unele i în legătură cu mine pentru că aveam un fel de ct lăuntric care mă făcea să sufăr sau să mă simt ată.

mândouă schimbară o privire rapidă, şi pe urmă anie se depărtară de acel subiect.

— Aşa că nu ştiam nimic despre mine. Nimic. Decât uşi ceva trebuia să fi ştiut, fiindcă nu eram absolut nsă că mă numeam Sabrina. Şi Léon mi-a pictat rtret, un dublu portret, şi când l-am privit, mi-a

trezit un sentiment de o neasemuită fericire... (Scutu
din cap.) Nu-mi vină să cred. Totul mi-a revenit în min
de parcă nimic nu s-ar fi petrecut. Dar despre tine
ştiu nimic, ce-ai făcut, ce s-a întâmplat... Oh! Penny
Cliff! I-ai văzut? Ştii dacă-s sănătoşi?

Urmă o pauză, pe o durată abia cât bătaia u
inimi.

— Da. O duc foarte bine. Ai dreptate: trebuie
discutăm. Crezi c-am putea bea puţin ceai?

— Oh, da, hai să-l preparăm. Sigur că da. Vreau
aflu totul. Hai să trecem în bucătărie. Oh, dar Léon...
căută din priviri.) Léon?

— Da.

Venise lângă ea, gândind: *Penny şi Cliff, Penny
Cliff. A mai rostit o dată numele astea, şi se-ntreba d*
erau copiii ei.

— Da. Cum ai vrea? Să vă fac un ceai şi apoi... (
sili să pronunţe cuvintele.)... apoi să vă las singure?

Chipul Stephaniei căpătă o expresie tulburată.

— Nu.

Se ridică în picioare, imediat imitată de Sabrina.
susţineau una pe alta, înconjurându-şi mijlocul cu braţu

— Ai avea ceva împotrivă? o întrebă pe Sabrin
Vreau ca Léon să afle totul.

— Dacă aşa vrei...

— Ştiu că tu ai prefera să fim doar noi două, du
atâta timp...

— Da. Dar voi face aşa cum vrei. Sabrina îşi întin
mâna.

— Bună, Léon. Mă bucur să te cunosc.

Dincolo de uimirea şi spaima care-l îngheţa, el ved
rapida înţelegere dintre ele, acordul nerostit, iubir
puternică, şi îşi dădu seama că nu putea rupe ac
legătură, şi că nici măcar nu avea să încerce aşa cev
Era o legătură doar între ele două, şi schimba absol

răsturna complet universul lui şi al Stephaniei. Dar stă femeie îi plăcea. Îi plăcea iubirea faţă de sora ăldura sufletească şi sinceritatea ei. „Este un om n-ar minţi şi nici n-ar participa la minciunile altora", li.

Luă mâna Sabrinei, păstrând-o o clipă între ale şi văzând cum i se umbreşte privirea se întreba ce ne, în această incredibilă reîntâlnire, o făcea să re.

– Léon Dumas, se prezentă. Dar nu ştiu cum te mă.

– Sabrina... Longworth. (Limba i se poticni la ros- următoarelor cuvinte.) Dar şi... Stephanie Andersen.

Stephanie se încruntă.

– Asta a fost cândva, demult... şi nu era ceva real.

– Dar ni s-a spus că tu erai moartă, şi eu nu am...

– *Moartă?*

Stephanie se uită la ea cu ochii măriţi de uimire, şi c, avu impresia că toate evenimentele din trecut o esurară, fiecare crâmpei de cunoaştere găsindu-şi .

– Lacoste... Max Lacoste. Sabrina Lacoste. Dar el Max Stuyvesant, iar eu eram Stephanie Andersen. ştia asta, bineînţeles; credea că eram tu, aşa că ci când mi-a spus că numele meu era Sabrina, când spus că niciodată nu avusesem copii şi că nicicând uzisem de Garth, din punctul lui de vedere acesta era adevărul. Dar a afirmat şi că el şi cu mine eram oriţi, deşi eu nu mă măritasem cu el. Cum aş fi putut? upun că partea asta s-a hotărât s-o prezinte aşa l când a explodat iahtul, şi şi-a schimbat numele, du-i pe toţi să creadă că el murise. Ne-a făcut să rem. Fără-ndoială că tu ai crezut că amândoi eram ce altceva ai fi putut crede? Şi, pe urmă... (Se uită

înnebunită la Sabrina.)... *pe urmă ţi-a fost imposibil mai schimbi lucrurile, revenind la ceea ce fuseseră.*

— Tu şi Max n-aţi fost căsătoriţi? întrebă Léon.

Era singurul lucru pe care-l înţelesese.

— Nu. Oh, Sabrina, asta voiai să spui prin „dispari mea!

Sărută obrazul surorii sale. Continuau să stea picioare, înconjurându-se cu braţul, mâinile lor mâng indu-se într-o neîntreruptă readucere aminte că tot se petrecea era real.

— Voi ai să spui că erai convinsă că eu murisem Dar nu exista nici un... cadavru. Cum de-ai putut crede

— Nu ştiu. Trebuie să încercăm să înţelegem pectul acesta. Însă mai întâi aş vrea să aflu totul desp tine. Totul. Robert voia să-mi povestească, dar eu...

— Îl cunoşti pe Robert?

— Cu ajutorul lui te-am găsit. Îţi voi istorisi între poveste după ce mi-o vei spune pe a ta... sau am put vorbi pe rând, însă...

— Însă nu stând în picioare în camera de zi.

Léon simţea că trebuie să acţioneze cumva, spună ceva, să restabilească o impresie de realit Simţea că o pierde pe Sabrina... *Nu* — îşi zise în g — *pe Stephanie. Trebuie să ţin minte, numele ei Stephanie.* I se părea că ea dispare treptat în sora amândouă contopindu-se ca şi vocile lor — glasurile identice — suprapunându-se ca şi cum niciodată aveau să mai poată fi despărţite. Iar ceea ce spun era lipsit de orice înţeles.

— Veniţi. Vom prepara un ceai şi pe urmă puteţi de vorbă. Dacă vreţi, rămân şi eu.

De astă-dată Stephanie ezită. Îi aruncă Sabrin privire rapidă.

— Ar fi mai bine să fim singure.

Spaima lui Léon spori din nou, dar se mulţumi să
din cap.

— Aşa-mi închipuiam.

Porni înaintea lor spre bucătărie — o încăpere lungă
gustă, cu dulapuri înalte, înzidite, o duşumea de
duri uzate, şi având la unul din capete o fereastră
jungea aproape până în tavan, lângă o masă de
înconjurată de scaune rustice. Léon aprinse lampa
az atârnată deasupra mesei — şi se duse la maşina
ătit.

— Mă ocup eu de ceai, Léon.

Stephanie se desprinse în fine de sora sa şi se apro-
e el, înconjurându-i mijlocul cu braţul şi rezemându-şi
l pe umărul lui.

— Iartă-mă. Te iubesc. Nu vreau să te fac să suferi.
sunt atâtea... totul este atât de confuz, şi nu sunt în
să-ţi spun nimic, nu încă... sau poate ar trebui...
nu ştiu ce-ar trebui să fac!

Léon şovăi, temându-se să n-o tulbure şi mai mult.
apoi gândi: „La naiba!" Avea de înfruntat propria-i
mă, şi trebuia să se împace cu apropierea cumva
că a surorii ei. O cuprinse pe Stephanie în braţe.

— Te iubesc. Şi mă iubeşti şi tu. Asta nu-i doar un
l nostru. N-am alergat după o închipuire şi nici nu
m agăţat unul de altul împinşi de disperare. Ne-am
de bunăvoie şi am oferit unul altuia tot ce aveam şi
cum eram, iar ceea ce fusesem înainte nu conta
şi de puţin. Din clipa în care ne-am iubit, trecutul
u nu mai avea nimic de-a face cu viaţa pe care ne-o
eam împreună. Ştiam că ne vom schimba unul pe
alt, şi că vieţile noastre se vor schimba, şi *asta era*
ce doream. Asta era ceea ce ne făcea să fim
ţi. Vreau să-ţi reaminteşti toate acestea.

— Îmi voi reaminti, făgădui Stephanie solemn. N-aş
a uita. (Ridică mâna şi-i mângâie faţa.) Te iubesc.

Dar totu-i atât de complicat... Îţi voi povesti mai târ/ promit. O să-ţi explic totul. Însă Sabrina şi cu mine tr buie să ne reintegrăm fiecare în propria-i viaţă, şi a: trebuie s-o facem în felul nostru, şi nu ştiu cum ai put lua tu parte şi tu.

Pe măsură ce o urmărea, ea se transforma, dev nind mai puternică, mai sigură pe sine. „Fiindcă ac posedă un *eu*, îşi zise el în gând. ‚Recăpătarea memo şi prezenţa alături de ea a surorii ei au umplut to golurile pe care eu, singur, şi toată iubirea din lume, le putem umple."

— Voi fi la etaj — spuse.

Şi, când o sărută, o simţi răspunzându-i cu acee pasiune pe care i-o arătase mai devreme, în aceea noapte, şi această impresie o luă cu el când păr camera: o pasiune care — dacă-n lumea asta exi vreo logică — nu le putea fi răpită.

Stephanie stătea lângă maşina de gătit, cu spate spre Sabrina, aşteptând să dea în clocot apa. De înda ce plecase Léon începuse să tremure, şi acum abia capabilă să ridice ibricul.

— Dă-mi voie să te ajut, spuse Sabrina, alături umărul ei.

Stephanie nu-şi întoarse faţa spre ea.

— Mi-e frică.

— Amândurora ne este.

Cuvintele pe care nu le rostiseră, întrebările ce fuseseră puse în vârtejul de emoţii al regăsirii pluteau atmosferă.

Vei încerca să-ţi reiei copiii? Ce vei face în legătu cu Garth? Vrei să vii acasă? Acum este căminul m familia mea...

Vei pleca din familia mea? Îmi vei ceda locul a de ei, sau vei lupta? Este familia mea, căminul meu

Însă le era imposibil să le pronunţe cu voce tare.

Sabrina turnă apa clocotită într-un ceainic cu înflori-roşii.

— Plicuri de ceai, şopti.

Stephanie deschise un sertar şi scoase câteva, apoi se mâna şi luă de pe raft două ceşti cu un model şi alb asortat cu al ceainicului.

— Oh, nu-i cinstit! izbucni Sabrina. (Printre lacrimile -i inundaseră brusc ochii, se uita la ceştile ce dădeau presie de voioşie.) Te-ai reîntors, suntem împreună... trebui să existe nimic de care să ne fie teamă; ar ul să ne bucurăm, să sărbătorim cântând, dansând...

Dar, în afară de bucuria regăsirii, între ele existau e alte lucruri: se cufundau în nisipurile mişcătoare ea ce ele însele începuseră cu un an în urmă.

Se aşezară la masă, ţinându-se de mână şi apropi--şi capetele.

— Povesteşte-mi ce ţi s-a întâmplat, spuse Sabrina. e te aflai, când nu-ţi puteai aminti nimic?

— Într-un spital din Marsilia. M-am trezit şi Max acolo, şi eu nu ştiam cine e. Dar nu vreau să vorbim re...

— Şi atunci totul ţi s-a părut gol. Ca o ceaţă. Aşa mi te puiam. Ca şi cum ai fi dispărut într-o ceaţă, într-un într-un vid nesfârşit.

— Da, da, exact aşa era! Şi toate sunetele erau uşite, şi aveam o atât de puternică impresie de sin-tate. Chiar şi mai târziu, când mă simţeam fericită...

— Da, chiar şi atunci, murmură Sabrina.

— Tu ştii; sigur că ştii. Întotdeauna ştii. Tu ce fă-Sabrina? Nu vreau să vorbesc despre mine. Vreau lu ştiri despre familia mea şi despre ce-ai făcut tu, -ai fost...

— Îţi voi povesti mai târziu. Mai întâi vreau să ştiu despre tine, şi despre Robert şi Léon, şi despre

magazinul acela în care ai lucrat, şi despre toat
celelalte. Absolut totul.

— Nu! (Îşi luă mâna dintre degetele Sabrinei
Trebuie să ştiu ce-i cu copiii mei! Cum le-ai spus? M
urăsc? Au crezut c-am murit? Şi-au închipuit c-am fug
de lângă ei şi c-am fost ucisă...

— Aşa a crezut Garth.

— Da, dar...

— Dar ce?

— Lui nu i-ar fi păsat. Lucrurile mergeau foarte pr
între noi doi... cu siguranţă ţi-ai dat seama de asta de-a
de curând. La Hong Kong îmi fusese frică să-ţi mărtur
sesc. Îmi era teamă că, dac-ai fi ştiut, n-ai mai fi vrut
schimbăm rolurile. Însă trebuie să fi fost foarte evident
El abia dacă mai ştia că exist, şi tot ce doream eu era
plec de lângă el. Şi când ţi-ai fracturat încheietura mâi
şi-am fost nevoită să rămân la Londra, am simţit o mar
uşurare. Pur şi simplu, nu voiam să mă întorc la el.

Sabrina îşi încordă muşchii, străduindu-se să contro
leaască tremurul ce-i străbătea trupul.

— Ce se întâmplă?

Sabrina se aplecă spre ea şi-i cuprinse mâinile.

— Ce nu-i în ordine? De ce tremuri?

Sabrina scutură din cap.

— N-am nimic. Lasă-mă doar o clipă...

Dar degetele Stephaniei le mângâiau pe ale Sab
nei, şi simţiră inelul de pe mâna ei stângă. Desfăcu
palma ei degetele surorii.

— Te-ai căsătorit! Nu mi-ai spus. Am sporov
atâta vreme şi nu mi-ai suflat o vorbă. Cu cine?

Sabrina se uită la fereastra întunecată care
trimitea înapoi reflexiile: singurele fiinţe într-o lum
cufundată în beznă. Trase adânc aer în piept, ca şi cum
de pe o stâncă, ar fi plonjat în necunoscut. Fiindcă

a nici o posibilitate să ascundă sau să îmblân-că realitatea.

– Cu Garth, spuse.

tephanie dădu drumul mâinilor surorii sale şi-şi scaunul înapoi, picioarele acestuia hârşâind aua de lemn.

– Ce-ai zis? *Te-ai căsătorit cu Garth?* Asta-i o nebu- imposibilitate! Niciodată nu ţi-a plăcut. A trecut un -ai fi putut trăi cu el atâta timp, şi cu atât mai puţin fost în stare să te căsătoreşti cu el. Oricum, pentru fi... (Respiraţia îi era sacadată, faţa i se conges-se.) Pentru ce aţi fi făcut asta? Nu te-ai măritat!

– Ne-am căsătorit la Crăciunul trecut. Ascultă-mă, hanie...

– Nu cred. Pentru ce? *Pentru ce v-aţi fi căsătorit?*

– Pentru că ne iubim.

remurul Sabrinei încetase; trupul îi era calm, glasul nit. Avea să istorisească întreaga poveste şi pe , cumva, aveau să meargă mai departe; aveau să decizie cu privire la restul vieţilor amândurora. a să fi putut lăsa totul la o parte, bucurându-se de olul de-a fi din nou împreună cu Stephanie, însă eva semăna cu felul în care s-ar ruga un copil ca să se rezolve cu uşurinţă.

– Ţi-am spus că era imposibil să revenim asupra lei. Toţi credeau că Sabrina Longworth murise, aşa ciodată n-aş mai fi putut fi eu aceea. Trăiam viaţa haniei Andersen şi ştiam că săvârşeam o greşeală, voi reuşi să continui la nesfârşit, şi am încercat părăsesc pe Garth, în repetate rânduri, însă mereu nea ceva, ba în legătură cu universitatea, ba cu , ba cu călătoria la Stamford, şi pe urmă el şi-a dat a cine eram şi... m-a gonit.

– Şi-a dat seama? Când?

– Cu puţin înainte de Crăciun.

— *De Crăciun?* Din septembrie? Şi-n tot timp acela n-a ştiut? N-a avut nici o bănuială?

— Avea motive pentru a trece cu vederea unii lucruri, pentru a găsi explicaţii. Voia să creadă că era soţia lui.

Stephanie tresări. După câteva clipe întrebă:

— A avut loc o înmormântare?

— Da. La Londra.

— Nu i-ai spus cu prilejul acela?

— Am încercat. Stephanie, lasă-mă să povestesc tot, de la început.

— Aşadar , în cele din urmă a descoperit şi te-a gonit.

Dintr-o dată gândurile i se îndreptară spre Sabrina şi, aşa cum se întâmplase de-a lungul întregii lor vieţi, era ca şi cum s-ar fi aflat în sufletul acesteia.

— Ce vremuri cumplite pentru tine! Ce îngrozitor să pierzi totul; să existe cineva care să-ţi spună că nici o dată nu vei mai putea recăpăta ceea ce-ţi aparţinuse, că nici măcar nu-ţi va fi posibil să te apropii de ceea ce avusesei... Dar n-ai pierdut totul, nu-i aşa? Eşti înapoi acolo?

— M-am înapoiat. A venit Garth...

Dar Stephanie redevenise din nou ea însăşi.

— Prin urmare, când te-a gonit, le-a spus lui Penny şi Cliff, iar ei m-au urât. E adevărat, nu? Ştiu că m-au urât. Garth le-a spus că-i părăsisem spre a juca un joc prostesc, deoarece pentru mine ei nu erau tot atât de importanţi ca...

— Stephanie, nu le-a...

— Dar nu fusese vorba decât de-o săptămână. Copiii ar fi înţeles asta, nu-i aşa? Şi pe urmă, au crezut că am murit, aşa că poate... poate nu m-au urât chiar atât de mult.

— Nu le-a spus. Niciodată nu le-am spus. Ei nici
ştiu.

Stephanie o privi ţintă.

— Nu ştiu că am fost plecat în tot timpul ăsta? Îşi
lpuie că eşti mama lor?

— Ei, la naiba, păi nu asta era ideea? Tu însăţi voiai
conving de asta, când mi-ai cerut să-ţi iau locul!

Sabrina se întrerupse, respirând adânc.

— Iartă-mă. Da, ei cred că sunt mama lor. *Ştiu* că
mama lor. Asta am şi fost, te asigur, vreme de mai
de un an. Şi, din decembrie, am fost soţia lui Garth.
hanie, îţi voi istorisi toată povestea, dar lasă-mă să
spun întreagă. Nu mă mai întrerupe până n-o termin.
og.

— Mi-ai luat familia. *Mi-ai furat familia!*

— Ce tot vorbeşti? N-am furat pe nimeni! Ei nu stă-
pe un raft, aşteptând să fie furaţi. Sunt fiinţe umane
iubesc şi au nevoie de iubire. Iar eu m-am dus la ei
ru că aşa mi-ai cerut tu, şi am rămas fiindcă...

— Fiindcă i-ai vrut pentru tine!

— *Fiindcă-i iubesc! Fiindcă tu erai moartă. Fiindcă
u devenit familia mea!*

În bucătărie se lăsă tăcerea. Cele două femei stăteau
de nemişcate, încât ai fi zis că eram sculptate pe
nele lor, aplecându-se uşor înainte, ca şi cum ar fi
ptat să se atingă una pe alta, dar fiind incapabile să
eze acel gest; de parc-ar fi fost despărţite de o for-
bilă barieră pe care nimeni n-o putea cuprinde cu
ea. Stephanie nu înţelegea absolut nimic. Pe o durată
ai bine de un an, în ciuda atâtor posibiltăţi de a face
eli şi confuzii, şi în pofida nostalgiei sale pentru un
hod de viaţă, Sabrina îşi jucase cu atâta succes
, încât atrăsese spre ea o întreagă familie, iar lor le
use asta îndeajuns de mult pentru a o admite ca
nd parte dintre ei, fără a se întreba măcar dacă

acolo îi era locul. *Ei bine, nu acolo-i este locul,* gân Stephanie. *E o impostoare. A ocupat doar vremelnic loc care nu-i aparţine.*

De la etaj se auzi zgomotul deplasării pe p doseală a unui obiect — o lampă, sau poate un scau *Oh, Léon,* îi trecu prin minte Stephaniei. *Ce vom fa noi?* Şi-l imagină sus, incapabil să doarmă.

— Desenează schiţe, şopti. Asta face când îl fr mântă ceva, sau când nu izbuteşte să adoarmă. Ump pagini întregi: oameni, peisaje, închipuiri, visuri...

— Îl iubeşti foarte mult.

— Mai mult decât... aproape mai mult decât p oricine altul. Tocmai ne pregăteam să-l rugăm pe Rob să ne cunune.

Sabrina străpunse bariera dintre ele: sări în picioa şi o îmbrăţişă pe Stephanie, strângând-o cu puter Capul Stephaniei i se odihnea pe piept. Prin bluză, simţi lacrimile şi răsuflarea caldă.

— Îţi voi povesti tot ce s-a întâmplat. Iar pe urm îmi vei povesti tu. Până n-o vom face, nu ne putem gân la viitor. Oh, aş vrea să fim doar...

— ... doar noi două. Ştiu. Am fi petrecut atât de bin fiind doar noi două. Regăsindu-ne după atâta timp

— ... ce bine este! Cât de minunat! Orice s întâmpla...

— Este minunat!

Stephanie îşi ridică privirile spre Sabrina şi, mod instinctiv, izbucniră amândouă în râs.

— Cu nimeni altul nu-i la fel. Cum ar putea fi?

— Ştiu.

Dar Sabrina îşi lăsă în jos capul şi zâmbetul îi pie Deoarece fusese minunat pe vremea când copilăriră îm preună, şi mai târziu, când aveau fiecare căminul ei, viaţa proprie, şi apelaseră una la cealaltă pentru spri

urajare; dar acum, când erau prinse într-un păien-
de interese conflictuale, nu vedea cum ceva ar mai
fi bine vreodată.
tephanie se duse la maşina de gătit.
- Hai să mai bem un ceai. Va fi o noapte lungă.
abrina o urmări cu privirea cum umple ibricul, şi
u să vorbească chiar mai înainte ca Stephanie să fi
it la masă. Aminti de apelul telefonic al lui Brooks,
o chemase de la Londra, să-i spună că iahtul explo-
în largul mării, în dreptul orăşelului Monte Carlo, şi
ţi cei aflaţi la bord muriseră. Descrise înmormân-
şi încercările ei disperate de a le spune tuturor că
brina murise, ci Stephanie.
- Dar toţi ziceau că eram în stare de şoc. Am avut
resiune nervoasă, şi uneori spuneam că nu ştiam
eram — Sabrina, sau Stephanie — şi atunci m-a
iarth cu el.
u ochii minţii, Stephanie o vedea pe Sabrina prăbu-
-se lângă groapa mormântului şi strigând: *Nu a
Sabrina. Nu Sabrina a murit!* Îi auzea pe oameni
nd, uluiţi, şi-l vedea pe Garth luându-o de acolo pe
na. Dar Sabrina nu explicase ceva.
- Înainte de asta, înainte de înmormântare, de ce
zut că în sicriu eram eu?
- Nu ştiu. Încăperea era întunecoasă, iar eu plân-
; totul era tulbure... nu m-am uitat la tine. Ţin minte
a foarte întuneric — ardeau doar câteva lumânări
ul părea învăluit în ceaţă fiindcă nu mă puteam opri
lâns... dar totuşi... nu ştiu. Poate vom reuşi să
operim cândva...
ăcu, apoi întrebă:
- Să continui?
- Da.
povesti Stephaniei tot ce se petrecuse în decursul
i an atât de lung; cum îl ajutase pe Garth în împre-
ea cu scandalul legat de „problema sexului în

şcoală", din a cărui cauză fusese cât pe-aci să-şi piar postul; îi vorbi despre slujba oferită de o firmă din Cc necticut şi de drumul pe care-l făcuseră până aco despre iubirea ei tot mai mare pentru Garth şi copii, despre iubirea lor faţă de ea. Şi apoi ajunse la telefoi dat de Gabrielle — *Ştiu cum arătaţi voi două şi-ţi spı te-am văzut pe tine, sau pe ea. Sau o stafie* — şi călătoria ei la Avignon, şi pe urmă la Cavaillon.

Se iveau zorii când termină: cerul de deasuţ Vézelay-ului se lumina, devenind de un cenuşiu pal căpătând tot mai multă culoare şi dând viaţă trandı riului şi auriului florilor ce împodobeau zidul curţii. De etaj se auzi zgomotul unei uşi ce se deschide şi închı apoi paşi, şi iar o uşă.

Stephanie oftă.

— De ce ai venit să mă cauţi? Nu erai nevoită ı faci. Te-ai fi putut reîntoarce la Garth, la Penny şi Cliff. Era posibil ca eu să nu-mi amintesc niciod cine eram.

— Doar nu-ţi închipui aşa ceva! Ştii pentru ce ı venit. Trebuia să te găsesc — eşti o parte din mine.

— D a, răspunse Stephanie, zâmbind uşor. Îţi mı ţumesc. Ce ciudat că spui asta. Îţi mulţumesc pent iubirea ta.

Dar acum, ce ai de gând? Vei pleca din familia m Îmi vei da înapoi locul lângă ei, sau vei lupta împotrivă-n Este familia mea, căminul meu, viaţa mea...

Rămaseră tăcute, privind în gol, drept înainte. Ap în bucătărie intră Léon, şi amândouă întoarseră cap spre el.

Léon se opri brusc în loc, izbit de priveliştea cel două chipuri identice, a atitudinilor identice, chiar şi modului identic în care li se încovoiară umerii.

— Mă duc la atelier, anunţă pe un ton lejer, ca cum ar fi fost o dimineaţă obişnuită, iar el — un musa

semnat. Voi rămâne acolo toată ziua, dacă vreţi voi va să treceţi pe la mine mai târziu.

Stephanie încercă să-şi concentreze gândurile asuui. Nimic din povestirea Sabrinei nu părea să aibă legătură cu Sabrina Lacoste sau cu viaţa acesteia anţa, sau cu Léon Dumas, pe care ea îl iubea şi cu voia să trăiască tot restul vieţii sale. Gândindu-se le două vieţi ale ei, fiecare fără nici o tangenţă cu altă, simţi că-şi pierde curajul. *Cum voi reuşi vreo- să le îmbin?*

— Revin la unu. Ne vom duce să luăm prânzul.

Léon nu făcu nici o aluzie la expresia uluită de pe Stephaniei; suferea de dorinţa de-a o ţine în braţe o consola, însă-n acelaşi timp îi sporea mânia, fiă vedea că ea îl îndepărtează; iubita lui Sabrina ... *Nu, fir-ar să fie! De ce nu izbutesc să ţin minte? hanie, Stephanie, Stephanie.* Voia să ceară infor-, dar ştia că ea trebuia să-i spună de bunăvoie cine şi cine fusese, şi dacă avea nevoie de ajutorul lui ru a-şi reface împreună vieţile. Nu putea s-o forţeze ci una din aceste direcţii.

— Ora unu, zise iar. Vom merge la restaurantul niei.

Sabrina se uită rapid la expresia îngheţată a haniei şi spuse:

— Ne-ar face plăcere. Şi mi-ar plăcea foarte mult văd atelierul.

Léon străbătu încăperea şi o sărută pe Stephanie.

— Te iubesc, îi şopti.

Şi o salută pe Sabrina, înclinând capul şi repetă:

— Ne vedem la unu.

Apoi rămaseră din nou singure.

— Eşti prea obosită ca să continui? întrebă Sabrina. nai aşteptăm?

— Nu, nu vreau să aşteptăm. Vreau să ştii ce-am făcut, cum a fost...

Îşi făcură cafea, iar Stephanie încălzi câteva cornuri în micul cuptor, şi umplu o farfurie cu pere pârguite.

— Hai să stăm afară. Îmi place acolo.

Se aşeză la masa la care ea şi Léon îşi luaseră cina... *Parc-a trecut o veşnicie de-atunci,* îşi spuse în gând.

Acum soarele se înălţase, ridicându-se deasupra caselor de peste drum, încălzind vechiul zid de piatră, poarta de lemn vopsit, lespezile aspre ale curţii. O mierlă se auzea în castanul ce-şi întindea ramurile deasupra lor; câteva gaiţe guralive se avântară spre cer. De pe stradă, de dincole de zid, răzbătea zgomotul obloanelor de fier ridicate de negustorii ce-şi deschideau magazinele, râsetele unor copii ce ţopăiau, coborând dealul, spre şcoală, sporovăiala în germană şi spaniolă, engleză, franceză, italiană şi suedeză ce însoţea grupurile de turişti şi ţăcănitul aparatelor de fotografiat cu care-şi făceau matinalul pelerinaj către biserica din vârful colinei.

— Ce loc plăcut, spuse Sabrina. Nu mă mir că l-aţi ales.

— L-am ales pentru că Léon are aici un prieten care ne-a găsit casa şi un atelier. Nu aveam timp să căutăm.

— De ce nu?

— Aşteaptă. Îţi voi spune întreaga poveste. Nici eu nu înţeleg tot. Există atât de multe lucruri pe care nu le ştiu. Dar...

Îi povesti Sabrinei totul, din momentul în care se trezise la spital şi văzuse faţa lui Max şi până-n ziua în care, împreună cu Léon, părăsise Cavaillon-ul. Sabrina asculta, mirându-se că fuseseră atât de departe una de alta vreme de un an, trăind în mijlocul unor culturi diferite, vorbind limbi diferite, şi că totuşi amândouă lucraseră în magazine cu obiecte de anticariat, în

şeră prieteni şi se îndrăgostiseră profund, şi se seră în primejdie, se confruntaseră cu un bărbat le ameninţa cu un revolver şi simţiseră neajuto-a ce te copleşeşte atunci când raţiunea nu mai este juns.

Abia când Stephanie îşi încheiase istorisirea, rina se agită.

— Cumplit, cumplit. Prin ce-ai trecut...

— A fost mai rău pentru Max, replică Stephanie, ape cu răceală.

Sabrina se depărtă puţin de ea.

— Îl plângi?

— A fost bun cu mine şi...

— Te-a minţit, afirmându-ţi că erai soţia lui; ţi-a uns trecutul — cel puţin, ceea ce crede el că era utul tău...

— Asta nu i-o iert. Dar ţinea la mine, se purta bine nine, şi a murit într-un mod îngrozitor.

— Şi aproape că te-a împins şi pe tine la moarte.

— Mi-a salvat viaţa!

— Dar, dacă-i vorba, cu ce te-ai ales? El era un r, Stephanie, se ascundea... oare de cine, sau de Cei mai mulţi dintre noi nu trăim cu bărbaţi care sunt ăriţi. El cu ce se ocupa? Probabil vreo învârteală cum st cu Westbridge. Nu există nici un motiv să crezi n chip de schimbare, s-ar fi apucat de ceva legal.

— Westbridge ? Firma lui Max? Ce-i cu ea?

— Oh, tu nu ştii. Nu, sigur, cum ai fi putut? Totul a la iveală în decembrie trecut. Scoteau prin contra-dă obiecte de anticariat din ţările lumii a treia. Aveau ţi care plăteau milioane de dolari pentru un vas, o sculptură funerară, sau o bucată din mozaicul pardoseli... absolut orice. Dacă Max făcea acelaşi la Marsilia... ce făcea acolo?

Stephanie şovăi, simţind în mod ciudat o reţinere -l trăda pe Max, chiar şi după ce murise, chiar şi în

faţa Sabrinei. Dar ele două trebuiau să discute desp asta; prea multe se legau de Max, la Londra şi poate la Marsilia.

— Făcea bani falşi şi-i vindea în întreaga lume.

— Dumnezeule ! Aşadar, nu se schimbase delo Presupun că-i expedia prin contrabandă, altminteri c ar fi reuşit?

— Da.

— Cum se numea firma lui?

— „Lacoste et fils".

— Niciodată n-a avut fii.

— Îi plăcea cum sună. Bănuiesc că-şi închipuia orice firmă cu un tată şi nişte fii trebuie să inspire respe

— Şi cine colabora cu el?

— Oh, avea oameni într-o mulţime de ţări. Nu ş cine erau cei de aici, în afară de Andrew Frick. Gravor Un adevărat artist, din câte spunea Max. Un geniu.

— Unde este acum? Ar trebui să stăm de vorbă cu

— Nu ştiu. A dispărut.

— Vrei să zici că i-ai telefonat, sau te-ai dus acol

— Robert a încercat să-l găsească, după ce-a fc ucis Max, dar dispăruse. Telefonul de la „Lacoste et fi fusese deconectat, şi nu mai era nimic, nici în birou, n în depozit. Robert a chemat poliţia, şi când au intrat forţa, n-au mai găsit nimic. Nici măcar o bucăţică hârtie.

— Făcuse curăţenie Frick?

— Sau altcineva. Nu ştiu câţi oameni lucrau acol

— Tu nu te-ai dus niciodată la depozit, sau la biroı

— Nu. Max zicea că mi s-ar fi părut plictisitor. Şi urmă, după ce l-am cunoscut pe Léon...

— Voiai să rămâi acasă când Max pleca la Marsil

Stephanie încuviinţă, dând din cap. Ochii li se tâlniră.

— Lucrurile n-au mers bine niciodată între noi d M-am străduit, fiindcă ştiam că ţine la mine şi-i era

unoscătoare pentru tot ce făcuse, însă nu mă sim-
n realmente căsătorită cu el.

— Pentru că nu erai. Nici chiar Max Stuyvesant nu utea prosti cu totul.

Îşi zâmbiră, împărtăşind mica glumă relativă la Max ntotdeauna atât de sigur de irezistibila lui putere de vingere — şi Sabrina avu brusc impresia că, în acel rt crâmpei de timp, ea şi sora ei trăiau din plin clipa zentă, fiind împreună şi puneau ceva la cale, aşa cum useră în decursul întregii lor copilării, când se bizui- ă una pe cealaltă pentru a găsi iubire şi înţelegere.

Dar gândurile îi zburau mai departe.

— Aşadar, Max trebuie să fi fost ucis ca urmare a a ce-a făcut la Marsilia. Dar a spus că şi tu erai în nejdie. Inţelegând prin asta că Sabrina Longworth în primejdie. Şi asta nu s-ar fi putut datora decât r lucruri petrecute la Londra. Şi Londra însemna stbridge".

— N-am avut nimic de-a face cu „Westbridge".

— Eşti sigură? Ai fost acolo vreme de cinci tămâni. Un timp îndeajuns de lung pentru a auzi sau peta ceva.

— Nici una nici alta. Tu ai fost implicată în asta ani zile, era viaţa ta. Eu doar o împrumutasem.

— Stai puţin, poate că asta e. Ţii minte că, chiar nte de a pleca în croazieră, mi-ai scris o scrisoare? deai că aveam s-o citesc după ce ne-am fi reluat văratele roluri. Am găsit-o la ,Ambassadors" după u... după ce-mi închipuisem c-ai murit. În scrisoare ai că i-ai afirmat lui Rory Carr că nu-ţi putea spune c ce tu n-ai fi ştiut deja.

— Îmi aduc aminte. Declaraţia mea l-a uluit. Dar... *Carr*? Crezi că lucra împreună cu Max?

— A recunoscut asta. Făcea parte din toată poves- cu „Westbridge". În scrisoarea ta mai pomeneai şi l era în căutare de informaţii referitoare la barza de

porţelan de Meissen a Oliviei Chasson, aceea care s dovedit a fi un fals.

— Cea pe care am spart-o.

— Asta a fost o idee strălucită, Stephanie. Mie i mi-ar fi trecut prin cap. Aş fi înnebunit încercând scornesc un mod prin care să-i mărturisesc Oliviei c vândusem un fals.

— Oh, m-a amuzat teribil. M-am aranjat astfel înc să pară un accident, şi mă simţeam foarte bine, gâ dindu-mă că fac asta pentru tine.

— Şi Rory ţi-a pus întrebări în legătură cu toa acestea?

— Da.

— Aşa că probabil bănuia că n-a fost chiar un acı dent, că o spărseseşi în mod intenţionat, şi pe urmă o intrat în panică, închipuindu-şi că tu ştiai totul desp „Westbridge".

— Nu ştiam.

— Dar ai dat de înţeles c-ai şti, declarându-i că er la curent cu absolut totul. Când am citit pasajul respo tiv din scrisoarea ta, am fost convinsă că din cauza as au pus bomba care să distrugă iahtul. Urmăreau...

— *Au pus bomba*? Max zicea c-ar fi explod cazanul.

Sabrina îşi puse mâna pe braţul Stephaniei.

— Partea asta nu ţi-am spus-o. A fost o bombă. Su salonul principal.

— O bombă... Dar toţi oamenii aceia...

— Celui care a săvârşit crima nu-i păsa de a oameni.

În mod instinctiv, Stephanie îşi strânse umerii, c pentru a se apăra de o lume în care existau asemen făpturi. După câteva clipe spuse:

— Dar nu putea fi Rory. Dacă lucra împreună c Max, n-ar fi trebuit să-l ucidă pe el. Ar fi ales un momı în care eu eram singură.

— Rory şi Ivan Lazlo...
— Ivan Lazlo?
— Secretarul lui Max, de ani şi ani de zile. Era ames-
t şi el, ca şi Rory, în Westbridge. Ăştia doi păreau
lea mereu târcoale. Au mărturisit că plănuiseră să
ice-n aer iahtul şi că unul dintre ei a pus bomba,
e chiar amândoi. Şi voiseră să-i ucidă pe Max şi pe
rina Longworth. Ziceau că se certaseră cu Max, dar
u mai cred asta. Cred că lucrau pentru cineva.
— Adică altcineva ne voia moartea? Cine?
— Nu ştiu. Însă Rory şi Ivan sunt la închisoare, şi
va a descoperit că Max era în viaţă, şi a aflat unde
, şi a trimis pe un altul să-l ucidă. Şi nu cred că Rory
an sunt atât de inteligenţi încât să facă asta, sau
ru a avea relaţiile necesare. Însă cineva a făcut-o,
i trebuie să ne lămurim cine anume. Fiindcă...
Sabrina îşi răsuci mâna într-un gest grăitor şi Ste-
nie i-o strânse între ale sale, şi dintr-o dată fură iar
ă copile, Sabrina explicând ceva şi Stephanie încre-
du-se în sora ei. Îşi strânseră mai cu putere mâinile
abrina închise pleoapele, bucurându-se ca de o
oară de căldura ce le umplea sufletele.
Apoi deschise ochii, ridicându-i spre cerul limpede
arele strălucitor ale cărui raze străbăteau printre
zele castanului, şi spre cântul mierlei, ce se înălţa în
i dulci.
— ... fiindcă acum suntem două. Iar tu nu te poţi
unde la nesfârşit. Şi indiferent cum se vor rezolva
rcăturile între noi, unul dintre primele lucruri ce se
ntâmpla este că la Londra va sosi vestea că Sabrina
worth este în viaţă. Şi — dacă-i vorba — că şi Max
tea fi.
— Max a murit!
— Cine ştie asta? Tu, eu, Robert şi Andrew Frick,
a dispărut. Asasinul nu-şi poate prezenta raportul:

e mort şi îngropat. Astfel că acela care a dat ordinul își va întreba ce s-a întâmplat cu Max, iar apoi va afla că Sabrina Longworth trăieşte. Şi, probabil, va face o nouă încercare.

Stephanie încremeni, cu ceaşca de cafea la jumătatea drumului spre gură.

— Dar atunci, care dintre noi...

— Presupun că aceea pe care-o va vedea prima, tu sau eu. Aşa că suntem nevoite să-l găsim şi să-l facem inofensiv înainte de-a afla că eşti în viaţă.

— Cum?

— Nu ştiu. Trebuie să imaginăm o soluţie. Cred, totuşi, c-ar fi mai bine să ne ducem la Londra. Acolo începe totul.

Se priviră în ochi.

— Îl sun pe Garth. Vrea să ştie unde voi locui. Mâine pleacă la Haga, pentru o conferinţă. Ne întâlnim — urma să ne întâlnim — săptămâna viitoare, la Paris.

— Doar n-o să-i spui! exclamă Stephanie.

— Nu-l pot minţi. Am făcut-o o dată...

— Sabrina, te rog! Nu eşti obligată să minţi. Nu trebuie decât să nu-i spui! Te rog, te rog! Lasă-mi puţin timp! E prea curând. Totul s-a petrecut atât de rapid, nu ştiu ce să fac... Ce să le zic lui Penny şi Cliff? Trebuie să mă gândesc la asta; trebuie să mă gândesc la ce voi... ce aş putea... adică, nu pot să intru, pur şi simplu, şi să pretind c-am fost acolo în tot acest...

Se opri. La subiectul acesta nu trebuiau să se refere. Nu încă. Era exact ce făcuse Sabrina: intrase într-o casă care nu-i aparţinea şi clădise o viaţă bazată pe iubire şi îndrăgire reciprocă... construise o familie.

Vrea să ştie unde voi locui. „Léon va vrea şi el să ştie unde sunt", gândi Stephanie. „Iar eu vreau să fiu cu el. Dar copiii mei sunt cu Garth."

Sabrina se retrăsese, părând că se ghemuieşte, ...ărtându-se de ea. Stephanie îi văzu expresia deznă...duită şi înţelese că se gândea la Stephanie Andersen ...e-şi refăcea viaţa: strecurându-se pe nesimţite în ...a din Evanston, în familia ei, şi lăsând-o pe Sabrina ...se înapoieze la Londra. Singură. Ca şi cum anul ce ...ccuse nici n-ar fi existat vreodată.

„Dar n-aş putea face asta", îşi spuse în gând Ste...nie. „Garth ar şti. Ar fi imposibil să-l duc de nas pe ...rth."

Se uită iar la faţa îndurerată a Sabrinei şi ochii i se ...plură de lacrimi.

— Iartă-mă, iartă-mă, nu ştiu ce să gândesc sau ...spun...

Se ridică brusc în picioare şi începu să umble încolo ...coace prin curtea îngustă, cu braţele încrucişate, ...ngându-şi trupul ca spre a păstra înăuntrul său ...te emoţiile care-i răvăşeau sufletul. Peste distanţa ...e despărţea acum, o imploră din nou pe Sabrina.

— Te rog să nu-i spui, Sabrina. *Te rog.* Nu-i spune ...ă ce nu voi şti ce să fac, ce să zic... cum să vorbesc ...Penny şi Cliff. Oh, Dumnezeule! părea atât de simplu ...nceput... ţii minte? Dar ce le-am putea spune acum? ...-am părăsit fiindcă îmi doream o mică aventură, de ... singură, dar că m-am întors şi vreau să fiu iar mama ...? Nu pot spune aşa ceva: trebuie să mă gândesc la ...eva, la alt mod de a... Nu pot! Nu pot să-i privesc în ...! Te rog, Sabrina, te rog, te implor, lasă-mi puţin ...!

— *De acord.*

Glasul Sabrinei era atât de coborât încât Stephanie ...auzi disperarea din el. Tot în şoaptă adăugă:

— Însă numai o săptămână. Doar până ne vom în... la Paris. „Până când *cine* avea să se întâlnească la

Paris cu Garth?" — întrebă un glas interior, dar ea nu-l luă în seamă. Se simţea secătuită. De dragul Stephaniei avea să păstreze secretul, dar prin asta putea distruge tot ce clădise ea împreună cu Garth, dacă el ar afla că, timp de o săptămână, îi ascunsese faptul că sora ei trăia.

Dar nu-i oricum totul distrus, dacă Stephanie vrea să-şi recapete familia?

— În cazul acesta, putem pleca imediat la Londra. (Acum, că evitase izbucnirea unei crize şi amânase luarea unei decizii, vocea Stephaniei redevenise calmă.) *Pentru moment, acesta-i lucrul cel mai important, nu-i aşa? Ai dreptate, dacă într-adevăr cineva îmi vrea moartea... a mea, sau a ta... sau a amândurora...*

Glasul îi căpătă un alt soi de îngrijorare — soiul acela pe care Sabrina îl cunoştea de pe vremea când erau copile: o îngrijorare plină de teamă, nervoasă dar totodată ciudat de încrezătoare, pentru că Sabrina era acolo, şi întotdeauna Sabrina fusese aceea care pornea în aventuri şi găsea soluţia prin care totul să se termine cu bine.

— Îi vom găsi, nu-i aşa? Trebuie să-i găsim! Ai dreptate, nu pot să-mi petrec restul zilelor ascunzându-mă, dar nici nu mai sunt în stare să trăiesc ceva asemănător cu cele prin care am trecut... Dac-ai şti cum mă simţeam pe munte, când mă uitam la individul acela şi la Max, ştiindu-mă atât de neajutoarată... Ştii, îmi amintesc deseori noaptea. Mă trezesc şi parcă sunt iar acolo, sus, cu ticălosul acela atât de aproape cu mine, şi pe urmă Max îmi spune că mă ameninţă o primejdie... Oh, ai dreptate, ai dreptate, mai întâi trebuie să descoperim cine este şi... să-l împiedicăm. Cumva. Ce vom face la Londra? Vom sta de vorbă cu Rory Carr? Am putea întocmi o listă cu persoanele pe care le cunoştea Max.

Sabrina se ridică în picioare.

– Mă duc să le telefonez celor de-acasă. Este ora
re se trezesc.

– Acasă... repetă în şoaptă Stephanie.

Şuvoiul de cuvinte i se opri. Se ridică şi ea şi rămase
cioare, cu trupul brusc gârbovit, lângă poarta de
şi ţinând în mână o ramură de caprifoi ce atârna de
easta zidului. *Căminul meu este alături de Léon*, îşi
e-n gând.

n pragul casei, Sabrina se opri şi se uită înapoi,
sora ei, care privea atent ramurile încâlcite ale
elor agăţătoare — aparent fragile, dar rezistente.
nanca mea, dragostea mea, gândi Sabrina. *Am
împreună un păienjeniş din care nu există scăpare.*

19

Léon le conduse cu maşina la aeroport
Sabrina urcă singură în avion, lăsându-i pe ei să-şi
rămas-bun.

Stăteau într-un colţ, departe de mulţime. Soare
străbătea prin peretele de sticlă, şi Stephanie, orbită
razele lui, închise ochii. Léon o ţinea îmbrăţişată,
senzaţia unei fatalităţi.

— Din toată această poveste nebună, rămâne
lucru: te iubesc. Şi voi fi aici. Te voi aştepta atât cât
fi nevoie.

— Dar nu o veşnicie, şopti ea.

El zâmbi — abia o umbră de zâmbet.

— Cuvântul „veşnic" este foarte flexibil. Nu ştiu
de lungă va fi a mea. Însă ai dreptate: nu voi aştep
dacă nu-mi dai nici un semn că te-ai putea decide să
la mine.

Ea deschise ochii.

— Te iubesc, Léon. Vreau să mă căsătoresc cu tine.
Nu-mi pot imagina cum aş trăi iarăşi cu Garth. Dar

— Dar există Penny şi Cliff. Înţeleg. Sunt adorabili
în fotografiile acelea. Sabrina ne-a arătat atât de multe,
încât aveam impresia că deja îi cunosc.

— Atât de multe... repetă ca un ecou Stephanie,
amintindu-şi şocul cu care văzuse micul album legat

e pe care Sabrina îl purta în geanta ei. Douăzeci de grafii ale lui Penny şi Cliff jucându-se, învăţând, nd, săpând în grădină, zâmbind larg în faţa aparatu- de fotografiat sau maimuţărindu-se şi luându-şi iţii impresionante. Cliff într-un costum de fotbal plin noroi; Penny pictând la un şevalet, lângă uşa din te a casei; amândoi pe bicicletă, împreună cu Garth. phanie abia dacă se uitase la Garth, dar nu-şi putuse ochii de la copii. Cum de crescuseră atât de mult r într-un an? Aveau o ţintă, o privire încrezătoare, o care a capului pe care nu şi-o amintea. Nu le recu- cu nici măcar îmbrăcămintea. O chinuise dorul de ţine-n braţe, şi cercetase cu atenţia fiecare poză, în tarea vreunui semn de tristeţe sau de incertitudine. nu găsise nici unul. Erau amândoi prosperi — îşi sese. Simţindu-se în siguranţă, bine îngrijiţi, iubiţi. asa i se păruse mai curată decât aşa cum o ţinea te: proaspăt zugrăvită; scândurile uzate ale uşii din te fuseseră înlocuite şi vopsite, tufişurile din curte u tunse. Atât de multe fotografii, încât rămăsese pe duri, răsfoindu-le iar şi iar. Majoritatea părinţilor se umesc cu una sau două. Dar pe urmă îşi amintise Sabrina nici măcar nu le era părinte. Sau, poate...

Îşi alungă acea aducere-aminte şi-l sărută pe Léon, ţându-se de el, temându-se să-l lase să plece.

— O să-ţi telefonez. Nu pot decide nimic până nu ştiu ce posibilităţi avem de a întreprinde ceva la dra, dar îţi voi telefona în fiecare zi, îţi făgăduiesc.

— Încă aş mai putea să vă însoţesc. Există locuri e în avion. Cine ştie dacă nu-i mai bine...

Stephanie scutură din cap.

— Ţi-am mai spus, Léon, trebuie să fim doar noi ă, ca să ne lămurim cine suntem şi ce urmează să m, şi nimeni nu ne poate ajuta în această problemă. ure ne-am vârât în ea şi, într-un fel sau altul, noi ne trebuie să ne descurcăm.

— Poate veţi reuşi. Dar poate veţi constata că
imposibil. Şi între timp aţi putea fi în primejdie Dacă
vă duceţi la poliţie...

— Cu neputinţă. Ţi-am explicat: dacă ne-am duce
la ei, întreaga poveste ar deveni publică, şi Penny
Cliff ar... Oh, Doamne! ar citi despre mine în ziare,
auzi despre mine la televizor, că i-am părăsit... Ai zis
înţelegi asta, Léon. Eu sunt cea care trebuie să le spun.

— Şi când vei face asta?

— Când voi şti ce să le spun. Şi în ce fel.

— Însă, mai întâi, porniţi amândouă în aceast
aventură nebunească, la Londra, după ce mi-ai declarat
că eşti sătulă de aventuri trăsnite.

— Dar suntem în primejdie. Tu însuţi ai afirmat ast
adineauri. Suntem nevoite să ne ducem acolo.

— Da, perfect, asta înţeleg. Dar cel puţin lasă-mă
să vin cu voi. Nu ştiu cât de eficient aş fi ca apărător
vostru, însă s-ar putea să aveţi nevoie de ajutor. D
unde ştiţi în ce vă vârâţi?

Auziră ultimul anunţ de îmbarcare în avion.

— Vom fi atente. Nu vom păţi nimic.

Îl sărută, făgăduindu-i din nou:

— Îţi voi telefona. Te iubesc, te rog nu uita asta. Te
iubesc.

O mai ţinu îmbrăţişată câteva clipe.

— Aş vrea să fac atâtea pentru tine! Dar va trebui
să-mi îngădui să te ajut.

— Ştiu.

Încerca să-i promită că-i va îngădui, că vor face
foarte multe unul pentru celălalt, dar nu putea făgădui
Nu reuşi decât să şoptească:

— Îţi mulţumesc că-mi spui asta. Îţi mulţumesc că
vrei să mă ajuţi. Ai, te rog, încredere în mine. Mă voi
strădui... Te iubesc.

În avion o găsi pe Sabrina stând pe scaunul de
ă culoar, cu mâinile împreunate în poală. Îşi ridică
rea spre Stephanie.

— M-am gândit că poate preferi locul de la fereastră.

Pe măsuţa pliantă dintre cele două scaune confor-
le de piele se aflau un pahar cu oranjadă, şi ea îl
să nu cadă, cât timp Stephanie trecu pe lângă el.

— Da, mulţumesc. Mi-ar face plăcere să revăd
sul, fie şi doar de sus. E mult de când nu l-am mai
at. Arăt cum trebuie?

Sabrina zâmbi.

— Ca o femeie deghizată.

— Dar e-n ordine?

— Da, bineînţeles. Arăţi splendid.

În noaptea precedentă îşi aleseseră îmbrăcămintea
vită pentru luna octombrie, la Londra. Stephanie
a un costum cu pantalon, dintr-o stofă de lână cenu-
pe care i-l cumpărase Max. Avea o croială perfectă
adăugăse o bluză pe gât şi o pălărie de fetru cu
ri mari, trasă mult în jos peste frunte, aproape atin-
du-i ochelarii de soare. Părul, împletit într-o coadă,
ascunsese sub pălărie. Nu era deloc fardată. Sabrina
mbrăcată într-o rochie de lână vişinie, cu un triplu
de perle la gât, şi purta o pelerină asortată. Părul
dea în bucle lungi peste umeri, iar machiajul îi era
ntuat.

— Arătăm perfect, declară, şi îşi ridică privirile
stewardul veni cu tava lui cu băuturi.

— *Madame Lacoste, voulez-vous un jus de fruits,
u champagne*[1]?

— *Jus*, spuse Stephanie, uitându-i-se drept în ochi.

---

dame Lacoste, voulez-vous un jus de fruits, ou du champagne?
r. în original) = Doamnă Lacoste, doriţi un suc de fructe, sau
panie? (n.t.)

Şi după ce o servise şi se îndepărtase, ea îi zâm Sabrinei, coborându-şi glasul şi vorbind în engleză:

— Nici măcar nu s-a uitat la noi.

— Pentru că nu semănăm una cu alta; oricum, mult. Dar la Londra n-ar trebui să exagerăm. Cred c fi bine să nu fim deloc văzute împreună.

— Până când vom fi în siguranţă. Pe urmă...

Un glas amplificat începu să rostească instrucţiuni în franceză şi în engleză, în timp ce avionul se depărt de poarta „plecări", şi Sabrina se aplecă mai aproape d sora ei, spre a-i auzi şoapta.

— ... Şi pe urmă nu voi mai fi Sabrina Lacoste.

Sabrina se uită dincolo de ea, pe fereastră. Stabiliseră o înţelegere tacită să nu vorbească despre viito Mai întâi vor face tot ce era posibil la Londra, şi abia dup aceea aveau să se confrunte una cu cealaltă. Amân două ştiau că asta era o laşitate, dar îşi doreau acel câteva zile împreună, ca să redescopere ce însemnase în trecut una pentru alta. *Fiindcă orice-am face, totul va schimba din nou. Şi nu ştiu absolut deloc cât d multe vom reuşi să salvăm.*

Văzu vasta întindere a Parisului înclinându-se, câi avionul se aplecă pe o aripă virând spre nord. Cupol aurită a Domului Invalizilor strălucea în soarele dim neţii; împletitura de grinzi a Turnului Eiffel se profila p cerul de un albastru palid. Se gândi la Garth, car acum se afla la Haga, ţinându-şi comunicarea ştiinţific participând la seminarii, făcând parte din comunitat oamenilor de ştiinţă. „Da, este o conferinţă care m înt ţumeşte, una dintre cele mai bune", spusese la tel fon în seara din ajun. «Dar îmi este greu să mă conce trez Tot ce vreau e să-mi întâlnesc soţia duminică, l „L'Hotel".»

Cinci zile de azi înainte. Mai am cinci zile în care fiu Stephanie Andersen, soţia lui Garth, mama lui Penn

lui Cliff, o gospodină şi un proiectant de decoraţiuni rioare din Evanston, statul Illinois.

Panglica argintie a Senei ieşea şerpuitoare din ls, îndreptându-se către câmpurile verzi şi, brusc, rina fu cuprinsă de un sentiment de uşurare. Erau re. Câmpia şi complicaţiile ei sentimentale se aflau nii de metri mai jos, iar ele două pluteau printr-un lu strălucind de lumina soarelui, într-un înveliş pro- pr alcătuit din pietre, tapiţerie şi metal sclipitor şi u împreună.

Stephanie îşi întoarse privirile de la fereastră şi-i lni ochii.

— Suntem libere. Nu-i uluitor? Şi minunat? Aş să putem continua să zburăm aşa vreme... oh, ne îndelungată.

Mâinile li se uniră, degetele li se împletiră.

— Va trebui să vedem cum să simţim acelaşi lucru ând vom fi pe pământ, spuse Sabrina.

— Da, dac-am putea.

Stewardul reveni.

— *Madame Lacoste, madame Andersen, voulez- s du vin? Du café? Nous avons une variété de sseries...*[1]

— *Café et pâtisseries*, ceru Sabrina, şi Stephanie nă capul în semn că dorea acelaşi lucru.

Se ţinură de mână până când el le aduse tăvi aşter- cu şervete de in, pe care se aflau pahare de cristal şti de porţelan, şi le oferi să-şi aleagă dintre multi- e soiuri de produse de patiserie, prezentate într-un împletit. Stewardul le umplu cu cafea ceştile.

---

dame Lacoste, madame Andersen, voulez-vous du vin? Du café? avons une variété de pâtisseries... (lb. fr. în original) = Doamnă ste, doamnă Andersen, doriţi vin? Cafea? Avem un bogat ment de produse de patiserie... (n.t.)

— *Merci*, îi spuse Stephanie, adresându-i-se apoi Sabrinei:

— Ador să fiu servită. O parte din farmecul Londrei era doamna Thirkell. Şi deşi îmi plăcea să fiu singură cu Léon la Vézelay, uneori îmi era dor de *madame* Besson.

— Par a fi din acelaşi soi. Încă un lucru pe care l-am avut în comun în tot acest an. Prietenul vostru Robert e simpatic.

— Oh, da. N-a fost extraordinar că a venit la Vézelay înainte de plecarea noastră?

— Da, dar n-a fost o întâmplare. A venit pentru a ne ajutor. Se temea că eu voi găsi acolo un adevărat haos şi-o întreagă zăpăceală...

— Léon furios, sau poate plecat...

— Şi noi două cu săbiile scoase, sau cam aşa ceva, oricum, fiindu-ne foarte greu să ne iubim una pe alta.

Râseră uşor amuzate, aducându-şi aminte cum stătuse Robert în pragul uşii, îmbrăcat într-o cămaşă de un roşu ţipător şi cu jeans albaştri, uitându-se grav de la una la cealaltă, apoi zâmbind şi deschizându-şi larg braţele:

— Două femei uluitoare. Frumoase, inteligente, energice şi foarte, foarte nebune.

— Da, spusese Sabrina. Dacă ai venit pentru a ne spune asta, află că am discutat toate astea, şi nu numai o dată.

— Am venit să-mi ofer ajutorul. Dar se pare că vă descurcaţi perfect. Mă linişteşte felul în care vă uitaţi una la alta. Nu v-aţi pierdut nici dragostea, nici încrederea.

Privise în jur şi întrebase:

— Şi Léon?

— La atelierul lui, răspunse Stephanie. Va fi aici în curând, pentru cină. Rămâi cu noi, Robert, nu-i aşa? Avem o cameră în plus.

— Cu plăcere. (Se uitase mai cu atenţie la ea.) S-a
ninat cu coşmarurile în legătură cu Mont Ventoux?
— Da, dar Léon este minunat, şi faptul de-a pleca
Cavaillon a fost de folos. Însă ţi-am dus dorul.
— Şi eu ţi-am simţit lipsa. Orăşelul nostru e foarte
lisitor fără sporovăielile şi lecţiile noastre de bucătă-
Şi fără Max. Îl iubeam, să ştii. Stăteam deseori de
ă. Mă vizita aproape-n fiecare zi, uneori cu treburi,
de obicei, doar ca să stăm la taclale.
— Ce fel de treburi? întrebase Sabrina.
Robert ezitase câteva clipe, apoi le explicase:
— Mă ajuta să introduc pe ascuns tineri în ţările în
domneşte o mare sărăcie şi o puternică represiune
ică şi, când era necesar, să-i scot de-acolo.
Stephanie îl privise uluită.
— Dar el făcea contrabandă cu bani falşi. De-asta
oiam să mai rămân cu el.
— Stai puţin. (Robert închise pentru scurt timp ochii.)
. În utilajele acelea voluminoase. Mereu avea lăzi
e care venea şi plecau: returnări, zicea el. Mă
deam eu că returnările erau cam mari. Şi Frick...
făcea banii. Max l-a numit o dată Durer[1]-ul său.
eam că glumeşte, dar ar fi trebuit să mă prind: Durer
n gravor nemaipomenit. Oh, Max, Max, te-am folo-
iubeam, şi tu erai tot ce nu voiam să cred că erai.
au toate indiciile, dar eu le-am ignorat fiindcă am
rat să nu ştiu.
Sabrina se gândi la Garth care, la început, ignora şi
diciile, astfel încât să poată crede că Sabrina era
lui. *Dăm lumii o înfăţişare potrivită cu nevoile şi*
nţele noastre, şi când nu izbutim, uneori numim
uşita „dezamăgire", iar alteori „tragedie".

---

er (Albecht) (1471-1528) = pictor şi gravor german, mestru al
germane (n.t.)

— Treceai tinerii în mod fraudulos peste grani insistase Sabrina. În ce scop?

— Pentru a-i ajuta pe oamenii sărmani să le rezi despoţilor. Ca să-i ajut să se organizeze şi să prot teze, câteodată să-şi ia înapoi pământul ce trebuia sa al lor, alteori, pur şi simplu, pentru a-şi putea gospo ei înşişi satele, fără amestecul unor străini. Toate ace activităţi sunt, bineînţeles, ilegale în acele ţări, astfel atunci când guvernele încep să-şi vâre nasul, îi aduc pe tineri acasă. Max m-a ajutat să aduc o fată cu pu timp înainte de-a fi ucis. A fost o adevărată aventu eram ca doi puşti.

— O faptă bună, spuse pe neaşteptate Stephan

— Da, făcea multe fapte bune.

— Nu. Vreau să zic, ştiu că făcea, dar mă gândo la altceva. Mi-a spus că făcuse o faptă bună şi că i cauza ei îl găsise individul acela şi-l omorâse. Spun că fusese un fel de coincidenţă.

Robert rămăsese în picioare, cu mâinile încleşt şi bărbia-n piept.

— Jana, rostise în cele din urmă.

— Poftim?

— Tânăra femeie pe care-am readus-o în ţară. J Corley. Mi se păruse mie că ea şi Max se uitaseră u la altul într-un fel... ei bine, doar îmi trecuse prin min dar avusesem impresia că se cunoşteau.

— Corley, repetase Sabrina. Cunosc o Tabitha un Ramsey Corley. El e proprietarul unor fabrici, Manchester. Locuiesc în Kent.

— Numele mamei ei este Tabitha, confirmase Robe cu glas coborât. Mi l-a spus fata, odată. Dar Jana e d cretă, nu trăncăneşte despre activitatea noastră. Nu vine să cred că i-ar fi spus oricui despre cineva care-i ajuta, aşa cum se-ntâmpla cu Max în noaptea aceea

— Ei bine, vom afla, hotărâse Sabrina. Ne între-
cu ce vom începe la Londra. Acum ştim.
Robert le luase mâinile.
— Aveţi grijă, copiii mei. Sunteţi atât de drăguţe şi
de viaţă, dar nu ştiţi că-n lume există răutate. Aţi
rşit o faptă nebunească şi primejdioasă când v-aţi
una alteia locul. Acum trebuie să fiţi excesiv de înţe-
şi prudente. (Le sărutase pe frunte şi Sabrina îi
se sărutul ca pe o binecuvântare.) Vă doresc numai
Trebuie să-mi scrieţi, sau să-mi telefonaţi. Ar fi
t să ne pierdem unii pe alţii.

vionul zbură deasupra câmpiilor întinse ale Nor-
iei şi apoi peste Canalul Mânecii, presărat cu
e albe, mici ca nişte fulgi de zăpadă. Prin partea de
ferestrei, Sabrina vedea coasta Angliei. „Londra“,
usese-n gând. „Acasă după atâta timp. Acasă,
a, prietenii.“
— Vom locui în Cadogan Square? întrebă Ste-
e.
— Da, pentru ultima dată. Am vândut casa unor
ni ai Alexandrei, dar nu vor intra în posesie până...
— *Ai vândut-o? Ţi-ai vândut casa?*
— Am o alta.
uvintele îi scăpaseră de pe buze mai înainte ca
na să le fi putut opri. Îşi lăsă ceaşca de cafea pe
ţă, cu o mână tremurătoare. *Cum vom izbuti să ne*
m de la a discuta despre cine suntem şi ceea ce
ază să facem?
tewardul le luă tăvile. Printre pasageri se produse
ecare agitaţie, în timp ce-şi introduceau măsuţele
ierele de pe cotierele scaunelor, îşi puneau la loc
atoarele şi servietele, şi se pregăteau de aterizare.

— Vrei să fii tu cea care să vorbeşti cu Jan...? întrebă Sabrina pe Stephanie. Trăiai împreună cu M... este raţional ca tu s-o faci.

— Oh, da, dacă aşa vrei.

Şi amâdouă ştiură că, schimbând subiectul, hot... seră încă o dată că puteau să se împiedice să disc... despre el atâta vreme cât amândouă voiau asta.

Faţa Stephaniei era întoarsă spre partea op... Sabrinei. Privea pământul venindu-le în întâmpinar..., se gândea la aterizarea pe aeroportul Heathrow. „... atât de bine aici, sus", îşi spuse. „Acum voi fi nevoit... înfrunt situaţia. Numai că... nu singură. Mă va aju... Sabrina. Ne va scoate ea din încurcătură. Într-un fel ... altul."

Casa din Cadogan Square era întunecoasă şi ro... părând că se ghemuieşte spre a se apăra de ploai... curgea potop dintr-un cer ca de plumb. Sabrina ... focul în camera de zi, în vreme ce Stephanie se duse ... după cumpărături şi reveni cu alimente pentru prân... masa de seară. Amândouă se simţeau acasă la el... acel cartier şi-n acea clădire, umblând firesc prin to... camerele, şi ambele erau conştiente de ciudăţ... situaţiei, dar nu o comentară.

— Să-i telefonez fetei? întrebă Stephanie. N-aş v... să fac tot drumul până-n Kent, dacă ea este plecat... localitate.

— Ar putea să aibă un apartament în oraş, sug... Sabrina.

Răsfoi cartea de telefon şi zise:

— Uite, există un J. Corley în Londra, în apropi... de Berkeley Square. Merită o încercare.

— Nu e departe. Cred că n-o să dau nici un telef... Merg la noroc.

— Până te înapoiezi voi pregăti mâncarea pen... cină.

;tephanie chemă un taxi şi Sabrina o urmări cu
ea, mirându-se cât de în largul său se simţea la
ra şi-n casa din Cadogan Square, după atât de
ul timp petrecut acolo. „Dar, de ce nu?" se întrebă.
timp mi-a trebuit mie la Evanston?"
ı dulapul din hol Stephanie găsi o haină de ploaie
mbrelă, şi ieşi în fugă pe uşa din faţă, spre taxiul care
;e. În timp ce înaintau cu greu prin traficul intens,
ita tulburată la străzi şi clădiri şi la unduitoarele
de umbrele. Londra — fără vârstă şi familiară — îi
a impresia că venise acasă. Dar şi când se uitase
aginile din Evanston, în albumul de fotografii al
nei, simţise dorul unui cămin care era al ei. Şi
vaillon fusese „acasă". Iar acum „acasă" era la
lay — sau oriunde, cu Léon.
*;e se întâmplă cu mine? Nu sunt în stare nici să
care îmi este căminul?*
partamentul Janei Corley se afla într-un bloc cenu-
iroind de ploaie. Stephanie sună la uşă şi, când
as tânăr vorbi prin interfon, spuse:
— Sunt o prietenă a lui Robert Chalon.
e auzi un zbârnâit. Deschise uşa şi urcă două
. Jana o aştepta. Slăbuţă şi blondă, îmbrăcată cu
ning şi în picioare cu nişte ciorapi groşi, încă mai
sprâncenele ridicate de uimirea pe care i-o produ-
prezentarea Stephaniei.
ceasta îi întinse mâna.
— Sabrina Lacoste. Şi dumneata eşti Jana Corley?
reţinu mâna, îndemnând-o să intre în apartament.
lămpile erau aprinse, iar în vatra unui şemineu
un foc de gaze. Tulburarea pe care o simţise în
dispăruse: acum era puternică şi sigură pe sine,
rece făcea ceva ce ea şi Sabrina puseseră la cale
ună.

— Sunt o prietenă a lui Robert. Am locuit până curând la Cavaillon. Trăiam cu un bărbat pe nume M Lacoste. Dar cred că dumneata îl cunoşteai sub num de Max Stuyvesant.

Jana se depărtă puţin de ea şi expresia îi dev prudentă.

— Max Stuyvesant a murit.

— S-a crezut că a murit. Locuia în Cavaillon asta. L-ai întâlnit acolo, când erai cu Robert.

— Dar n-am spus nimic. Adică, nu i-am spus ca l recunoscut. Era evident că nu i-ar fi convenit. Bănui că Robert nu ştia. Şi credeţi-mă că eu puteam înţele de ce. Dacă aş fi fost amestecată în afacerea an Westbridge, şi eu aş fi vrut să mă dau la fund. Şi închipuiam că poate făcea un fel de penitenţă pen învârtelile de până atunci.

— Penitenţă? repetă întrebător Stephanie.

— Păi, sigur, doar lucra împreună cu Robert. că ei m-au scos din Chile? Ba chiar au făcut-o ca pe rutină, era ca-n filme, când m-am pomenit încui într-un depozit din Marsilia. Robert l-a îmbătat atât tare pe paznic, încât Max a reuşit să-i ia acestuia ch şi pe urmă au spart lada în care mă ascunsesem Niciodată în viaţa mea nu fusesem aşa de bucuroasă văd faţa cuiva. Aşadar, dacă Max lucra împreună Robert, înseamnă că săvârşea o faptă bună, şi mi zis că poate încerca să compenseze cumva chestia Westbridge-ul şi ce altceva o mai fi făcut. Ştiţi, du Westbridge, toată lumea a pus în seama lui cele incredibile isprăvi. Mai mult din invidie, cred. Ca şi cu şi-ar fi trăit propriile lor închipuiri. Iertaţi-mă, nu v oferit nimic. Doriţi un ceai? Sau supă? Încălzesc pu pentru masa de seară: orice, ca să mă încălzesc. Un luna octombrie: dintr-o dată vine iarna. Ce mâncaţi lângă ceai?

– Nimic, nu vreau nimic, mulţumesc. Sunt invitată va la cină. Dar trebuie să te întreb ceva.
– În legătură cu Max? El v-a trimis aici?
– Încerc să aflu dacă dumneata i-ai spus cuiva că ăzut la Marsilia.
– Nu, bineînţeles că nu... Oh! Ei da, de fapt am . N-ar fi trebuit, dar Alan mi-a promis solemn că nu ipeta nimănui. Nu ne văzusem de multă vreme şi ram... ei bine, ştiţi dumneavoastră, eram foarte ată şi, nu-mi dau seama cum, dar mi-a scăpat. N-a urmări rele pentru Max, nu-i aşa? Nu-mi pot închi-um ar fi putut avea.
– Cine este Alan?
– Logodnicul meu. Alan Lethridge. Ei, de fapt nu-i logodnicul meu, dar aşa-i zic eu câteodată, când drag. Dar, ştiţi, mi-a făgăduit că nu va spune nui şi sunt sigură că şi-a respectat cuvântul. Dacă o să-l întreb.
– Aş prefera să-l întreb eu însămi. Dacă-mi explici -l pot găsi.
ana se încruntă.
– S-a întâmplat ceva?
– Caut doar unele informaţii. Şi mi-ar fi de folos să cu Alan.
– Bine.
e apropie de birou şi se opri lângă el, nehotărâtă, idică din umeri.
– Presupun că Alan îşi poate purta singur de grijă.
crise pe un carnet ceva şi-i întinse fila Stephaniei, zând:
– De obicei, este acasă după patru.
– Îţi mulţumesc.
ana o conduse până la uşă.
– Când îl mai vedeţi, salutaţi-l pe Max din partea . Nu-mi pasă dacă vrea să stea ascuns sau nu.

Pentru mine a făcut ceva bun şi-i voi fi întotdeau recunoscătoare.

— Îţi mulţumesc, repetă Stephanie. Mă buc ceea ce-mi spui.

Din nou în taxi, privi fără să vadă prin fereastra de ploaie, gândindu-se la Max, pe care Robert îl iub şi Jana îl acceptase, care încercase să domine şi controleze totul şi pe toţi cei din preajma lui, care tră după propriile sale legi, fie că făcea fapte bune încălca legea. *Ba chiar au făcut-o ca pe o treabă rutină, era ca-n filme.* „Nu-l puteam iubi" — îşi zise gând — „dar aş fi putut încerca să-l cunosc mai bi să-l înţeleg. Aş vrea să fi încercat."

Sabrina pusese masa în camera de zi şi, înainte a lua loc, Stephanie se încălzi la foc. Vântul şuierător ploaia aveau darul de a crea impresia că încăperea un adăpost confortabil, tăcut şi uscat, iar când Sabri turnă vin alb în două pahare, Stephanie oftă.

— E-atât de bine! Poate-am reuşi să oprim tim în loc pentru câtăva vreme.

— Da, întruna ne gândim la asta.

Sabrina umplu ambele farfurii cu supă din castr şi Stephaniei îi trecu prin minte constatarea că sora se comporta ca o gazdă care, în propria-i casă, toar vin, serveşte supa. *Oare a şi hotărât că se va insta aici? Ce vrea, de fapt?*

— Povesteşte-mi cum a fost la Jana, o ru Sabrina.

Şi în timp ce asculta scurta relatare, se gândea c de bine arăta Sabrina, ce plină de siguranţă păre redând conversaţia avută. *Oare crede că poate fa orice doreşte, cu Penny, cu Cliff şi cu Garth, cu Léon? Cu mine? Doar nu-şi închipuie că eu voi pleca pur şi simplu, de lângă ei; acum ştie ce-nseamnă pentru mine.*

— Vrei să vorbeşti tu cu el?
— Oh, nu, e rândul tău. Doar dacă preferi să n-o
i L-ai întâlnit vreodată?
— Am cunoscut-o pe mama lui, însă niciodată nu
a fost simpatică. Xanthia Lethridge. Din câte-mi
ntesc, nimeni nu-i spunea vreodată ceva, fiindcă ea
ra în stare să-şi ţină gura: cu primul prilej, ştirea ar
st împrăştiată în întreaga Londră. (Privirea i-o întâlni
ea a Stephaniei.) Poate-i o caracteristică a familiei.
i telefona băiatului: dacă-i în oraş, îl voi vizita
ne.
Alan Lethridge locuia într-o casă londoneză plină de
lle la care renunţaseră părinţii lui.
— Oribil talmeş-balmeş, nu-i aşa? îi spuse Sabri-
pe un ton de conversaţie, în timp ce-o conducea în
n.
Era înalt şi slab, cu o faţă frumoasă şi vioaie, înca-
ă de un păr lung. Purta nişte jeansi albaştri şi o
ă de trening mult prea mare pentru el.
— Nu-i de mirare că s-au descotorosit de toate
a, îşi urmă el vorba, dar eu sunt prea leneş ca să-mi
păr altele, şi oricum nu m-aş pricepe la aşa ceva.
pt o prinţesă care să mă salveze şi să transform totul
un palat. Nu luaţi loc, doamnă Andersen? Cu ce vă
l de folos? Îmi amintesc c-am întâlnit-o cu mult timp
rmă pe sora dumneavoastră; undeva, dar nu mai
bine unde.
Sabrina se aşeză pe marginea unui taburet şi
ptă până se instală şi el pe un scaun alăturat.
— Încerc să-l găsesc pe Max Stuyvesant, şi mă
deam că-i posibil să mă poţi ajuta dumneata.
— Max? *Max Stuyvesant*? Ce tot vorbiţi?
Urmă o tăcere sub care se ascundea o profundă
aţie. Sabrina aproape că auzea gândurile pe care

tânărul le frământa în minte, nehotărându-se ce ci să aleagă.

— Asta-i un fel de glumă, sau ce? Max a murit.

— S-a presupus c-ar fi murit. Dar n-ai descop chiar dumneata că trăieşte?

— Eu? Eu n-am descoperit nimic. Cum aş fi put Nici nu-l cunoşteam. Nu l-am văzut niciodată. Adic l-am întâlnit din când în când, vreau să zic, aşa cum întâlnesc oamenii, ştiţi şi dumneavoastră, la petrec sau la curse, dar niciodată n-am schimbat măcar vorbă cu el. De fapt, abia l-aş recunoaşte, dacă l vedea.

— Dar cred c-ai auzit că-i în viaţă şi i-ai spus cui

— Nu-i adevărat. (Aruncă o privire spre tav aşteptând de-acolo vreun ajutor.) Vreau să zic, n- auzit c-ar fi în viaţă, aşa că, firesc, n-aş fi putut spu nimănui nimic.

— Cred că totuşi cuiva i-ai spus. Şi este import să-mi mărturiseşti cui anume.

— Nimănui! Uite ce-i, doamnă Andersen, îmi pa rău, dar în mod clar nu vă pot ajuta, aşa că dacă n-av altceva... vreau să zic, iertaţi-mă că sunt grosolan, da

Se ridică în picioare, privind în jos spre ea.

Sabrina se ridică şi ea, lângă el. Individul e într-adevăr, grosolan şi singurul motiv al unei astfel purtări era frica.

— Nu-i vorba de o joacă, Alan. Este ceva seri De fapt, cineva ar putea fi în primejdie...

În ochii tânărului se aprinse o străfulgerare panică şi, strângându-şi buzele cu încăpăţânare, îndreptă spre uşă.

„Un eşec“, gândi Sabrina. Cel puţin, un eşec p când ea şi Stephanie vor decide cât de mult să-i spu lui Alan. Îl urmă către ieşire şi adăugă, de astă-d pe un ton degajat:

— Dacă-ţi aminteşti ceva, te rog să-mi telefonezi. ;uiesc în casa lady-ei Longworth, şi voi mai rămâne ılo câteva zile.

— Nu există nimic ce mi-aş putea aminti.

Sabrinei i se păru că-l aude pe Cliff, când mormăia ›ufnat, simţindu-se vinovat.

— Minte şi nici măcar nu se pricepe să mintă bine îi spuse Stephaniei, când ajunse acasă.

— Este înspăimântat? întrebă Stephanie. De ce ıme s-ar teme?

— Poate de Jana. Dacă Jana este prinţesa pe e-o aşteaptă, n-ar vrea ca ea să ştie că el nu şi-a pectat promisiunea, mai ales dacă există consecinţe ve. Trebuie să hotărâm cât de mult să-i spunem, ă vrem să facem să-şi dea drumul la gură.

— De ce să nu-i aducem la cunoştinţă întocmai ce a întâmplat lui Max?

— Fiindcă...

Sabrina se ridică să mai pună un buştean în foc. Se ıu amândouă în camera de zi de la etaj, unde-şi receau cea mai mare parte din timp. Perdelele erau se, focul arunca lumini pâlpâitoare pe feţele lor, ıdu-le nuanţe arămii; pături de caşmir le acopereau ıunchii; Sabrina stătea lungită pe un şezlong, iar phanie — ghemuită într-un fotoliu. Pe măsuţa dintre era un serviciu de ceai şi, din când în când, cele ă surori îşi zâmbeau, pentru că era atât de bine să împreună, în locul acesta calm şi intim.

— ...fiindcă nu cred c-ar trebui să spunem nimănui.

— De ce nu? Cum am putea descoperi cine l-a ıis pe individul acela, dacă nu le spunem oamenilor s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Însă consider că-i mai bine să nu spun nimănui, cel puţin deocamdată. Aşa simt. Dacă vrei,

putem să mai vorbim despre asta. Îmi pare rău că nu ți pot oferi un motiv.

— Nu, e-n ordine. Am încredere în tine.

Stephanie se aplecă și ridică învelitoarea care păstra cald ceainicul și umplu iar cele două cești. Apoi reveni la subiectul în discuție:

— Dar dacă Alan n-o să-ți spună nimic, ce ne rămâne de făcut?

— Vom vorbi cu Lazlo și Carr. Nu știu cât de apropiați îi erau lui Max, dar știm că lucrau pentru el și că s-au certat în legătură cu afacerea lor cu falsurile. Poate le-a vorbit cineva despre Max, sau le-a pus întrebări ce păreau ciudate, sau... Oh!

— Ce-i?

— Tocmai mi-am amintit ceva. Cel mai bizar lucru. Într-o zi, în primăvara trecută, când mă aflam aici, Dorton a venit la „Ambassadors“ și m-a întrebat dacă am avut vreo veste de la Max.

— *Vreo veste de la Max?*

— Da, am crezut c-a-nebunit. Dar când i-am replicat că Max murise, el a spus că era *presupus* mort, dat că niciodată nu i se găsise cadavrul. Și-și închipuise că s-ar fi putut să-mi telefoneze mie.

— Cam înspăimântător, nu? Și ce i-ai zis?

— Că Max era prietenul lui, așa că dac-ar fi în viață lui i-ar fi telefonat, nu Stephaniei Andersen, în America. Și atunci a spus... stai o clipă, să-ncerc să-mi amintesc. A spus: „Ei bine, dacă iese la suprafață — și pe urmă și-a cerut scuze că se exprimase în felul acesta — dacă apare și dacă se întâmplă să te sune, anunță-mă. Nu știu de ce, dar nu pot crede c-a murit cu adevărat. Întotdeauna mi s-a părut că-i indestructibil.“ Și mai e ceva, Stephanie. Cred că-i era frică.

— Frică de ce?

— Nu știu. Dar îi voi telefona.

Vorbi la telefon pe scurt, apoi închise receptorul.

— E la vânătoare în Germania. Se întoarce vineri.

— Da, dar nu putea şti realmente ceva, nu-i aşa? ı doar un soi de aiureală. Obişnuieşte Denton să facă ruri trăsnite?

— Când m-am căsătorit cu el nu era nebun, dacă a vrei să spui. Şi nu s-ar fi temut fără motiv. Ei bine, discuta cu el vineri. Sau, eventual, să discuţi tu. S-ar ea să fie mai bine. Dar mai întâi îl vom găsi pe Rory rr, sau pe Ivan Lazlo. Poate pe amândoi.

Aşezându-se la biroul ei, Sabrina îl sună pe Michel rnard şi pe Jolie Fantôme, care scriseseră articolele ziar prin care dădeau în vileag matrapazlâcurile de la estbridge Imports" şi ale lui Max Stuyvesant.

— Sunt în Canada, în interes de serviciu, doamnă dersen, îi spuse adjunctul lor. Vă pot fi de folos cu ra?

Şi după ce Sabrina îi explică ce anume dorea, îi punse:

— Carr şi Lazlo se află amândoi la Londra, la închi-ırea Wormwood Scrubs, pe Shepherds Bush. Sunt în ıpa celor cu condamnare pe viaţă, aşa că, ştiţi, nu li îngăduie decât o singură AV — iertaţi-mă, aprobare vorbitor — pe lună, şi aceasta-i doar de nouăzeci de ıute. Astfel va trebui să aflaţi dacă şi-au primit vizita octombrie. Este posibil să nu şi-o fi primit, deoarece ıtem abia la începutul lunii. Dacă mai aveţi nevoie de ıe, pentru indiferent ce, vă rog să-mi telefonaţi. Vă ız succes.

— Sunt la Londra, spuse Sabrina. În închisoarea ırmwood Scrubs. Nu-i departe: pe Shepherds Bush, ;artierul de vest. Să ne ocupăm fiecare de câte unul?

— Oh, da, de ce nu?

Se priviră şi izbucniră în râs.

— Îţi aduci aminte de Dimitri? întrebă Stephanie.

— Şi Theo, sărmanul Theo, bietul nostru...

— ... şofer. Şi petrecerile acelea, cu înot, când una dintre noi plonja, şi nimeni nu ştia... — Care din noi ieşea la celălalt capăt al bazinului.

— Şi secretara aceea a ambasadei, care ne certa că ne dădeam mereu una drept cealaltă, şi tu spuneai

— Spuneam: „Eu sunt Sabrina, domnişoară Dennin ger, iat-o pe Stephanie", şi ea se înfuria atât de tare încât doar că nu se asfixia, cu cele optsprezece rânduri de perle ale ei, cu care se împodobea zilnic...

Râdeau şi se aruncară una în braţele celeilalte, şi se ţinură astfel, strâns, bucurându-se că erau împreună.

— E la fel şi-acum, şopti Stephanie. Nu s-a pierdut nimic.

„Ba da, s-a pierdut", gândi Sabrina cu amărăciune. Dar nu-şi rosti gândul, deoarece nu voia să distrugă plăcerea acestui timp petrecut împreună. În momentul de faţă erau implicate într-o vânătoare, urmărind cu atenţia şi încântarea care, odinioară, constituiseră cele mai importante lucruri din viaţa lor, astfel încât acest scurt răstimp devenea, el însuşi, cel mai important lucru din viaţa lor — atâta cât avea să dureze.

Dar prea multe schimbări au intervenit. Şi acum este ultima dată. Niciodată nu vom mai trăi asemenea clipe.

Vorbitorul de la închisoarea Wormwood Scrubs era o încăpere îngustă şi joasă, cu o masă lungă pentru deţinuţi şi vizitatorii lor. Paznici impasibili urmăreau cu atenţie, gata să surprindă cea mai mică mişcare neobişnuită. Pe măsură ce soseau vizitatorii, zgomotul creştea, glasurile se reverberau pe pereţii cenuşii, ca şi pe pardoseală şi tavan — şi ele tot cenuşii. Când păşi în cameră, Sabrina avu impresia că întreaga lume devenise cenuşie, absorbind până şi culoarea costumului ei

ı stofă ecosez, albastru cu verde, a pălăriei albastre a mănuşilor ei din piele albastră. Iar când îşi scoase ınuşile, mâinile îi părură cadaverice, în lumina aceea iertătoare.

Prin uşa de la capătul cel mai îndepărtat al sălii, ră Rorry Carr, îmbrăcat în cenuşiu. Părul cărunt îi era ıtezit peste cap, dar constituia singurul lucru ce mai măsese din impecabilul comerciant cu obiecte de artă ı care şi-l amintea Sabrina. Pielea gâtului îi atârna în te, ochii îi erau adânciţi în orbite şi nu-şi găseau odihna; ıngile de sub ei alcătuiau două semilune ce-i coborau ıste obraji. Însă glasul îi era aproape neschimbat: la fel ı onctuos, de parcă şi l-ar fi uns în mod regulat cu ulei.

— Doamnă Andersen! Sunt foarte bucuros să vă văd. De multă vreme am vrut să vă explic profundele ele regrete pentru moartea lady-ei Longworth. Sper ıcer că mă veţi crede dacă vă spun că n-am avut ıcât admiraţie şi afecţiune faţă de dânsa. Niciodată am ştiut că avea să fie pe iaht, când Ivan a venit cu opunerea aceea nebunească a lui. Bineînţeles că eu ı aveam nici o influenţă asupra comportării lui infantile distructive, dar, dac-aş fi ştiut, aş fi putut încerca să-l ıresc. Mă bântuie mereu remuşcarea că era posibil cel ıţin să-ncerc.

— Nici o influenţă, repetă în şoaptă Sabrina.

Ziarele relataseră că Rorry Carr fusese recunoscut ı principal vinovat — complice, ajutor şi executant al ârşavei crime — şi acuzat de omucidere.

— Absolut nici una. Lazlo — continuă Carr, coborându-şi glasul — este o brută, nimeni nu poate trata cu . Însă eu, ca un prost, l-am crezut şi i-am acordat înedere, iar acum plătesc pentru prostia mea, fiind silit ı vă prezint condoleanţe în acest mediu deprimant.

Sabrina stătea pe scaunul dur de fier, cu spătar drept, zemându-şi mâinile pe masă. Încăperea se umplea tot

mai mult şi larma zecilor de voci care ţipau, înjurau, cereau, implorau, îi obliga pe toţi să vorbească mai tare, pentru a se face auziţi dincolo de lăţimea mesei. Se uită la faţa distrusă a lui Rory Carr şi îşi spuse că acesta fusese părtaş cu Lazlo la uciderea a paisprezece oameni şi la încercarea de a o ucide pe sora ei. Se aştepta să-l urască, însă nu simţea nimic. Stephanie era în viaţă, şi viaţa lui Carr se terminase. Aşa că-i putea vorbi, dându-i de înţeles că-n ea nu avea o duşmancă.

— Nimeni nu poate trata cu Ivan? Credeam că Max Stuyvesant colabora cu el. Şi cu dumneata.

— Ei, Max... Ivan a lucrat pentru Max ani şi ani de-a rândul. Pe puţin cincisprezece. El făcea licitaţiile pentru Max.

— Dar n-a mai colaborat când i-a pus o bombă sub salonul principal.

— Vă rog! protestă Carr, ridicând o mână. Nu suport să mă gândesc la asta. Max era una dintre persoanele mele preferate, un bun prieten, un nemaipomenit *aficionado*[1] în materie de artă, un geniu de netăgăduit în domeniul contrabandei. Îl admiram enorm.

— În cazul acesta, vă veţi bucura să aflaţi că umblă zvonul cum că ar fi în viaţă.

— *În viaţă?*

Trupul lui Carr păru că ţâşneşte peste masă. Un paznic se apropie, aşa că se aşeză iar la locul său, rămânând cu privirea aţintită asupra unui punct de pe perete. Peste câteva clipe faţa i se lumină de un zâmbet blând.

— Stimată doamnă Andersen, iertaţi-mă, dar nu e cu putinţă. Credulitatea dumneavoastră este fermecătoare — foarte americană — dar indiferent ce-aţi auzit, asta nu poate fi adevărat. Aş fi încântat dac-ar fi aşa.

---

1 *Aficionado* (lb. spaniolă) = Persoană care pune pasiune într-o anumită activitate, sport, hobby. (n.t.)

ır, realmente, e imposibil ca Max să mai fie în viaţă. A
st ucis pe iahtul lui, în octombrie trecut. Toată lumea
e acest lucru.

— Se fac speculaţii cum că, de fapt, n-a fost ucis.
că trăia în Franţa.

— Speculaţii? Un cuvânt vag. Ce vrea să-nsemne?
onul lui condescendent căpătase o intonaţie groso-
ă.) Credeţi-mă, doamnă Andersen, nu trăieşte!

— Vreţi să spuneţi că nimeni, în afară de mine, nu
a mai sugerat posibilitatea ca el să trăiască în
ovence, conducând o firmă de export din Marsilia,
ând, eventual, contrabandă cu bani falşi în ţările
lumea a treia?

La auzul fiecărui nou detaliu, faţa lui Carrr părea să
vină tot mai lungă.

— Bineînţeles că nu. Sigur că nu.

În hărmălaia înconjurătoare, părură dintr-o dată
laţi într-o insulă de tăcere.

— Dumnezeule!... să fie posibil?! (Privirile i se rotiră
nebunite prin cameră.) Vorbiţi serios? Există dovezi că
x trăieşte? Doamnă Andersen, trebuie să-mi spuneţi!
ieşte sau nu?

Renunţase la atitudinea superioară şi devenise în-
ozit, iar Sabrinei îi era clar că nu minţea: nimeni nu-i
usese nimic. Aşadar, nu el era cel care-l trimisese pe
sin în Provence. Altcineva o făcuse, mai mult decât
obabil aceeaşi persoană care le poruncise lui Lazlo şi
Carr să-l ucidă pe Max pe iahtul lui, cineva atât de
ernic încât Carr era îngrozit. Ce anume îl teroriza?
ptul de a fi pedepsit, eventual ucis, chiar şi între zidu-
închisorii Wormwood Scrubs, pentru a nu fi reuşit
-l ucidă pe Max, prin bomba pusă pe iaht?

— Ei bine? insistă el. Trăieşte sau nu?

— Nu-ţi pot spune. Dar dacă-i în viaţă, ţi-ar fi foarte
unoscător dacă ai coopera cu poliţia, spunându-i
e v-a poruncit, dumitale şi lui Lazlo, să puneţi bomba...

— Ce? Cum adică? Nimeni nu mi-a poruncit! Doamne Sfinte! ce tot vorbeşti? Ivan a instalat bomba fiindcă i era frică de Max, se temea că Max ne-ar putea omorî. Avusesem noi micile noastre afaceri, ştiţi dumneavoastră, câteva falsuri mărunte, nimic de mare importanţă, dar era un mod plăcut de-a ne câştiga existenţa. Însă Max şi-a închipuit că-n felul acesta puteam îndrepta atenţia poliţiei asupra „Westbridge"-ului, aşa că ne-am certat. Dar toate astea vă sunt cunoscute, le-aţi citit în ziare. Ce-aţi vrut să spuneţi prin faptul că altcineva ne-ar fi poruncit să-l ucidem?

— S-ar putea să greşesc. Însă hai să presupunem că există un asemenea personaj. Acela nu se află la închisoare — am fi ştiut. Prin urmare, e în libertate. Cum de-a reuşit să vă bage aici, pe dumneata şi pe Ivan, pentru ani de zile, în timp ce el însuşi îşi vede mai departe de viaţa sa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Ştiu că Ivan nu-i foarte isteţ, dar îmi închipui că dumneata eşti prea inteligent pentru a te lăsa păcălit în aşa hal.

— Sunt inteligent. Şi ştiu ce fac.

Sabrina îşi înclină capul, cu un aer gânditor.

— Aşadar, cineva a făgăduit că va avea grijă de dumneata când vei scăpa de aici. Bani sau o slujbă, poate o casă în vreun climat mai cald? Dă-i drumul, Rory, ce ţi-a promis? Până şi condamnaţii pe viaţă pot face o cerere de eliberare pe încredere după suficient de mulţi ani. Încă ai mai avea timp să-ţi faci un rost undeva. Cine-ar fi personajul?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Bine, zise Sabrina după o tăcere, ridicându-se în picioare.

— Nu plecaţi! strigă Carr. Cele nouăzeci de minute ale noastre nu s-au terminat.

— Ba plec, dacă nu-mi poţi spune nimic.

— Să vă spun ce anume?

— Pentru cine lucrezi.

— Dar abia v-am spus! De-asta aţi venit? Fiindcă ;ă v-aţi închipuit... Doamnă Andersen, Ivan a făcut ıl! Eu n-am făcut nimic, deşi mărturisesc că aveam ıoştinţă de intenţiile lui. Dar nimeni altul nu-i implicat! asigur, vă jur, nimeni altcineva!

Faţa îi era transpirată de groază, şi Sabrina simţi ;uria triumfului, deoarece ştia că avea dreptate. Însă ·i făcea nici o plăcere să-l aducă pe Rory Carr într-o ;menea stare de teroare. Toată povestea asta îi făcea ıaţă.

— Ei bine, aşa cum ziceam, s-ar putea să greşesc. ă eram foarte sigură că există unele semne care arată 'e altcineva.

— Nu.

— De ce?

— Oh, zvonuri, ştii cum vorbeşte lumea.

— Alte zvonuri? Dumnezeule!... Dar nimeni nu are să mai trăncănească despre toate astea.

— Max ar vorbi, dac-ar fi în viaţă?

— Nu. N-ar scoate o vorbă.

— Dar cel care v-a poruncit să-l ucideţi pe Max?

— *V-am spus* că n-a fost nimeni altul implicat.

— Hai totuşi să considerăm această ipoteză. Dacă eva v-ar fi poruncit, lui Ivan şi dumitale, să-l lichidaţi Max, ar avea ceva de spus, nu-i aşa? Eventual în pat, cineva, sau într-un bar, sau la o petrecere la care ıtă lumea sporovăie vrute şi nevrute...

— Nu! Este o ipoteză tâmpită!

— Bine, tâmpită sau nu, este posibil ca el să-ţi nită bani, şi să-ţi scrie, şi să facă tot ce poate pentru i asigura condiţii mai bune. Îţi *scrie* cineva, sau îţi *nite* bani?

— Nu.

— Îmi pare rău să aflu asta. Ai fost, într-adevăr, părăsit. Dar cu vizitele cum stai?

— Nici una.

— Nici o vizită?

— Nici una, de când...

Carr îşi strânse buzele, luptându-se cu gândul de a spune mai multe, apoi înălţă din umeri şi continuă:

— Nici una de vreo două luni. Nicholas obişnuia să ne viziteze pe amândoi, dar a încetat. Are, desigur, necazuri financiare, şi presupun că el şi Amelia au pornit fiecare pe drumul său, dar totuşi, el este un om liber, iar eu sunt aici, şi-i foarte egoist din partea lui să-i pese atât de mult de propria-i persoană, încât să nu aibă deloc timp pentru mine. Duc dorul discuţiilor noastre despre artă. Aş fi crezut că şi el le simte lipsa — ştiţi, nu are chiar aşa de mulţi prieteni. În general, nu-i o persoană simpatică.

— Poate se va întoarce.

Sabrina se ridică din nou în picioare, nerăbdătoare să plece. Inima îi bătea cu putere. Nicholas, Nicholas, care de ori încercase să-i smulgă magazinul „Ambassadors" şi se îngrijorase când ea cercetase prea îndeaproape situaţia financiară atât la „Ambassadors", cât şi la „Blackford's"... Nicholas ar fi putut avea cunoştinţe despre falsuri, şi era posibil să-şi fi unit forţele cu Rory şi Ivan cu scopul de a-şi mări veniturile, iar apoi să se fi decis să-l ucidă pe Max, dacă acesta îl ameninţase că avea să-l dea în vileag.

„Nu. Nu-i îndeajuns de inteligent", îşi spuse. „Şi în plus, e un laş. Dar ceva ştie. În mod cert, altminteri pentru ce ar fi venit aici? De ce să se fi ostenit năzurosul, egoistul Nicholas să vină lună de lună la închisoarea Wormwood Scrubs pentru a discuta despre artă cu Rory Carr?"

Fu pe punctul de a-l întreba pe Carr dacă Nicholas aborase cu el, dar se răzgândi. Era mai bine să se ;ă la acesta.

— Nimeni nu se mai întoarce, se văicări Carr. Nu-i ;ă nimănui. Iar Max e mort. Nimeni n-ar fi putut supra- ţui bombei ăleia. Acelaşi lucru l-a afirmat şi poliţia, i bine. Nimeni n-ar fi putut supravieţui.

— Adio, Rory.

Mergând în urma paznicului, Sabrina se grăbi să ă din închisoare, în lumina soarelui de afară, în aerul oros şi curat, spre orizonturi deschise. Urcă într-un i şi se duse la un hotel unde o aştepta Stephanie şi, ;imp ce-i relata acesteia convorbirea avută cu Rory, schimbă veşmintele, îmbrăcămintea cu un pantalon gru şi o bluză sport de aceeaşi culoare, iar Stephanie puse taiorul ecosez, cu albastru şi verde, pălăria astră şi mănuşile de piele.

— Este terorizat, încheie Sabrina. Bănuiesc că şi n va fi la fel. Dacă nu-l menţionează el pe Nicholas, uita să aduci tu vorba.

Şi apoi aşteptă să se înapoieze Stephanie.

Trecu aproape o oră până să revină.

— Este un individ meschin şi prost, declară cu dis- t Stephanie. Şi seamănă cu un viezure, sau un dihor, ı aşa ceva: slab ca o scobitoare şi *se gudură*. Doar nu le face temenele celor care-i vorbesc. Pentru ce se fi încurcat Max cu unul ca el?

— Bănuiesc că era eficient. A pomenit ceva despre holas?

— A vorbit despre oricine, numai despre ăsta nu. putem continua discuţia în maşină? Zău că vreau să c de-aici.

— Mai rabdă un minut.

Sabrina îşi încolăci părul pe creştetul capului şi îşi se o pălărie neagră cu boruri moi care-i lăsa la vedere

doar ceafa, lungă şi graţioasă. Îşi încheie până la bărbie capa neagră căptuşită cu blană şi îşi ascunse ochii în spatele unor ochelari de soare neobişnuit de mari. Rămase în faţa oglinzii în timp ce Stephanie, alături de ea, îşi rujă mai tare buzele, îşi pieptănă părul astfel încât să-i cadă liber pe umeri şi pe spate, şi îşi înclină pălăria albastră mult pe o parte, lăsându-şi faţa liberă.

— Foarte bine, zise Sabrina, contemplând aprobator cele două imagini ale lor, atât de diferite. Te iau în maşină, de la intrarea hotelului, peste aproximativ douăzeci de minute.

„Ne machiem şi jucăm teatru", îşi spuse în gând în timp ce se îndreptă spre o staţie de taxiuri, şi-i dădu unui şofer instrucţiuni s-o ducă la hotel. Cu toată gravitatea acţiunii lor, şi în ciuda crimei odioase în jurul căreia se concentra totul, se distrau amândouă de minune, ca nişte copii care se joacă. Avem „o aventură". Puneau la cale o poznă. O străbătu un fior. *Numai de astă-dată. Niciodată nu vom mai face aşa ceva. Orice s-ar întâmpla, după asta nu vom mai juca teatru.*

Stephanie aştepta în faţa hotelului, şi când taxiul opri, urcă repede în el.

— Nu vreau să mă mai duc vreodată într-o închisoare, i se adresă Sabrinei, în timp ce şoferul întorcea maşina pentru a le conduce înapoi, în Cadogan Square. Nici unul dintre cei de-acolo nu părea să iubească pe cineva. Cei mai mulţi se învinovăţeau unul pe celălalt pentru toate acuzaţiile posibile.

— Adică Ivan?

— Absolut toţi. Deţinuţii îşi acuzau familiile, iar familiile îi acuzau pe deţinuţi, şi toţi laolaltă învinovăţeau pentru ceea ce făptuiseră ei pe altcineva, de exemplu pe primar, sau poliţia, sau pe maistrul de la fabrică... Oh, Dumnezeule! Ce loc nenorocit! Mă face să mă simt atât de norocoasă!...

— Da.

Tăcură şi nu reluară vorba decât când ajunseră în
a verde de la Kensigton Gardens, însufleţită de gla-
le vesele ale copiilor veniţi la joacă, unde cotiră pe
ucester Road, spre casă.

— A pomenit Ivan ceva despre Nicholas? întrebă
rina.

— Din tot ce spunea reieşea că dă vina pe Rory
r. Susţinea că nimeni nu poate colabora cu el, cu
epţia lui Max, şi a mai zis că Rory se ocupa de lici-
le pentru Max, iar eu am făcut remarca: „Dar n-a mai
borat când i-a pus o bombă sub salonul principal",
a replicat...

— Adevărat? Exact aşa am spus şi eu. Şi despre
holas ce-a zis?

— Că n-a mai venit să-l viziteze. Amelia l-a părăsit
lin câte spune — şi el are probleme de ordin finan-
, dar e o măgărie să se gândească numai la el,
ndu-l pe Ivan să putrezească. Eram gata să-l întreb
ă Nicholas lucrase împreună cu ei — ar fi posibil?
mi se pare de necrezut — dar m-am gândit că dacă
aseră, era probabil să fi păstrat legătura, şi ce rost ar
ut să-l las pe Ivan să afle fie şi doar că mă gândisem
sta?

— Da, aşa am socotit şi eu. Şi eram şi foarte dornică
es mai repede de acolo.

— Hai să mergem la Nicholas, de acord? Chiar
m.

Stephanie o văzu pe Sabrina zâmbind şi râse, puţin
nată.

— Ştiu cum sună vorbele mele — ca ale cuiva pornit
ânătoare — dar aşa mă simt, şi acum, că avem un
indiciu, nu pot sta fără a mă ocupa de el.

Sabrina îşi consultă ceasul.

— De obicei, el pleacă de la magazin la trei. Mai bine-am aştepta până mâine. Vrei să fii tu cea care discute cu el?

— Nu ştiu. Ar trebui să ne gândim la ce să-i spunem.

— Poate... (Sabrina îşi zâmbi sieşi.) Poate ar trebui să-i vorbim pe rând, când una, când cealaltă. Să-i ... turăm un pic.

— Ar avea efectul ăsta? Poate aşa ar trebui.

— Oh, nu ştiu. Mă întrebam şi eu. Încă un joc.

Se întoarseră una spre alta, privindu-se în ochi.

— Devenim tot mai pricepute la jocuri, spuse Stephanie.

— Da.

Un minut mai târziu, Sabrina se aplecă înainte.

— Pe vremuri, aici era o mică băcănie, dar n-o mai văd. Cred că ne vom duce la „Harrod's".

— Pentru ce?

— Pentru masa de seară. Ieri n-am cumpărat înd... ajuns.

— Oh, Sabrina, nu putem mânca în oraş? Cu siguranţă există în Londra o sumedenie de locuri în care nimeni nu ne cunoştea şi nimeni nu se va sinchisi de ... dacă ne vede împreună. N-am putea? Te rog!

— Credeam că ideea de bază era că nu trebuie să fim văzute împreună.

— Ştiu, dar acum că suntem aici nu s-ar părea că ne ameninţă ceva. Nu-i şi impresia ta? Ştiu că Max ... fost ucis, probabil de către cineva de aici, însă asta nu înseamnă neapărat că ne ameninţă vreo primejdie.

— Eu cred că-i posibil să ne ameninţe.

— Bine, poate. Este totuşi greu de crezut, când totul e atât de normal, şi oamenii îşi văd de treburile lor... Ce-ţi închipui că s-ar putea întâmpla? Îţi imaginezi că ar începe cineva să tragă cu gloanţe-n noi, dacă ne vede împreună?

— Nu ştiu. Dar ceea ce facem nu-i o joacă. L-ai văzut Max ucis, Stephanie. Cel care-a poruncit să fie lichi- nu-i o persoană normală, care-şi vede de treburi; e eva care-i convins că trebuie să ucidă pentru a se ira. Chiar vrei ca el să ştie că Sabrina Longworth eşte?

Stephanie tăcu.

— Bine, oftă după un timp. Mă gândeam doar că ar ost plăcut să ieşim în oraş. E amuzant să joci teatru, ă-i multă vreme de când n-am mai petrecut amân- ă, şi-mi ziceam că s-ar putea să nu mai fim împreună, acum... cel puţin, nu prea curând.

— Oh! bine, o să mai reflectez la asta. Presupun că putea merge undeva afară din oraş. Eventual mâine ră. Dar mai întâi trebuie să hotărâm ce-i vom spune Nicholas.

După ce luară cina în camera de zi, în faţa focului, seră pe hârtie câteva întrebări şi făcură exerciţii în pune, de parc-ar fi repetat o piesă de teatru. Însă a a zi dimineaţa, când Stephanie intră la „Black- 's", Nicholas nu-i lăsă nici un prilej să-i pună măcar una din ele.

Îi ieşi în întâmpinare să-i ureze bun-sosit, săltând picioarele lui scurte, desfăcându-şi larg mâinile rborând pe buze un zâmbet vesel care, totuşi, nu-i ngea şi la ochi.

— Draga mea Stephanie, ce surpriză! O surpriză ndidă, te asigur, dar... de ce nu m-ai anunţat că vii? i aranjat o masă festivă la „Savoy", pentru a com- sa cele întâmplate data trecută.

Încruntându-se uşor, Stephanie îl pri i cu atenţie. ştia la ce se referea.

— Ei bine, fără-ndoială ai prefera s-o dăm uitării. asigur că şi eu aş vrea. Crede-mă, Stephanie, nicio- n-am mai făcut aşa ceva. Să plec şi să las o femeie

singură într-un restaurant... Doamne Sfinte! mă ro[illegible]
leşte pe dinăuntru ca un cuţit de câte ori mi-a[illegible]
aminte. Îmi cer scuze, din suflet şi cu durere îmi [illegible]
scuze. Nu reuşesc să-mi imaginez cum am putut să [illegible]
port în aşa hal. Nu-mi stă în caracter — dar bineînţel[illegible]
că ştii acest lucru; am fost buni prieteni încă de câ[illegible]
ne-a părăsit scumpa ta soră, şi ştii că nu-i obiceiul m[illegible]
să am astfel de comportamente. Ei, şi-acum, putem l[illegible]
asta să facă parte din trecut şi să continuăm ca m[illegible]
înainte. Dă-mi voie să-ţi arăt ce-am mai făcut cu ma[illegible]
zinul... câteva piese noi, nu chiar atât de multe cât [illegible]
vrea, dar, ştii bine, economia, şi un sezon de vară [illegible]
prea însufleţit...

— Aceasta-i adevărata cauză, Nicholas? Eşti si[illegible]
că nu are nici o legătură cu situaţia ta financiară?

El se răsuci brusc spre ea.

— Dumnezeule din Cer, ce întrebare?! M-a bâr[illegible]
cineva? Poate te-ai dus la Amelia, înainte de-a v[illegible]
aici? Nu-mi închipuisem că eşti aşa de bună prieten[illegible]
ea. Dar dac-ai vizitat-o, ai auzit multe neadevăru[illegible]
sunt nevoit să-ţi spun...

Stephanie tăcu până ce se epuiză litania de pl[illegible]
geri împotriva Ameliei, care, încet-încet, alunecă s[illegible]
neîncredere în activitatea desfăşurată de Brian la „A[illegible]
bassadors". Când, în cele din urmă, se încheie, spuse[illegible]

— N-am discutat cu Amelia. Aş prefera să aflu d[illegible]
dumneata care-i situaţia financiară.

— Păi este foarte bună, de ce n-ar fi? Afacerile m[illegible]
întotdeauna mai slab vara, până acum ar fi trebuit să [illegible]
asta. Sunt extrem de dezamăgit, Stephanie, credo[illegible]
că ne-am înţeles că ar fi în avantajul nostru recipro[illegible]
fim prieteni, într-o asociaţei bazată pe încredere, şi [illegible]
nu lăsăm suspiciunile să ne umbrească relaţiile.

— Suspiciuni? Tot ce-am făcut a fost să te într[illegible]
care-i situaţia financiară. Mă gândeam că dac-ai av[illegible]
probleme în ultimii câţiva ani...

— N-am avut probleme! Doamne Sfinte, Stephanie, americanii, vedeţi pretutindeni comploturi... pro- ıl din cauza tuturor filmelor ălora cu gangsteri. Chiar nimic altceva care să te preocupe?

Cu un sentiment de zădărnicie, Stephanie îl privi lung.

— Te descurci bine; totul merge perfect...

— Exact, exact! exclamă Nicholas, cu faţa încreţită ın zâmbet jovial.

— ... şi-n ultimii câţiva ani nu a existat nici un motiv să te îndemne să cauţi alte surse de venituri.

Zâmbetul pieri.

— Ce lucruri ciudate rosteşti. Oare pui la cale un complot?

— Comploturile depind de secrete, Nicholas, şi dacă tă cineva care are secrete, păi dumneata eşti acela. rebui să mă scuzi. Am deja fixată o altă întâlnire.

Mânioasă din cauza situaţiei dificile în care se afla, hanie luă un taxi până în Cadogan Square.

— Nu m-am descurcat deloc bine. N-am scos nimic a el.

Sabrina îşi puse fusta pe care şi-o dezbrăcă Ste- nie.

— Nu poţi fi subtilă cu Nicholas; el consideră că -i o slăbiciune.

Işi încheie bluza Stephaniei şi-şi puse pe deasupra erul ei de tweed.

— Purtai o pălărie, nu-i aşa?

— Aceea „cloche“, a ta. Mă uluieşte câte lucruri mai ici.

— Nu le-am luat decât pe cele potrivite pentru nston, replică Sabrina.

Apoi schimbă subiectul:

— Mi-ai repetat absolut tot ce-a spus?

— Da. N-a fost ceea ce se cheamă o conversaţie lungată.

— Bine, acum vom începe actul al doilea.

Înainte de a intra, cercetă cu atenţie vitrinele magazinului „Blackford's". Erau prăfuite, iar mărfurile expuse păreau să fie aceleaşi pe care le văzuse acolo în primăvară. „Neglijenţă, sau lipsă de interes, sau faliment", comentă în gând. „Posibil toate trei." Împinse uşa şi un clopoţel îi anunţă sosirea.

Dintr-o încăpere din fundul magazinului îşi făcu apariţia Nicholas. O expresie de plictiseală i se aşternu pe faţă.

— Draga mea, Stephanie, mai ai şi alte întrebări? Toată chestia asta începe să semene a interogatoriu.

Sabrina remarcă praful de pe mobile, etichetele cu preţuri lăsate la vedere, deşi ar fi trebuit să fie îndepărtate, aspectul zdrenţuit al cărţilor şi pernelor, un abajur stând strâmb.

— Ce interesant îţi alegi cuvintele, Nicholas. Te duc cu gândul la interogarea unor deţinuţi. Asta vezi când te uiţi la mobilele dumitale?

Privirile lui de obicei neastâmpărate se potoliră brusc. Oftă.

— Iar ne-am întors la filmele cu gansteri. Nu zău, dragă Stephanie, ai o percepere îngustă, neinformată asupra lumii; foarte americană, fără-ndoială, însă îmi închipuiam că măcar câte ceva din cunoştinţele şi purtarea sofisticată a surorii dumitale s-o fi prins şi de dumneata.

— Aş fi zis că „îngust şi neinformat" sunt calificative ce-l definesc pe acela al cărui principal interes îl constituie insultele. Acesta-i singurul mod în care poţi vorbi cu mine, Nicholas? Am revenit fiindcă nu ajunsesem să discutăm despre situaţia dumitale financiară, sau despre argumentele pe care le-ai adus atunci când „Blackford's" a început să decadă...

— *Argumente*? Ţi-am spus...

— Nu mi-ai spus nimic care să fie adevărat sau util.
vălia dumitale arată de parc-ai fi părăsit-o deja.
uiesc că, în propria-ţi minte, chiar ai abandonat-o.
— E ridicol! „Blackford's" este viaţa mea. Dacă l-aş
de, n-aş mai avea nimic. Nu-i decât o perioadă mai
lă, nimic altceva. O voi recupera. Întotdeauna recu-
z.
— Ţi-ai pierdut îndemânarea în a recupera. Cândva
un bun comerciant cu obiecte de anticariat, Nicho-
Te pricepeai la lucruri vechi şi le iubeai cu adevărat.
acum doar te agăţi de ele: nu eşti decât un om de
eri falit şi speriat, îndeajuns de prost încât să nu ştii
e oameni trebuie să te zbaţi să-ţi faci relaţii.
— Dumnezeule din cer, ce te-a apucat? Azi-dimi-
ă erai foarte rezonabilă. Mă nelinişteşti, Stephanie,
am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.
— Despre cârdăşia dumitale cu Rory Carr şi Ivan
o.
Nicholas se trase cu un pas înapoi. În aer pluteau
de praf şi el părea să se clatine printre ele.
— Nu ştiu nimic despre Rory Carr şi Ivan Lazlo.
— Ştii totul despre ei. Adineauri am fost la Worm-
d Scrubs. Mi-au spus că ai încetat...
— *Te-ai dus la Wormwood Scrubs?*
— ... să-i mai vizitezi. Sunt mânioşi că dumneata
liber şi ei sunt la zdup. Spun că eşti egoist şi nu-ţi
ă decât de propria-ţi persoană. Rory zice că-i este
de discuţiile voastre despre artă.
Faţa lui Nicholas deveni cenuşie.
— Ar fi trebuit să nu spună nimic.
— De ce nu? Ce le-ai promis?
El scutură din cap. Îşi frângea mâinile şi cu vârful
i picior izbea spastic în pardoseala de lemn. Se uită
ca şi cum ar fi vrut să-l vadă oprindu-se, dar piciorul

părea să aibă viaţa lui proprie. Continuând să se uite fix la el, mormăi:

— Înţelegi, Stephanie, a fost o scurtă nebunie. O nebunie. Ştiam, dar nu mă puteam opri.

Privirea neclintită a Sabrinei nu-i trăda uşurarea de care se simţea cuprinsă. „N-a fost un bluf rău", gândi, şi cu glas tare, îl încurajă:

— Da, vorbeşte mai departe.

— Asta-i tot, zise el, ridicându-şi ochii din podea şi retrăgându-se şi mai mult. Nu mai e nimic de spus. S-a terminat.

— Nu prea cred. Am relaţii la Londra, prin sora mea, ştii bine. Sunt sigură că autorităţile m-ar asculta, dacă m-aş duce la ele.

— Dar nu te vei duce! Ce-ai câştiga? Ţi-am spus: s-a terminat. „Westbridge" a dispărut, şi oricum eu îmi încetat activitatea. Toată povestea aia mă îngrijora, să...

— Toată povestea, dar nu şi banii. Şi aceştia erau mult mai importanţi decât integritatea dumitale şi onestitatea faţă de clienţi.

El tresări.

— N-am *vrut* cu adevărat s-o fac, crede-mă. Asta voiam să spun când am vorbit despre o nebunie... N-o să mă trădezi nimănui, aşa-i?

— Astăzi nu. Astăzi sunt în căutare de informaţii.

— Referitor la ce? abia şopti.

— Cum funcţiona. Întreaga afacere.

— Şi-o să păstrezi informaţiile astea pentru tine?

— Cel puţin astăzi.

— Nu-i prea liniştitor, Stephanie.

Aşteptă, sperând că ea se va arăta mai îndurătoare, apoi zise:

— Ei bine, evident, nu există o dovadă... ar fi cuvântul dumitale faţă de al meu. Şi cine te-ar crede? Eşti americană.

Sabrina izbucni în râs. Hohotele ei scăzură moralul
Nicholas, şi mâinile începură să-i tremure, dar peste
minut prinse iar curaj, ca şi cum s-ar fi convins că
ım erau prieteni.

— Las-o baltă, Nicholas! spuse Sabrina. Explică-mi
n funcţiona toată treaba.

— Fie cum vrei.

Piciorul continua să izbească podeaua. Îşi puse
bele mâini pe coapsă, ca să-l liniştească şi începu:

— De fapt, nu era cine ştie ce, crede-mă. Aveam
/oie de bani, şi lor le trebuia o galerie cu bună reputaţie
ıtru piesele falsificate pe care Rory nu le putea vinde
ıici o altă parte. M-am cam frământat eu cu problema
a, însă era atât de absurd de uşor de realizat, şi nimeni
punea întrebări cu privirea la autenticitatea pieselor,
lupă un timp devenise, pur şi simplu, o altă afacere.
ă-ndoială că era ilegală — ştiam asta — dar toţi săvâr-
ı greşeli în viaţa noastră, şi nu făceam realmente rău
ıănui. Eu sunt, de fapt, un foarte productiv membru al
:ietăţii. În mod cert, nu merit să fiu pedepsit — am
ut un serviciu şi mi-am văzut liniştit de treburile mele.
ıfitul meu era de fapt mic, să ştii; foarte mic în compa-
e cu al lui Max. El şi asociatul lui constituiau partea
ıortantă din Westbridge; Rory, Ivan şi cu mine eram
te rotiţe neînsemnate pe lângă o roată foarte mare.

— Asociat? În ziare nu s-a scris nimic despre vreun
ıciat.

— Ei bine, nici eu nu ştiu cu absolută certitudine c-ar
ıst unul.

Nicholas vorbea tot mai repede, cuvintele revărsân-
i-se de pe buze ca şi cum ar fi fost îndiguite şi acum,
:fârşit, izbucneau spre a arăta către acel personaj ano-
ı, rămas liber în urma scandalului cu „Westbridge" şi
ă lipsit de griji. Continuă, înfierbântându-se:

— Dar, ştii, mă uimea cât de uşor găsea Max clienţi — prinţi, regi, preşedinţi, cei mai mari bogătaşi internaţionali — şi cum întotdeauna ştia ce obiect de artă îi doreau pentru colecţiile lor. L-am întrebat o dată, dar m-a repezit, ca şi cum aş fi fost un copil obraznic. Era foarte direct. Aşa că, după o vreme, mi-a trecut prin minte că trebuie să fi avut pe cineva, în sferele sus-puse, poate vreun membru al familiei regale, care avea acces la toţi oamenii aceia din întreaga lume, şi care-ar fi putut pune la cale treburile. Bineînţeles că nu aveam nici o dovadă, dar mi se părea că era o explicaţie raţională.

— Da.

Fiecare persoană duce către o alta, îşi spuse Sabrina în gând. *Şi toate sunt prinse într-un păienjeniş de secrete şi comploturi... şi omucideri.* Şi cu glas tare rosti:

— Dar sunt sigură că ai descoperit cine-l ajuta pe Max.

— Spre profundul meu regret, n-am descoperit. N-era atât de simplu, ca şi cum aş fi întrebat-o pe secretara lui Max dacă acesta avea un asociat secret. Din câte ştiam, Max îşi ţinea însemnările în cap, şi majoritatea afacerilor şi le încheia la clubul lui. Niciodată nu puteai fi sigur dacă acolo întreţinea relaţii sociale sau se ocupa de afaceri.

— Care era clubul lui?

— „Monarch". Pe Regency Street.

— Îţi mulţumesc.

Se îndreptă spre uşă, dar apoi reveni.

— Apropo, prinţesa Alexandra Martova îmi cumpără magazinul „Ambassadors". Cred c-ar fi bine să vinzi şi dumneata „Blackford's".

— Să vând „Blackford's"? Niciodată! Eşti foarte autoritară, Stephanie. Sabrina nu mi-ar fi vorbit niciodată aşa. Ar fi înţeles că magazinul acesta este tot ce mi-a rămas pe lume. Nu mă miră că vinzi „Ambassadors"

ırma urmei, nu faci realmente parte din Londra. Însă ıpre a vinde „Blackford's", nici nu stau de vorbă!

— S-ar putea să te răzgândeşti. După cum singur ıneai, ceea ce ai făcut era ilegal, ba chiar criminal, ır fi posibil ca Rory şi Ivan să nu păstreze taina o ınicie.

— N-au nici un motiv să vorbească despre mine. i unul.

— Fiindcă le-ai făgăduit că vei avea grijă de ei? ıi, o casă, un climat cald?

— Doamne Sfinte, nu! Le-am spus că voi face tot ce ıta în puterile mele dacă vor avea nevoie de ajutor, nu dispun de mijloacele băneşti necesare pentru a-i eţine pe tot restul vieţii lor.

„Asta-i adevărat", gândi Sabrina. Prin urmare alt-ıva le-a făcut această promisiune."

— Şi ce se-ntâmplă dacă nu le poţi da nici un ıor? Deja se simt trădaţi de tine, Nicholas. Oare nu ır vorbi despre tine celor de la poliţie, dacă nu le dai ıic? (Deschise uşa.) Bineînţeles, dac-ai vinde „Black-ı's" ai avea destui bani cât să-ţi aperi propria piele, ıi putea chiar să deschizi un alt magazin, ceva la o ră mai mică.

Nicholas stătea cu capul plecat şi mâinile împreu-ı sub bărbie, ca pentru rugăciune. Rămase aşa ılung.

— Cât ar plăti?

— Cincizeci de mii de lire pentru inventar şi lista ıitale de clienţi. Sunt convinsă că, actualmente, lista ı-i foarte redusă.

Nicholas îşi înălţă capul.

— Cincizeci de mii! E un nimic! Reputaţia maga-ılui „Blackford's"...

— S-a înrăutăţit încontinuu. Şi nu va mai valora ıic dacă iese la iveală implicaţia dumitale în falsuri.

Cincizeci de mii este preţul pe care i-l voi sugera prin ţesei Martova.

Nicholas aruncă o privire în jurul magazinului. În tăcerea apăsătoare, pocănitul piciorului răsuna ciudat

— O să rămân fără nimic.

O pedeapsă potrivită pentru falsuri, pe care, în definitiv, nimeni nu le poate dovedi.

De pe buzele lui lăbărţate ieşi un ultim oftat prelung

— Să-i spună avocatului ei să mă sune. O să discut cu el. Nu promit că voi accepta o ofertă atât de absurdă, dar voi sta de vorbă cu el.

— Adio, Nicholas, spuse Sabrina, închizând încet uşa în urma ei.

În întunericul tot mai adânc al înserării, ezită. Apoi, dând curs unui imbold de moment, luă un taxi până la „Moarch Club", pe Regency Street.

— Aşteaptă-mă, îi zise şoferului.

Şi porni să urce treptele spre intrarea clădirii din piatră cenuşie, una din cele trei, alăturate, care alcătuiau acel club de bărbaţi extrem de exclusivist. Femeilor nu li se permitea accesul, dar ea intenţiona să discute cu portarul, în holul de intrare.

Se opri la jumătatea scării. Mai sus de ea, Alan Lethbridge tocmai ieşea pe uşă, râzând din toată inima de remarca unui prieten. Întâlni ochii Sabrinei şi o salută.

— *Hello*, iată-ne din nou! zise, continuând să zâmbească, dar apoi îşi aduse aminte de conversaţia avută cu ea şi surâsul îi pieri.

Stătea cu câteva trepte mai sus de Sabrina, şi tovarăşul lui vorbea întruna, nedându-şi seamă că Alan rămăsese în urmă.

— Alan! exclamă Sabrina părând încântată. Cred c-ar trebui să avem o mică discuţie.

Însoţitorul tânărului se întoarse spre el.

— Ce se-ntâmplă, Alan? Hai, suntem aşteptaţi.

— Am întârziat — îi explică Alan Sabrinei. Mă întâl-sc cu Jana.

În sinea ei, Sabrina constată iar cât de mult semăna cu Cliff: posomorât, mânios, dar incapabil s-o înfrunte, treacă peste autoritatea din glasul şi privirea ei.

— Nu va dura mult, îi zise. Doar cât facem o mică mbare.

Alan se uită neputincios la prietenul lui.

— Presupun că ne vom reîntâlni. Spune-i Janei că şi eu într-un minut. De îndată ce pot.

Sabrina îi luă braţul şi porniră agale în lungul străzii, când pe lângă magazinele care se închideau odată cu area serii, pe lângă restaurantele pregătite în vederea rii ce începea.

— Nu mi-ai spus că eşti membru al aceluiaşi club şi Max.

— De ce să fi spus? Nu pricep de ce v-ar păsa dacă nt sau nu.

— Îmi pasă, fiindcă mi-ai afirmat că dacă l-ai vedea Max, abia l-ai recunoaşte, că nu l-ai văzut niciodată cât la petreceri şi, eventual, la curse, şi că nicicând ai vorbit cu el. Şi mă-ntreb de ce m-ai minţit în legătură asta.

Alan păşea alături de ea, cu umerii pleoştiţi şi cu iinile înfipte în buzunare.

— Îl cunoşteai pe Max, spuse Sabrina, atât de încet ât Alan fu silit să se aplece spre ea ca s-o audă. Şi na ţi-a spus că Max trăieşte, când toată lumea îl credea rt. Şi ai transmis informaţia asta mai departe. Dar nu gândeai la ce faci. Pentru ce crezi că se ascundea el în anţa? Şi dacă viaţa îi era în primejdie? Max avusese otdeauna duşmani — toţi ştiu asta. Şi dacă, vorbind, i expus pericolului? Îţi dai seama ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic!

— Ai încălcat o făgăduială. L-ai pus în primejdie pe cineva care se ascundea spre a-şi salva viaţa. I-ai riscat-o.

— Nu ştiţi asta cu certitudine!

— De unde ştii dumneata? Nu ştii prea multe, Alan. Îţi dai drumul la gură fără a te gândi la eventualele consecinţe. Acum te mai întreb o dată: Cine-a fost? Cui i-ai spus?

— Isuse! de ce vă pasă atât de mult? Ce importanţă are dacă i-am spun unuia sau altuia? Care-i diferenţa?

— Există o diferenţă. Însă dumneata nu trebuie să ştii pentru ce.

— *Pentru ce?* Max a murit, sau a păţit ceva?

— Vrei să ai asta pe conştiinţă?

— Vreau doar să mă lăsaţi în pace!

Se opri din mers şi îşi privi fix pantofii.

— I-am promis Janei...

Îşi frecă de trotuar un pantof şi îngăimă:

— Denton. Fusese de-a dreptul înnebunit, ştiţi, întrebându-se dacă Max murise cu adevărat — spunea întruna că nu i se găsise cadavrul — aşa că m-am gândit că trebuia să afle că Max trăieşte. Ca să se liniştească. I-am spus în mod confidenţial. Strict confidenţial. Sunt sigur c-a păstrat secretul pentru el.

Sabrina se uita dincolo de el, la copacii înşiruiţi de-a lungul străzii.

Mi-a trecut prin minte că trebuia să fi avut pe cineva în sferele sus-puse, poate vreun membru al familiei regale...

El şi asociatul lui constituiau partea importantă din Westbridge.

„Fusese de-a dreptul înnebunit, întrebându-se dacă Max murise cu adevărat — spunea întruna că nu i se găsise cadavrul."

Spunea întruna asta. Denton Longworth, înnebunit
ştie dacă Max murise într-adevăr sau nu.

Poate că Rory Carr şi Ivan Lazlo nu fuseseră singurii
e se temuseră că Max avea să se descotorească de
pentru că-i primejdiau afacerile.

Poate că Denton se certase cu el, ieşind din afacere;
ate că Denton încercase să preia Westbridge; poate
Denton ameninţase că va înceta întreaga afacere dacă
i se făcea pe voie.

Escrocii găsesc întotdeauna atâtea motive pentru
e să se certe!

Probabil că Denton aflase de la Rory Carr că, într-o zi,
magazinul ei, Sabrina Longworth îi declarase acestuia
nu exista nimic ce el i-ar fi putut spune fără ca ea să
deja. Probabil îşi închipuise că Sabrina descoperise
gură afacerea cu falsurile, sau că poate o informase
x.

Destule motive pentru ca Denton să vrea să-i lichi-
ze pe amândoi.

Dar în cazul acesta, de ce, după explozie, a identificat
nton cadavrul cuiva ca fiind cel al Sabrinei Longworth?
sese căsătorit cu ea; ştia cum arăta.

*Asta-i ceva ce va trebui să-l întreb. Printre multe
întrebări pe care i le voi pune.*

Îi dădu voie lui Alan să plece, ceea ce el şi făcu
-o clipă, şi se opri la un telefon public, s-o sune pe
phanie.

— Sunt în drum spre casă. Am să-ţi spun o mulţime
lucruri. Şi mâine se va întoarce Denton de la vână-
ea lui, şi-i vom face o vizită.

20

— Îl aştept să sosească mâine pe la prânz, doamnă Andersen, îi spuse majordomul Sabrinei, când aceasta telefonă acasă la Denton. Dacă doriţi să sunaţi atunci...

— Nu, mi-ar fi imposibil. Spune-i doar că voi fi acolo la ora două. E foarte important să-l văd. Încredinţează-l că înţelege acest lucru.

— Dacă mi-aţi putea preciza natura vizitei dumneavoastră... Dânsului îi place să ştie dinainte...

— Ştiu că aşa-i place. Dar scopul vizitei mele e confidenţial şi urgent. Va şti despre ce este vorba.

Sabrina se întoarse apoi spre Stephanie.

— Asta ar trebui să-l atragă în capcană. Va crede că am primit veşti de la Max. A fost ultimul lucru pe care mi l-a cerut: să-i telefonez dacă aflu ceva.

Urmări cu degetul marginea ceştii de ceai. Stăteau în camera de zi, fiecare în locul ei preferat. În decursul a trei zile, asta devenise un obicei pe care, deja, abia aşteptau să-l îndeplinească. „Ce repede ne alcătuim un cuib" — gândi Sabrina — „şi ne instalăm în el, şi ne mulăm după forma lui, şi-l transformăm în propria noastră definiţie a fericirii. Nu ne-am gândit la aşa ceva în urmă cu un an, când am început această ştrengărie."

— Va fi întors pe dos.

— Presupun că mai curând va intra în panică. Ştii, .lmente nici nu-mi vine să cred. În ciuda a tot ce-am :it, cum ar putea fi Denton? N-a fost crescut pe străzi; vut tot ce-şi poate dori cineva. Şi-n plus, este un per-ıaj fără nici o greutate.

— Oare aşa să fie cu adevărat? Întotdeauna am ıuit că avea o oarecare putere. Că era viconte şi mai ı eu ce.

— Titlurile de nobleţe nu înseamnă putere. Oricum, cred că Denton s-ar pricepe cum să-şi folosească erea, dacă ar avea-o. Din câte ştiu eu, nu-i pasă decât propria-i persoană şi de cum să-şi construiască o ıe mai plăcută pentru el.

Se priviră în ochi.

— Tocmai de-aceea ar putea fi Denton, spuse ·phanie. Ca să-şi apere lumea lui plăcută.

Îşi îndreptară privirile spre flăcările din şemineu.

— Ştii, continuă Stephanie, aproape primul lucru care mi l-ai spus despre el, când am venit la nunta ıstră, a fost că el se plimba prin lume ca şi cum aceasta fi una din grădinile lui de la Treveston.

Sabrina zâmbi imperceptibil.

— Îmi aduc aminte. Credeam că soiul acela de sigu-ıţă de sine era ceva minunat. Însă, de fapt, e foarte ɔarte de siguranţa de sine, este o nemaipomenită aro-ıţă care, presupun, îl face să-şi închipuie că aproape ɹl e posibil. Inclusiv omorul.

Stephanie îşi puse pe masă ceaşca.

— Hai să ne ducem undeva. Nu putem sta aici, să gândim toată noaptea la Denton. Cât de neînchipuit deprimant! Şi ai zis că te vei gândi la propunerea de ɹa cina în oraş. Ai găsit vreun restaurant?

— Da, dar...

— Sabrina, te rog!

— Ei bine, am citit despre un nou local italienesc, la Cambridge. N-am fost acolo de trei ani, şi nu ne cunoaşte nimeni în localitate. E la o depărtare de aproximativ o oră şi jumătate. Dacă nu te deranjează drumul cu maşina, cred că ar fi în ordine.

— Atunci, hai să mergem!

Se îmbrăcară în ţinută de seară, cu fuste scurte şi jachete lungi ale căror revere erau împodobite cu mărgele. Sabrina în negru, Stephanie în bleumarin. Luară două cape din dulapul Sabrinei, şi aceasta chemă apoi un taxi-limuzină.

— Cea dintâi regulă când te duci în locuri ce-ţi sunt necunoscute, zise ea, este să te asiguri că dispui de un mijloc cu ajutorul căruia să te întorci acasă.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Când îşi schimbaseră vieţile nu făcuseră acest lucru. O regulă atât de simplă şi ele o uitaseră.

Îşi desprinseră ochii de pe imaginile reflectate.

— E vremea să plecăm, spuse Sabrina.

Limuzina înainta încet prin traficul de seară, strecurându-se printre taxiuri negre şi mici Volkswagen-uri care alergau pe străzi ca nişte copii care le dau cu tifla reprezentanţilor autorităţilor. La intersecţii, şuvoaie de muncitori şi funcţionari curgeau pe lângă ei şi dispăreau, de parcă s-ar fi scurs în pământ, coborând pe scările rulante către staţiile de metrou din adâncuri. Absorbite în gândurile lor, Sabrina şi Stephanie se uitau prin geamurile colorate ale maşinii, cum împrejurimile îşi schimbau aspectul şi cum gloata se împuţina, pentru a discpărea apoi cu totul, nemairămânând să circule pe străzi decât câteva maşini.

Se aflau în suburbii: vile curăţele şi case clădite pe jumătate din lemn, blocuri de locuinţe având deasupra adevărate păduri de antene de televiziune, copii jucându-se în curţile din faţa caselor, magazine, şi

al. Şi apoi câmp deschis şi păduri dese, părând, în
ina tot mai slabă, de un verde întunecat. Sabrina îşi
nti de un vers al lui Blake[1] — „Pământul verde şi
ut al Angliei"[2] — şi se gândi că un timp îndelungat
fusese pentru ea un cămin înverzit şi plăcut, iar acum
enise o ţară pentru alţii. Nu-şi putea imagina să mai
iască vreodată în Anglia.

Îi aruncă o privire rapidă Stephaniei şi o văzu
ndu-se pe fereastră, adâncită în gânduri... Oare la
se gândea? La copii? La soţul ei? La Léon? „Cât de
arte este", îşi spuse Sabrina, şi atinse uşor mâna
rii sale, pe scaunul dintre ele. Stephanie îşi roti
ul spre ea şi pe buze îi apăru un zâmbet fugar, apoi se
arse iar, fiecare privind către cealaltă parte, fiecare
ropriile sale gânduri.

Când ajunseră în Cambridge, limuzina încetini,
ând pe lângă clădirile din cărămidă, lustruite de
rgerea timpului, ale universităţii, prin străzi înguste
inate de felinare cu gaz, şi de-a lungul şirurilor de
ne iluminate ale magazinelor.

— Stai puţin, întrebă deodată Stephanie, ne-am
a opri? Uite, Sabrina, ce magazin drăguţ. „Ballard's".
uzit vreodată de el?

— Nu, trebuie să fie nou.

— Hai, să mergem, vrei?

Şi deoarece Sabrina ezită, adăugă:

— Te rog, Sabrina, suntem atât de departe de Londra,
r fi rău dacă am intra acolo?

— Oh, presupun că nimic. E multă vreme de când
n mai fost împreună într-un magazin de antichităţi.

---

ake (William) (1757-1827) = poet şi pictor englez, precursor al
antismului (n.t.)

xtul original în lb. engleză este: „*England's green and pleasant*
" (n.t.)

Ne întoarcem cam într-o jumătate de oră — îi spuse apoi șoferului, în timp ce se îndreptau spre magazin.

Ușa de intrare, cu un vitraliu prins în cadre de plumb, se deschise spre o încăpere largă și scundă, luminată discret și plină de mobile de proveniență europeană și americană, ceasuri și sfeșnice vechi, meșteșugite de-a lungul a trei secole.

— Ce colecție incredibilă! exclamă Stephanie. Îi plăcea mult Jacquelinei.

Nu se zărea nici un vânzător și, împreună cu Sabrina, umblă încet prin cameră, cercetând detaliile grăitoare care puteau deosebi o piesă autentică de o reproducere.

— Asta-i din Georgia, murmură Sabrina. S-ar potrivi perfect cu holul de recepție al lui Billy Koner. Vern ar fi încântat, dar Billy ar spune că-i prea demodat.

— Cine sunt aceștia? Billy Koner și Vern?

— Billy este proprietarul clădirii despre care ți-am povestit că i-am proiectat decorațiunile interioare. Cea de pe Printers Row. Vern este arhitectul.

— Și lui Vern îi place mobila georgiană? Nu-i ciudat, din partea unui arhitect american?

— Pune mai mult suflet în meseria lui decât majoritatea celorlalți...

Se întrerupse și-și ridică privirile către un bărbat mătăhălos care tocmai intra în magazin. Capul lui chel străluci când aprinse luminile, apăsând întrerupătorul de lângă intrare.

— Îmi pare foarte rău, draga mea — i se adresă Sabrinei, uitându-se atent la ea, prin lentilele ochelarilor. Am ieșit o clipă, cât să beau o bere, și am dat de niște prieteni. (N-o vedea pe Stephanie, pe care un dulap mare o ascundea vederii.) O să-nchid peste o jumătate de oră. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în biroul din fund.

— Povesteşte-mi despre Vern şi Billy Koner, zise)hanie după plecarea lui.
Sabrina i-i descrise, şi-i vorbi de proiectele ei pentru rtamente, holul de recepţie, ascensoare şi casele rilor.
— Îmi plăcea munca aceea. Era cea mai mare lu-'e dintre toate câte făcusem vreodată, şi cea mai ızantă, datorită lui Vern. Ca şi lui Billy. Mi-e simpatic l. Vern şi cu mine jucam un fel de joc — să ghicim timp ne va lua pentru a-l convinge de ceva ce noi, ndoi, ştiam că era perfect.
— Şi-l convingeţi?
— De cele mai multe ori. Câteodată se încăpăţâna, în definitiv, de ce nu? E clădirea lui.
— Din câte spui, pare superbă. Mult mai mare decât a din Cavaillon a lui Max, şi aceea-i singura lucrare ıtă vreodată de mine.
— Dar ai petrecut de minune, cu prilejul acela. Tu umpărat întregul mobilier?
— Doamne Sfinte, nu! Avea el tone, în depozitele Într-o zi m-a dus să le văd, şi nu-mi venea să cred: a atât de multe în depozit, încât aveam impresia leschid, una după alta, nenumărate lăzi cu comori.
Acum stăteau, alături, pe una din canapele, vorbind las coborât. Stephanie descrise felul în care rearan- casa lui Max, folosind o parte din mobilele lui ive, tapetând pereţii, adăugând covoare orientale ducând lămpi scunde, deoarece seara îi plăcea ca perile să fie luminate discret.
— Nu era tot atât de reuşit ca felul în care-ai decorat asa Alexandrei — n-am izbutit să realizez aceeaşi nă difuză — dar Max era încântat. Spunea că era mai frumoasă casă pe care-a avut-o vreodată.
După câteva clipe de tăcere, Sabrina o întrebă:

— Ai devenit realmente *eu*, nu-i aşa? Nu mi-am dat seama, din convorbirile noastre telefonice, cât de bine trăiai propria mea viaţă. Ştiam că te distrezi de minune dar era mai mult decât atât, am dreptate?

— Era ca o vrajă; era o poveste cu zâne pe care visasem şi după care tânjisem de când mă ştiam. Şi cel mai incredibil lucru era că nu aveam deloc impresia că fac ceva rău. A fost singura perioadă din viaţa mea când totul decurgea perfect: mă duceam la licitaţii, la petreceri şi dineuri, şi făceam ceea ce-ai fi făcut tu, şi mă descurcam bine. Nu înţelegeam cum s-a întâmplat, însă mă descurcam, şi era atât de minunat, încât nu voiam să renunţ la noua mea viaţă. Problema constă în faptul că-i adevărat că devenisem *tu*, însă tu ai izbutit şi mai mult: tu ai devenit *noi* amândouă. Nici asta nu ştiu cum s-a întâmplat, dar, într-un fel sau altul, în tot timpul cât ai fost Stephanie Andersen tu n-ai încetat să fii Sabrina Longworth. Eram atât de sigură că aveai să fii plictisită şi furioasă că trebuia să rămâi acolo, dar tu erai fericită. Aşa că, spune-mi ce s-a petrecut? I-ai schimbat, asta-i explicaţia? În vreun mod oarecare i-ai schimbat pe Garth, pe Penny şi pe Cliff, astfel încât să se potrivească genului de viaţă pe care voiai să-l trăieşti. Cum ai realizat asta?

— Nu eu i-am schimbat pe ei, ci ei pe mine.

— Nu. Nu pricepi? Tu încă mai erai Sabrina. Acum eşti noi amândouă. Prin urmare, eu cine sunt? (Ochii îi păreau că imploră un răspuns.) Cine sunt eu, Sabrina? Tu ştii cine eşti, dar eu m-am pierdut.

Sabrina o cuprinse în braţe.

— Eşti sora mea şi eu te iubesc.

Ca un copil, Stephanie îşi rezemă capul pe pieptul Sabrinei, şi respiraţia îi deveni tot mai clară, ca şi cum ea ar fi vrut să rămână acolo pentru totdeauna.

— Închidem, dragele mele, regret, dar e timpul

Vocea se auzea din birou, şi Stephanie sări în oare, izbucnind într-un râs uşor.

— Glasul din ceruri. *Închiderea.* Sfârşitul a toate. Oh, ımne, devin morbidă. Hai să ne ducem să mâncăm.

Restaurantul italienesc avea în partea din faţă o ăpere mică, aranjată în chip de bar, iar în spate o ı mai mare, în care se aflau mese şi separeuri cu eţi despărţitori înalţi. Sabrina ceruse un separeu şi ı conduse către unul din colţ, atrăgând asupra lor ririle clienţilor în timp ce se îndreptau spre el.

— Nici un chip cunoscut, spuse Sabrina, când se zară una în faţa celeilalte.

— Nu te aşteptai să vezi vreunul, replică Ste- nie, aplecându-se în afara separeului, să se uite în tele ei. Îmi place încăperea.

Sabrina, înaintea căreia se desfăşura priveliştea egii săli, îşi exprimă aprobarea printr-o înclinare a ului. Pe pereţii acoperiţi cu tencuială nesclivisită u atârnate acuarele reprezentând porturi şi oraşe eneşti, clădite pe dealuri; pardoseala consta în dale piatră albă, iar pe masa lor fusese aşternută o hârtie ată.

— Te-ai putea crede în Italia, comentă ea. Au făcut eabă bună.

Chelnerul, îmbrăcat cu o cămaşă descheiată la şi un pantalon negru, şi având un şervet legat în chip şorţ în jurul mijlocului, aduse pahare şi o sticlă cu anti, şi le luă comanda.

— Mai spune-mi o dată despre marionetele lui ny, se rugă Stephanie.

În sinea ei, Sabrina constată cât de mult semăna a ei cu un copil care cere să i se spună o poveste, inte de culcare. De-a lungul celor trei nopţi, în nesfâr- le seri petrecute împreună în faţa focului, îi povestise phaniei tot ce-şi putuse aduce aminte despre Penny

şi Cliff, dar Stephanie cerea iar şi iar să-i mai vorbească de ei.

„Ca şi cum ar memora totul în vederea reîntoarcerii ei", gândi Sabrina. Dar îi vorbi Stephaniei cu calm, ca şi cum gândul nici n-ar fi existat.

— ... astfel că profesoara a aranjat cumva cu cei de la *Kroch's* să expună în vitrină păpuşile lui Penny, cu numele ei pe un cartonaş, în faţa lor...

Se întrerupse brusc, uitându-se cercetător prin restaurant, cu chipul încremenit.

— Ce este? întrebă Stephanie, alarmată. S-a întâmplat ceva?

Se răsuci, dar pereţii separeului erau prea înalţi ca să poată vedea pe deasupra lor şi, mai înainte de a se trage spre faţă pentru a se uita pe lângă ea, Alexandra şi apăruse acolo, aplecându-se spre Sabrina.

— Dumnezeule, Stephanie, în ce loc te găseşti! Ai venit pentru obiecte de anticariat, sau cu probleme universitare? Ţine Garth cursuri...

Se întoarse spre cealaltă parte a separeului şi i se opri respiraţia. Se clătină şi se prinse cu mâinile de masă, holbându-se la Stephanie. Îşi mişca braţele, dar fără a scoate vreun sunet.

— Stai jos, Alexandra.

Sabrina îi luă braţul şi o trase pe scaun, alături de ea. Prinţesa se aşeză, cu ochii ţintă pe Stephanie. Se uită de la o soră la cealaltă.

— Nu ştiu... Cum se poate... *Cine sunteţi?*

În momentul în care le punea amândurora această întrebare, chelnerul sosi cu castroanele lor cu „risotto".

— Ah, sunt trei *signorinas*[1] pentru cină?

— Revino mai târziu, spuse Sabrina, şi-l aşteptă să plece.

---

1 *Signorinas* (lb. italiană) = domnişoare (n.t.)

Îşi împinse la o parte farfuria şi ţinu mâna Alexandrei e ale sale.

— Sora mea n-a fost ucisă pe iahtul lui Max. A scăpat, şi-a pierdut memoria, şi nu şi-a recăpătat-o decât m câteva săptămâni. Dar asta-i doar...

Alexandra se ridică să-i întindă mâna Stephaniei pe spura mesei.

— Oh, Dumnezeule, Dumnezeule! Nu-mi vine să d... Sabrina!

— Nu, aşteaptă, spuse Stephanie. Acesta-i doar eputul.

— Îţi vom povesti tot, zise Sabrina, dar mai întâi uie să-ţi cerem scuze.

Alexandra se întoarse spre ea.

— Pentru ce? Nu-mi datoraţi nici o scuză. Sabrina cea mai bună prietenă pe care-am avut-o vreodată când a dispărut, a fost ca şi cum tu i-ai fi luat locul. că, atunci când te-am vizitat la Evanston, am simţit pape...

— Ai fost la Evanston? exclamă Stephanie, mirată.

— Am uitat să-ţi vorbesc despre asta, îi spuse rina.

— Prin urmare, de ce să vă cereţi scuze? întrebă candra.

Sabrina schimbă o privire cu Stephanie.

— Explică-i tu, zise Stephanie.

Chelnerul reveni:

— Pot face ceva...?

— Mai adu-ne vin, îi spuse Sabrina.

— O clipă! interveni Alexandra, scoţând din geantă carneţel şi scriind un bilet scurt. Dă-i asta domnului leton, când va sosi, împreună cu scuzele mele. Este cu care urma să iau cina, le preciză apoi Sabrinei şi phaniei. Acum, continuaţi. Vă cereaţi scuze: pentru ce?

— Ţi-am jucat o farsă. Erai o prietenă iubitoare şi noi te-am înşelat. Amândurora ne-a displăcut profund s-o facem, dar la vremea aceea ne aflam într-o situaţie atât de încurcată...

— Şi se presupune că eu ar trebui să ştiu despre ce vorbiţi?

— Nu. Tocmai vreau să-ţi explic.

Sabrina se opri, aşteptând nerăbdătoare până ce chelnerul umplu cu vin cele trei pahare. El se uită la ele întrebător.

— Asta-i tot, îi zise Sabrina.

Şi, cu părere de rău, omul se îndepărtă.

— Mai întâi şi-ntâi, eu sunt Sabrina, iar ea e sora mea, Stephanie. Cu treisprezece luni în urmă am plecat într-o excursie în China...

Încetul cu încetul, restaurantul se golea de muşterii. Mergând de colo-colo prin sală, chelnerul veni spre masa lor şi luă risotto-ul răcit. Fără a i se fi cerut, aduse cafea filtru pentru trei persoane. În curând, toţi chelnerii se strânseră ciorchine lângă uşa bucătăriei, relaxându-se. Dinspre bar încă se mai auzeau discuţii şi râsete, şi câţiva clienţi luară loc la mesele din apropierea lor, dar Stephanie simţea în atmosferă o schimbare: seara se apropia lent de sfârşit, ajutoarele de chelner strângeau ultimele farfurii şi aşterneau pe mese ştergare proaspete şi coli de hârtie albe, chelnerii îşi îmbrăcau hainele de stradă, patronul se pregătea să arunce o ultimă privire asupra domeniului său înainte de a închide localul şi a încuia uşa.

Închiderea. Sfârşitul a toate.

Stephanie îşi scutură capul şi se întoarse spre Alexandra, care, în tot cursul povestirii Sabrinei, se [illegible] de la una la cealaltă, ascultând, privind atent [illegible] nându-se. Acum nu mai era neîncrezătoare, aş[illegible]

ese când îşi începuse Sabrina istorisirea, dar con-
a să fie uluită, sorbind fiecare cuvânt.

— ... şi acum două zile, am venit la Londra, să-ncer-
n să descoperim ce s-a întâmplat. Niciodată nu
am dus împreună în vreun loc, dar ne-am închipuit
a Cambridge am fi în siguranţă, că nimeni nu ne va
oaşte. În numele Cerului, ce cauţi aici...

— E un restaurant nou, şi proprietarul îmi e prieten,
n-a rugat să apar pe-aici astfel încât să-mi poată
nţiona numele în rubrica de mondenităţi. Tu şi cu
e obişnuiam să facem asta, de multe ori. Aşa am făcut
cum un an, şi am un bun motiv pentru a-mi aminti
st lucru, deoarece aceea a fost seara în care m-ai
zentat lui Antonio. Oh! Dar nu erai tu, nu-i aşa? Era
phanie, iar tu te aflai în America, fiind ea.

Ochii Alexandrei se îndreptară rapid spre inelul de
mâna stângă a Sabrinei.

— Despre asta n-ai pomenit nimic, remarcă.

— Asta-i altă poveste.

— Dar te-am vizitat, şi aveai cea mai minunată
ilie...

Se întrerupse, văzând tresărirea Stephaniei.

— Iertaţi-mă, n-am vrut să spun... Ei bine, da, chiar
am vrut să spun; asta am văzut. Şi-n timpul acesta,
ai descoperit pe Leon. Apropo, posed o pictură de-a
Am cumpărat-o la „Galeries de Rohan". Mi-a plăcut
l în care l-a descris Sabrina. Este, într-adevăr, atât
extraordinar?

— Da.

— Şi i-aţi spus toate astea?

— Da.

— Nu-mi vine să cred. E cea mai fantastică şi incre-
lă poveste... (Un uşor zâmbet îi lumină faţa.) Sunteţi
teaşe... amândouă. Ştiţi, nici nu-mi pasă că m-aţi
ăit. Doamne Sfinte, de câte ori n-am dorit şi eu să fac
laşi lucru? Mă uitam la alte femei şi voiam să fiu în

locul lor, doar pentru puţin timp... Ce naiba, a fost o vreme cu câţiva ani în urmă când doream să fiu Sabrina.

— Un păienjeniş încurcat, murmură Sabrina.

— Da, o exprimare potrivită. Dar cine putea bănui ce avea să se întâmple?

— Nici măcar n-am încercat să prevedem ce anume s-ar fi putut întâmpla, replică Stephanie. Ne-am mulţumit să discutăm despre cum să punem totul la cale ca să dureze o săptămână.

— Ei bine, a durat. Ba chiar mult mai mult de atât. Aţi fost perfecte în rolurile voastre. Şi trebuie să vă fi amuzat grozav. Toată lumea, la Londra, vorbea de cât de fericită arătai în acea toamnă. (Se uită la Sabrina.) Amândouă, nu-i aşa? Clădind, fiecare, o nouă viaţă. Aşa că, jos pălăria în faţa amândurora: aţi învins de departe şi pe cele mai bune actriţe de la Cannes!

Văzu faţa Sabrinei înăsprindu-se şi se uită din nou la mâna ei stângă.

— Iartă-mă, am spus o prostie. Tu nu jucai un rol, nu-i aşa? După o vreme, nu mai jucai teatru. Dar de ce nu mi-ai mărturisit *mie*? întrebă deodată. Eram cele mai bune prietene. Când noi toţi am crezut c-ai fost ucisă, şi când ai revenit în chip de Stephanie, pentru a lua parte la înmormântarea ei... Oh! Pentru numele lui Dumnezeu, *pe cine* am înmormântat în ziua aceea?

— Nu ştim. Asta-i ceva ce nu înţelegem. Eu am rămas mult timp în casa funebră, am stat lângă sicriu

— Dar ai spus că era întuneric, interveni Stephanie. Doar câteva lumânări. Şi că plângeai.

— Da, şi totuşi... propria mea soră... Ei bine, poate că asta-i explicaţia: într-adevăr, nu vedeam nimic limpede. Am văzut ceea ce mă aşteptam să văd.

Rostindu-le rar, repetă cuvintele:

— Ceea ce mă aşteptam să văd. Aşa se-ntâmplă cu toţi, ştiţi şi voi. Tocmai de aceea am avut atâta succes Stephanie şi cu mine. Oamenii adaptează realitatea

ffel încât să se potrivească aidoma cu aşteptările lor, preferă să accepte tot soiul de ciudăţenii pentru a :e astfel încât lumea să li se pară logică, decât să alizeze cu seriozitate ceva ce nu pare deloc raţional.

— Eu aşa am procedat, îi spuse Alexandra Steaniei. Adu-ţi amite, la serata mea: ai povestit ceva spre Grecia, de pe când eraţi copile, şi ai declarat: abrina m-a salvat." Tuturor ni s-a părut foarte ciudat, r tu ai trecut cumva la alt subiect, şi cu asta gata. :iodată nu ne-a trecut prin minte, vreunuia din noi...

— De ce v-ar fi trecut? ripostă Stephanie, cu un uşor mbet. Cine ar încerca o şmecherie atât de trăsnită?

— Da, dar ia stai o clipă. Oare n-a identificat Denton davrul?

— Ba da, şi asta chiar că nu-i de înţeles, zise Sana. Sunt sigură că el nu era cu ochii orbiţi de lacrimi nd a făcut identificarea. Este una dintre întrebările pe re i le vom pune.

— Amândouă? N-aţi spus că acţionaţi pe rând?

— Da, până acum. (Schimbă o privire cu Stepha-.) Însă cred că de astă-dată ne vom duce împreună.

Ochii Alexandrei străluciră.

— Asta ar merita să fie văzut. Ştiţi ceva? Niciodată prea mi-a plăcut Denton. Părea să nu se ataşeze de neni, inclusiv de mine: toţi constituiam un decor pentru ea ce făcea el ca să se simtă fericit. Dar nicicând nu ş fi crezut un ucigaş. Ceea ce mă-ndeamnă să-mi pun rebări şi în legătură cu alte câteva persoane pe care cunosc, în straturile aşa-zise superioare ale societăţii aici, în America de Sud, pretutindeni. Credeţi că-i mejdios să vă duceţi la el în vizită?

Sabrina reflectă asupra acestui aspect. Văzu înıntarea îngrijorată a Stephaniei.

— Când ne va vedea, va fi descumpănit. Vom fi în antaj. Şi pariez că niciodată nu săvârşeşte el însuşi burile lui murdare. Cred că ne vom descurca.

— Şi aveţi de gând să vă duceţi, pur şi simplu, amândouă, să sunaţi la intrare?

— Asta-i ideea.

— Prezintă multe posibilităţi. Mi-ar plăcea să văd cum decurg lucrurile. Pot veni cu voi? Promit să stau mai în spate, nici măcar nu veţi şti că sunt acolo.

— Nu, dar îţi vom spune ce se va întâmpla. Unde locuieşti?

— La „Claridge's". M-am întâlnit de câteva ori cu Brian, la „Ambassadors". Îmi place mult magazinul ăsta, Sabrina. Mă bucur că-i al meu.

— Îl vei avea probabil şi pe „Blackford's". O să-ţi povestesc despre asta mai târziu.

— *Blackford's*? Se îndreptă spre faliment.

— Este unul dintre motivele pentru care-l vei căpăta doar cu cincizeci de mii de lire. Vei face minuni cu el. Chiar şi din Brazilia, te vei ocupa mai bine de el decât Nicholas.

— Probabil, dar nici măcar nu ştiu dacă-l vreau. Doamne Sfinte, încă un mister! Sunteţi sigure că nu vreţi să mă luaţi cu voi în vizită la Denton?

— Nu, şi nici nu te aşteptai realmente să acceptăm aşa ceva. Îţi vom telefona mâine, după ce-l vom vedea. S-ar putea să fie spre sfârşitul după-amiezei.

— În cazul acesta nu voi fi aici. Plec la Paris.

— Oh!

Voi pleca şi eu, pentru a petrece acolo o săptămână, împreună cu soţul meu. Dar când el va descoperi că l-am minţit, când va afla că Stephanie trăieşte...

„Şi ce se va întâmpla înainte de asta, când Stephanie şi cu mine vom discuta, în sfârşit, despre toate câte le-am eludat vreme de trei zile?"

— Ne ducem şi noi la Paris, spuse Stephanie, evitând privirea rapidă şi mirată a Sabrinei. Vom fi acolo mâine seară. Îţi putem telefona chiar din oraş.

— Oh, bine. De ce să nu luăm cina împreună? Şi, acel prilej, s-o şi consumăm. Eu trag la „Relais ıristine", voi unde veţi sta?

Stephanie se uită la Sabrina.

— La „L'Hôtel", zise Sabrina, încleştându-şi mâinile poală.

— Perfect — vom fi la o depărtare de câteva blocuri. sun eu mâine seară. Nu, mâine seară am întâlnire Antonio, şi posibilitatea ca eu să fiu în stare să mă ndesc la altceva decât la el în seara revederii noastre lepăşeşte puterea de înţelegere. Ce-ar fi să lăsăm pe mbătă dimineaţa?

— Foarte bine, aprobă Stephanie. Vom avea la dis- ziţie toată ziua de sâmbătă.

Sabrina tăcea. *Toată ziua de sâmbătă. Iar a doua zi, minică, soseşte Garth. O zi întreagă pentru a sta de rbă, pentru a decide ce se va întâmpla duminică... cel ţin în acea parte a duminicii asupra căreia vom avea t de cât un control.*

Sabrina făcu semn să li se aducă nota de plată.

— Ascultaţi-mă, spuse deodată Alexandra. Vreau ştiţi că vă iubesc pe amândouă. Presupun că, dac-aş cunoscut-o mai bine pe Stephanie, aş vedea unele osebiri între voi, dar în momentul de faţă, pentru mine ıândouă sunteţi Sabrina, şi vă iubesc. Iertaţi-mă, ştiu t de aiurea sună, dar...

— E-n ordine, spuse Stephanie, punând mâna pe aţul Alexandrei, ca şi cum ar fi vrut să se sprijine de va. Nici eu nu ştiu cine sunt.

În noaptea aceea, la fel ca-n fiecare noapte pe la ele douăsprezece, Sabrina telefonă acasă. O aştep- ı: Cliff pe canapeua din bucătărie, Penny în camera lucru a lui Garth, iar doamna Thirkell aşteptând aproape, ca să spună şi ea câteva cuvinte când Cliff a să dea receptorul.

— Pari surescitat, îi spuse lui Cliff. Ce se petrece?

— Nimic.

În glasul lui se simţea o intonaţie ca de avertizare, în mod clar destinată lui Penny, care asculta la celălalt telefon şi Sabrina înţelese că, într-adevăr, se petrecea ceva. I se strânse inima, căci cu siguranţă era vorba despre vreo surpriză legată de revenirea ei acasă, şi se putea să nu fie nici o revenire, dacă Garth nu avea s-o îngăduie. „Poate mă va izgoni aşa cum a făcut şi altă dată“ — îşi spuse-n gând — „şi are tot dreptul, iar eu îi voi pierde, îi voi pierde pe toţi, şi Penny şi Cliff vor crede că i-am părăsit, întocmai ca în decembrie trecut.“

Dar dacă nu s-ar înapoia acasă, oare Penny şi Cliff vor şti?

Dacă Stephanie se ducea acasă împreună cu Garth, Penny şi Cliff ar şti?

Ar vedea ei deosebirile, chiar mai mari decât pe cele pentru care găsiseră explicaţii în urmă cu un an?

Aveau să ceară vreo explicaţie fiindcă ar şti că unele lucruri nu sunt în ordine, fiindcă mama pe care o iubeau se schimbase?

O usturau ochii de lacrimile ce-i apăruseră între pleoape.

— Cliff, dacă aţi pus ceva la cale pentru când voi veni acasă...

— N-am plănuit nimic, o întrerupse el, părând uşurat.

Sabrina rămase nedumerită. Oare ce aveau de gând?

Le ascultă sporovăiala despre şcoală şi prieteni, şi despre un concurs de pictură la care participase Penny, şi râse de micile lor glume şi ciorovăieli, iar când puse receptorul în furcă îşi propuse să nu se mai gândească la ce-or fi plănuit ei. Era, probabil, un cadou pe care i-l

îceau la şcoală, şi ea nu putea interveni cu nimic. *Mi-l* *or dărui sau nu. Voi şti asta duminică.*

A doua zi dimineaţă, la şase, în chemă pe Garth, la otelul lui din Haga, aşa cum făcea în fiecare zi. Acolo ra ora şapte — singurul moment în care el putea sta e vorbă, înainte de începerea conferinţelor cotidiene. ihemuită într-un fotoliu din camera de zi, cu Stephanie ı camera de oaspeţi de la capătul coridorului, Sabrina şi dădea seama că glasul îi era slab, aproape vlăguit de fortul de a-şi cântări fiecare cuvânt, însă nu reuşea să ară lipsită de griji şi vioaie, oricât de mult se străduia.

— O mulţime de discuţii cu tot felul de oameni, îi puse, evitând minciunile directe. Nicholas vinde Blackford's"... Oh, Alexandra este aici, reorganizând Ambassadors" împreună cu Brian; tot ea cumpără şi Blackford's".

Vorbi despre Londra şi despre vreme, şi despre am- alarea mobilelor şi a obiectelor de artă din Cardogan iquare şi expedierea lor spre Evanston, şi apoi zise:

— De fapt, nu vreau să vorbim despre mine. 'oveșteşte-mi ce faci tu.

În timp ce el vorbea, Sabrina ar fi putut spune — ieoarece îi cunoştea atât de bine fiecare intonaţie a lasului — că Garth ştia că pe ea o frământa ceva. Însă upă prima noapte, când ea fusese evazivă, nu mai in- istase. Îi descrise pe oamenii de ştiinţă şi articolele or, atenţia de care se bucurase propriul său discurs şi uţinul pe care reuşise să-l vadă din oraş; îi spuse că flase de la Claudia că „Chicago Tribune" iniţiase o ierie de investigaţii cu privire la congresmanul Leglind i ce efect avuseseră audierile din cadrul congresului isupra cercetării universitare, şi Sabrina puse îndea- ıns de multe întrebări pentru a-l face să vorbească reme de mai bine de o jumătate de oră.

— Şi acum, gata, hotărî el, în cele din urmă. Orice altceva trebuie să aştepte. Nu mi-ai precizat hotelul la care vei locui la Paris.

— „L'Hotel". Este pe Rive Gauche, în apropiere de Boulevard Saint-Germain. Ştii când vei ajunge acolo?

— Devreme. Probabil pe la nouă şi jumătate. Am o surpriză pentru tine. Îţi spun de pe acum, ca să te poţi întreba ce-o fi timp de două zile.

— Şi tu? Penny şi Cliff pun şi ei ceva la cale, Garth, ce se întâmplă?

— Erau misterioşi? Va trebui să le cer socoteală. Iubito, voi fi nevoită să aştepţi până duminică. Eu am început să număr orele.

— Ne vom trezi duminică fără să ştim cum a trecut timpul, răspunse-n şoaptă Sabrina. Oh, Garth te iubesc! Eşti atât de mult o parte din inima mea, viaţa mea, visurile mele... Iartă-mă, spuse apoi, silindu-se să-şi ia un ton mai vesel. Devin teatrală. Mi-e dor de tine. Te iubesc. Îţi voi telefona mâine seară, de la Paris.

Când coborî la parter, Stephanie aştepta la bucătărie cu cafeaua cu lapte pregătită, alături de cornuri.

— Nu-i chiar un mic-dejun american, reflectă Stephanie cu glas tare. E ciudat cât de mult m-am franţuzit, nu-i aşa? Ştii, vreme de zece luni n-am vorbit şi nici n-am auzit vorbindu-se englezeşte. Când şi când se mai strecura prin mintea mea câte un cuvânt, şi asta mă speria, fiindcă nu ştiam ce putea să-nsemne, însă altminteri tot ce spuneam şi gândeam era în franceză, şi niciodată nu m-am întrebat de ce. Nu-i incredibil? Până şi limbajul mi-l pierdusem.

Concentrându-şi atenţia asupra felului în care împăturea şerveţelele, continuă:

— Ai vorbit cu Garth în dimineaţa asta? Am coborât devreme şi, când am trecut prin dreptul camerei tale, ţi-am auzit vocea

— Da. Şi azi-noapte am vorbit cu Penny şi Cliff. ınt amândoi foarte bine: ocupaţi şi fericiţi şi pun la le vreo poznă.

— O poznă?

— Au negat, dar mi-am dat seama din glasul lui iff. Bănuiesc că pregătesc ceva la şcoală. Au mai ;ut asta şi altădată.

— Da, îmi amintesc.

Din nou se retraseră fiecare în sinea ei, îşi mâncară cul-dejun şi, tocmai când teminară, sună telefonul. Se se să răspundă Stephanie, fiindcă-n fiecare dimiaţă, la zece, telefona Léon.

Ce de ritualuri am adoptat, gândi Sabrina.

Când se înapoie Stephanie, îşi ridică ochii spre ea.

— Ce este?

— Vrea să cumpere o casă, răspunse Stephanie, ezându-se pe scaun şi ţinându-i ceaşca în amândouă ıiniie. A găsit o casă veche, sus de tot, lângă biserică, vrea s-o renoveze. La o depărtare de vreo treizeci de ətri există o clădire care-ar fi cât se poate de potrivită ntru atelierul lui. Ar construi o trecere acoperită, care) lege de casă. Casa-i foarte mare. Zice că are... multe mere pentru copii.

Sabrina tresări, şi i se strânse inima. Stephanie privea ară, pe fereastră, cu gândurile departe. Şi când, după teva minute, se auzi din nou telefonul, Sabrina fu cea re se ridică să răspundă.

— Stephanie? Aici Denton Longworth. Înţeleg că ai căutat, voiai să vii la mine la ora două? Bineînţeles poţi, dar n-ai vrea, totuşi, să-mi spui ce anume doreşti? ı trebuie să faci tot drumul până aici...

Auzindu-i îngrijorarea din voce, Sabrina — acum toate simţurile în alertă — îi aruncă Stephaniei o ivire rapidă şi formă cu buzele numele *Denton*. Apoi spunse calm:

— Nu-i chiar atât de departe, şi nu-mi place să discut ceva important prin telefon.

— Bine. În cazul acesta, de ce să nu vii chiar acum? Vreau să zic, nu trebuie să aştepţi, sunt aici şi nu am nici un plan de activitate... Ştii, m-am înapoiat acasă devreme, şi n-am nimic în agendă până mai târziu. Poţi veni acum?

— Ce idee bună! Voi fi acolo în douăzeci de minute.

Împreună cu Stephanie, stătu în faţa oglinzii înalte din holul de intrare. Purtau pantaloni de tweed şi bluze dintr-un caşmir cenuşiu pe care le găsiseră în dulapurile Sabrinei: nu identice, însă destul de asemănătoare. Amândouă îşi puseseră câte un şirag de perle şi cercei tot cu perle; îmbrăcară pe deasupra câte un pardesiu gri-închis, unul cu cordon, celălalt fără — „dar el nu va observa", spusese Sabrina. Se machiaseră identic, iar părul lung, castaniu, ce le ajungea mult sub umeri, era identic.

— Ne vom descurca perfect, zise Stephanie.

Şi părăsiră casa, îndreptându-se spre staţia de taxiuri.

Vila înaltă şi cenuşie a lui Denton era atât de îngustă, încât îi aminti Stephaniei de un călător stând într-un autobuz aglomerat, cu braţele strânse pe lângă corp. Era situată pe o stradă cu case la fel de înguste, în apropiere de Saint James Square, şi la o distanţă uşor de parcurs cu piciorul faţă de „Monarch", clubul în care Sabrina îl văzuse pe Alan Lethridge. Draperiile ce acopereau ferestrele şi uşa de la intrare, masivă şi sculpturală, o făceau să pară că se apără de vizitatori, dar mai înainte ca Sabrina şi Stephanie să fi putut ridica ciocanul de alamă, uşa se deschise larg şi-n faţa lor apăru majordomul.

— Doamnă Ander... Doamne Sfinte!

În mod evident, asta nu-i un comportament potrivit pentru un majordom!, gândi Stephanie, amuzată. Fusese încordată şi temătoare, în ciuda încrederii de care dădea

ɔvadă Sabrina, dar îi trecu prin minte că şi ceea ce .ceau acum era tot un joc, un alt joc printre altele pe care jucaseră când erau copii şi anul trecut, şi fricii sale i ɘ alăturase o scânteie de nerăbdare în aşteptarea a ɘea ce avea să urmeze.

— Bună ziua, Bunter, spuse Sabrina. Cred că sun- ım aşteptate.

— Doamna Andersen?

Ochii lui, căscaţi de uimire, treceau de la una la alta, ştfel încât să nu fie clar căreia dintre ele i se adresa.

— Da, confirmă Sabrina cu simplitate şi, trecând pe ngă el, intră în casă.

Şi-o amintea atât de bine, ca şi cum chiar în ajun ar fost acolo. Nu se schimbase nimic. Era mobilată exact şa cum fusese când le-o cumpăraseră părinţii lui enton, ca dar de nuntă. Până şi aranjamentele florale ăreau aceleaşi. Urmată îndeaproape de Stephanie, răbătu holul cu pardoseală de marmură pe care paşii lor ârneau ecouri şi, neluând în seamă o arcadă ce ducea pre salonul principal, se îndreptă către o uşă închisă ıre — după cum ştia — dădea într-o mică încăpere de cru. *Mai puţin spaţiu în care să poată manevra Denton.*

— Vă rog, dac-aţi binevoi... spuse neputincios ajordomul, stând lângă arcadă, spre a le da de înţeles ı trebuiau să-l urmeze în salon.

— Vom aştepta aici, spuse cu glas hotărât Sabrina.

Deschise uşa. În partea cealaltă a camerei, în pi- oare alături de un birou cu tăblia superioară îmbrăcată piele, Denton vorbea la telefon, cu spatele spre ele. uzi uşa deschizându-se şi, întorcându-se, le văzu pe abrina şi Stephanie, una lângă alta. Timpul păru că se oreşte-n loc, pe o durată ce părea că nu se va mai sfârşi. poi din gâtlej îi ieşi un sunet nearticulat, telefonul îi căzu n mână, şi Denton se prăbuşi moale pe pardoseală.

— *My lord* ! strigă majordomul, repezindu-se la el şi ajutându-l să se ridice în şezut, aşa cum stătea, pe covor. *My lord, my lord* !

Fără a-şi dezbrăca pardesiele, Sabrina şi Stephanie se aşezară pe una dintre canapelele de piele şi aşteptară. „Încăperea seamănă cu o peşteră“, gândi Stephanie, remarcând draperiile de catifea maron trase astfel încât să acopere bine ferestrele înalte şi covorul de Buhara, negru cu maron, care se întindea de la uşa masivă de mahon până la vatra de marmură cafenie a şemineului stins. Se uită la capul lui Denton, ce se clătina pe braţul majordomului, şi-i văzu pleoapele deschizându-se şi îndreptându-şi privirile spre uşa în al cărei prag apăruseră ele. Când constată că acolo nu era nimeni, îşi întoarse încet ochii spre stânga şi le zări, stând amândouă pe canapea — două femei identice, cu capetele înclinate la acelaşi unghi, privindu-l cu interes.

Denton închise ochii şi-i redeschise încet, sperând că vedenia avea să dispară.

— Denton, vrem să discutăm cu tine, declară Sabrina pe un ton vioi. Acum, ridică-te. Poate că Bunter îţi va aduce un ceai.

— Scoth, ripostă Denton, în mod automat.

Rămase acolo unde şedea, mutându-şi privirea de la Sabrina la Stephanie. Mustăcioara îi tremura pe faţa de obicei trandafirie şi zâmbitoare, dar care acum era încremenită şi palidă, buzele abia mişcându-i-se.

— Erai moartă. Te-am văzut.

— *My lord*, îngăduiţi-mi să vă ajut să vă ridicaţi.

Majordomul se ridică în picioare, susţinându-l şi pe Denton. Îl aşeză pe cealaltă canapea de piele, apoi puse în furcă receptorul telefonic care continuase să penduleze peste marginea biroului.

— Voi aduce un ceai, *my lord.*

— *Scotch.*

Ochii îi erau aţintiţi asupra Sabrinei şi a Stephaniei.

— Ai găsit pe cineva — o dublură. Doamne, seaănă perfect. Ce-a fost, chirurgie plastică? În ce scop? use, ai fi putut să mă omori... şocul... Puteam să mor. e dracu ai de gând să faci?

— Dar noi n-am murit, spuse Sabrina.

— Suntem amândouă aici, adăugă Stephanie.

— Stephanie Andersen şi Sabrina Longworth.

— Înţelegi? Două persoane au plecat de pe iaht ainte ca acesta să se scufunde.

— Şi au locuit în Franţa.

— Trăind foarte bine şi fiind foarte nerăbdătoare să ea de vorbă cu tine.

Se uitară la Denton, aşteptându-i reacţia.

— Plecat de pe iaht... repetă Denton cu glas răguşit.

Tuşi să şi-l dreagă şi continuă:

— Asta-i o minciună. Ţi-am văzut cadavrul. Te-am entificat.

— Da, ne-am tot întrebat de ce ai făcut asta, zise abrina. Cât de atent te-ai uitat la cadavru?

Se holbă la ea, neajutorat.

— Nu ştiu.

— Oh, las-o baltă, Denton, bineînţeles că ştii. Ce-ai ızut? Un păr care semăna cu al meu? O faţă care ımăna puţin cu a mea?

— Dar trebuie să fi fost învineţită şi tumefiată, interıni Stephanie. Şi desigur că era plină de tăieturi. Asta-i ıea ce scăpasem din vedere: aşa arătam eu când am st dusă la spital. A durat săptămâni întregi până să spară vânătăile şi să cedeze umflătura.

— Astfel încât cineva ar fi putut semăna cu tine...

— Exista o astfel de persoană! exclamă Stephanie, torcându-se spre Sabrina. Pe iaht se afla o femeie ıre semăna cu mine. Era mai înaltă şi mai slabă, dar emănarea era evidentă, şi avea părul aproape identic

cu al meu. De fapt, Max o tachina: zicea că era limpede că o găsise pe coafeza mea şi că şi-l colorase şi aranjase în acelaşi stil cu al meu, şi altcineva a întrebat-o dacă o angajase pe croitoreasa mea, astfel încât să arate ca mine. Dacă avea multe vânătăi...

— *Două persoane?* Preciză Denton, şi amândouă se uitară la el.

— Ce i-ai spus celui de la pompele funebre? îl întrebă Sabrina.

— *Două* persoane au plecat de pe iaht? Cine era a doua?

— Fiecare lucru la timpul său, replică Sabrina. Ce i-ai spus celui de la pompele funebre?

— *Cine era cealaltă?*

Majordomul intră în cameră, aducând o tavă cu pahare, o găletuşă cu gheaţă şi o sticlă de Scotch.

— Dacă doamnele doresc o băutură, sau ceai...?

— Nimic, spuse Sabrina. Şi cred că nu avem nevoie să mai fim deranjaţi.

— Isuse, vorbeşti exact ca ea. Doamne! Nu-mi vine să cred... e imposibil... eşti cu adevărat Sabrina?

— Cu adevărat, confirmă Stephanie cu gravitate. Am plecat de pe iaht înainte să se scufunde. Ce i-ai spus celui de la pompele funebre?

— Isuse, Sabrina! Isuse! Eram atât de sigur... arăta ca tine. Nu chiar, dacă stau să mă gândesc. Ai dreptate, faţa îi era plină de vânătăi, ochii — tumefiaţi şi închişi, şi îţi — îi — tăiaseră părul. Era atât de încleiat de sânge încât nu-l puteau pieptăna, aşa ziceau — şi pretutindeni era atâta zăpăceală, lume peste lume, presa, ştii, şi cele ale celorlalţi pasageri, aşa că am aruncat doar o privire — ştii că nu suport să văd morţi, îmi face greaţă — şi am declarat că erai tu, şi pe urmă le-am dat o fotografie de-a ta şi le-am zis să facă tot ce-or putea cu machiajul

ıu şmecheriile alea ale lor, în vederea înmormântării, ılegi. Mă gândeam că măcar atâta să pot face.

Trase adânc aer în piept, încercând să-şi revină, să adapteze la situaţie. Apoi continuă:

— Dar e fantastic! Incredibil! Minunat! A fost un şoc nplit — într-adevăr cumplit, cumplit — pentru noi toţi, ɔrina. (Se uită de la una la alta, neîndrăznind să în- ɔe de-a dreptul care dintre ele îi fusese cândva soţie.) i am suferit, toţi eram distruşi. Ce veşti bune le vom acum tuturor! Un miracol! Mă bucur că aţi venit să-mi ıneţi, deşi trebuie să recunosc că n-a fost frumos din tea voastră să-mi jucaţi festa aia atât de şocantă, ırând pe neaşteptate... Chiar c-aş fi putut avea un atac inimă, să ştiţi, şi nu exista nici un motiv să-mi faceţi ı ca asta. Ştiţi doar că nu suntem duşmani. Apropo — ım cuvintele îi ieşiră de pe buze cu o aparentă dezin- tură — cine era cealaltă persoană care a scăpat de vas?

— Dar tu cunoşti deja răspunsul, replică Stephanie. că Max e cel care a scăpat, şi ştii că, de când s-a recut accidentul, a locuit în Franţa.

— *Max?* Doamne Sfinte, de unde-ai vrea să fi ştiut? căpat? Trăieşte? Dumnezeule, Dumnezeule, încă un acol! Aproape că-i prea mult ca să pot crede. Dar eînţeles că nu ştiam nimic despre asta. Cum aş fi ut? De ce credeţi că ştiam?

— Fiindcă acum cunoaştem o mulţime de lucruri ıpre tine, spuse Sabrina. Am discutat cu Nicholas ıpre „Westbridge Imports" şi ne-a vorbit despre aso- tul lui Max...

— Asociat? Stai puţin, asta e ceva... A afirmat holas că Max ar fi avut un asociat? Minte. Îl cunoş- m pe Max, şi niciodată nu l-am auzit pomenind de un asociat. Niciodată. „Westbridge" era în întregime ıi: banii, ideile...

— Nicholas n-a spus că altcineva avea bani in vestiţi în „Westbridge". A spus că o persoană depista clienţi amatori de obiecte de anticariat aduse prin con trabandă şi-i pasa lui Max informaţiile referitoare la ei, precum şi la locurile în care putea găsi anumite opere de artă ce puteau fi furate şi transportate prin contrabandă soiul ăsta de treburi. Cineva care se învârtea prin cercuri sus-puse şi bogate. Cineva ca tine.

— Niciodată nu m-am ocupat cu aşa ceva. Ar fi o trădare faţă de clasa mea socială.

Sabrina şi Stephanie îl priveau cu dispreţ. Denton îşi mai turnă scotch, şi gâtul sticlei se izbi cu un clinchet de buza paharului.

— Max şi cu mine eram prieteni, atâta tot.

— Lucraţi mână-n mână, spuse Stephanie.

Şi minţind cu sânge rece, adăugă:

— Max mi-a declarat asta.

— Când? Despre ce vorbeşti?

— Pe vremea când trăiam împreună, spuse S... ana, şi urmări amuzată cum ochii lui Denton se ind... ...ură şovăitori spre ea. Am trăit cu Max aproape un an. ...inn înţeles că ştii asta, Denton. Când ai pus să fie ...mărit acolo, nu ţi-a spus nimeni că avea o soţie?

— Stai aşa. Aşteaptă. Fiecare lucru la... Ai ... cu el? Ai trăit cu el? Ce-nseamnă asta... că aş fi *pus* ... *urmărit*? Despre ce vorbeşti?

— Din cauza exploziei mi-am pierdut memoria, spuse Stephanie, şi ochii lui Denton reveniră spre ea. Max mi-a spus că eram soţia lui, iar eu l-am crezut ... am trăit cu el. Mi-a povestit totul. Mi-a vorbit despre ... Mi-a spus că eram amândouă în primejdie.

Paharul lui Denton se opri la jumătatea ... spre gură.

— De ce?

— Fiindcă — spuse Sabrina, şi privirea lui Denton
eni de pe faţa Stephaniei la a ei — fiindcă încer-
eşi deja să-l ucizi, cu o bombă pusă pe iaht. El ştia
a...

— *Am încercat eu să-l ucid?* Eşti nebună! Nu
am nici un motiv, absolut nici un motiv, nici unul, ca
omor pe cineva. Ce-ţi închipui...

— De aceea trăia în Franţa, sub un alt nume. Şi ştia
dacă-l găseai, ai fi încercat din nou. Aşa că mi-a spus
eram în primejdie, şi de fapt...

— Opreşte-te! Asta-i o nebunie! Inventaţi toate
ea, voi amândouă... Ce-i asta, un soi de joc? Când
olo, când încoace... pentru ce dracu'? Să faceţi
menea afirmaţii jignitoare... (Pe măsură ce vorbea,
ea să-şi recapete forţele.) Absolut jignitoare. Bazate
nimic decât pe cine ştie ce închipuire. Încă mai
erci să te răzbuni pe mine, asta e, nu-i aşa Sabrina?

Se uită la Stephanie, apoi la Sabrina, pe urmă iar la
dintâi şi, în final, se hotărî să fixeze un punct neutru
e ele, astfel încât să nu fie nevoit să decidă care
tre surori era una şi care cealaltă.

— Nu suntem divorţaţi de destulă vreme pentru a
eni prieteni? Ce vrei, de fapt? Bani? De asta ai venit?
nu plătesc când sunt şantajat. Niciodată n-am plătit.
hiar dac-am făcut-o, ţie nu am a-ţi da nimic, aşa că-ţi
zi timpul de pomană. Îţi pierzi timpul! Să vii aici...
n îndrăzneşti să vii în casa mea şi să mă acuzi cu
uşinare de... de...

— Omucidere, rosti Sabrina. Nu ne interesează
ii, Denton: ne interesează ceea ce ai făcut. Înţelegi,
stat de vorbă şi cu Ivan Lazlo şi Rory Carr.

Faţa lui se congestionă. Îşi lăsă pe masă paharul.

— Căţea ce eşti! N-ai vo[...]t cu ei. Chiar dacă ai
pit, ei nu ţi-ar fi spus nimic.

— Pari foarte sigur de asta. Presupun că datori faptului că le-ai promis să ai grijă de ei când vor fi eliberaţi din închisoare condiţionat. Şi dacă asta s-ar întâmpla peste zece sau cincisprezece ani, încă vor fi destul de tineri pentru a se bucura de ceea ce le vei fi făgăduit.

— Acesta nu-i un joc, adăugă Stephanie. Tu şi Max v-aţi certat în legătură cu „Westbridge", şi Rory ţi-a raportat că eu făcusem o remarcă prostească, potrivit căreia aş fi ştiut tot ce era de ştiut referitor la obiectele de ceramică falsificate. Astfel că aveai motiv să vrei să dispărem amândoi, şi le-ai spus lui Ivan şi lui Rory să ne lichideze. Bomba a fost ideea ta, sau a lor? De fapt, nu contează: tu le-ai dat ordinul, iar ei l-au executat, ceea ce te face vinovat de omor.

— Dar Max n-a fost ucis!

— Pe iahtul acela se aflau paisprezece oameni. Toţi au fost ucişi.

— Şi pe urmă, continuă Sabrina, ai descoperit că Max era în viaţă, locuind în Cavaillon, şi ai trimis pe un altul dintre slugoii tăi să-l ucidă. Nu ai multă imaginaţie, Denton. Când te simţi ameninţat, de fiecare dată te gândeşti să ucizi. După cum ai descoperit, desigur, ceea ce pare a fi o soluţie evidentă, nu întotdeauna dă roade.

— Nu am nici un slugoi. N-am trimis pe nimeni! La fir-ar al dracului, de câte ori trebuie să-ţi spun asta? După câte ştiam eu, Max murise.

— Niciodată n-ai fost sigur că era mort. N-ai fost sigur în mai, anul trecut, când ai venit la „Ambasadori" şi m-ai întrebat dacă aveam veşti despre el. Eu credeam că murise, Denton, dar tu nu erai sigur. Şi pe urmă, după câteva săptămâni, ai auzit c-ar fi în viaţă. Ai auzit de la cineva care-i membru al clubului tău. Vezi, şi cu ei am stat de vorbă. Am discutat despre toţi: Rory Carr, Ivan Lazlo, Alan Lethridge şi, desigur, Nicholas. Nici unul n-a minţit pentru tine, Denton. Toţi au vorbit de bunăvoie

Umerii lui Denton se prăbuşiră. Bărbia îi era proptită ›iept şi, când se uită la ele pe sub pleoapele pe ătate închise, le văzu stând alături pe canapea, atindu-şi mâinile, atingându-şi trupurile, purtând aceeaşi răcăminte, şi suprapunându-şi vocile. Păreau una ceeaşi persoană, răzbunătoare, neiertătoare, implallă. Îşi coborî privirea asupra propriilor sale mâini, ıircite pe genunchi, şi încercă să imagineze un mod care să întrebe dacă Max trăia.

— L-am văzut pe individul trimis de tine, spuse Stehie pe un ton detaşat. Ne-a urmărit o dată, pe drumul casă, când ne întorceam de la o biserică pe care-o asem. Dădea târcoale prin jurul casei noastre. Încă era acolo când a plecat Max.

— A plecat... repetă Denton ca un ecou.

Îşi ridică privirile şi insistă:

— *A plecat?*

— Da. Într-o dimineaţă, m-am trezit că el plecase. spusese că avea de gând să plece, aşa că nu m-am ıt; doar că plecarea îi fusese mai rapidă decât mă ›ptasem. După aceea am părăsit şi eu Cavaillon-ul. mă prevenise că omul rău putea să-ncerce să mă ›are şi pe mine. Aşa cum făcuseră Rory şi Ivan când ıflam pe iaht.

Îţi aţinti privirea asupra lui Denton şi adăugă, toare:

— Max mi-a spus că întotdeauna se va întoarce.

Cu un geamăt, ca şi cum o izbitură în piept i-ar fi t răsuflarea, Denton se lăsă să alunece moale de pe apeaua de piele. Călcâiele i se înfipseră în covor, ul îi căzu mai jos, cu bărbia-n piept. Burt, omul pe ›-l trimisese la Cavaillon, îi telefonase să-i spună că-l ılizase pe Max, şi asta fusese ultima ştire primită de l. Individul nu mai sunase. La hotelul la care trăsese

nu-şi plătise şederea, dar niciodată nu era acolo când îl căutase Denton, în repetate rânduri. Nu avea nici o posibilitate să afle ce se întâmplase: dacă încercase să omoare pe Max şi nu reuşise, sau dacă renunţase să mai încerce fiindcă Max părea invulnerabil. Şi *era* invulnerabil. Ticălosul nu voia să moară.

Lui Denton îi fusese întotdeauna teamă de Max Stuyvesant. Credea că avea ceva mistic, ca şi cum ar fi fost o fiinţă supranaturală, mai mare decât oamenii mişcându-se printre ei, dar nefiind întrutotul unul dintre ei: nemilos, implacabil, intangibil — o forţă pe care Denton nu era niciodată în stare s-o imite şi nici măcar s-o înţeleagă. După ce explodase iahtul iar el identificase cadavrul lady-ei Longworth, Denton bântuise digul zile de-a rândul, pisălogindu-i pe cei de la poliţie tot cerându-le informaţii despre fiecare cadavru găsit departe de nava scufundată, insistând să se continue cercetările promiţând că va plăti pentru ele, pentru a şti dacă singurul om încă negăsit supravieţuise sau nu.

Într-un târziu, plecase de la Monte Carlo fără să afle nimic şi, încetul cu încetul, în lunile următoare, deoarece nu se mai auzise nici o veste despre Max, începuse să creadă că acesta fusese într-adevăr ucis, spulberat de explozie, sau înecat undeva, pe fundul Mediteranei, unde nimeni nu avea să-l găsească. Dar asta numai până când Alan Lethridge îi spusese că Max trăia.

Atunci ştiuse că tot timpul avusese dreptate: Max era un duh, o făptură supranaturală; o creatură miraculoasă care, fie că izbutise să scape dintr-o explozie puternică fără nici o zgârietură, fie că murise şi apoi reînviase.

Max mi-a spus că întotdeauna se va reîntoarce.

Şi ori scăpase de revolverul lui Burt, la Cavaillon, ori Burt îl omorâse şi, încă o dată, el revenise la viaţă

riindu-l de moarte pe Burt, care-o luase la goană, să nai fie văzut vreodată.

În momentul de faţă, Denton putea crede oricare re posibilităţi.

Mă va urmări, să mă ucidă.

Capul îi zvâcni în sus, ca şi cum cuvintele ar fi fost ite cu voce tare.

Ştie că am încercat de două ori; mă va ucide înainte nai pot încerca o dată. Şi nu există nici un loc unde nă ascund.

Sabrina şi Stephanie îl priveau cu mare atenţie, ărind expresiile ce i se citeau, mereu altele, pe faţă.

— Bineînţeles că le poţi spune celor de la poliţie ce întâmplat, spuse Sabrina pe un ton de conversaţie. ajunge la închisoare, desigur, dar presupun că ai tot ea şanse să capeţi o eliberare condiţionată ca şi y şi Ivan. Şi tu eşti un om tânăr — patruzeci şi unu, aşa? Când vei ieşi, încă veţi mai avea de trăit câţiva fericiţi împreună cu prietenii tăi.

Niciodată nu voi avea ani fericiţi. Întotdeauna mă voi eba unde este el, când o să apară. Întotdeauna mă uita peste umăr, să văd dacă nu mă pândeşte din te.

— Eu cred c-ar trebui să telefonezi la poliţie — se cu seriozitate Stephanie, cu un glas cald şi încutor. Te vei simţi mult mai bine în toate privinţele.

Dar nu voi mai fi în siguranţă. Nici închisoarea nu-i ıră, şi acolo mă va putea ajunge.

— Cheamă-i, spuse Sabrina pe tonul ferm al unui n. Fără îndoială că am putea să le telefonăm noi, ar fi mai bine să-i chemi tu. Sau preferi să-ţi chemi catul? Da, sunt convinsă c-ai prefera. Întotdeauna eşti pe alţii care să facă pentru tine treburile dificile.

Sună-l, Denton. Şi spune-i să aibă grijă să informe poliţia.

Dar chiar şi închisoarea e mai sigură decât cu asta, sau decât oricare alt loc în care m-aş putea duc în croaziere, la curse, într-o casă de ţară, în staţiuni schi... În închisoare i-ar veni mai greu, şi mie mi-ar timp să mă gândesc la vreun mod în care să scap de înainte să mă lichideze el pe mine. Asta-i ceea ce trebuie — timp — şi sunt convinsă că voi imagina o soluţie prin care să-l înving.

Ca prin vis, se ridică de pe canapea şi se duse birou. Situaţia nu mai era sub controlul lui. Le văzu pe Sabrina şi pe Stephanie schimbând o privire şi înţelese că ele triumfaseră pe deplin, dar era prea târziu ca să-i mai pese de asta. Se întoarse cu spatele, ridică receptorul şi, cu un deget ca de plumb, formă numărul avocatului său.

21

La Paris, stătură, în sfârşit, de vorbă.

Sosiră vineri seara, şi îşi lăsară bagajele în camera
zi a apartamentului pe care-l rezervaseră la „L'Hôtel".

— Hai să facem o plimbare înainte de cină, vrei?
ebă Sabrina.

Şi plecară aşa cum erau — cu pantofii trotteur şi în
tumele pantalon plus jachetă cu care se îmbrăca-
ă în vederea călătoriei, după ce se înapoiaseră de la
a lui Denton în Cadagan Square. Costumul Sabrinei
de un gri deschis, cu o dunguliţă subţire, iar al Ste-
niei — dintr-un tweed maron cu stropi negri. Mergeau
n depărtate una de alta, în aerul blând al serii, pe sub
inile strălucitoare ale Parisului. Apropierea, senzaţia
a fi una singură, pe care le simţiseră, un mod prin care
le reînvie, amintindu-şi de plăcerea cu care împăr-
şeră totul la Londra, dorind să poată trăi farmecul
isului la fel, tot împreună, dar nu izbuti. Prea multe
u cuvintele ce aşteptau să fie rostite. „Rosteşte-le!" îi
gă în tăcere Stephaniei. „Nu dispunem decât de ziua
azi şi de cea de mâine până la sosirea lui Garth.
une-mi ce vrei. Nu ştiu ce pot face eu, ce drepturi am...
une-mi ce vrei, aşa încât să putem discuta despre
te acestea."

Dar Stephanie tăcea, astfel că merseră fără o vorbă, traversând Sena peste Pont-Neuf şi apoi cotind pentru a urmări malul râului pe lângă Palais de Justise şi Hôtel de Ville, cu ciudatele sale sculpturi. Blocurile de locuinţe ale Parisului se îngrămădeau unele în altele, ajungând până la râu. Acoperişurile lor ascuţite, presărate cu lu carne, atârnau ca nişte pleoape obosite peste faţadele cenuşii, grătare din fier forjat roase de vremuri înconjurau balcoanele sau păzeau ferestrele cu arcade înalte, iar la ferestre, perdele de dantelă sau draperii cu franjuri încadrau câte o mică statuetă, o lampă, sau un vas de flori.

— Şi-n spatele fiecărei ferestre există o poveste a unor fiinţe omeneşti — reflectă cu glas tare Sabrina, oferind un început de conversaţie.

Însă Stephanie nu răspunse, aşa că merseră mai departe, prin mulţimea ce se plimba agale pe malul Senei, pe lângă ambarcaţiunile ancorate mai jos, dintre care unele erau amenajate în chip de restaurant. Apoi cotiră părăsind râul şi porniră de-a lungul unei străzi liniştite, ajungând după o vreme pe Rue de Rivoli, unde cotiră din nou.

— Unde ne ducem?

Erau primele cuvinte pe care le rostea Stephanie, de când plecaseră de la hotel.

— Întotdeauna asta a fost una dintre plimbările mele preferate, răspunse Sabrina. De la Rive Gauche până la Place des Vosges. Sunt nişte locuri atât de vechi, încât aproape constituie o istorie a Parisului. Obişnuiam să mă plimb pe-aici mereu, când eram la şcoală. Pe vremea aceea exista pe Rive Droite o cafenea micuţă, numită Trumilou. Mă-ntreb dacă mai e şi acum.

Stephanie mări puţin distanţa dintre ele. *Tu erai la Sorbona, iar eu la Bryn Mawr. Mai târziu, acesta a fost unul dintre lucrurile pe care le invidiam, o parte din întreaga ta viaţă pe care-o invidiam. Niciodată n-am*

:etat să te invidiez, şi de aceea, când m-am gândit să schimbăm locurile, mi se părea că de când mă ştiam lume asta dorisem să fac.

Şi acum? Ce vreau eu de la tine?

Place des Vosges se deschidea în faţa lor — un ₃t pătrat alcătuit din case de câte patru etaje, odiară locuinţe ale unor neamuri regeşti, ce înconjurau parc îngrădit.

— Totul aici era căzut în ruină, spuse Sabrina, dar e mai multe dintre case au fost renovate şi zona a venit foarte şic. Vern Stern mi-a povestit că un ameri- ı, Ross Hayward, a construit una dintre ele: într-un mod ălucit, afirma el. Era ceva neobişnuit, ca un arhitect erican să lucreze aici.

Stephanie contemplă clădirile elegante cu acoperıri ascuţite mansardate şi ferestre ascunse cu obloane.

— Ai proiectat vreodată decorarea vreunei case din ris?

— Nu, doar în Londra şi în provincie.

— Dar ai putea. Cunoşti interioarele franceze tot t de bine ca pe cele englezeşti, şi ai relaţii aici.

— Am, dar nu mai lucrez în Europa.

Se opriră în mijlocul trotuarului şi mulţimea trecea lângă ele, aruncându-le priviri fugare, ca şi cum ar fi ıţit încordarea ce creştea între ele.

— Hai să ne întoarcem, propuse Stephanie.

Porniră înapoi şi trecură peste Pont d'Arcole, spre tre-Dame. Făcură o pauză în piaţa largă din faţa osului cenuşiu al catedralei, înclinându-şi capul pe ıte pentru a privi turnurile şi contraforţii iluminaţi ce profilau pe norii joşi care, datorită luminilor oraşului, 'eau să aibă o strălucire proprie. „Nici un alt oraş" — ı are atâta frumuseţe la fiecare colţ, o atât de abunıtă dovadă a bogăţiei imaginaţiei omeneşti. Aşa că două ar trebui să fim în stare să ne rezolvăm micile

noastre probleme", adăugă cu amărăciune. „În compa raţie cu construirea Parisului, ar trebui să fie un fleac
— E ora nouă, zise, în timp ce se întorceau din nou de-a lungul Senei. Am făcut o rezervare pentru masa de seară, dacă ai chef de aşa ceva.
Stephanie îşi înălţă sprâncenele.
— Când ai făcut-o?
— Înainte de-a pleca la Londra.
— Unde?
— *Laperouse.*
— N-am fost niciodată acolo.
— Mâncarea e bună şi localul e foarte liniştit.
— Întotdeauna aranjezi tu lucrurile.
În cuvinte i se simţea un uşor resentiment, şi Sabrina se grăbi să spună.
— Putem merge oriunde. Unde ţi-ar plăcea?
— Nu ştiu. Nu cunosc Parisul.
— De exemplu, un bistrou?
— Da. Ceva mic.
— Hai să vedem dacă găsim loc la „Bénoit". Vrei să mergem pe jos? Ar trebui să ne întoarcem pe drumul pe care-am venit.
— Da, îmi place să merg pe jos.
„Acesta-i un mijloc foarte comod prin care să amânăm discuţia", gândi Sabrina. Şi, realmente, nu mai vorbiră până când nu luară loc una în faţa celeilalte, în mica sală de mese a lui Bénôît, cu tapetul ei cu pereţi de flori şi animale, cu perdele de dantelă întinse de-a lungul jumătăţii de jos a ferestrelor, şi cu cele câteva mese, dintre care majoritatea erau înşiruite de-a lungul unei banchete ce se-ntindea pe toată lungimea încăperii. Chelnerul-şef le conduse la singura masă neocupată. Stephanie se aşeză pe banchetă. Câteva secunde Sabrina deliberă în sinea ei dacă să ia loc alături de ea

r în cele din urmă se hotărî să accepte scaunul pe re chelnerul i-l oferea, la celălalt capăt al mesei.

— Vom comanda imediat, îi spuse, şi am dori o sticlă Pichon-Lalande. (Îi aruncă o privire rapidă Stepha-ɜi.) Doar dacă nu preferi altceva.

— Nu, aşa e perfect.

Chelnerul-şef le aduse vinul, îi prezentă Sabrinei cheta, îi turnă puţin în pahare, o aşteptă să-l guste şi -şi exprime aprobarea, şi-n tot acest timp Stephanie rea să-şi adune curajul să-nceapă vorba, ca un scu-ıdător în momentul în care îşi încordează fiece muşchi ntru a sări de pe scândura de plonjare.

— Totul ar trebui să fie perfect, nu-i aşa? spuse în le din urmă. Nu mai trebuie să ne temem că ne-ar urmări ıeva, cu gând să nă omoare; suntem împreună, ne ăm la Paris, avem fiinţe care ne iubesc...

— Ce vrei să faci?

Întrebarea ţâşni atât de pe neaşteptate, încât Sabrina ·epetă mai cu blândeţe:

— Ce anume vrei, Stephanie?

— Totul. Vreau totul, răspunse ea, râzând ruşinată. .ta ne-a vârât în toată încurcătura, nu-i aşa? Voiam ul. Să fiu Sabrina Longworth doar pentru scurt timp şi am viaţa mea, care să mă aştepte astfel ca oricând fi dorit să mă pot duce înapoi. Ca şi cum lumea s-ar ɔprit în loc pentru mine, în vreme ce eu trăiam aievea ıte închipuirile pe care le visasem vreodată. Ca un pil. Copiii văd lumea în felul acesta...

— Şi eu am vrut, şopti Sabrina.

— Dar lumea ta s-a schimbat, şi tu te-ai schimbat ată cu ea şi ai făcut să devină a ta. Eu nu m-am himbat, nu îndeajuns, şi acum nu ştiu care îmi este ɔul.

— Unde vrei să-ţi fie locul?

— Nu ştiu. Însă oriunde ar fi, vreau ca Léon să facă parte din el. Nu mă pot imagina trăind iarăşi cu Garth. Nu aveam nimic în comun când am plecat în China, doar neînţelegeri, şi supărare, şi dezamăgire, şi amândoi voiam să ieşim din acea situaţie. Ştiu că atunci când am plecat s-a simţit uşurat; spera, probabil, că n-o să mă mai întorc.

— Spera că aveai să te întorci şi că veţi reuşi să îndreptaţi lucrurile în căsnicia voastră.

Stephanie ridică din umeri.

— N-am văzut nici un semn care să mă îndemne să cred asta. Ba chiar, sunt sigură că astea erau sentimentele lui până când ai venit tu şi, într-un fel sau altul, l-ai făcut să vrea să meargă mai departe. Dar nu contează, nu înţelegi? Nu-mi pasă de ce voia el. (Se apleacă înainte şi cuvintele, după o tăcere atât de îndelungată, se revărsau fără oprire.) Mi-a păsat cândva, însă, după o vreme, se părea că el considera munca lui ca fiind mai importantă decât mine, mult mai interesantă şi... *valoroasă*, şi tocmai asta m-a făcut să-mi fie lehamite. Bănuiesc că şi el se plictisea de mine. Poate aşa se întâmplă în căsniciile care dau greş: oamenii se satură unul de altul până când, pur şi simplu, nu se mai suportă. Nu ştiu ce ai găsit tu la el. E posibil să se fi schimbat după plecarea mea, sau tu eşti mai potrivită pentru el, aşa că şi el era mai bun. Poate că dacă tu nu erai Stephanie, nici el nu era Garth. N-ar fi ciudat? Dar nu contează. Nu mai putem trăi împreună. Aş simţi asta în legătură cu el chiar şi fără Léon. Dar îmi vreau copiii.

Sabrinei îi scăpă un suspin prelung. Asta era ceea ce pândise ca o ameninţare pe lângă toate convorbirile lor, în zilele în care fuseseră împreună.

— Mă gândesc la ei tot timpul, ştii? Când am văzut fotografiile acelea în albumul tău, aproape n-am putut suporta, voiam să-i strâng în braţe şi să le aud glasurile.

şa cum vorbesc ei repede, amândoi deodată, ca şi cum -ar da tumba unul peste celălalt, atât de surescitaţi, tât de fericiţi că trăiesc... Oh, Doamne, Sabrina, îmi este or de ei, fără ei mă simt pustie... Ştii, odată, la Londra, iabrielle avea necazuri cu Brooks, şi a venit şi mi s-a şezat în poală şi eu, fără să mă gândesc, i-am spus: Sst, dragă Penny"... Oh, pentru ce nu m-am întors la ei, entru ce a trebuit să plec în croaziera aia...

— O ultimă poznă — îi reaminti Sabrina, conştientă e cruzimea ei.

— Ştiu, ştiu, încă îmi mai închipuiam că pot avea otul. Mă gândeam că aş putea merge ceva mai departe, i pe urmă iar puţin mai departe, şi că nimic nu se va chimba; că nu va trebui să plătesc nici un preţ. Era şi sta tot o închipuire, dar nu voiam să redevin eu însămi. iindcă pe mine însămi nu mă plăceam. Niciodată n-am ıcetat să-mi iubesc copiii şi niciodată nu i-am uitat, nici ând îmi pierdusem memoria. Erau întotdeauna înlăun-ul meu. Într-o zi, când mă aflam la Aix, am văzut câţiva opii de şcoală ieşiţi la plimbare, şi o fetiţă s-a despărţit e grup şi eu am dus-o înapoi la ceilalţi, şi i-am vorbit punându-i Penny. Şi m-a întrebat de ce, şi eu n-am ştiut, ar m-am gândit — chiar i-am zis şi lui Max — m-am ândit că Penny trebuia să fi fost fiică mea. El m-a asi-urat că nu eram căsătorită când ne-am cunoscut — i bineînţeles acesta era adevărul, din câte ştia el, eoarece credea că eram tu — însă după ce-am întâl-it-o pe fetiţa aceea mi-am zis că el mă minţise, sau aşa eva, şi că sigur fusesem măritată. Altă dată i-am spus ui Léon că Cliff avusese grijă să-i fie găsit în cameră un parat de radio pe care-l furase. Era atât de ciudat, nu veam nici cea mai mică idee ce însemna asta, decât ă suna de parcă aş fi avut un fiu cu numele de Cliff. Ba hiar şi numele lui Garth mi l-am amintit o dată. A venit şa, din neant.

Chelnerul le aduse farfuriile cu mâncare, punându-le cu îndemânare pe masă, deşi ele se aplecau atât de aproape una de alta, încât abia lăsaseră un loc liber. El se uită în fugă la feţele lor identice, atât de frumoase încât era greu de crezut că era posibil să existe două la fel, dar nu zăbovi în preajmă. Le umplu iar paharele şi plecă. Respecta conversaţiile discrete.

— Nici măcar nu sunt sigură că vreau să mai trăiesc în America. Ştii, aş putea locui în Franţa, cu Léon, cu Penny şi cu Cliff. Aşa vrea Léon. Vrea să avem copii tot aşa doresc şi eu — dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile: îi vreau pe Penny şi pe Cliff.

Cuvintele erau ca nişte lovituri de ciocan ce sfărâmau cristalul vieţii Sabrinei. Se simţea amorţită, ca şi cum singurul mod în care şi-ar fi putut păstra intactă viaţa ar fi fost să-şi anihileze toate simţurile. Se rezemă pe spătarul scaunului şi luă o sorbitură de vin uitându-se la Stephanie cu ochi lipsiţi de expresie.

— Şi ce le vei spune?

Obrajii Stephaniei se înroşiră.

— Mă gândeam... mă gândeam că poate tu...

— Să le spun eu în locul tău? Nu. Asta n-o voi face. Sau îţi închipuiai că voi pleca, lăsându-te să apari tu in locul meu? Pentru ce aş face aşa ceva? Ei nu sunt două păpuşi pe care să ni le trecem una alteia, în funcţie de ziua din săptămână şi după cum avem noi chef. I-am minţit o dată, şi lui Garth i-a trebui mult timp ca să se-mpace cu asta, şi eu nu voi lua parte la încercarea de a-l înşela din nou. Îl iubesc, Stephanie, îi iubesc pe toţi trei, ei alcătuiesc toată viaţa mea, dar chiar de n-ar fi adevărat... Sfinte Dumnezeule, cum te poţi juca în felul ăsta cu oamenii?!

— Ai spus că Penny şi Cliff încă nu ştiu.

— Nu are importanţă. Sunt fiinţe umane şi tu nu te poţi juca aşa cu ei, ca şi cum n-ar fi. Şi-n afară de asta,

în ultimul an au crescut, şi nu sunt deloc sigură că ar putea fi înşelaţi din nou. Poate, la început, dar nu şi în timp. Încă mai sunt concentraţi asupra propriilor lor persoane, ca majoritatea copiilor, însă sunt mai inteligenţi decât mulţi alţii, sunt curioşi şi iubitori, şi au spirit de observaţie; văd o mulţime de lucruri, şi ascultă, şi încearcă să găsească o potrivire între ceea ce văd şi ce aud, pentru a-şi alcătui o lume raţională. Şi, după o vreme, dacă lucrurile nu par raţionale, pun o sumedenie de întrebări foarte şmechereşti. Îi cunosc, Stephanie! Şi vreau să nu sufere!

— *Tu* nu vrei să sufere? Sunt copiii mei, nu-s ai tăi! Tu ai fost cea care spunea că nu sunt păpuşi pe care să ni le trecem una alteia... Cine te crezi, ca să-mi spui *mie* că-i cunoşti, ca şi cum ai veni aşa, deodată, să-i preiei şi să fii mama lor...

— Sunt mama lor, ripostă Sabrina cu un ton de gheaţă. Am venit şi i-am preluat pentru că aşa m-ai rugat tu.

Stephanie fu scuturată de un tremur. Împinse la o parte farfuria cu mâncarea neatinsă. Colţurile gurii i se lăsară în jos.

— Asta ar trebui să le spun, nu-i aşa? Că mama lor a vrut să fie altă persoană, aşa că a... plecat de lângă ei.

Durerea din glasul surorii sale domoli mânia Sabrinei. Schiţă gestul de a întinde mâna, s-o mângâie. Dar braţul îi recăzu în poală. „Duşmanca mea, dragostea mea" — gândi — la fel cum mai făcuse şi altă dată. Se înfruntau de parc-ar fi fost două străine.

— Da, spuse cu brutalitate. Asta ar trebui să le spui.

— Dar trebuie să existe un mod în care să le spun astfel încât să nu sune îngrozitor... (Stephanie îşi încleştă mâinile, ca şi cum gândurile i-ar fi alergat înnebunite

dintr-o parte într-alta.) Trebuie să existe o modalitate de a-i face să înţeleagă. Oricine are idei trăsnite — asta o înţelege şi ei. Copiii se gândesc întotdeauna să facă tot felul de lucruri care par trăsnite şi imposibile... Dacă aş reuşi să-i fac să simtă ceea ce simţeam eu la vremea aceea, ştiu că m-ar ierta. S-ar putea să le fie greu, însă ar înţelege. Sunt sigură c-ar înţelege. (Îşi privi mâinile.) Nu, probabil că nu. Probabil n-ar putea. Asta ar distruge tot în ceea ce cred ei: bunătatea mamei lor...

Se uită la Sabrina şi se corectă:

— *A celor două mame ale lor.* Ne-ar urî pe amândouă, nu-i aşa? Copiii cred că lumea este previzibilă şi că te poţi încrede în ea, şi dacă le-aş spune ce am făcut, ce-am făcut *noi două*, lumea li s-ar părea nebună. Nedemnă de încredere. Ceva pe care nu te poţi baza.

Erau înconjurate de murmurul conversaţiilor; din când în când se auzea un hohot de râs voios, clinchetul unor pahare ciocnite pentru un toast, zăngănitul farfuriilor din spatele uşilor batante ce duceau spre bucătărie. Însă masa Stephaniei şi a Sabrinei părea închisă într-un cerc de linişte şi, deşi stăteau una în faţa celeilalte, Sabrina avea impresia că distanţa dintre ele sporeşte rapid, că se depărtează tot mai mult, ca într-un film rulat pe repede-înainte, şi că în curând vor deveni pete mici, în care nici ele înseşi nu se vor mai recunoaşte sau nu aveau să se mai recunoască vreodată. Şi nu ştia cum să le oprească. Se gândi că poate nu era nimic de făcut decât să se urmărească reciproc cu privirea, cum dispar.

Stephanie se foi pe scaun.

— Dar sunt nevoită să le spun, nu-i aşa? Avocatul lui Denton se va duce la poliţie, şi întreaga poveste va ieşi la lumină. Toată lumea va şti că sunt în viaţă — vreau să spun că Sabrina Longworth trăieşte — şi Penny şi Cliff vor afla de la televizor, sau din ziare, sau de la alte persoane, chiar dacă nu de la mine. Sau de la tine

Se uită cercetător la faţa Sabrinei, şi continuă:

— Nu, ai spus că n-ai face asta. Iar eu nu ţi-aş utea cere s-o faci. Nu aş fi în stare să-ţi cer să le spui ă nu eşti mama lor adevărată.

Sunt mama lor adevărată. Am devenit mama lor devărată.

— Dar, oricum, vor afla. La o oră, la câteva ore upă ce avocatul lui Denton se va duce la poliţie, ştirea a fi împrăştiată pretutindeni, şi aceasta ar fi cea mai roastă modalitate dintre toate. Atunci chiar că nu mă or mai ierta. Dacă le spun eu, cel puţin vor şti că am fost instită... în cele din urmă. Dar nu recunoaşterea cinstei ste cu adevărat ceea ce pretindem, nu-i aşa? Nu: eu unt cea care trebuie să le spună, şi cu asta — gata. unt copiii mei, vreau să mi-i recapăt şi ei vor suferi, dar să le treacă. Copiii sunt flexibili — revin ca o minge are sare înapoi. În orice caz, nu cred că ei sunt pe eplin fericiţi. În adâncul sufletului ştiu, fără-ndoială, ă nu totul este aşa cum ar trebui să fie. Când vor...

— Sunt fericiţi — o întrerupse Sabrina, pe un ton ăios, incapabilă să-şi reţină cuvintele. Au petrecut un n minunat. Au fost fericiţi, şi iubitori, şi iubiţi. N-au imţit c-ar lipsi ceva.

„Nu-i cinstit", îşi spuse-n sinea ei Stephanie. „Nu re nici un drept asupra copiilor surorii ei numai pentru ă au petrecut un an bun."

Cu voce tare şi fermitate, spuse:

— Asta n-o cred. Trebuie să fi simţit, chiar dacă u-şi dădeau seama de ce, că ceva nu-i în ordine. Şi ând vor afla că eu sunt mama lor adevărată, vor fi ericiţi că lucrurile vor părea iarăşi normale şi vor voi să e împreună cu mine şi cu nimeni altcineva.

Ospătarul se apropie, înălţându-şi sprâncenele, şi ând Sabrina dădu afirmativ din cap, le luă farfuriile eatinse.

— N-a fost bun, *madame*? le întrebă pe fiecare.

— *C'était excellent. Malhereusement nous étions distraites* [1].

— *Nous reviendrons* [2], adăugă Stephanie.

Se uita la Sabrina cu ochi miraţi.

— Mi se pare tot atât de firesc să vorbesc franţuzeşte, dar tot atât de natural îmi vine să vorbesc şi în engleză. Este ca şi cum aş fi prinsă undeva, între două persoane, indiferent ce-aş face. Orice aş decide.

Când ieşiră din local pe stradă, în aerul blând al serii, reveniră pe propriii lor paşi înapoi, la „L'Hôtel". Stephanie trecu pe lângă superbele piese de anticariat ce mobilau camera de zi a apartamentului lor, pe lângă masa pe care se aflau fructele şi o sticlă de şampanie oferite de conducerea hotelului, şi se duse pe terasa plină de flori de toamnă târzie. Se aplecă peste parapetul scund, uitându-se spre turla catedralei Saint-Germain-des-Prés.

— E groaznic ceea ce facem, spuse-n şoaptă. Îmi displace profund, dar nu ştiu ce altceva am putea face.

Sabrina stătea în pragul uşii, în spatele ei.

— Ce anume îţi displace?

— Că te fac să suferi. (Vorbea fără a se întoarce spre sora ei.) Ştiai că asta voiam să zic; întotdeauna ştii ce vreau să zic. Nu-mi place să te fac să suferi. Dar n-ar fi îndeajuns ca tu să-l păstrezi pe Garth, iar eu să-i iau pe Penny şi pe Cliff?

Auzi icnetul respiraţiei Sabrinei şi se răsuci rapid spre ea.

— Iartă-mă! Oh, Dumnezeule! Sabrina, îmi pare rău, nu ştiu ce-i cu mine, vorbesc de parc-aş fi o vânzătoare

---

1 *C'était excellent. Malheuresement nous étions distraits.* (lb. fr. în original) = (Mâncarea) era excelentă. Din păcate eram preocupate de altceva. (n.t.)

2 *Nous reviendrons* (lb. fr. în original) = Vom reveni. (n.t.)

are se târguieşte la piaţă. Doar că mă simt prinsă într-o ursă... ca şi cum n-ar exista nici o soluţie bună prin are să descurcăm ceea ce am făcut... şi te iubesc, şi ştiu ă mă iubeşti şi tu, şi am nevoie de tine — întotdeauna m avut nevoie una de alta; întotdeauna am fost mai propiate între noi decât faţă de oricine altcineva — dar otuşi...

— Totuşi suntem mai depărtate una de cealaltă mai nult ca niciodată.

— Da.

Între ele se întindea lăţimea terasei. Braţele Sabrinei se ridicară şi Stephanie îşi aplecă trupul spre ea, ca spre a se lăsa cuprinsă de ele. Însă în aceeaşi clipă Sabrina îşi lăsă braţele să cadă pe lângă trup, şi Stephanie se rezemă iar de parapet. Terasa părea să devină ot mai lată între ele două. Se priveau, în lumina slabă a serii: feţe identice, feţe iubite, despărţite prin tot ce ele nsele puseseră la cale. În jurul lor, mireasma crizantemelor era aproape dureros de puternică; zgomotele ndepărtate ale traficului urban deveniră dintr-o dată o armă asurzitoare.

— Mă duc să mă culc, spuse Stephanie.

Păşind repede, străbătu terasa, trecu pe lângă Sabrina, încă un prag, şi intră în dormitor. Sabrina rămase unde se afla, urmărind cum silueta turlei catedralei dispare în întuneric pe măsură ce luminile oraşului se stingeau, una câte una. Era foarte târziu. Hotelul moţăia. Jos, pe stradă, un câine lătră; un bărbat spuse noapte-bună unor prieteni; doi motociclişti îşi ambalară motoarele al căror zgomot asurzitor se pierdu apoi în depărtare. n liniştea ce urmă, auzi — clar de parc-ar fi fost alături de ea — râsul unor copii şi tropăitul picioarelor micuţe, alergând pe lângă clădire. Închise ochii. *Nu-i voi da. Nu- voi da. Nu-i voi da.*

Ce-nseamnă asta? Nu am nici o posibilitate prin care să-i păstrez fără a distruge dragostea mea pentru mine şi pentru Stephanie.

Plângea. Plecă de pe terasă şi, cu ochii orbiţi de lacrimi, se îndreptă către uşa închisă a dormitorului. Lampa de lângă patul ei era aprinsă. În cealaltă jumătate a patului dublu, Stephanie stătea culcată, cu trupul ghemuit, întorcându-i spatele. Sabrina închise fără zgomot uşa camerei şi se strecură între aşternuturile răcoroase ale patului. Auzea respiraţia neregulată a Stephaniei şi ştia că sora ei nu dormea, dar nu spuse nimic. Singură cu ea însăşi, zăcu trează toată noaptea, gândindu-se la cei de acasă şi închipuindu-şi-l pe Garth, cum o ţine de mână, aşa cum făcea în fiecare seară când adormeau, şi-n fiecare dimineaţă când se trezeau şi se-ntorceau unul spre celălalt pentru a începe o nouă zi.

Când soarele îşi aruncă primele raze în camera lor, Stephanie azvârli la o parte cuvertura şi se ridică în picioare. Se uită la ochii închişi ai Sabrinei şi-şi spuse *Nu doarme, ştiu că-i trează, n-a pus geană peste geană, la fel ca mine, dar nu vrea să vorbească. Şi chiar de ar vorbi, ce ne-am mai putea spune una alteia?*

Trecu pe lângă sora ei fără a scoate o vorbă, intră în baie şi, fără zgomot, închise uşa în urma ei.

Făcu un duş, îşi spălă părul şi şi-l uscă, răsfirându-l apoi cu degetele. Îşi îmbrăcă hainele pe care şi le adusese în camera de baie, apoi deschisă fără zgomot uşa şi reveni în dormitor. Sabrina nu mai era acolo.

A plecat! îi trecu fulgerător prin minte Stephaniei un gând înnebunitor. *Garth va fi aici mâine, şi ea m-a lăsat să-l înfrunt singură. Nu pot, nu pot, nu sunt pregătită! Nu ştiu ce să-i spun. Nu ştiu ce să le spun lui Penny şi lui Cliff. Nu sunt pregătită. Nu mă poate lăsa aici, singură!*

Dădu fuga în camera de zi. Sabrina stătea pe ɜrasă, îmbrăcată în capotul ei de mătase. Pe o măsuţă, àngă ea, se aflau cafea şi un coşuleţ acoperit, alături e un exemplar împăturit al ziarului „Le Figaro"; încă u-l deschisese.

— Oh, mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne! exclamă Stehanie. Am crezut c-ai plecat.

— Încă nu.

Faţa Sabrinei era palidă, şi în ochii surorii sale ;tephanie văzu reflectarea propriei sale lipse de somn i incertitudini.

— Ai de gând să-l aştepţi pe Garth?

— Deocamdată n-am decis nimic în privinţa zilei de ıâine. I-ai telefonat lui Léon?

— Nu încă.

— Ce îi vei spune?

— Nu ştiu. Nu ştiu! (Stătea în picioare, în prag.) Ce-ar 'ebui să facem astăzi? Avem ceva de făcut, nu-i aşa?

— Cât timp erai la duş, a sunat Alexandra. Voia să ıăm prânzul împreună. I-am spus că, pentru astăzi, mă ândisem să mergem la Giverny sau Marmottan, şi ea a is că i-ar plăcea să vină şi ea, şi că va fi aici pe la zece.

— Giverny sau Marmottan?

— Da, ceva în legătură cu Monet[1]. Pe vremea când ram la şcoală, aici, ori de câte ori aveam o problemă ıă refugiam în grădina sau în picturile lui. Există ceva ı perfecţiunea lor, deşi nu e cu totul real, care întoteauna mă făcea să mă simt că există un miez de pace ufletească la care aş putea ajunge, chiar dacă avea ă-mi ia mult timp.

— Un miez de pace sufletească... Oh, numai de-ar...

Stephanie îşi scutură capul şi, după câteva clipe ıtrebă:

Monet (Claude) (1840-1926) = Pictor francez, al cărui tablou — *ηpressions- Soleil levant* — a dat numele curentului impresionist (n.t.)

— Mai este cafea?

— Bineînţeles. Şi cornuri. Voi face un duş, şi pe urmă îi vom cere portarului orarul trenurilor către Giverny.

În timp ce Sabrina se îndreptă spre uşa cu geamuri a terasei, Stephanie se aşeză lângă măsuţă. Însă tocmai când întindea mâna spre ibricul cu cafea, Sabrina reveni şi, aplecându-se, o sărută pe amândoi obrajii.

— Bună-dimineaţa, Stephanie. Te iubesc.

Stephanie se întoarse spre ea şi ridică braţele.

— Oh, te iubesc, Sabrina. Te iubesc şi-mi pare rău, îmi pare atât de rău, dar nu pot face nimic! Aş dori... doresc... oh, Dumnezeule! Nici măcar nu ştiu ce doresc!

Sabrina îngenunche lângă scaunul ei şi se îmbrăţişară, cu obrajii alăturaţi, cu ochii închişi. Căldura soarelui le învăluia.

— Mă duc să mă pregătesc, spuse Sabrina desprinzându-se din braţele surorii sale.

Şi plecă repede, în timp ce Stephanie continuă să-şi ţină ochii închişi.

După o vreme, Stephanie îşi turnă cafea şi muşcă dintr-un corn, abia simţindu-i gustul. Privi îndelung spre catedrala Saint-Germain-des-Prés, gândindu-se la oamenii care, în drumul lor spre locurile de muncă, se opreau cântând ceva. *Un miez de pace sufletească. Şi poate îl găsesc* — gândi — *doar dacă nu s-au vârât şi ei în vreun fel de încurcătură, aşa ca noi.*

Dar dacă n-am fi început, în urmă cu un an, toată nebunia asta, niciodată nu l-aş fi întâlnit pe Léon. Şi nu i-aş fi cunoscut nici pe Robert, sau pe Jacqueline. N-aş fi descoperit toate acele lucruri pe care le-aş putea face la Londra. N-aş fi fost prietena Alexandrei.

Dar aş fi avut copiii mei.

Şi i-aş fi considerat ca pe ceva de la sine înţeles, aşa cum obişnuiam să fac.

Se simţea ameţită. Închise ochii şi-i redeschise în
mina strălucitoare a soarelui, dar totul continua să fie
lbure. „Vreau totul", îşi repetă în gând cu disperare.
otul, totul, totul. Oare n-am învăţat nimic?" Avea
npresia că-i sfâşiată de această imposibilitate, şi
oi îşi spuse: „Ei bine, nimeni nu poate avea totul, ştiu
sta, dar ar fi mult mai uşor să accept ceea ce pot avea
acă ar decide Sabrina ce anume trebuie să facem,
stfel încât eu să nu fiu nevoită să..."
Îi fu ruşine şi îşi încleştă mâinile în poală. *Iartă-mă,
abrina.Încă mai încerc să te fac să-ţi asumi răspun-
erea pentru viaţa mea.*
O bătaie în uşa apartamentului lor o făcu să tresară.
Cameristele", gândi, trecând prin camera de zi. „Vor
utea reveni după ce plecăm." Şi deschise uşa.
— Mămico! strigă Cliff, şi i se aruncă de gât, împin-
ând-o înapoi în cameră.
— Mămico, *bonjour, bonjour*!
În marea ei emoţie, Penny ţopăia în jurul lor, şi în
ele din urmă îşi făcu loc, lipindu-se de Stephanie pe
ub braţele lui Cliff.
— Tăticu' m-a învăţat să zic aşa, ţi-am făcut o sur-
riză, nu-i aşa? Aşa-i că amândoi ţi-am făcut o surpriză
ozavă? Asta era surpriza noastră! Habar nu aveai
ă vom veni şi noi!
Stephanie se clătină sub asaltul copiilor ei. Un val
e bucurie o inundă în timp ce-şi apleca spre ei capul
şi-i strângea în braţe.
— Nu ştiai, nu? o întrebă Cliff. Am păstrat secretul,
i văzut?
— Da, l-aţi păstrat, şopti Stephanie. Oh, vă iubesc,
ă iubesc, vă iubesc, vă iubesc...
Nu se putea opri să tot repete cuvintele acestea. Îşi
păsa buzele de feţele ridicate ale copiilor ei, trupul
părea că i se deschide spre a le primi căldura şi energia

electrizantă. Simţi c-o părăsesc puterile şi se împletic... iar, spre spate.

Auzi uşa închizându-se şi, ridicându-şi privirea pe deasupra capetelor copiilor, întâlni ochii lui Garth.

Şocul revederii o izbi ca un val, şi îşi întoarse repede privirile în altă parte. Se desprinsese de propria-i viaţă în asemenea măsură, încât i se părea incredibil să-l vadă aşa de aproape, cu copiii acolo, ca şi cum ar fi fost grupul de familie pe care de multă vreme nu-l mai recunoscuse. Iar el venise spre ea având în ochi o iubire pe care n-o mai văzuse din primii lor ani petrecuţi împreună; şi acea iubire îi stârni durerea ascuţită a geloziei — fiindcă sora ei o aprinsese în inima lui Garth, în timp ce ea însăşi nu fusese în stare de aşa ceva.

Îşi scutură capul ca spre a-şi alunga gândurile. Într-o frântură de secundă, remarcase că-n părul lui erau mai multe fire cărunte decât îşi amintea ea, că faţa albă îi căpătase o blândeţe pe care n-o ţinea minte şi că era mult mai frumos decât şi-l păstrase în amintire, dar apoi se depărtă de el şi se reîntoarse la gălăgia copiilor ei. Mâna aceea întinsă, iubirea din ochii lui nu-i erau destinate, şi ea nu-i putea spune că nu era Sabrina. Nu era pregătită. Nici măcar nu-l putea întâmpina ca şi cum ar fi fost soţia lui. Dacă asta nu-i plăcea, cu atât mai rău. Ce drept avea el să dea buzna peste ea cu surpriza asta? Avea să se ocupe mai târziu de această problemă. Poate el se va mulţumi să plece şi s-o lase cu copiii ei. Cu copiii ei şi cu Léon.

— Miroşi altfel! constată Penny pe un ton acuzator. Ţi-ai dat cu parfum? Mi-ai spus că nu-ţi plac parfumurile.

— Oh. Da, cele mai multe dintre parfumuri... Cine ştie, o fi şamponul meu, e unul nou. Povesteşte-mi cum a fost călătoria cu avionul. Şi cum se face că sunteţi aici? Credeam...

Strâns îmbrăţişaţi, trecură pe lângă uşa închisă a
ɔrmitorului şi ieşiră pe terasă, glasurile subţiri şi sures-
tate ale lui Penny şi Cliff îndemnându-i să se ducă
tr-acolo cu toţii. Garth rămase unde se afla, încremenit
ɘ o furie rece, în urma şocului. Femeia asta nu era soţia
i. Ştiuse din clipa în care li se întâlniseră ochii. Trăise
eme de treisprezece luni cu Sabrina şi o cunoştea aşa
ım nu mai cunoscuse vreodată nici o altă fiinţă ome-
ɘască, şi femeia aceasta nu era Sabrina.

Femeia aceasta era Stephanie.

Nu fusese ucisă în explozie. Nu fusese înmormân-
tă la Londra. Nu i se purtase doliul vreme de un an. În
;himb trăia în... ei bine, oriunde dracului ar fi trăit, ce
ferenţă era? Indiferent unde-ar fi locuit, trebuie să fi
st nevoită să se ascundă, deoarece era presupusă
oartă. Dar iat-o aici, călătorind împreună cu Sabrina,
acelaşi apartament de hotel, petrecând împreună
ɔuă săptămâni — oare din cauza asta venise Sabrina
ât de des la Londra, în cursul ultimului an, pentru a o
zita pe sora ei? — şi revenind apoi la cine ştie ce viaţă
ıcea acum. Urmând s-o trimită pe Sabrina înapoi, la
/anston. Nu se mulţumiseră să se joace de-a o nouă
ɘţă vreme de câteva luni; voiau să prelungească joaca
mod definitiv. Aşadar, înşelăciunea nu luase niciodată
ârşit.

Privea cu atenţie faţa Stephaniei în timp ce copiii
ıorovăiau voios despre aeroportul O'Hare, din Chicago,
De Gaulle, din Paris, şi despre călătoria lor. Erau atât
ɘ plini de noile aventuri, încât nu-i puneau nici o între-
ıre despre ea însăşi. Se uitau întruna la ea, dar mereu
în ceaţa concentrării asupra lor înşişi, adoptând în
od automat realitatea — dacă într-adevăr o adoptau
pe măsură ce vorbeau.

„Întocmai cum am făcut şi eu cândva", îşi spuse
arth. „Dar nu-mi voi repeta greşeala."

— Să vezi, mămico, ne-au dat seturile acelea mici uite, periuţa de dinţi se pliază...

— Şi e şi o mască, mămico, uită-te, şi unele persoane şi le puneau când voiau să doarmă, şi arătau atât de ciudat!

Garth îi privea, cu o expresie îngheţată. *Pentru ce nu mi-a spus? Dacă voiau ca situaţia să devină permanentă, păi acelaşi lucru îl voiam şi eu. Pentru ce naiba nu mi-a spus, astfel încât să rezolvăm problema împreună, să ne putem salva căsnicia, să trăim în sinceritate*

„Pentru că ar fi fost nevoită să le spună copiilor" îşi dădu în gând răspunsul.

„Dar am fi putut face asta împreună."

„Oare am fi putut?"

„Să le spunem că femeia pe care ei o credeau mama lor îi înşelase. Că adevărat lor mamă plecase dănţuind într-o frumoasă zi de septembrie şi rămăsese plecată vreme de o lună, până fusese ucisă — de fapt se presupusese că fusese ucisă — fără a face, în tot acest răstimp, nici un efort pentru a-şi vedea copiii. Le-am fi putut spune asta lui Penny şi lui Cliff?"

— Şi un pieptene şi papucii ăştia caraghioşi! La ce-ar folosi să porţi papuci într-un *avion*?

— Şi ne-au dat o carte cu jocuri şi cuvinte încrucişate, şi am rezolvat *şase* din ele!

„Fără îndoială că am fi putut să le spunem. Sunt copii puternici, şi cu îndeajuns de multă dragoste am fi reuşit să găsim o cale prin care să-i ajutăm să accepte situaţia. Ar fi fost mai bine decât să trăim în minciună. Dacă ea mi-ar fi spus de la început, noi doi, împreună am fi putut lămuri totul, ne-am fi putut construi o viaţă de familie. Şi acum nu mai e posibil. Acum nu mai avem nimic în comun.

Niciodată nu mă voi mai lăsa înşelat de ea."

Sub pielea rece ca gheaţa, muşchii îi erau încordaţi maximum, ca nişte sârme înfăşurate pe un tambur ta să se rupă. Trăsăturile feţei îi erau rigide, ochii — siţi de expresie, ascunzând vârtejul gândurilor ce-l inuiau în timp ce se uita la Stephanie şi la copiii lui. ı nu-şi îndrepta deloc privirile spre el.

Fir-ar să fie, uită-te la mine! Uită-te la ce ne-ai făcut, uă tuturor...

Făcu un pas mare spre ea şi o văzu tresărind — adar, era conştientă de prezenţa lui; ştia cu exactitate distanţă îi despărţea — şi se opri. De faţă cu Penny Cliff nu trebuia să aibă loc nici o confruntare. Nu um. Nu, până când va avea el timp să se gândească vreun mijloc prin care să-i pună la curent cu felul în re mama şi mătuşa lor îşi bătuseră joc de ei, iar şi iar, apoi încă o dată, şi mai cumplit. Simţea că o să exploze din cauza furiei ce clocotea în el; voia să-i smulgă copii din braţele acelei femei şi să-i ducă departe, ânşi la pieptul lui, feriţi până şi de vederea ei. Dar nu clinti. Va aştepta până va rămâne singur cu ea.

Sau singur cu Sabrina.

Unde era ea? Problema nu mai era acea de a avea -a face cu o impostoare sau cu cealaltă; acum, pentru âia oară de când începuse blestematul ăsta de joc, buia să le înfrunte pe amândouă, împreună.

Însă n-o putea întreba pe Stephanie unde se afla ra ei până nu o va îndepărta de Penny şi Cliff. Şi cum acu' avea să reuşească asta?

În uşa din spatele lui se auzi o bătaie, care-l făcu să sară. Dacă era ea — nu, bineînţeles că nu era, ea r fi ciocănit. „Cameristele", îşi spuse în gând. „Bun, ar putea distrage atenţia copiilor."

Deschise uşa.

— Garth! exclamă Alexandra. Dumnezeule din cer, o zi mai devreme? Să ştii, soţii n-ar trebui niciodată le facă aşa ceva soţiilor, este...

Se opri văzându-i chipul ca de piatră şi ţinuta rigid...
— Oh, Doamne! exclamă apoi, înspăimântată.
Privi dincolo de el, la Stephanie şi la copii, strân... unii lângă alţii pe terasă, şi se întoarse spre Garth.
— Presupun că aceea este Stephanie, şi că ţi-... spus.
— Aşadar, ştie întreg mapamondul?
— Aproape nimeni. Ţi-a spus toată povestea? Şi unde-a fost?
— Nu mi-a spus nimic. N-am vorbit.
— Atunci cum de ştii?
Sângele îi năvăli în obraji când îşi răspunse singur...
— Ei bine, bănuiesc că atunci când găseşti într-ade... văr acel soi de iubire pe care o împărtăşeşti cu cineva...
Apoi se uită iar pe fereastră şi întrebă:
— Unde este Sabrina?
— Şi după intonaţia glasului tău nici nu-ţi pasă... Însă eu nu cred asta, şi aş pune pariu că nici tu. (Aruncă iarăşi o privire spre Penny şi Cliff.) Cred că trebuie să scoatem de-aici pe micuţi, ca să poţi exploda. Am im... presia că nu mai ai mult.
Trecu pe lângă el ieşind pe terasă.
— Penny şi Cliff! Ce surpriză extraordinară!
— Sunt *chiar toţi* la Paris? întrebă Cliff.
— Pe puţin întreaga lume. Nu mă sărută nimeni?
Se repeziră s-o strângă în braţe şi Stephanie se uit... la ea, de parcă acum s-ar fi trezit.
— Am uitat... Giverny... Marmottan...
— O uşoară modificare a planurilor. Adulţii au o mul... ţime de lucruri despre care trebuie să discute, astfel c... generaţia mai tânără urmează să fie măturată de-aici...
Cu un gest firesc, înconjură cu braţele umerii lu... Penny şi ai lui Cliff, îndemnându-i:
— Ia veniţi, voi doi! Hai să-i lăsăm câtva timp împreună pe părinţii voştri. Vă duc la cafeneaua me...

eferată, la câteva blocuri de case de-aici. Se întâmplă ı în fiecare zi la unsprezece şi jumătate vine acolo un ;amator, iar eu vă voi face trataţie cu un prânz şi un *ıfé au lait.*

— Un scamator! repetă Cliff. Un scamator francez?

— Probabil. Îmi închipui că naţionalitea nu are prea are importanţă.

— Suntem prea mici pentru cafea, zise Penny.

— Poate la Evanston, dar nu şi la Paris — replică exandra, îndemnându-i să înainteze prin camera de , spre uşă.

— Ce soi de scamatorii face? vru să afle Cliff.

— Asta n-ar trebui să-ntrebi, Cliff. Cel mai mare farec al unui spectacol de magie este elementul surpriză. ște ca-n iubire — adăugă, aţintindu-şi privirea asupra Garth până când îl sili să i se uite în ochi. Totdeauna :istă surprize; se presupune că iubirea este capabilă ı le facă faţă, în loc de-a se lăsa înfrântă. Aceasta-i ıracteristica ei magică: ceva de care să te ţii strâns, ıiar şi când nu eşti deloc sigur de ceea ce se întâmplă jurul tău.

— Şi chiar putem bea cafea? insistă Penny. Vreau ı zic că nu suntem deloc mari numai pentru că ne lăm la Paris.

— Sunteţi mai mari decât ieri. Oricum, e pe jumăte lapte fierbinte. Asta-nsemnă *café au lait*: cafea cu pte. Dacă nu vă place, putem schimba cu cacao ɜrbinte.

— Da' nu se poate vin? întrebă Cliff. Adică, de eme ce suntem la Paris...

Alexandra izbucni în râs.

— Ar fi un pas cam îndrăzneţ. Vom mai discuta pe um. Garth, tu şi Stephanie nu vă zoriţi. Puteţi veni la ɔi mai târziu.

— Nu!

Îngrozită la gândul de-a fi lăsată singură cu Garth şi de a trebui să-i spună cine era în realitate, Stephanie venise repede de pe terasă.

— Vom merge împreună cu voi!

Era atât de nervoasă încât gesturile îi erau smucite când trecu în fugă pe lângă Garth şi deschise uşa.

— Haideţi, să mergem, să mergem!

Alexandra se uită la Garth.

— M-aş bucura să-i iau; pentru mine ar fi o plăcere.

— Nu! strigă Stephanie. *Haideţi!*

— Vino, tăticule — zise Penny, luându-l de mânecă. Nu-i uimitor s-o găsim pe Alexandra la Paris? Şi o să bem *café au lait*!

— Pe jumătate lapte, bombăni Cliff. Pare îngrozitor de plictisitor. Nu putem face altceva, tăticule, până vine scamatorul? De pildă, să ne urcăm în Turnul Eiffel?

— Şi să ne smulgem din angoasa noastră, murmură Garth.

Dar numai Alexandra auzi amărăciunea din glasul lui. Cliff se încruntă.

— Ce-i aia *angoasă*?

— Frământări, deprimare, griji, probleme.

— Eu n-am aşa ceva. Aşadar, putem merge?

— Hai să mergem, tăticule! strigă Penny.

Trăgeau de mâinile lui, şi sub surescitarea lor Garth vedea primele semne ale îngrijorării că ceva nu era în ordine: mama lor voia să meargă împreună la cafenea, iar tatăl se împotrivea, şi care să fi fost cauza? Şi nici măcar nu se sărutaseră, şi ei întotdeauna se sărutau tot timpul, chiar şi când nu fuseseră despărţiţi vreme de două săptămâni. Garth le întâlni privirile în care se întrezărea temerea şi cedă. Îi lăsă să-i conducă afară din cameră, pe urmele Alexandrei, care, cu o uşoară

dicare din umeri exprimând resemnarea, pornise după
;tephanie, pe coridor.

„L'Hôtel" era luxos şi bogat în piese de mobilier
echi, marmură şi catifea. Când sosise, Garth remar-
ase în treacăt, gândindu-se mai ales la Sabrina şi la
urpriza pe care i-o pregătiseră el şi copiii: două zile la
'aris, toţi patru, şi apoi o săptămână pentru ei doi, în
mp ce Penny şi Cliff vor zbura cu avionul la Londra,
nde doamna Thirkell îi aştepta în Cadogan Square spre
-i lua sub aripa sa protectoare pe durata celor câteva
ile până ce aveau să plece cu toţii acasă, la Evanston.
.a vremea respectivă păruse o idee foarte bună. Acum,
oborând în ascensorul tapiţat cu catifea spre holul de
ecepţie şi trecând fără să vadă pe lângă scara cu trepte
e marmură, ştia că, în mod cert, fusese cea mai proastă
dee posibilă.

Nu era o idee bună. Bazată pe ceea ce credeam...

*Nu „credeam". Ştiam. Ştiam cum erau lucrurile între
ioi. Nu le visam şi nici nu mă amăgeam cu bunăştiinţă.
-am adus pe Penny şi Cliff la Paris pentru că noi toţi alcă-
uiam o familie în cel mai deplin înţeles al cuvântului.*

Lumina orbitoare a soarelui îl sili să se oprească la
eşirea din hotel şi îşi umbri ochii cu mâna, uitându-se
lupă ceilalţi, care mergeau la câţiva paşi în faţa lui. Când
şi dădura seama că el nu era alături de ei, Alexandra şi
opiii priviră înapoi, însă Stephanie mergea cu privirea
lrept înainte şi cu umerii ţepeni. Şi în spinarea aceea
igidă Garth o revăzu pe Stephanie cea din momentul
ltimei lor dispute, cu treisprezece luni în urmă, chiar în
junul plecării în China. Acea Stephanie care nu se mai
napoiase.

Sabrina se înapoiase. Sabrina, care dovedise iar
i iar cât de profund îl iubea.

„*Ea* nu ne-ar face aşa ceva. Ea n-ar trăi în minciună prefăcându-se că-şi jeleşte sora moartă — prefăcându-se că se căsătoreşte cu mine! — prefăcându-se în toate felurile, astfel că am devenit amanţi, şi prieteni şi soţ şi soţie, aducând în căminul nostru magia dragostei şi-a fericirii.

Nu cred aşa ceva. Nu pot crede aşa ceva.

Da... magie şi surpriză, spune Alexandra.

Ei bine, eu *sunt* surprins."

— Vino cu noi, tăticule! E aici aproape, aşa zicea Alexandra!

Alexandra îl aşteptă până ce el ajunse lângă ea.

— Garth, spune-mi ce anume vrei. Trebuie să facem ceva ca să-i ajutăm pe Cliff şi Penny. Mă tot întreabă dacă totu-i în ordine. O întreabă şi pe Stephanie.

— Şi ea ce răspunde?

— Că totul e perfect şi că-i iubeşte.

Garth îşi umbri din nou ochii şi se uită la copiii lui.

— Nu poţi inventa o poveste, cum că eu aş vrea să fiu singur cu... mama lor? Ai mai spus asta o dată, dar mai adaugă-i nişte zorzoane, ca să-i îmbrobodeşti. Fă-o să sune romantic, dacă nu te deranjează să deformezi adevărul până la limita de rupere.

— Garth, nu te grăbi să condamni. Şi nu fii atât de amar. Nu cunoşti tot ce s-a întâmplat. Nu ştii prin ce-a trecut.

— Puţin îmi pasă prin ce-a trecut ea. Nimic n-ar putea justifica minciunile, prefăcătoria...

— Stai o clipă! exclamă Alexandra, cu ochii mari de mirare. Nu mă refeream la Sabrina. Vorbeam despre Stephanie. Încă nu ştii nimic în legătură cu ea.

— Şi nici nu vreau să ştiu. Pentru ce dracu' aş vrea? Îţi închipui că după ce s-a zbenguit prin lume mai bine de un an fără să dea vreun semn că i-ar păsa cât de cât de familia ei, ar trebui să-ncep să mă îngrijorez

ɘ cele prin care-o fi trecut ea? Oh, Doamne! Iartă-mă, lexandra. N-ar trebui să mă descarc pe tine. Dacă încă ai vrei să-i iei pentru o vreme pe Cliff şi Penny, şi să le ɘrveşti o poveste prin care să le explici că trebuie să ɘ lase singuri, ţi-aş fi foarte recunoscător.

— Mă ocup eu de asta; îmi place să fiu cu ei. Ne ɘţi putea găsi la „Le Petit Prince", pe malul Senei. ergeţi întruna spre râu, şi apoi cotiţi la stânga. Nu eţi cum să ne pierdeţi. Discutaţi cât timp aveţi nevoie - noi vom fi fericiţi uitându-ne la scamator.

Garth o urmări cu privirea, cum porneşte cu paşi pezi înainte şi-i atrage pe Cliff şi Penny în orbita ei. să gândurile i se îndreptaseră deja în altă direcţie.

Ea a identificat cadavrul. A asistat la toată înmorântarea. Dacă nu se prefăcea, cum se explică asta? ɘ cine a înmormântat în ziua aceea?

Întotdeauna fuseseră atât de apropiate, Sabrina şi ːephanie! O apropiere oarecum mistică. Oare le cunosɪse el cu adevărat, pe fiecare din ele? Fusese realmente ıa cu Sabrina, sau se amăgise singur în legătură cu agia ultimului an, lăsându-şi imaginaţia să creeze ɪea ce voia să creadă, întocmai aşa cum se silise să eadă că ea era Stephanie, în acele trei luni de la înceɪt, înainte să descopere înşelăciunea?

Nu, fir-ar să fie. Mă iubeşte, tot aşa cum o iubesc şi ı. Ştiu asta. Ştiu asta. Unele lucruri nu pot fi rezultatul ıei prefăcătorii.

Cândva mai simţise această certitudine de nezdrunnat într-o lume care părea s-o ia razna: cu prilejul ăciunului trecut, după ce o izgonise pe Sabrina şi ea ecase cu avionul la Londra. Singur, în tăcerea nopţii rzii, îşi spusese-n gând: *„Lucrurile se destramă; centrul ı le poate ţine la un loc."* Acum, pe Rue de Seine, într-o sorită zi de octombrie, dorea cu ardoare un centru

care să poată ţine totul laolaltă, un centru stabil, un loc în care ar fi posibil să existe încredere.

O auzea pe Alexandra rostind fraze în franceză şi pe copiii lui repetându-le, concentrarea săpându-le cute pe frunţi. Dar continuau să se uite din când în când peste umăr, şi încrutările lor erau în legătură cu Stephanie şi Garth, rămaşi puţin în urmă, nu pentru ei înşişi. Garth mări pasul şi ajunse în dreptul Stephaniei.

— Vom discuta. Alexandra va avea grijă de Penny şi Cliff.

— Nu acum, mai târziu, te rog, nu acum.

Stephanie se uita ba în stânga, ba în dreapta, la micile ateliere şi magazine, de parcă ar fi căutat un loc în care să scape. Nu putea vorbi cu Garth. Acesta credea că ea era Sabrina, şi nu ştia cum să se poarte cu el în rolul surorii sale. Habar nu avea care era comportamentul unuia faţă de celălalt.

Tot ce vreau sunt copiii mei. Vreau doar să fiu cu ei şi să mă gândesc că totul de-acum înainte va fi bine.

— Nu acum, îi repetă lui Garth, ridicând glasul. Mai târziu, mai târziu, nu acum.

„Fără îndoială nu asta ar fi spus Sabrina; Sabrina l-ar fi întâmpinat cu aceeaşi dragoste care fusese în ochii lui în momentul când apăruse în prag. O să-şi închipuie că sunt supărată, plictisită de el; poate va crede că am întâlnit pe altcineva. Ei bine, n-are decât. Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Nu sunt în stare să suport mânie, şi învinuiri, şi... ură."

Scutură iarăşi din cap, repetând:

— Nu acum!

Şi merse repede mai departe.

În dormitorul din apartamentul hotelului, în spatele uşii închise, Sabrina stătea cu mâinile lăsate fără vlagă în poală. De ce nu-i spusese el că avea să vină cu o zi mai devreme? Pentru ce nu-i spusese că-i aducea pe

opii? Şi-ar fi alcătuit planurile ţinând cont de asta. Ea şi ;tephanie s-ar fi putut pregăti. Pentru ce îşi închipuise l că-n felul acesta îi făcea o surpriză?

Dar nu acestea erau întrebările importante.

Cum de-a putut crede el că eu eram femeia care i-a 'eschis uşa? Cum a fost posibil să se lase din nou măgit, după anul pe care l-au trăit împreună?

Dar se părea că el aşa crezuse. Şi plecase la o afenea, împreună cu copiii lui şi cu Stephanie. Familia ,ndersen, ieşiţi la plimbare prin Paris.

Stătea lângă ferestra cu vedere spre stradă şi spre ırla catedralei, dar se afla în casa din Evanston, în dor-ıitorul pe care-l împărţea cu Garth; în bucătăria în care ra stăpână doamna Thirkell şi-n care Penny şi Cliff o jutau să pregătească masa de seară; acolo unde copiii şi aduceau temele făcute acasă şi le arătau părinţilor pre a fi ajutaţi sau admiraţi; în sufrageria în care de tâtea ori îl primiseră pe Lu Zhen fiindcă în viaţa lui nu xista iubire, iar ei aveau atât de multă.

„L-am ajutat pe Garth, în împrejurarea cu Lu Zhen. -am ajutat pe Cliff într-unele din problemele lui şi i-am ılesnit lui Garth calea ca să se apropie de el. Am aju-ıt-o pe Penny să capete destulă încredere în ea însăşi entru a rezista presiunilor sexuale din şcoala ei. l-am ›st prietenă Claudiei şi am ajutat-o să-l strângă cu uşa e un congresman josnic. Am terminat proiectul pentru <oner Building".

Aş putea spune că am făcut treabă bună la Evanston. ,m aranjat lucrurile temeinic, fără să las dezordine icăieri. Aş putea zice că povestea mea acolo s-a ıcheiat; că a venit timpul ca eu să plec."

Revăzu în minte zâmbetul de bun-găsit al lui Garth, u care trebuie să se fi uitat la Stephanie când aceasta eschise uşa apartamentului. Stătea în dormitor, văzân-u-i surâsul, simţindu-i atingerea. *Oh, iubitule, iartă-mă!*

Totul a devenit atât de complicat... Singurul lucru care rămăsese simplu şi limpede era iubirea mea pentru tine şi copii, însă nu o pot despărţi de tot restul. Îmi pare rău Îmi pare rău. Te iubesc.

Alexandra intră repede cu copiii în cafenea şi într-un elan de energie le reţinu atenţia punând cu autoritate stăpânire pe o masă, cerând imperios meniul, şi împroşcând cu apă şi *café au lait.* În timp ce-l aşteptau pe scamator, le înşiră tot felul de poveşti închipuite despre posterele ce acopereau pereţii; le spuse cum îşi căpătase unul dintre chelneri nasul mare şi roşu ce-i împodobea faţa; pentru ce *madame* tot arunca priviri din bucătărie, dar niciodată nu făcea vreun pas în cafenea; de ce câinele stătea covrig într-un colţ, părând atât de necăjit Era extenuată de necesitatea unei atât de continue creativităţi, dar se bucura de chipuirile lor încântate, astfel că-i dădu înainte, întrebându-se în sinea ei de ce, dintre toate zilele, scamatorul o alesese tocmai pe aceea ca să întârzie.

Rămasă afară, Stephanie stătea în picioare lângă fereastră şi se uită, din spate, la capetele copiilor ei, aplecate spre a fi mai aproape de Alexandra. Din când în când, Penny sărea puţin de pe scaun. „Aşa făcea mereu" — îşi aminti Stephanie — „când ceva o încânta peste măsură." Minutele se scurgeau, mulţimea trecea pe lângă ea, ocolind-o. În spatele ei, perechi de tineri se plimbau de-a lungul Senei sau şedeau pe bănci, mâncându-şi prânzul din pungi de hârtie. Stephanie continua s-o privească pe Alexandra vorbind şi uneori prindea imagini rapide ale feţelor surâzătoare ale copiilor Amândoi îşi ridicară privirile când de masa lor se apropie un bărbat cu mustaţă roşie, îmbrăcat în smoching şi purtând joben. Acesta avea un coş, şi după ce le spuse ceva lui Penny şi lui Cliff, schiţă cu degetele sale

mănuşate câteva gesturi deasupra coşului şi, într-o
ipă, pe capul lui Penny apăru o pălărie făcută din
ɘne în culori strălucitoare. Cu ochii măriţi de uimire,
ɘnny ridică mâna s-o atingă. Şi-o scoase şi, împreună
ı Cliff, începu s-o întoarcă pe toate părţile, cercetând
ăuntrul ei, încercând să găsească secretul şmeche-
ɘi. „La fel ca tatăl lor", gândi Sabrina. „Îşi închipuie că
ate au o explicaţie." Dar pe urmă îi văzu pe copii
tându-se la Alexandra şi la scamator, râzând încân-
ţi, şi ştiu că ei credeau şi în magie.

Îşi puse mâinile pe geamul cald al ferestrei. I se
tâmpla ceva: se simţea ca o străină. Stând afară şi
ivind înăuntru, neputând auzi ce spuneau copiii ei,
capabili să ia parte la râsul, mirarea şi încântarea
r. „Dar eu nu sunt o străină", îşi spuse. „Sunt mama lor."
repetă cu glas tare:

— Sunt mama lor. Ei mă iubesc. Sunt mama lor.
unt mama lor.

Totuşi, stătea în picioare în afara ferestrei, despăr-
ă de ei, de gândurile lor, de emoţia lor, de conversaţia
r însufleţită cu scamatorul şi cu Alexandra. „Cum au
ınoscut-o pe Alexandra? Ah, da, Sabrina spunea că
inţesa fusese la Evanston. Pentru ce oare? Asta nu
ecizase Sabrina. Încă ceva ce se întâmplase în timp
Stephanie era plecată; unul dintre zecile, sutele de
cruri — poate prea multe pentru ca ea să le ştie vreo-
ată pe toate.

Nu mai fac parte din viaţa lor. Şi este vina mea, a
mânui altuia. Am plecat şi nici nu m-am gândit că-i
ıteam pierde.

Dar îmi pot găsi drumul înapoi. Pot fi din nou centrul
eţii lor, să redevin cu adevărat mama lor. Ştiu că pot.
oar că va dura un oarecare timp, iar eu va trebui să
ı atentă.

Şi dacă nu pot? Dacă m-am schimbat atât de mult sau se vor fi schimbat ei — încât ei să-şi dea seama că nu le mai aparţin? Cum să le explic asta?

S-ar putea să nu fiu nevoită s-o fac. Aş putea să le spun pur şi simplu cât de mult îi iubesc şi cât de rău îmi pare că i-am părăsit. Oare n-ar fi de ajuns?

Prin vălul de lacrimi îşi vedea copiii parcă tremurând. *Ar trebui să fie suficient dacă le spun copiilor că-i iubesc. Dragostea ar trebui să fie de ajuns pentru a domoli orice nelinişti şi supărări.*

Dar dacă nu este...?

Se întoarse brusc şi porni înapoi pe drumul pe care venise; cu capul plecat şi cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. Garth, care o urmărise cu privirea de la o distanţă de câţiva metri, o luă de braţ, strângându-i-l astfel să nu-i rămână de ales decât să meargă împreună cu el spre hotel.

— Unde este ea?

Încă plângând, Stephanie abia îl auzi.

— Poftim?

— Sabrina. Unde este?

Se uită la el uluită.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii al dracului de bine despre ce vorbesc. Pentru Dumnezeu, Stephanie, doar nu-ţi închipui că iarăşi mă poţi prosti!

Se opri în loc şi se uită ţintă în ochii ei înnebuniţi. Stephanie. Adevărata Stephanie. Dar Sabrina fusese atât de multă vreme Stephanie, singura femeie pe care el...

Nu mă pot gândi la asta acum.

Merse mai departe, aproape trăgând-o pe Stephanie după el.

— Indiferent ce-aţi urmărit, oricum aţi reuşit voi două să-i faceţi pe toţi să creadă că-n tot acest timp ai fost moartă, eu unul nu voi mai fi părtaş la jocurile voastre

— Stai, te-nşeli! izbucni Stephanie.

O cuprinse un val de uşurare. Garth ştia. Nu trebuia i-i spună ea. Încercă să continue:

— Sabrina nu a...

— Mă-nşel? Nu ne-ai lăsat pe toţi să credem că ai urit? Nu ai trăit o altă viaţă în anul care a trecut? Şi nu a distrat de minune Sabrina prostindu-mă iarăşi — că o înşelăciune, ba chiar una foarte reuşită? În cursul timelor două săptămâni mi-a telefonat noapte de)apte, minţind cu privire la ce făcea şi cu cine era. (Gla-ıl îi tremura de furie.) Minţind... Dumnezeule! amândouă ınteţi experte în aşa ceva! Şi acum tu vrei altceva aşa i te-ai înapoiat. Cu un an în urmă voiai să pleci şi ai ecat, ai făcut ce dracu' a vrut să faci, iar acum vrei tceva. Ei bine, ce anume? Dacă-ţi închipui fie şi un inut că o să-mi iei copiii...

— Mă doare braţul!

— Durerea nu-i ceva despre care ai multe drepturi i vorbeşti.

Se opri lângă gardul de fier forjat ce se întindea în ngul Senei şi o trase cu faţa spre el, privind-o iarăşi 'ept în ochi. Imaginea Sabrinei. „Incredibil", îşi spuse. ;hiar şi acum ar putea fi Sabrina." Dar exista ceva ıre-o făcea să fie Stephanie — o femeie pe care n-o bea; o femeie pe care o dispreţuia pentru ceea ce cuse.

Ea încercă să se elibereze din strânsoarea degelor lui.

— Niciodată n-am vrut să te fac să suferi. Voiam să ec, doream o altă viaţă... Nu eram fericită — ştiai asta! - dar tot ce voiam erau câteva zile. Credeam că aveam i mă întorc peste o săptămână şi că puteam să-ncerım un nou început. Niciodată n-am vrut să te fac să ıferi!

— Ai ales un mod ciudat pentru a demonstra a...
(Îşi mai slăbi strânsoarea mâinii pe braţul ei.) Dar nim...
nu te-a obligat să pleci: tu singură ai luat acea hotă...
şi ai pus-o în aplicare şi acum fapta e săvârşită. Şi ...
te-ai întors cu intenţia de a-i lua pe Cliff şi Penny, ...
gândul acesta. Ei rămân cu mine. Nu ştiu ce ai făc...
ultimele treisprezece luni sau cu cine le-ai petrecut, ...
ai reuşit să trăieşti în tot acest timp fără să dai un ...
telefon sau să le trimiţi măcar o scrisoare copiilor ...
în măsura în care pot judeca eu — în măsura în ca...
aprecia lucrurile orice judecător — asta te descalifi...
mai ai ceva de-a face cu ei. Asculţi ce-ţi spun? Fi...
fie, uită-te la mine! În momentul de faţă, pentru ...
sunt cel mai important lucru din lume, şi o să mă a...
că nu vor şti ce s-a întâmplat: tu nu le vei spune, ...
Sabrina. Dumnezeule, ticăloase ce sunteţi! V-aţi ...
cu doi copii care nu v-au făcut niciodată nimic de...
v-au iubit şi că depind de voi...

— Garth, opreşte-te, opreşte-te... Ascult...
Sabrina n-a ştiut că eram în viaţă. Nu s-a jucat cu P...
şi cu Cliff, şi nici cu tine. Te iubeşte. A fost îngrozitor ...
tru ea să te mintă în fiecare noapte, dar a făcut-o p...
mine, fiindcă aşa am implorat-o eu să facă. Nu e...
stare să te înfrunt pe tine şi pe copii; nu ştiam ce să ...
şi atunci am rugat-o să-mi mai lase puţin timp... ...
urmă a trebuit să aflăm cine ne urmărea... Oh, Do...
este-atât de complicat! Nu reuşesc să explic totul.

— Nu ştia că erai în viaţă?

— Nu. Doamne, Garth, era convinsă că pe ...
m-a îngropat!

Înainte de-a se putea împiedica, bucuria îl co...
Ea nu ştia. Restul abia îl mai auzise — cine ...
urmărea? — tot ce ştia era că Sabrina nu minţise, ...
se prefăcuse că era soţia lui, iubirea lui...

Dar apoi, privind dincolo de Stephanie la mulţimea ,trecători asupra cărora soarele arunca pete de lumină ntre ramurile castanilor înalţi, se gândi mai profund: entru ce ar trebui să cred eu toate astea? Prea ar fi ;ne. Prea bine mint amândouă." Aşa că spuse:

— A stat lângă un sicriu o după-amiază întreagă, ând-şi adio de la sora ei.

— Ştiu. Am discutat cu ea despre asta şi credeam am înţeles cum de-a fost posibil. Explicaţia face rte din cele ce s-au întâmplat în tot acel an în care eu am aflat la Londra şi apoi în Franţa... Garth?

Îl privi în ochi, încercând să citească în ei. Avu im-esia că vede mai puţină mânie. El părea să asculte, ntărind ce spune ea, şi Stephanie îşi aminti felul în re el îşi lua răgaz pentru a-şi repeta ceea ce auzea, tfel încât să înglobeze noile informaţii în ceea ce ştia ja, ca apoi să evalueze totul. „Omul de ştiinţă" — ndi Stephanie, şi îşi dădu seama că niciodată nu :ercase să înţeleagă acea parte din el.

— Ţi-aş putea istorisi întreaga poveste, dar ar lua arte mult timp... şi Sabrina ar trebui să mă ajute s-o atez.

— Unde este ea?

— Nu ştiu. Era în dormitorul nostru, la hotel.

— Cât timp noi, ceilalţi, eram acolo?

— Da.

— Era o uşă închisă, nu-i aşa? Putea să ne audă n ea?

— Cu siguranţă... da, putea. Am uitat că era acolo. ipiii, şocul de a te vedea... Nu m-am gândit. Dar ea îţi ate explica... îţi putem explica tot, doar să ne asculţi. ede-mă, Garth. Ea nu ştia. Credea că am murit şi era :răgostită de tine. Este îndrăgostită de tine.

El îi cercetă atent faţa.

— Îţi poţi închipui vreun motiv pentru care ar trebı să te cred?

— Eşti om de ştiinţă. Ar trebui să fii capabil recunoşti adevărul.

El izbucni într-un râs scurt.

— Oamenii de ştiinţă sunt deseori nişte proşti.

— Dar tu nu eşti. Sabrina a spus o dată că tu nı eşti prost, dar că te-am prostit noi. Încerca să mă con vingă să mă înapoiez deoarece o îngrijora ceea ce făcusem. Cred că te iubea încă de atunci, deşi bineın ţeles că nu mi-a mărturisit. Dar eu i-am cerut să prelungii timpul. Voiam să iau parte la o ultimă croazieră - fı scuturată de un fior — şi, în cele din urmă, ea a acceptat

Glasul îi coborî, şi Garth se aplecă mai aproape, s-o poată auzi.

— Întotdeauna a făcut asta. În tot cursul vieţilo noastre a făcut tot ce-a putut ca să-mi asigure fericirea Iar eu mă bazam pe faptul că aşa va fi mereu. Niciodată n-am avut puterea ei; niciodată n-am avut acelaşi soi de încredere în mine; niciodată n-am fost tot atât de liberă în imaginaţie, sau în prietenii, sau în munca mea, sau în nici un alt mod. Şi de aceea o invidiam. Aşa că... m-am folosit de ea. Iar ea mă lăsa, fiindcă mă iubea.

Stăteau în picioare pe un trotuar pietruit, sub un castan cu coroană bogată. Pe partea cealaltă a Senei pietrele masive şi cenuşii ale Luvrului, profilate pe cer păreau aproape negre.

— Hai să mergem, spuse brusc Garth, şi o sili să străbată cu paşi repezi, alături de el, mica distanţă care mai rămăsese până la hotel.

Fără a mai vorbi, urcară cu ascensorul la etajul lor şi stătură tăcuţi în faţa uşii apartamentului.

Stephanie ridică o mână şovăitoare, pregătindu-se să ciocănească, dar Garth i-o luă înainte apăsând clanţa şi intrară.

Sabrina se afla pe terasă, într-un fotoliu, cu mâinile ıpreunate în poală. Venise din dormitor aici, şi asta sese tot ce făcuse. Auzind zgomotul uşii, îşi înălţă capul. tâlni ochii lui Garth şi ceea ce ar fi trebuit să fie o vedere veselă după o despărţire de două săptămâni ı fu decât o lungă privire de îndoială şi mânie, de resen- nente mocnite şi scuze, şi o atracţie atât de puternică tre ei, încât până şi Stephanie o simţi.

Sabrina se ridică în picioare.

— Unde sunt Penny şi Cliff?

— La cafenea, cu Alexandra — răspunse Stephanie - şi cu un scamator care-i distrează.

Se repezi la Sabrina, ca şi cum ar fi trebuit să se işte repede spre a se împiedica să se răzgândească, o cuprinse în braţe.

— Se întâmplă prea multe lucruri. Trebuie să fi fost oaznic pentru tine, să ne asculţi şi apoi să ne auzi ecând. Îmi pare rău că am făcut asta, dar nu puteam mâne aici, singură cu... Vreau să zic, îmi era frică. otul s-a petrecut prea rapid, aşa că-mi era imposibil să ă gândesc ce fac.

Ochii Sabrinei se opriră asupra lui Garth.

— A ştiut imediat, zise Stephanie. Credeam că nu ţe, dar şi-a dat seama din clipa în care m-a văzut. Şi e urmă, noi toţi l-am târât la cafenea.

— Ai ştiut, îi spuse Sabrina lui Garth. Ai ştiut — ıpetă, şi pentru prima dată un zâmbet timid îi lumină ţa. Şi ţi-a explicat Stephanie ce i s-a întâmplat?

— Nu.

Garth se uita de la una la cealaltă cu impresia de ealitate pe care o avusese încă de când sosise în acea mineaţă. Văzute împreună, dacă nu ţineai seama de ıbrăcămintea fiecăreia, cele două surori ar fi putut fi o ngură femeie stând în faţa unei oglinzi. Şi în timp ce

le privea, mânia i se reaprinse. Putea fi adevărat c
Sabrina crezuse că sora ei era moartă, însă, cu toa
dragostea pe care susţinea c-o are pentru el, îi ţinu
ascunsă cutremurătoarea veste a supravieţuirii Steph
niei. Iar acum, văzându-le alături, se întreba dacă e
posibil ca vreodată cineva să capete în inima lor t
atâta importanţă câtă aveau una pentru cealaltă. Nu şt
ce să le spună, cum să le vorbească amândurora de
dată. Îşi spuse că nici nu voia să discute cu ele. Av
să-şi ia copiii acasă şi să le scoată dracului din viaţa l
pe amândouă.

Dar Sabrina făcu un pas spre el şi întinse mâinile

— Îmi pare rău. Cândva ţi-am făgăduit să nu te m
mint niciodată. Mi-am încălcat promisiunea şi nu-ţi p
spune cât de rău...

— Ai încercat mai mult decât atâta.

Luptându-se împotriva dorinţei dureroase de a
strânge în braţe, de-a o săruta, de a reînvia surâs
care-i lumina faţa, Garth îi ignoră mâinile. Le văzu cu
îi cad pe lângă trup şi îşi lăsă mânia să se reverse.

— Credeam că în familia noastră stabilisem
înţelegere, că fiecare din noi nu-l va face pe celălalt s
sufere, că acel cămin al nostru era un loc în care să fi
în siguranţă, un refugiu într-o lume ce uneori părea re
complicată şi ameninţătoare. Am trecut cu vederea p
mele tale miciuni — îmi închipuiam că amândoi trecuse
de ele — dar acum ne aflăm înapoi, acolo de unde a
încercat. Ai avut zeci de prilejuri să-mi spui ce făce
în aceste două săptămâni din urmă, însă tu ai decis
amândouă aţi decis, din nou! — la cât adevăr av
dreptul noi, ceilalţi.

Stephanie se furişase într-un colţ al camerei [illegible]
[illegible] du-se la [illegible] mâniei din glasul [illegible]
[illegible] ar fi fost îndreptată împotriva [illegible]

şovăind, dorind să fugă în dormitor, dar temându-se să plece. Garth o văzu ascunsă-n umbră, în spatele lui, şi o văzu pe Sabrina în faţa lui, pe terasa însorită; şi furia îi spori când se gândi la ele, bătându-şi joc de el aşa cum îşi bătuseră joc un an de zile, fără ca el să fi ştiut. Două impostoare care-i călcaseră în picioare însăşi viaţa.

— Ei bine, s-a terminat, iar eu plec şi-i iau cu mine pe Cliff şi Penny. Nici una dintre voi nu-i va avea. Este monstruos să te gândeşti că o familie ar putea fi la cheremul a două femei plictisite, că nişte copii pot fi trecuţi de colo-colo ca nişte jucării, de care te bucuri o vreme şi pe care apoi le arunci deoparte, până când, la un moment dat, îţi aduci aminte şi eventual ţi se face dor de ele. Şi nu voi...

— Nu i-am aruncat deoparte! strigă Stephanie. Ştiam că Sabrina avea să aibă grijă de ei. Ştiam că-i va ţine sănătoşi şi fericiţi până ce m-aş fi înapoiat eu, şi aşa a şi făcut, şi acum...

— *Acum*? Crezi că acum vii înapoi?

— Nu la tine. Asta n-aş putea. Tu nu mă vrei şi nici eu nu vreau să mai trăiesc cu tine, Garth. Dar îmi vreau copiii. Sunt ai mei, Garth, eu sunt mama lor! Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Nu. Ar trebui? Pentru tine n-a însemnat nimic.

— Nu-i adevărat! A însemnat! I-am dorit în fiecare clipă după ce mi-am recăpătat memoria...

Capul lui Garth se întoarse brusc spre ea.

— Asta mi s-a întâmplat! Nici măcar n-ai întrebat, nici nu ţi-a păsat, dar asta mi s-a întâmplat, şi nu ne-ai lăsat să-ţi vorbim despre asta, dar dacă ne-ai da răgaz să-ţi explicăm, ai înţelege. Şi te-ai răzgândi.

Se duse spre terasa pe care stătea sora ei.

— Sabrina, trebuie să mă ajuţi. Nu vreau să-i spun [illegible] eu. Vreau s-o facem amândouă

— *Cheful a două femei plictisite*, rosti Sabrina pe un ton ca de gheaţă, uitându-se la Garth. Ştii că nu-i aşa. Te-ai ambalat singur, înfuriindu-te — ai această tendinţă — şi dacă nu încetezi, nu vom mai discuta deloc.

— Ei, fir-ar să fie! Nu-mi spune ce „tendinţe" am eu! Ştiai de două săptămâni că Stephanie era în viaţă, că îţi băteai joc de întreaga nostră viaţă...

— *Întreaga noastră viaţă?*

— ... şi că nimic nu va mai fi niciodată la fel. Ştiai, şi ai păstrat secretul pentru tine. Fiindcă o iubeai pe sora ta. A dracului scuză! Declarai că ne iubeşti şi pe noi. Asta-i linia despărţitoare între loialităţile tale? Dacă ai de ales între noi şi un străin, ne alegi pe noi, dacă se pune problema de a alege între noi şi sora ta, o alegi pe ea.

— Nu-i cinstit.

— De ce nu? Ai ales-o pe ea.

— Pentru scurt timp. Şi doar o dată. Ştiam că aveam să ne revedem în curând...

— Mai mult de o singură dată. A existat şi prilejul acela mare. Ai ales-o pe ea când te-ai prefăcut a fi ea, astfel încât să nu ştiu că plecase.

— Pe vremea aceea nu te iubeam. De-atunci încolo nu v-am ales decât pe tine şi pe copii. La telefon am minţit, însă nu vedeam cum ţi-ar fi fost posibil să faci ceva, şi era vorba doar de câteva zile. Mă gândeam că duminică, mâine, aveam să te întâmpin la aeroport şi că puteam sta de vorbă şi... să lămurim lucrurile...

— Ţi-ai închipuit că vei avea timp să mă manipulezi din nou.

— Garth, te rog să încetezi. Ştiu că eşti rănit sufleteşte şi mânios, şi ai toată dreptatea să fii, dar niciodată n-am vrut să te manipulez, şi tu ştii asta. Tot ce voiam era să trăiesc cu tine şi să clădim împreună cu copiii noştri o viaţă bună, plină de iubire (şi de răsplată acesteia.) M-am îndrăgostit de tine. Şi casa noastră era

pentru mine, realmente, un refugiu, un port, şi m-am luptat din răsputeri să-l fac să fie aşa şi pentru tine, ca şi pentru Penny şi Cliff. Din câte ştiu, niciodată nu v-am făcut să suferiţi, nici pe tine, nici pe ei. Am încercat să vă fac să vă simţiţi iubiţi, îngrijiţi şi apăraţi. Tu ştii toate astea, le-ai ştiut de luni de zile, şi aş aprecia dacă ai încerca să-ţi aminteşti ceea ce aveam noi împreună, în loc să revii la sentimentele pe care le aveai în decembrie trecut şi să reînvii toată perioada aceea îngrozitoare, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat.

— Cât de mult s-a schimbat, dacă ai fost în stare să mă minţi pe toată durata ultimelor două săptămâni?

Se auzi el însuşi cum îi azvârle cuvintele şi se întrebă de ce nu putea să lase lucrurile să se îndrepte, de ce continua să se cramponeze de furia lui. *Te iubesc. Ştiu că mă iubeşti, ştiu că ai fost prinsă în cursa rugăminţilor Stephaniei. Am nevoie de tine. Nu vreau să-mi trăiesc viaţa fără tine.* Dar mânia încă mai clocotea în el şi cuvintele aspre curgeau şuvoi. Îşi întoarse privirile de la ochii îndureraţi ai Sabrinei şi se uită la Stephanie.

— Vă închipuiţi amândouă că, indiferent ce-aţi făcut, puteţi reîncepe de oriunde vreţi, continuând tot aşa, ca nişte copii care-au spart un geam şi pe urmă susţin că n-a fost vina lor. Însă, de astă dată, nu mai reluaţi lucrurile de unde le-aţi lăsat. Nu puteţi învinui pe altcineva pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu-mi pasă câtuşi de puţin ce aveţi de gând cu viaţa voastră, dar Penny şi Cliff nu vor face parte din ea

— Nu poţi spune aşa ceva! Mă voi lupta pentru ei!

— Cu ce? Cu pătimaşa ta dorinţă pentru o aventură la Londra? Un an departe de ei? Copiii rămân cu mine. Nu-i vei mai vedea niciodată. Nici una din voi nu-i va vedea vreodată.

— Oh, n-o ţine într-una la fel! spuse Sabrina cu mânie. N-ai decât să fii furios, păstrează-ţi mânia dacă

numai de asta eşti în stare, însă nu cunoşti întreaga poveste şi nici nu te poţi gândi în mod raţional la ea până când n-o auzi. Pentru ce n-ai ţinut seama de Stephanie, când ţi-a spus că şi-a pierdut memoria? N-ai crezut-o? Sau nu vrei să auzi nimic ce te-ar putea face să te răzgândeşti în privinţa noastră? Tot ce-ţi cerem este să ne asculţi. Eşti de acord? Dacă nu va avea nici un alt rezultat, măcar îţi va satisface curiozitatea ştiinţifică.

El zâmbi, dar imediat îşi reluă expresia aspră. Îşi consultă ceasul. Puţin trecut de amiază. Pe copiii lui încă îi mai distra scamatorul. Şi Alexandra. „Îngerul nostru păzitor" — o numi în gând.

— Nu-ţi va răpi prea mult timp, spuse Sabrina cu răceală.

El încuviinţă, dând din cap.

— De acord.

— Să stăm aici.

Vocea Sabrinei se schimbase iar. Acum că ştia că întregul adevăr va fi scos la lumină, îşi îngădui să simtă ea însăşi impresia de trădare şi vulnerabilitate pe care-o avusese Garth în lumea instabilă pe care-o descoperise când intrase în camera lor de hotel. Din nou glasul îi tremura de iubire pentru el şi de dorinţa de a-l apăra.

— Este atât de frumos, continuă. Terasa e superbă... şi voi cere să ni se servească aici ceva de mâncare — cred că ne-ar prinde bine.

Ridică receptorul şi comandă vin şi cafea.

— Şi prânzul, adăugă.

Şi comandă salată de fructe de mare pentru trei persoane.

— Nu ştiu dacă o vom mânca, spuse apoi. Probabil, nu. Zilele acestea, de cele mai multe ori, Stephanie şi cu mine am trimis înapoi mâncarea neatinsă. Presupun că dac-am fi la regim, ar fi... Dar nu suntem; doar că noi... Ei bine, oricum, putem încerca.

Vorbea prea repede şi prea mult, însă era atât de nervoasă, încât îşi zicea că o să explodeze. Garth se urcase încet pe terasă şi când ajunse lângă ele, Sabrina simţi că-i era foarte greu să conceapă faptul că se aflau acolo toţi trei, împreună, cu rolurile atât de inversate, cu toate secretele divulgate, cu viitorul încă necunoscut. *Numai că Garth ar putea, în orice clipă, să-mi spună să plec, astfel ca el şi Stephanie să poată găsi o soluţie cum să-şi împartă copiii.*

Stephanie se aşeză pe marginea unui scaun, lângă Sabrina. Garth împinse un altul mai departe de al lor, şi luând loc, zise:

— Ei bine, ascult!

— Max m-a luat de pe navă — spuse Stephanie fără nici un preambul.

Apoi istorisi întreaga poveste pe o voce lipsită de intonaţie, când şi când uitându-le la Sabrina, niciodată la Garth, şi privind mai ales dincolo de ei amândoi, spre furia din apropiere şi la norii de furtună ce se adunau la orizont. „O să plouă la noapte", gândi fără să-şi dea seama, chiar în timp ce continua să vorbească, întorcând uneori capul spre Sabrina ca pentru a-i cere să participe. Însă în cea mai mare măsură vorbi ea însăşi, vreme de aproape o oră.

Când chelnerul veni cu comanda, Garth îi făcu semn s-o aducă pe terasă, iar după plecarea lui închise şi încuie uşa. Acela a fost singurul prilej în care şi-au abătut atenţia de la problema care-i frământa. În restul timpului, Stephanie vorbi, şi pe măsură ce înainta cu povestirea, toate fragmentele vieţii ei se reîntregiră: anii copilăriei împreună cu Sabrina, colegiul, căsătoria cu Garth, naşterea copiilor ei, scurta perioadă de vreme petrecută la Londra pretinzând că era Sabrina, lunile din Franţa, cu Max, Robert, Jacqueline, şi apoi cu Léon. Şi se revăzu pe ea însăşi stând la geamul cafenelei,

uitându-se la copiii ei, înăuntru, cu Alexandra. Simţi din nou sub palme căldura geamului, îi văzu pe Cliff şi Penny — imagini tremurătoare printre lacrimile ei. Era pentru întâia oară că vedea totul dintr-o dată, şi începu să înţeleagă că existau unele părţi din ea pe care niciodată nu le va mai putea recupera.

Când îşi încheie istorisirea, rămaseră toţi trei tăcuţi. Una dintre sticlele de vin era goală; ibricul cu cafea, pe suportul lui încălzitor, era pe jumătate plin. Salata de fructe de mare era neatinsă.

— Dar mai e ceva — spuse într-un târziu Stephanie, privindu-şi mâinile, crispate în poală. Îmi este greu să-mi dau seama cine sunt eu. Pe vremuri, când locuiam la Evanston, ştiam, însă propria-mi persoană nu-mi plăcea prea mult. Şi de aceea am vrut să trăiesc viaţa Sabrinei. Voiam să fiu ea mult mai mult decât voia ea să fie în locul meu. Credeam, realmente, că puteam îmbrăca o nouă viaţă la fel ca pe o altă haină, fiind apoi orice aş fi vrut să fiu.

— Şi puteai? întrebă Garth.

Era prima dată că vorbea, şi când Sabrina sesiză în glasul lui curiozitatea omului de ştiinţă, îi scăpă un oftat de uşurare.

Privirea Stephaniei se îndreptă o clipă spre el, apoi se pierdu iar în depărtări.

— Aşa mi se părea. Ştiam că era doar un rol pe care-l jucam, însă îl jucam aproape la perfecţie, fiindcă mi-l dorisem de atâţia ani, şi pentru că, nu ştiu cum, dar Sabrina exista înlăuntrul meu, ajutându-mă fără ca eu să-mi dau seama.

Câteva secunde se uită drept la Garth.

— Ştiu că am săvârşit o faptă îngrozitoare, şi-mi pare rău, dar timp de o scurtă perioadă am fost extrem de fericită. Am uitat cât de apăsătoare mi se păruse lumea în fiecare dimineaţă când mă trezeam; aveam

impresia că puteam face orice. Însă, bineînţeles că în străfundul sufletului ştiam că nu puteam; ştiam că doar jucam un rol, că nu puteam fi cu adevărat Sabrina fiindcă lăsasem în urma mea prea multe lucruri la care ţineam cu adevărat. (Privirea îi alunecă iar dincolo de Garth.) Am continuat să vreau alte şi alte aventuri, deoarece credeam că aceasta era calea pentru a rămâne fericită — să uit cine fusesem, acea persoană care nu-mi plăcea. Astfel că m-am încăpăţânat să fiu Sabrina. Nu puteam renunţa. Însă în sinea mea ştiam că niciodată nu voi reuşi să trăiesc viaţa Sabrinei, din cauza a tot ce lăsasem în urmă. Avusesem atât de mult, mult mai mult decât îmi dădusem seama, şi pe urmă părăsisem totul, dar ceea ce părăsisem continua să existe, orice altceva aş fi făcut.

— Ai avut ceea ce ţi-ai dorit, spuse Garth, cu aceeaşi expresie concentrată a omului de ştiinţă. Ai vrut să uiţi cine erai, şi ai reuşit.

Stephanie îl privi ţintă.

— Da, dar nu intenţionasem să uit. Medicii mi-au spus că nu voiam să-mi amintesc viaţa pentru că mă simţeam vinovată de ceva ce săvârşisem. Şi avea dreptate, însă asta nu m-a ajutat să-mi recapăt memoria. Dar acum, când îmi amintesc, mi se pare că sunt nimeni. Vreau să zic, mi se pare că locul meu nu-i nicăieri.

Sabrina îi luă o mână într-ale sale.

— Îţi vei găsi locul. Încă n-ai avut timp îndeajuns pentru a te obişnui să-ţi aminteşti.

— Nu, e ceva mai mult decât atât. (Îşi trase mâna dintre cele ale Sabrinei şi îşi roti între degete paharul.) Ţi-am spus mai acum câteva zile că, tot timpul cât ai fost în rolul meu, ai continuat să fii tu însăţi. În tot acest an, tu ai fost noi amândouă. Ştiai ce voiai, ştiai care-ţi era locul în viaţă şi aveai încredere în tine în ceea ce priveşte viitorul pe care ţi-l construiai. Bănuiesc că majoritatea oamenilor ştiu aceste lucruri şi nu se miră deloc de ele,

ca şi cum ai fi clădit o casă şi ar fi mobilat-o, putând apoi trece dintr-o cameră în alta cu ochii închişi — o cunosc atât de bine, şi ştiu că le aparţine lor şi nimănui altuia, astfel că acea casă devine o reflexie a lor şi ei se văd pe ei înşişi ori de câte ori îi păşesc pragul.

Se uită iar la Garth şi văzu interesul intens din ochii lui. Pentru întâia oară după primii lor ani împreună simţi fiorul plăcerii că reuşise să capteze interesul lui Garth Andersen.

— Însă când mă aflam la Londra tot ce voiam era să fiu Sabrina: am continuat s-o dau la o parte pe Stephanie Andersen. Şi pe urmă, în Franţa, am fost Sabrina Lacoste, şi mi-am construit o viaţă acolo, pe cât de completă am putut. Atâtea vieţi, atâta sentimente, toate amestecate înlăuntrul meu, şi am pierdut-o pe aceea care eram şi nu ştiam cine sunt acum. Sau care-mi este locul.

O pitulice coborî în zbor pe parapetul terasei, ciuguli o piatră, ţopăi puţin încoace şi-ncolo şi apoi, cu un fâlfâit de aripioare, zbură mai departe.

— Tot ce am sunt copiii mei. Nu pricepi? Trebuie să înţelegi asta: ei constituie singurul lucru de care sunt realmente sigură! Mă gândesc la ei şi totul pare limpede. Ştiu că ei pot să-mi dea ceea ce nu am: aş fi mama lor şi prin urmare aş şti cine sunt eu, şi aş construi împreună cu ei o viaţă, şi aş şti care îmi este locul.

Sabrina se aplecă să ia a doua sticlă de vin. Aşteptă câteva clipe să i se potolească tremurul mâinii şi reumplu cele trei pahare.

— Credeam că era sarcina părinţilor să-şi ajute copiii să descopere cine sunt şi care le este locul.

Obrajii Stephaniei se înroşiră.

— E crud ceea ce spui. Eu încerc să fiu cinstită.

— La fel şi eu. Penny şi Cliff au deja ceea ce cauţi u. În anul care-a trecut au învăţat o mulţime de lucruri. ;au poate n-ai observat?

— Da, am observat! Fir-ai tu să fii! Ştii bine că am ›bservat!

Se uită mânioasă la Sabrina şi ochii i se umplură ›rusc de lacrimi. Aprope cu ură, adăugă:

— Sunt atât de diferiţi faţă de cum erau! Cum aş fi ›utut să nu remarc? Sunt... mai puternici decât înainte. Glasul îi tremură.) Mai îndrăzneţi. Mai aventuroşi.

Şi pe urmă rosti cu glas tare cuvintele care o ıăituiseră întruna, de când îşi văzuse copiii în acea limineaţă:

— Ca tine.

— Ca noi amândouă, se grăbi să spună Sabrina. Tu i-ai crescut în toţi acei ani dinainte de a mă duce eu ıcolo.

— Nu. Ştii tu ce vreau să zic. În toţi anii în cursul :ărora te-am invidiat, n-am făcut-o numai pentru viaţa ›e care o duceai. Te invidiam mai ales fiindcă erai cea :are era atrasă spre aventuri. Când eram mai tinere, m-ai ıjutat să iau şi eu parte la ele, şi-ţi eram recunoscă-oare... Dar nu-i uşor să fii recunoscător. Şi mai târziu, ›e când locuiam în Evanston, îmi venea să mă înfurii pe nine însămi pentru faptul că stăteam cuminte, acasă, :ând ştiam că tu, cu siguranţă, te abăteai din drumul tău ;pre a face cunoştinţă cu altcineva, sau a te ocupa de › problemă, sau a înfrunta o criză în loc de a fugi de ea. Asta le-ai dat lui Penny şi lui Cliff. Ei nu vor creşte simţin-lu-se furioşi pe ei înşişi pentru că s-ar teme de aventuri. Ei vor merge curajos înainte. Ca tine.

Pentru prima dată, Garth simţi o săgetare de milă aţă de Stephanie. Ştia că avea dreptate: într-un an ılături de Sabrina, copiii lui deveniseră mai dornici ;ă se repeadă înainte, înfruntând orice obstacol, mai

încrezători în viitorul lor. Nu erau mai inteligenţi sau mai drăguţi de cum fuseseră pe vremea când erau crescuţi de Stephanie, dar erau mai capabili să înfrunte lumea. Şi Stephanie ştia asta.

Sabrina era conştientă de atenţia cu care le privea Garth. Se gândea că acum era prima dată când un străin le urmărea în timp ce-şi rezolvau problemele de tensiuni nervoase, iubire şi neînchipuită apropiere dintre ele două. Dar apoi se corectă: *un străin? Mult-iubitul ei Garth, tatăl lui Penny şi al lui Cliff?* Îl vedea rezemat pe spătarul scaunului, părând relaxat şi uşor interesat, aşa cum de multe ori îl văzuse arătând când, de fapt, asculta cu mare atenţie, cântărind fiecare nouă informaţie, analizând-o şi integrând-o în lumea lui. Nu era nimic neglijent sau nepăsător în iubitul ei Garth: el era mânat de o curiozitate pătimaşă faţă de orişice şi, în afară de împrejurările în care era mânios, dornic să asculte ceva. Însă faptele erau cele în care se încredea; pe emoţii se baza numai când acestea nu creau un haos într-o lume dominată de ordine. Nu era un străin; făcea parte din acea ordine pe care ea şi Stephanie aveau s-o realizeze din confuzia pe care izbutiseră s-o creeze. Le aparţinea lor; acum toţi trei îşi aparţineau unul altuia.

Ca şi cum ar fi privit în jos de undeva de deasupra, se vedea pe ea însăşi împreună cu ceilalţi doi, prinşi la un loc, ca prin firele unei pânze de păianjen, invizibile până în momentul în care razele soarelui o luminează sub unghiul potrivit. Atunci, pentru scurt timp, legăturile şi rezistenţa lor devin clare. „Noi, toţi trei" — gândi ea „stând împreună în Paris, sub un soare strălucitor şi un cer albastru şi senin, şi o mică pitulice care se tot abate pe-aici, ca spre a se verifica: trei făpturi omeneşti prinse într-o dramă infinitezimal de mică la scara întregii omeniri însă enormă în cadrul limitelor propriilor noastre vieţi şi care ne copleşeşte cu posibiltăţile ei de fericire

ɜau deznădejde. Ne purtăm foarte civilizat în această mprejurare. Dar suntem foarte înfricoşaţi."

Deoarece tăcerea se prelungea, Stephanie se ridică epede şi rămase în picioare, ceva mai departe de :eilalţi doi, rezemându-se de parapetul terasei şi strânjându-şi braţele la piept, ca într-un gest de apărare.

— Ştiţi? Voi aţi schimbat totul — este cât se poate le evident. Tu nu eşti atât de dur cum erai — i se adresă ui Garth — chiar şi ţinând seama de lucrurile cumplite pe :are le-ai spus astăzi. Aşa cum mi te aminteam, chipul ţi părea întotdeauna foarte grav, de parcă te pregăteai să ţii o predică sau să mustri pe cineva. Şi e caraghios, lar acum pari şi tu mai sigur pe tine, la fel ca Penny şi Cliff. Nu ştiu ce-nseamnă asta: poate înseamnă c-ai des- :operit că în viaţă există şi altceva în afară de genetică.

Îl văzu îndreptându-şi ochii spre Sabrina; le văzu privirile întâlnindu-se şi susţinându-se.

— Bănuiesc — adăugă oftând — bănuiesc că asta este. Şi tu — zise adresându-i-se Sabrinei — eşti îndrăgostită. Niciodată nu te-am văzut cu adevărat îndrăgostită de cineva. Credeam că atunci când te-ai căsătorit cu Denton îl iubeai, dar era doar o surescitare, o emoţie, nu-i aşa? Acum eşti altfel. Ca şi cum totul ar fi la locul său, ar tu te-ai putea înălţa din tine însăţi şi... să te avânţi.

Sabrina zâmbi.

— Îmi place că-mi spui asta. Aşa mă gândeam eu despre tine la Vézelay.

— Oh, aşa ai avut impresia? Mi se pare c-a trecut atât de mult timp de-atunci.

Începu să umble cu paşi repezi, nervoşi, lăsându-şi mâna să alunece deasupra parapetului de piatră, coninuând să vorbească:

— Poate că aşa şi era. Cred că aşa simţeam nainte de a-mi fi reamintit totul. Pe urmă, gândurile mi-au devenit atât de confuze...

Ajungând la colţul terasei, se întoarse cu faţa spre ei

— Voi aţi alcătuit o nouă familie, spuse cu un ton aproape acuzator. Aţi schimbat totul atât de mult, mai ales pe Cliff şi pe Penny. Ei sunt atât de... oh, Doamne! *sunt fericiţi.* Şi nu ştiu dacă... dacă eu aş fi mai bună pentru ei... nu sunt sigură... (Închise ochii.) Nu ştiu dacă sunt în stare să fiu mai bună, şopti.

— Stephanie!

Sabrina schiţă gestul de a se ridica şi a se duce spre ea, dar Garth se aplecă şi puse o mână pe braţul ei. Sabrina întoarse capul şi ochii li se întâlniră din nou, şi-n clipa aceea, simţind căldura mâinii lui, ca... unea, ea alese calea de-a rămâne cu el şi de a o lăsa pe Stephanie să-şi găsească, ea singură, drumul în viaţă.

Stephanie deschise ochii.

— Nu cred... când copiii sunt fericiţi, nimeni nu trebui să le răpească fericirea. Sunt atât de frumoşi Penny şi Cliff — nu-i aşa? Atât de plini de viaţă, bucurie şi voioşie... Pe stradă, cu Alexandra, dansau... parcă porniseră să cucerească Parisul. Nu le era teamă de nimic! Ba da, le era: se temeau că părinţii lor nu-i iubeau. Şi bănuiesc că erau obişnuiţi să vadă părinţi iubitori, n-am dreptate? Se obişnuiseră cu asta. Un cămin plin de iubire. *Aşa este?*

— Da, răspunse Sabrina, pe un ton calm.

Stephanie îşi coborî bărbia în piept. Ridică o pie... cică de pe parapet, întocmai cum o ciugulise mai înainte pitulicea, şi păru s-o studieze cu atenţie.

— Azi-noapte, când nici una din noi nu dormea, mă gândeam la voi trei, la Evanston, în casa aia veche, oribilă, care întruna scârţâia şi avea nevoie de reparaţii ba ici, ba colo, şi în bucătărie, pregătind cina şi mâncând împreună... Vedeam toate încăperile atât de frumoase... pe voi toţi în ele, laolaltă... Toate lucrurile acelea pe care mi le-ai povestit când eram la Londra, despre soţul...

i fotbalul lui Cliff, şi pictura lui Penny, şi prietenii lor, şi espre băiatul acela chinez... întreaga noapte m-am ândit la voi, la voi trei, dar mai ales la Penny şi Cliff, şi tiam că erau fericiţi, şi pe urmă, când i-am văzut, a fost ıai mult chiar şi decât ceea ce-mi imaginasem... cât e fericiţi şi apăraţi şi iubitori sunt într-o... într-o familie ıbitoare.

Din nou se lăsă o lungă tăcere. Zgomotele traficului e pe stradă semănau cu valurile oceanului, alcătuind n fundal sonor, izolând de restul lumii terasa, cu cele 'ei făpturi omeneşti nemişcate.

— Ceea ce vreau să spun este că n-aş putea..nu mă ot imagina vârându-mă cu forţa în toate acestea. În eea ce aţi creat voi. Fiindcă ei îşi închipuie că totul ste în ordine, şi că nimic nu lipseşte. Voiam să cred că i nu simt aşa, dar nu-i adevărat. Sunt fericiţi. Lumea lor ste trainică şi bine cunoscută lor şi... stabilă. Sunt plini e încredere, nu de teamă. Atâta vreme... atâta vreme... tâta vreme cât eu păstrez tăcerea.

Se uită spre Garth.

— Azi i-am cerut pentru că mă gândeam că dacă ai pune „da", am putea găsi o soluţie. Îmi ziceam că ar fi şa de bine să-i am, încât aş fi în stare de orice ca să-i fac əriciţi, şi atunci ei chiar ar fi aşa. (Un zâmbet ruşinat îi uturǎ pe buze.) O fericire de moment. Habar nu am um aş fi realizat-o sau ce le-aş spune când ar afla că u eram Sabrina — deoarece fără-ndoială că şi-ar fi dat eama, e imposibil să-i păcălesc mai mult de câteva ore dar voiam pur şi simplu să se întâmple aşa pentru că r fi fost atât de minunat. Întocmai cum voiam să fiu abrina pentru că ar fi fost minunat. De parcă aş putea ori să mă aflu într-o altă lume care e minunată. Dar e-aş fi făcut când ei ar fi început să se întrebe de ce nu emănam cu mama pe care-o cunoşteau? Nu le-aş fi

putut mărturisi adevărul. Credeam că aveam să găsesc o modalitate de a li-l spune, dar nu există nici una. Niciodată n-ar mai fi avut încredere în mine. Copiii cred că părinţii lor vor fi mereu alături de ei. Bănuiesc că găsesc moduri prin care să suporte un divorţ, dar acum nu era vorba de un divorţ: era un joc — Robert l-a numit nebunesc şi periculos — iar noi l-am jucat cu atâta nepăsare, de parcă ne distram cu un pachet de cărţi de joc. După asta, cum să-i mai faci pe copii să creadă că lumea lor e stabilă, şi că se pot încrede în ea? Eu n-aş putea. Nu-i pot lua cu mine, susţinând că le-aş fi...

Buzele i se mişcară, dar nu se auzi nici un sunet. Şi apoi, cu un glas abia audibil, spuse:

— ... susţinând că aş fi mama lor, când, de fapt, ei au deja una.

Nevenindu-i să creadă, Sabrina fu copleşită de un val de bucurie care-i tăie respiraţia, însă acesta fu urmat de o cumplită tristeţe. *Stephanie, nu te poţi despărţi de ei pentru totdeauna. Îi iubeşti atât de mult!*

Dar nu tocmai asta e ceea ce doresc să facă?

Garth se apropie de Stephanie şi o îmbrăţişă. Printre lacrimi, ea îl privi, şi apoi, ca un copil, îşi rezemă capul pe umărul lui.

— Îmi pare rău, Garth, îmi pare-atât de rău, atât de rău! Nu m-am gândit la ce făceam. Am mers, pur şi simplu, înainte, iar tu meritai ceva mai bun, ca de altfel şi Penny şi Cliff. Îmi pare rău, îmi pare rău...

— Sst, gata, a trecut — încercă Garht s-o liniştească, mângâindu-i părul. Ceea ce s-a făcut, s-a făcut, nu puteam reveni înapoi.

Pe deasupra capului Stephaniei întâlni privirea Sabrinei şi, cu o bucurie triumfătoare, simţi din nou uimirea şi încântarea pură pe care o simţise vreme de un an, ori de câte ori se uita la ea, ştiind că făcea parte

din viaţa lui, că era o parte din el însuşi, şi că nimic nu putea distruge asta.

— Nu am reveni înapoi nici dacă am putea — zise, adresându-i-se ei. Am călătorit prea departe; prea multe descoperiri am făcut.

— Dar trebuie să găsim o soluţie, îi spuse Sabrina. Noi trei.

— Da. Vom găsi.

Iubirea lui pentru ea i se părea atât de sublimă, înţelegerea dintre ei atât de instinctivă şi totală, încât ştiu că, niciodată, între ei nu avea să mai fie loc pentru înşelăciune; nici un loc, nici o necesitate, nici un spaţiu în ceea ce ei vor clădi în continuare pe bazele pe care deja le puseseră. „În cel mai afurisit mod cu putinţă" — gândi cu amărăciune — „dar am făcut un început, unul bun, şi de acum înainte vom... Cum spunea Sabrina? A se avânta. De acum înainte ne vom avânta."

Pitulicea revenise şi dădea târcoale în cercuri mici, căutând un loc în care să se aşeze. Garth zâmbi. „Ce păsărică încăpăţânată! Îşi va găsi ea locul. Ca şi noi toţi, dacă suntem norocoşi."

O desprinse pe Stephanie de la pieptul său.

— Ascultă-mă. Nu voi pleca definitiv din viaţa lui Penny şi a lui Cliff. Noi nu vom fi părtaşi la aşa ceva. Le vom spune acelaşi adevăr ca şi tuturor celorlalţi: că mătuşa lor Sabrina nu a fost ucisă în acea explozie; că şi-a pierdut memoria şi, din ianuarie, a trăit în Franţa; că şi-a recăpătat memoria şi că-i iubeşte şi vrea să-i vadă cât de des cu putinţă, chiar mai des decât în trecut. Şi că noi o vom vizita la Vézelay sau oriunde ar locui, ori de câte ori ne va fi posibil.

Stephanie se uita cu ochi mari la el, stând cu trupul rigid între braţele lui care încă o mai susţineau. Printr-o zvâcnire, se smulse din strânsoare şi, îndepărtându-se,

se duse spre celălalt capăt al terasei şi rămase acolo, cu capul aplecat şi acoperindu-şi cu mâinile urechile. *Odată începută, o înşelăciune nu poate avea sfârşit.*

O văzu pe Sabrina îndreptându-se spre ea şi se întoarse cu spatele, rezemându-şi fruntea de zidul de piatră, continuând să-şi apese urechile. *Iar, şi iar, şi iar ramificaţii interminabile, cercuri şi mereu alte cercuri, straturi adunându-se peste straturi, până când se creează un nou adevăr.*

Şi noul adevăr era acesta: că ea va juca un rol în viaţa copiilor ei. Nu rolul pe care s-ar aştepta să-l joace o mamă, dar totuşi un rol care avea să-i îngăduie să-şi vadă copiii crescând, şi care, de-a lungul anilor ce urmau să vină, îi va da prilejuri de a le spune cât de mult îi iubeşte şi cum doreşte pentru ei tot ce-i mai bun.

La periferie, gândi Stephanie. *Întotdeauna voi fi la periferia familiei Andersen; voi fi cea care spune „la revedere" când vor pleca împreună către căminul lor, spre experienţele de viaţă împărtăşite de ei, spre poveştile şi glumele lor intime, spre planurile lor pentru ziua de mâine şi pentru următoarea şi pentru toate cele ce vor urma.*

Nu este de ajuns.

E mai bine decât nimic.

Şi în clipa aceea renunţă la Stephanie Andersen şi deveni Sabrina Longworth. Nu acea Sabrină pe care o înlocuise la Londra, ci una nouă, în întregime a ei. Într-un fel sau altul, pornind de la acest nume avea să clădească o nouă viaţă.

Garth o văzu cum îşi îndreaptă uşor umerii, şi ştiu că ea luase o decizie. Prin minte îi trecu rapid gândul că vor trebui să găsească o soluţie pentru a obţine divorţul. „Dar nu suntem cu adevărat nevoiţi să divorţăm", îşi spuse. „Dacă ea urmează să fie Sabrina, sub acest

a divorţat de Denton încă de mulţi ani, şi cu mine nu s-a căsătorit niciodată. Însă, cred că noi toţi vrem să facem asta cât de curând posibil şi, în măsura în care putem, să punem punct acestei aventuri nebuneşti."

— Stephanie! şopti Sabrina.

Stephanie se întoarse spre ea.

— Ai greşit numele — zise cu un glas tremurător, încercând să zâmbească.

Şi-n clipa următoare erau una în braţele celeilalte. Iar dacă pentru ele lumea se răsturnase cu susul în jos şi încă nu-şi puteau imagina cum vor face faţă problemelor şi încurcăturilor din anii ce aveau să vină, totuşi, erau împreună, nu se pierduseră una pe cealaltă; încă avea să se mai audă la celălalt capăt al firului de telefon o voce care să spună: *Tu înţelegi, întotdeauna mă înţelegi.*

Stephanie o ţinu strâns îmbrăţişată pe sora ei ca şi cum niciodată n-ar fi putut să-i dea drumul, însă după un timp, făcându-şi curaj, o sărută pe amândoi obrajii şi se depărtă puţin de ea.

— Nu-i pot vedea acum pe Cliff şi pe Penny. Încă nu sunt în stare să le vorbesc. Trebuie să mă pregătesc să devin mătuşa lor Sabrina, şi asta îmi va lua ceva timp.

Sabrina îi privi cu atenţie chipul.

— Nu te înapoiezi la Vézelay?

— Încă nu. Îi voi telefona lui Léon. Va înţelege că între noi nu s-a schimbat nimic, că vreau să-mi trăiesc viaţa alături de el, însă, deocamdată, trebuie să fiu singură o vreme. Cred că voi rămâne la Paris câteva zile, iar apoi mă voi duce probabil la Cavaillon, să mai petrec puţin timp cu Robert. Vă voi da de ştire unde mă aflu.

Se mai retrase cu câţiva paşi, mărind distanţa dintre ele, până când ajunse lângă Garth.

— Îţi mulţumesc că m-ai iertat. Şi pentru că mă laşi să fac parte din viaţa lui Cliff şi a lui Penny. Făgăduiesc să fiu foarte bună cu ei. O mătuşă bună. Niciodată n-am fost mătuşă. O nouă aventură, Sabrina!

Se îndreptă spre uşile cu geam ce dădeau spre camera de zi şi se uită de la Garth la Sabrina, cu un zâmbet şovăitor.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, voi ce ziceţi? Sunteţi aşteptaţi de copiii voştri.

— Da, zise Sabrina. Mai stai o clipă.

Trecând pe lângă Stephanie intră în dormitor şi, din geanta ei, scoase micul album cu fotografii pe care-l purtase cu ea tot timpul.

— Ăsta-i pentru tine. Îţi voi trimite mai multe, când le vom face.

Stephanie luă albumul cu amândouă mâinile. Îl deschise şi răsfoi câteva file.

— Dulcea mea Penny, şopti. Şi frumosul meu Cliff, de-acum băiat mare!

Îşi opri degetele asupra unei fotografii ce-i reprezenta pe amândoi, zâmbind larg, în curtea din spatele casei lor.

— Îţi mulţumesc, îi spuse Sabrinei. Te iubesc.

Sabrina o sărută.

— Te iubesc... Sabrina. Vino să ne vizitezi. Cât de curând. Te rog. Te rog!

Garth îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

— E vremea să mergem.

Sărută obrazul Stephaniei.

— Vom mai sta de vorbă, nu peste mult timp. Şi ne vom vedea foarte curând.

Cu braţul în jurul umerilor Sabrinei, merse împreună cu ea spre uşă şi ieşiră pe coridor fără ca Garth să mai privească în urmă. Însă Sabrina nu se putu abţine.

Înainte ca uşa să se închidă, aruncă o privire rapidă în cameră şi o văzu pe Stephanie stând în picioare, singură, cu o mână ţinând strâns albumul cu fotografii iar pe cealaltă ridicând-o în semn de adio.

Pe urmă ea şi Garth se îmbrăţişară îndelung, în tăcere, până când, împreună, porniră în lungul coridorului. Mână în mână, Garth şi Stephanie Andersen se îndreptară spre ascensor şi apoi către holul de recepţie, spre stradă, unde, la o distanţă de câteva blocuri, îi aşteptau copiii lor.

Sfârşit